

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PAYELL



Ayısığı Kitaplığı

OKARTAL Pencesi

Ebruli

Parola



Efruz... Efruz...

İçindeki bir ses yankı buldu. Hissediyordu.

Bırakma beni Efruz... Hisset beni. Elimi tut. Dar bir yerdeyim.
Bul beni!

Bulunduğu dar alanda tek düşündüğü güzel karısıydı. Kendini asla düşünmüyordu ama oradan kurtulamazsa Efruze'nin başına neler geleceğini düşünmek bile istemiyordu.

Efruze, Kartal'ı kurtarmak için tüm gücünü kuşanmıştı. Artık çok daha farklı bir kadındı. Kartal'ın bıraktığı o güvensiz Efruze değildi. Taşlar yerinden oynarken deprem etkisi bırakacaktı, Efruze altından sağ çıkmalıydı.

"Ellerinde çiller göreceğim günler olacak. Ölünceye kadar da elin bu kalbin üzerinde duracak."

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>



PAYELL

KARTAL
Pençesi
Ebruli

Parola



Tarayan: Leo
Düzenleyen: Seraphina

**Bana merhametini ve cömertliğini hediye eden, ne zaman
öfkelensem, “Yapma güzel kızım,” diyen anneme... Ne
zaman o meşh r sözünü unutsam başıma hep bir şey gelir.
Kalbimi bozmayacağım anne!**

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.**

<https://t.me/ayisigikita>



1.BÖLÜM

Her zamanki gibi topladığı saçlarının boş bıraktığı ensesine dudaklarını bastırarak uzun uzun öptü Kartal. Dün geceden sonra Efruz'dan bir an bile ayrılmak istemiyordu. Efruz için ölesiye korkuyor ancak bunun önüne geçemiyordu. Bir şeyler yapmalıydı, ne yapabileceğini düşünüyor ama bulamıyordu.

"Maşallah, hiç koca sözü de dinlemiyorsunuz, Efruze Hanım." Tam da tahmin ettiği gibiydi. Ertesi sabah uyandığında hiçbir şey hatırlamıyordu Efruz. Ne esen rüzgârı ne de bayıldığıını. Neşeli hatta fazlasıyla neşeli uyanmıştı.

Arkasını dönerek genç kadın kocasına ne demek istediğini sorarcasına baktı. "Ne yaptım ki?"

Kaşıyla tepesindeki topuzunu işaret etti Kartal. "O saçlar hep toplu, hep toplu!"

Efruz aynaya döndü. Alılla renk verdiği yüzüne son kez bakarak fırçayı yerine bıraktı. "O zaman enseme öpemezdin. Hayrını gördün işte."

"Enseni bir öperim, o saçları bir daha bağlayamazsın."

Eli ensesine giden Efruz kocasına döndü hızla, gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır!"

"Yaparım. Aç şunları. Ben gidince bağlarsın."

“Yapamazsın.”

Kaşlarının altından baktı kadına. “Kim engel olacak bana?”

“Ben tabii ki,” dedi elleri belinde.

“Hâlâ vaktim var.”

“Saçmalama.”

“Isırsam mı sence?”

“Kapatıcı diye bir şey var, kocacığım,” deyip gülerek göz kırptı Efruz. “Sen şimdi beni ısırsan işe gidemezsin. Toplantıların kaçacak bak.”

“Ne yapayım yani, senden kendimi mi esirgeyeceğim bir toplantı için? Hiç cazip gelmedi.”

Elini uzatıp saçındaki tokayı çıkararak odanın bir köşesine fırlattı. Dağılan saçlarına sokulup kokusunu içine çektiğinde kadını serbest bıraktı.

“Akşam erken gel,” dedi. Gözlerini kısarak ona bakan adama aldırmadan odanın kapısına ilerledi. Kartal da ayağa kalkarak peşine düştü. “Sen bir ara holdinge uğrarsın belki.”

Durup geri döndü Efruz.

“Neden?”

Kartal, yüzünde pis bir sırıtmayla odanın tavanına baktı.

“Hiç, ne bileyim.”

Efruz kahkaha atmaktan kendini alamadı. “Delirdin iyice sen. Bak ne diyorum, sen beni işe al istersen. Yan odanı bana ver. Arada geçiş kapısı da olsun. Kapıyı vurmadan gir içeri falan.”

Sıkıntılı bir nefes bıraktı Kartal. O dediklerini yaparsa kesin batarlardı. İşe odaklanamazdı ve... “Ben bir içeri gireceğim şimdi, olan toplantıya olacak.”

Gözleri neşeyle açılan Efruz kapı koluna asıldı. Açtığı kapıdan çıkmadan önce, “Hiç şüphem yok,” deyip kocasına göz kırparak kaçtı. Resmen kaçtı. Kaçmasaydı, kaçan toplantı olacaktı.

“Girerim nasıl olsa.”



Kahvaltıya yetişen Erva, bir süre ablasının yüzündeki gülümsemeyi izledi. Onu böyle mutlu görmek eşsizdi. Ablasını bu denli neşeli gülümserken hiç görmediğini düşündü. “Efruz Hanım,” dedi sırtarak.

“Buyurun, Erva Hanım?”

“Neşen... Seni hiç böyle bilmediğimi, görmediğimi düşündürdü. Evlilik bozdu seni abla. Diyorum ben bak, her bir şeyin değişti.” Dün gece kocasının ona dediği sözleri anımsadı ve ister istemez gözleri Kartal’a kaydı. “*Sen değişiyorsun Efruz.*” Kartal’ın ona göz kırpmasının aralarında sözsüz bir anımsatma olduğunun aslında Erva ve Asude de farkındaydı.

“Değiştirenin marifeti diyelim. Ustam çok iyi.”

Erva’nın ağzı bir karış açıldı. Ablasını kabullenirken görmek, hem de bir erkeğin ona kattığı şeyleri açık ve net ortaya sermesi oldukça şaşırtıcıydı. “Sen ablam değilsin,” deyip irileşmiş gözlerle eniştesine döndü. “Ablama ne yaptın, kanatlı karizma enişte?”

Kartal’ın gülüşüyle birlikte kaşları havaya kalktı. “Ne, nasıl enişte o öyle?”

Az önce çıkışan o değilmiş gibi masumca önüne döndü. “Ben sana öyle diyorum da. Kanatlı karizma. Adın Kartal ya hani. Konuyu dağıtma ayrıca, bu kadın kim?” dedi ablasını işaret ederek.

“Lakabıma bayıldım baldan tatlı baldız ve o ablan. Gerçek ablan. Aslında içinde var ama gizlemiş olan, ablan.”

“Bence sadece âşık oldu ablan,” dedi Asude. “Aşkın insanı değiştiren bir duygu olduğu tartışmaya kapalı. Tıpkı anne olduğunda olgunlaşan ruhun gibi aşkın da insan üzerindeki etkisi bu. Yaşamaktan tat alıyor, her şeyi sorun etmiyor.”

“Bilmesem hayatında biri var sanıp, âşık olduğunu düşünbilirdim, Asude,” dedi Kartal imalı bir sesle.

“Bunları bilmek için hayatımda biri olması gerekmiyor ya da âşık olmaya gerek olduğunu düşünmüyorum, abi. Keza sizi görmek yeterli.”

“Doğru söylüyor olabilir ama bu neden benim aklıma gelmedi ki?” dedi Erva kendi kendine. “Sanırım bende az biraz aşk düşmanlığı var. Kahretsin ki enişteme benzeyen birinin daha yaşıyor olması mümkün değil. Beni kim inandıracak şimdi aşka? Halka zararsınız. Şimdiden inancımı kaybettim.”

Kartal göz devirip gülümserken, Efruz eli çenesinde kardeşini dinliyordu. Hülyalı bakışlarının eşliğinde arada şaşırmuş gibi kaşları havalanıyordu. “Belki bir jigolo gelir, bulur seni,” deyiverdi.

Kartal kahkahasını bırakırken Asude, Erva’ya bakmış ve şaşırmişti. Konuya hâkim değildi. Erva gözlerini kısıp önce kahkaha atan eniştesine, ardından da ablasına döndü. “Ötün değil mi kocana? Sen eskiden sır da tutardın, abla. Gerçekten değiştin. Bozdu para seni, bozdu. Ağzının ayarından dolar akıyor.”

“Konuşma arasında kaynadı diyelim biz ona,” dedi Efruz. Kocasının ayağına basıp gülmemesi gerektiğini ifade etti. Kartal boğazını temizleyip çayından bir yudum aldı.

“Kesinlikle jigolo değil. Bunu duysa küplere bineceğinden eminim,” dedi Kartal.

“Sen de gidip ona söylersin şimdi, enişte. Karı koca ağzınızda bakla ıslanmıyor.”

Ellerini havaya kaldırdı Kartal. Yüzünde eğlendiğini fazlasıyla belli eden gülüşü Erva’nın sinirlerine zarardı. “Asla!” dedi. “Ona söylemem.”

“Ya aslında Kartal’ın amacı sizinle Savaş’ı tanıştırmaktı,” diyen ablasına gözlerini kırıştırarak baktı. “Savaş?”

Asude, Savaş’ın adını duyunca yutkunamadı. Kendi tü-

kürüğünde boğularak öksürmeye başladı. Dün gece zar zor aklından atmaya çalışarak uykuya dalmıştı ama şimdi dan diye masaya düşmüştü Savaş. Erva yanındaki kıza su uzattığında, Asude almak zorunda kaldı. Kartal kardeşinin birden gelişen hâline anlam veremese de üzerinde durmadı.

“İyi misin, Asude?” dedi Efruz.

Genç kız kendisini zorlayarak samimi bir şekilde gülümsedi. “İyiym. Oldukça iyi.”

Erva ablasına döndü tekrar. “Allah sahibine bağışlasın ama sahibinin ben olduğumu sanmıyorum.”

Asude, “Amin,” bile diyemedi çünkü adamın o sözü hak eden sahibesi kim, Allah bilirdi.

Kartal başını eğerek kıza katıldığını ifade etti. “Âmin diyelim o zaman ve sizi çalışma odasına alayım. Belgeleri imzalayın, ben de işime gidebileyim.”

“Mahkemeye tekrar gelecek miyim, enişte?”

“Gelsen iyi edersin çünkü kimlik sorunu yaşayabilirsin, hatta yaşarsın. Mahkeme sonunda yeni kimliğin ve pasaportunla dönersin İsviçre’ye.”

“Dönemin bitmesine çok az kaldı. Son sınavı verip öyle geleyim. Yılbaşından hemen önceye denk geliyor. Ayarlanabilir mi?”

“Ayarlarız, o kısmı kolay olan. Şirket üzerindeki haklar için de ayrıca birkaç imza atacaksın. Ablan da sen de Duman soyadından feragat edeceksiniz. Annenizin soyadı size miras kaldı.”

“Bence harika!” dedi Erva. “Yalçın, Erva Yalçın. Kulağa hoş geliyor.”



Bir Ay Sonra...

Yorgunluktan isyan eden ayaklarına aldırmadı. İki haftadır değişik bir koşuşturmacanın içine düşmüştü ama oldukça memnundu. Eski, sürekli şikâyet eden Efruze'den eser kalmamıştı.

Kendisiyle barışık bir kadın baş göstermişti içinde. Evlenmeden önceki Efruze değildi artık. Kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordu ve asla babasının adını ağzına almıyordu. Anımsamıyor, aklına dahi getirmiyordu.

Kumar tutkunu olan abisini ara ara anımsıyor, kalbinde incecik bir sızı hissediyor, ardından da öteliyordu hissettiği duyguları. Mecburi bir öteleme hissi yaşıyordu. O hep iyi bir abi olmuştu ve yaşanan hiçbir şey bunun üzerini örtemiyordu.

Abisine küs olmayacaktı belki ama dost da olmayacaktı. Bu fikirle bile barışmaya alıştırıyor gibiydi kendini. Selin ona, abisinin onunla görüşmek istediğini iletmış ama Efruz bunu reddetmişti. Henüz erkendi. O beklediği zamanın gelmesi belki çok uzun yıllar bile alabilirdi.

Aralık ayının soğğundan kurtulmak için giydiği kalın hırka işe yaramıştı. Tepesindeki kış güneşinin de katkısıyla hava harika denecek kadar güzeldi. Yanından geçen adamlara yol verip açık kalan kapıdan hızla çıktı. Eğer kapıya ulaşabilirse kocasına sıkıca sarılabilirdi, zira her yer adam doluydu.

Kartal evlerine yakın bir semtte, merkezî bir yerden ikiz villa almıştı. Yarısı Efruz'a, diğer yarısı da Asude'ye aitti. Biri kendi dekorasyon şirketini kurmakla meşguldü, diğeri kendi ofisini dekore etmekle. Asude ve Efruz'dan daha mutlu kim olabilirdi ki?

Yan yana duran mobilyaların bir kısmı Asude'nin tarafına, bir kısmı da Efruz'un şirketine giriyordu. Birçok mobilya ustası eşyaları tek tek monte ediyor, bir kısmıysa hâlâ içeriye

eşya taşıyordu. Onlarca ustanın arasında da Kartal'ın adamları kol geziyordu. Tehlike geçmemiştir, bu yüzden tedbir elden bırakılmıyordu.

Kartal her iki ofisin de bir an önce kullanıma hazır olması için her şeyi düşünmüştü çünkü mobilya seçerken kızlar yeterince vakit kaybetmişlerdi. Kapıdan çıktığında nefes verdi. "Şükür," dedi kendi kendine. Koşar adımlarla villanın dış kapısına yürüdü.

Demir kapıyı da aşınca Kartal'ın kara gözleriyle karşılaştı. Gri gözleri gülümsemekten kısılana kadar büyümüştü gülüşü. Kendine doğru gelen adama birkaç adım da o atınca ortada birbirlerine sarıldılar. Oysa birkaç saat önce evden birlikte çıkmışlardı.

Karısının kara saçlarına dudaklarını bastırıp kokusunu da içine hapsedtikten sonra geriye çekildi Kartal. "Özledim seni."

Efruz henüz dudaklarını aralamıştı ki bir, "Öhö!" sesi doldu kulaklarına. Başını sese çevirdiğinde kendisine sırtan Savaş'ı ve ardından da Tamer'i gördü. Bir de ikisi arasında duran kan kırmızısı Bugatti'yi. Gözleri kocaman açılırken kocasını buldu. "Gelmiş."

"Evet, dün gece İstanbul'a geldi. Bu sabah da Tamer getirdi."

Tamer gururla araca yaslanmış, keyifle sırtıyordu. "Bu zevki kimseye bırakamazdım."

"Asude delirecek!" dedi Efruz kahkaha atarken. Arabaya yaklaşp okşamaya başladı. "Allah'ım, sen bu harika şeyleri tasarlayan zihniyetlere zeval verme. Âmin!"

Savaş kahkaha attı. "Kadınların araba sevmeye şekli bile değişik."

"Araba deme ona!" dedi Efruz, Savaş'a ters bir şekilde bakarak, ardından tekrar yumuşayan bakışlarla araca döndü. "Hayatım, sen ona bakma. Onların sizi sevmeye şekli, bir kadına artistlik yapmaktan öteye geçemez," derken arabanın

ulaşabildiği her yerini okşadı. İçi gidiyordu. "Kırmızı olması hiç iyi olmadı ama neyse..."

"Asude kırmızı istiyor demiştin ama," dedi Kartal.

"Asude kırmızı istiyor ama beni biliyorsun. Neyse, o kadar önemli değil, zaten benim kızım onun kızını döver." Gözleri bir elmas parçasına dönerek kendi siyah "şahane kız" adını taktığı Lamborghini'sine dönüp baktı.

"Hayatımda böyle kadın görmedim," dedi Tamer. "Arabaya sana baktığından daha güzel bakıyor, kadınlar ve arabalar..." Enteresan olarak gördüğü Efruz'un hâlini içten içe beğenmişti Tamer.

"Kardeşim de bayılır arabalara. Biz küçükken bebek yerine abimin arabalarıyla oynarmışız," dedi Efruz.

Tamer'in tek kaşı havalandı. "Arabayla oynayan kızlar... İşte bu daha ilginç."

Kırmızı arabaya bakıp iç çekti Efruz. "Sizi içeri alayım, beyler. Hiç değilse bir işin ucundan tutarsınız. Ceketler ağır gelmiyor mu size? Siz onları çıkarıp gömleklerinizin kollarını da kıvrın," dedi Efruz. Kocasının ceketine asılmıştı çoktan. "Ama benim gitmem gerekiyor, Efruz," dedi Kartal.

"Ya boş ver, sevgilim. Sen batarsan ben sana bakarım. Hem Kılıç nerede?"

"Sabah Kıbrıs'a uçtu. Yarın dönecek." Efruz, Kartal'a hayır diyemiyordu ama Kartal, Efruz'a diyebiliyor muydu? Elbette ki hayır. Özellikle son zamanlarda gösterdiği güven çabaları ve bir kez bile Mine'yi sormayışı her şeye değerdi.

"Ama dur! Ya araba?" Efruz cebindeki telefonu çıkarıp Asude'yi aradı ve ikinci çalışta açıldı telefon. "Dış kapıya gel, acil bekliyorum," deyip küt diye kızın suratına kapattı telefonu.

"Kötü gelin, görümcesine emir veriyor," dedi Savaş.

Efruz, Savaş'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Ben gerçek Sipahi'yim, tamam mı? O evlenecek. Ben ne dersem o!" derken,

şaka yaptığı her hâlden belli oluyordu, üçü de gülümsemişti.

"Keskiner olabilseydi ya," diye iç geçiren Savaş'ın kalbi, bir aydır yüzünü görmediği ama her gece hayaliyle uykuya daldığı kızın suretini görecektir olmasıyla kanat açtı. Üstesinden gelemediği bir gerçek vardı ki Asude onu en derinden etkilemişti, kızı hayal etmediği çok az anı vardı artık.

Onu hayal etmenin bile bir tadı olduğunu hissediyordu. Özlemek... Onu çok özlediğini hissetmek, yüreğinde neden-siz bir kıpırtının hâlihazırda beklemesi... İşte buna anlam veremiyordu.

Hiç böyle bir duygu yaşamamıştı. Asude'yi tanıdığı günden bugüne neden başka bir kadının dikkatini bile çekmediğini sürekli kendine soruyordu ama bir cevap alamıyordu. Kızın mütevazı hâliyse kendinden utanmasına yol açmıştı ancak elinden gelen bir şey değildi. Hayali olmuştu Asude.

Koyu kahve gözlerini, bembeyaz yüzünü çevreleyen siyah örtüsüyle üzerine giymiş olduğu yine siyah uzun kazağı ve hırkası içindeki kızı güzel bulmasını bile düşünüyordu Savaş.

"Abi," diyerek telaşla yaklaşan kızı kolunun altına çekmişti Kartal. "Sana," dedi başını arabaya çevirip.

Asude'nin ise ilk gördüğü şey Savaş'ın kahve gözleriydi. Kaşları havalanmış, beyaz teni aniden ısınmıştı. İki adamın kolları göğüslerinde bağlı olarak yaslandıkları, aralarında duran kan kırmızısı arabayı en sonunda fark etmişti. Gözleri şaşkınlıkla açılmış ağız aralanmıştı. "Benim mi?" diye bağırды farkında olmadan.

"Ruhsatına kadar," dedi Kartal gülerek.

"Ne kadar şahane, Asude," diyerek yağ gibi eridi Efruz, baktıkça bakası geliyordu.

Asude tutulmuş bir hâlde arabaya doğru ilerledi, aracın ön kaportasına ellerini koydu. "İnanmıyorum!" derken sesi ağlamaklı çıkmıştı. "Benim arabam!" dedi az önceki

ağlamaklı sesinden bir kakhaha fırladı. Dönüp abisine koşup sarıldı. Efruz geriye çekilip iki kardeşin bu hâline baktı. İçinden yükselen ağlama hissine kendini bıraktı.

Onun da bir abisi vardı, bir zamanlar o da abisine bu şekilde sarılabiliyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu. Boğazındaki yumruyu geriye itti. Gözünden düşen bir damla yaşı parmak ucuyla yok etti ama kocasına yakalanmaktan kaçamadı. Asude onu bırakıp arabaya tekrar döndüğünde, Savaş şoför kapısını açarak anahtarı uzattı. "Deneme sürüşü," dedi haince gülerek.

Asude anahtarı hızla kapıldığı gibi aracın koltuğuna yerleşti. İnanamıyordu, baktıkça hayal gibi geliyordu. Kan kırmızısı Bugatti onundu.

Kardeşinin yanına binmek istiyordu ama Efruz'un az sonra daha çok ağlayacak olması ihtimali onu tedirgin ediyordu. Savaş'a başıyla işaret edince Savaş da başıyla tamam işareti verip diğer koltuğa yöneldi. Daha ne isterdi ki? Asude'nin heyecanına, sevincine hatta her duygusuna, her ilkinde ortak olmak... Savaş bunları düşündükçe kalbinde bambaşka çarpıntılar hissediyordu. Tamer elleri cebinde, Savaş ve Asude'yi gülümseyerek izliyordu.

Asude o muhteşem motorun sesini duyunca gözleri hül-yalara dalmış gibi bir iç çekti, yanına oturanın Savaş olmasını önemsemedi bile. "Sana geliyorum, Allah'ım," dedi kız, arzu dolu sesiyle. "Bu o kadar gerçek ki Savaş," dedi ve gaza basıp yola çıkardı arabayı.

"Hayal olacak kadar gerçek," diyen Savaş arabadan bahsetmiyordu.

Tamer, Efruz'a baktığında bir şeylerin yolunda gitmediği kanaatine varmış, villanın demir kapısından içeri sessizce girmişti. Kartal karısına yaklaşıp, kendine çektiği gibi göğsüne sardı. "Bize her baktığında abini hatırlayacak, bu şekilde dağılacaksan ona küs kalmanın bir anlamı yok, Efruz. En niha-yetinde o senin kanından."

"Ben ona k s değilim, bana sahip çıkmadığı için k rgınım. Aynı babanın çocukları olduğumuza inanmak çok zor. Ama hiçbir zaman kötü bir abi olmamıştı. Ben onu özlüyorum fakat k rgınlığım geçmeyecek. Para için beni harcadıkları sen olmasaydın..."

Derin bir nefes bıraktı Kartal. "Peki, sen öyle diyorsan öyledir. Hadi içeri girelim," dedi, adı gibi biliyordu ki Efruz bir gün abisini affedecekti.



"Hayır, Savaş!" dedi Efruz.

Savaş bıkkınlıkla çekip durduğu koltuğa çöktü. "Ne hayır Efruze? Bir saattir yirmi beş metre kare odada takla attırıyor-sun bana."

Ellerini beline yerleştirdi Efruz. Odanın içini gözleriyle arşınladı. "Savaş, bu koltuk bu odaya uymuyor," dediğinde Savaş ağlamak istedi.

"Ve sen bunu şimdi söylüyorsun."

"Denedik, olmadı sevgili kayınbiraderim, ne yapmamı istersin? Ne çok s ylendin ya! Nerede benim He-Man'ım, Herkül' m?"

"Bilmiyorum. En son Asude bir şeyler anlatıyordu." Savaş yorgunlukla arkasına yaslandı. "Ben devletin askeriyim ve sen beni maymun gibi oynatıyorsun, sevgili yengeciğim."

"Asker olabilirsin. Bir binbaşının emriyle bir kadının emri aynı olamaz. Kadınlar daha önemlidir."

"O neden, o? Binbaşı bunu duymasın."

"O neden, o? Diyeyim bak, binbaşının yanından çıkıp evine gidiyorsan ve evinde bir kadın varsa onun istekleri binbaşının istekleriyle aynı olmayacaktır. Binbaşının gönlünü yapmak kolaydır ama kadının gönlünü almak o kadar da kolay değildir. Ayrıca binbaşının da evinde bir kadın var,"

dedi ve göz kırptı Savaş'a. "Evinde süt dökmüş kedi olduğuna eminim."

Savaş, anbean değişen yüz ifadesiyle dinledi. En son cümlede kafası karışmıştı ve binbaşı Recep'i evinde süt dökmüş kedi gibi düşününce kahkaha attı. "Binbaşı bunu hiç duymamalı."

"Neyi?" diyen Kartal odaya girmişti.

"Gel, Herkül'üm. Bu çırak işten kaytarıyor. Ben de ona ders veriyordum. O sana sonra anlatır zaten. Aranızdan su sızıyor maşallah, dedikodu konusunda bizi bile geçtiniz."

Savaş yüksek sesli bir kahkaha daha attı. "Jigolo."

"Sus! Tamer duyacak şimdi, göreceksin jigoloyu," dedi Kartal telaşla.

Savaş ağzına hayalî bir fermuar çekip ayağa kalktı ama akli hâlâ o konuşmadaydı.

Kılıç: Vizyona yeni bir film girmiş hep birlikte gidelim mi kan-kalar?

Bulut: Ne filmi? Neden birlikte gidiyoruz, sevgili miyiz biz?

Savaş: Konusu neymiş?

Harun: Konusu önemli şimdi. Eğer ilgimi çekerse sizinle gelebilirim. Neydi konu?

Metehan: Konu! Konu! Konu!

Kartal: Konusu yokmuş. Parodi tadında.

Tamer: Sizinle bir yere gitmem ben. Film neyse ben kendim giderim. Cıvıksınız oğlum, siz.

Kılıç: Konusu yüzyılın genç, yakışıklı ve zengin jigolosu.

Tamer: Beğenmedim. Jigolo ne, rezil herifler? Genç kadınlar varken. Kusacağım.

Bulut: Sensiz olmaz, Tamerciğim.

Harun: Genç adamın dramı mı yani konusu?

Kılıç: Filmin konusu şöyle beyler: Kızın biri genç adamı jigo-

lo zanneder ve olay tam da böyle başlar. Genç ve güzel bir kızın, dinamik genç adamın yaşı büyük kadınları çekici bulmasıyla ilgili tamamen yanlış anlaşılmaya dayalı. Oysa jigolo sanılan genç adam lolitalardan hoşlanır ama kız bu genç adamı jigolo olarak bilir. Böyle bir şeylermiş.

Tamer: Gitmiyorum. Size iyi eğlenceler...

Kılıç: Tamer... Sensiz olmaz, dıt dı-rıt sensiz olmaz...

Kartal gözleriyle Savaş'a sus diyor, Tamer'in duyacak olması korkusuyla uğraşıyordu ki Efruz acıyla eğildi. Oysa az önce Savaş'ın kahkahasıyla kahkaha atmıştı. Dizleri kendini boşlamış, gücü elinden almıştı. İnleyerek yere çökerken ardından da Kartal endişeyle, "Efruz," diye bağırarak yanına eğilmişti.

Savaş ayağa fırlamış, yanlarına diz çökmüştü. "Ne oldu? Neyin var Efruze?" dedi telaşla.

Kalbinde hissettiği ağrı, zihninde dolanan fırtına nefes almasını zorlaştırdı bir anda. "Efruz!" diye bağırarak Kartal'ın sesi ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir elin kalbini sımsıkı sarması tarifsiz bir acıya neden oluyordu. Gözlerini kapattı. Beyin çarkları tehlike çanlarını son hızda çalıyordu. Tek bir kalp atışıyla nefesi gitti, ağzını kocaman açarak nefes aldı. Nefesle içine bir ses girdiğini hissetti.

"Asude!"

Bağırıyordu birisi ona. İçinde biri vardı, ona, "Asude," diye bağırıyordu. Gözleri kocaman açıldı. "Kartal!" dedi kesik sesiyle. Kocasını karmakarışık göz bebekleriyle ona bakıyor, bir söz daha bekliyordu delice.

"Asude, koş!"

"Asude!" dedi Savaş, ayağa fırladı.

"Tamer," diye bağırdı Kartal. Efruz'u bırakamıyordu. "Savaş, onu koru!" dedi ayağa fırlarlarken.

Savaş, Kartal'ı duymuyordu. Odaya hızla giren Tamer, yerde çökmüş duran Efruz'a kaşlarını çatarak baktı. Kartal,

Tamer'e, "Efruz'u bırakma!" diye bağırıp, odadan dışarı fırlayacakken Savaş daha erken davranmış, ondan önce koşarak çıkmıştı.

Yerde, bir eli kalbinde bir eli yere sıkıca bastırılmış Efruz'un yanına çöktü Tamer. "Efruze," dediğinde kızın kendine dönen kırmızı göz aklarıyla hayatının en büyük şokunu yaşamıştı.

İkiz villanın bir kapısından çıkıp diğer kapısından girene kadar akla kararı seçmişti hem Kartal hem de Savaş. "Nerede?" diye kendi kendine söylenen Savaş'a, "En son mutfakta bırakmıştım," dedi Kartal.

Evin içinde gezinen adamlara çarparak mutfağa girmişlerdi ama Asude orada yoktu. "Sen üst kata bak, ben alt kata," diye fısıldadı Kartal.

Savaş üst kata çıkan merdivenleri üçer üçer çıkmıştı. Kızın adını söyleyemiyordu ki ona bir şey olma ihtimali canını söküyordu. Birkaç adamın mobilyaları yerleştirdiğini gördü. Nefes nefese hiç vakit kaybetmeden kapısı kapalı olan ilk odaya girdi. Oda boştu. İkinci odaya girdi, boştu.

Adamlar işi bırakmış ona bakıyordu. "Asude. Kadın nerede?" dedi adamlara alçak sesle. Bağırmıyordu. Nerede ne oluyor, bilmiyordu. Adamlardan biri, "Koridorun sonuna ilerliyordu en son," dediğinde son sözleri duymadan ok gibi fırladı Savaş.

Koridorun en sonundaki odanın kapalı kapısının önünde durdu. Gözlerini şahin gibi kırmış, nefes alışverişi hızlanmış, kıza bir şey olacak korkusu iliklerine işlemişti. İçindeki deli canavar kendini ortaya çıkarmış, can almadan durmayacak raddeye getirmişti. Bir adım gerileyip kapıyı tek bir tekmeyle açtığında Asude'nin çığlığını duymuştu.

Ve bir kurşun sesi tüm villayı sarmıştı.



2.BÖLÜM

Arayıp bulamadığı çantasını en son gittiği odada bıraktığını anımsayınca odaya girmiş fakat çıkamamıştı Asude. Genç bir adamın kendine çevirdiği silahla olduğu yere muh gibi çakılmıştı. Tek bir söz dahi edemedi Savaş'ın kapıdan içeri girmesiyle tam vaktinde kendini yere atabilmiş ama silahın o soğuk sesinin dehşetinden bağırmasını engelleyememişti çünkü namlunun ucundaki adam Savaş'tı.

Elinden düşmüş olan çantadan çıkardığı silahını kavramakta ilk defa zorluk çekiyordu. Elleri buz kesmiş, titriyordu. Böyle bir anı daha önce yaşamamıştı. Aklının her köşesinde gezinen, silahtan çıkan kurşunun Savaş'a denk gelmesi korkusuydu, bambaşkaydı.

Savaş'ın adamın üzerine çökmesiyle bir kargaşa yaşanmaya başlamıştı. Savaş adamı etkisiz hâle getirmek istiyordu ama adam da boş değildi, karşılık veriyordu.

"Seni gebertmezsem bana da Savaş demesinler piç kuru-su!" Adamın yüzüne indirdiği yumrukla kırılan çene kemiğinin sesini Asude bile duymuştu.

Kapıdan soluk soluğa giren Kartal kardeşinin yanına gelerek kızı tuttuğu gibi kaldırmış, elindeki silahı alıp odanın dışına çıkarmıştı. Evin etrafındaki korumaların birkaçı kapının

önünü tutmuştu. Yavuz'a teslim ettiği kardeşine bakmadan Savaş'a döndü Kartal.

Baktı.

Savaş'ı hiç bu şekilde görmemişti. Kendinden geçmiş gibi dövüyordu adamı. Adam bayılmıştı ama o hâlâ vuruyordu.

"Yeter!" dedi. "Bayıldı, kendine gel."

Son yumruğu havada kaldı Savaş'ın. Adamın bayıldığını yeni fark ediyordu. Yüzü kan içinde kalmış bir şekilde yerde cansız gibi yatan adamdan aldığı gözlerini Kartal'a çevirdi. Gözlerinden kin damlıyordu Savaş'ın. Öfke. Nefret. Kapının önünde gözleri dolu dolu kendine bakan Asude'ye kaydı bakışları. Savaş yavaşça yumdu gözlerini.

Kana bulanmış açık mavi renkli gömleğe içi giderek baktı Asude. "Savaş!" dedi öne bir adım gelerek. "Yaralanmışsın."

Kartal gözlerini kıvrak bir hareketle kardeşine çevirdi, ardında da Savaş'a. İkisinin birbirine olan bakışları, yerde az önce kardeşine zarar verecek olan adamın varlığını unutturmuştu Kartal'a.



Villanın her iki bölümünü de saran polis ekiplerine kayıtlara geçebilecek bir ifade vermişti Kartal. Tüm mobilyalar tek tek sorguya çekilmişti ama belli ki hastanelik olan adam tek başınaydı. Bu polislerin kararıydı ancak Kartal'ın değildi. Evlerine varana kadar tek tek inceleniyordu şu anda hemen hemen tüm mobilyalar.

Gizli tutulması için elinden gelen her şeyi yapmıştı Kartal. Koray mıydı yani bunları yapan? Hayır, olamazdı. Kâmil de o kadar aptal olmamalıydı. Latif içerideydi, evet ama eli kolu dışarıdaydı. Ya o parasını hiç ettikleri adamlar, onlar ne rededydi?

Ambulansla hastaneye getirilmişti Savaş. Çıkardığı göm-

leğinin açıkta bıraktığı geniş omzuna dikiş atılıyordu. Girip çıkan iğne Savaş'ın canını yakmıyordu. Elini alına yaslayıp başını eğmişti. Sürekli gözlerinin önünden geçen görüntü, Asude'ye dönmüş namludan ibaretti. Tek bir kurşun hayallere sıkılabilir, hayaller kâbusa dönebilirdi. Kendini kaybedip adamın yüzünü getirdiği hâli düşündü. Oysa adam uzun süre boyunca baygın yatmıştı. Nasıl o denli gözünün döndüğünü kavrayamıyordu.

"Şimdi nasılsın?"

Elini alından çekip Kartal'ın kara gözlerine baktı. Dikiş atan genç doktora göz atıp Kartal'a döndü. "Sorun yok. Zaten iyidim. Bir kurşun sıyrığı bana ne yapabilir ki?"

Kartal anlamışçasına başını salladı. "Adamı da fena benzettin, keşke biraz bana da bıraksaydın. Belki bir hafta kendine gelemeyecek, konuşması gerekiyordu oysa."

Gözlerini devirip başını eğdi Savaş. Kartal'ın onu dişlerini sıkarken görmesini istemedi. "Ölmek için yalvaracak, daha işimiz bitmedi."

Kartal dudaklarını büzerek tek kaşını kaldırdı. Elleri cebinde, manidar bakışlarını Savaş görmedi. "Buradan sonrası- na ben bakarım, Savaş."

Savaş başını hızla kaldırıp Kartal'a baktı. "Onu ben kurtardım, bu hak bana ait."

"Ah, evet! Sana borcumu nasıl öderim, bilmiyorum. İki seferdir kardeşimi ölümden kurtarıyorsun ama abisi benim."

Savaş, arkadaşına gözlerini kısarak baktığında adamın göz bebekleri içinde oynayan muzip ifadeleri anlayacak kadar -uzun zamandır- tanıştıklarını düşündü. Farkındaydı!

"Bana borcun yok! Bunu sürekli söyleyip durma. Asude nerede?"

Kartal dizginlediği gülüşünü saklamak adına arkasını döndü. "Evde. Az önce arayıp seni sordu," dedi adım adım acil müdahale odasını terk ederken.

Savaş'ın dudağının ucu havalandı, başka bir şey söyleme gereği duymadı. Asude onu soruyorsa başka bir şey duymaya da söylemeye de ihtiyacı yoktu.



Tamer'in ayarladığı kıyafetleri tek başına giymesi oldukça zordu. Kahverengi kazağı sinirle adamın başından geçirdi Tamer. "Bir sana dadılık yapmadığım kalmıştı, Savaş! Tüm angarya işler bana kalıyor. Kahramanlık işleri de senden soruluyor."

Savaş kahkaha attı. "Kızı kurtaran benim diye sen beni kıskanıyor musun?"

Kazağın kolunu aşağıya çekerek yaralı olan tarafı giymesine yardım etti Tamer. "Kızı veya erkeği ne fark eder? Hayır, kıskanmıyorum. Kartal'ın damadı olmayacağım," dedi adamın gözlerine imayla bakıp göz kırparak.

Savaş gözlerini kaçırdı. Tek seferde açık üzerine açık vermişti. "Anlaşılan o ki senin öyle bir niyetin var," dedi Tamer, diğer kolu da geçirmişti en sonunda. Savaş ayağa kalktı. Tamer'in açtığı cekete iki kolunu da geçirdikten sonra hiçbir şeyi yokmuş görüntüsüne geri döndü.

"Bilmiyorum. Henüz bir şey yok. Belki hiç yok. Ağzını sıkı tutarsan sevinirim."

"Hı hı, eminim tutarım."

Savaş alttan baktı. "Tamer!"

"Yürü gidelim. Kartal'ın evinde bizi bekliyorlar. Recep binbaşı az sonra Antalya'da olacak. Toplantı yapacağız."

Savaş kaşlarını çatı. "Üssümüz Kartal'ın evi mi?"

"Öyle görünüyor. Binbaşının bir planı varmış."

Odadan çıkmak için adım attıklarında Tamer durdurdu. "Savaş, bu olay nasıl fark edildi, ben hâlâ çözemedim. Siz çı-

karken Efruze'nin gözlerinden kan damlayacak gibiydi. Hayır, damlamadı ama göz akları kan dolmuştu."

"Bilmiyorum ama mantıklı bir açıklama bekliyorum. Sohbet ederken birden Efruze yere yığıldı. Eliyle kalbini tuttu. Resmen acı çekiyordu. 'Asude,' dedi, 'Koş,' dedi. O anda anlamamız gereken tek şey Asude'nin hayati tehlikesiymiş gibi düşünceler altında kaldık."

Tamer eliyle sakalsız pırıl pırıl çenesini ovaladı. "Burdur'da sinema salonundaki olayı hatırla. Bize adamın nerede oturduğunu Efruze söylemişti Kartal aracılığıyla."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Savaş.

"Ne demek istediğimi bilmiyorum ki!"



Yatak odasının kapısını yavaşça açarak girdi. Bembeyaz örtünün üzerinde boylu boyunca yatan, şimsiyah saçları yatağı boyayan kadınına doğru yaklaştı. Kapı açıldığında gözlerini açan Efruz omzunun üzerinden gelen kişiye bakmak için döndü. Hafifçe gülümsedi. Kartal, Efruz'un yanı başına oturup saçlarını eliyle güzelce topladı. "Nasılsın?" diye sordu eğilip şakağından öperken. Gözleri eski rengine kavuşmuş olsa da hâlâ yorgun bakıyordu.

"Yorgunum. Ben. Efruze. Yorgun. Düşünebiliyor musun?" dedi hafifçe gülümseyip.

"Neden yorgun olduğunu hem anlıyor hem de anlayamıyorum. Bugünkü olanlar sırasında gördüğüm sen bambaşkaydı, Efruz."

"Bu benim için de geçerli," dedi. Ellerinden destek alarak oturur pozisyona geçip kocasının sinesine sokuldu. "Bu hep böyle mi olacak? Bana ne oluyor Kartal? Ben bunu kendimi eğlendirdiğim bir hobi olarak düşünmüştüm her zaman."

Simsiyah gür saçlardan birkaç buse aldı Kartal. "İnan

bana, hiçbir fikrim yok. Ama bunun bu şekilde gitmemesi gerektiğini biliyorum.”

“Bu ne senin ne de benim elimde olan bir şey değil. Gözlerime dolan kanın Asude’nin olduğunu düşündüm az önce ama vurulan Savaş olunca kanın ona ait olduğunu fark ettim.”

“Az daha geç kalsaydık Asude’nin başına nelerin geleceğini konuşmak dahi istemiyorum. Sana ömrüm boyunca minnettar kalacağım. Hangimiz, hangimizin hayatını kurtardı Efruz? Sen bana kendinle birlikte neler verdin, bir bilsen.”

Gözlerini kapatarak kocasına daha çok sokuldu. Kollarını sıkılaştırarak sarıldı. “Ben anlayamıyorum, neden biz? O gece bir tek sen değildin ki o kahrolası mallara el koyan.”

“Ama Latif’in canını ben yaktım. O da benim adımları vermiş olmalı.”

“Benim yüzümden. Ben sana hep borçlu kalacağım.”

Geriye çekilip kadının solgun yüzünü elleri arasına aldı. Uzanıp kısa ama etkili bir öpücük kondurdu. “Benimle aşağıya gelmelisin. Misafirlerimiz geldi.”

“Olur, inelim.”

Kartal elinden tuttuğu Efruz’u odadan çıkardı. Merdivenleri inmesini istemediği için koridorun sonundaki cam kaplama asansöre ilerletti. Aşağıya indiklerinde elini bırakmamıştı. Büyük, beyaz ve grinin hâkim olduğu yemek odasına girdiler. Masanın etrafında bulunan yedi adamın üstünde gözlerini gezdirdi Efruz. Tamer ve Savaş’ı es geçip yaşını, yerini belli eden adama yürüdü gülümseyerek.

“Recep binbaşı,” dedi Efruz. Binbaşı ayağa kalkıp elini uzattı. “Efruze, sonunda tanışabildik.” Burdur’daki gece, arabanın filmli camından net görememişti adamı ama oldukça dinç ve karizmatik biri duruyordu karşısında.

“Hoş geldiniz.”

Bulut boğazını temizleyerek ayağa kalktı. “Yengelerin Ad-

riana Lima'sı, sizinle tanışmış olmak benim için ne büyük bir onur. Ben Bulut."

Kartal kaşlarını çatıp adama bakarken Efruz kocaman güldü. "Ah, çok teşekkür ederim. Beni utandırdınız."

Ayağa kalkan Harun ve Metehan, Bulut'un yanına gelip adamı hafifçe ittiler. "Ben Harun, yengelerin en kıdemlisi. Bize uğurlu gelmenizi diliyoruz. Ekibin asla evlenmez dediği adamını yola getirdiniz. Bizim için de bir güzellik yaparsanız, dost, arkadaş... çok seviniriz."

Elini ağzına kapatarak yüksek sesle kahkaha atmamak için büyük çaba sarf etti. "Hoş geldin Harun. Bir düşünmem gerekiyor. Olabilir tabii ki."

Harun'un elini iten Metehan, Efruz'un elini sıktı. "Siz onlara bakmayın yengeciğim, grubun en uslu çocuğu benim. Fikirleriniz benim için çok değerli. Ben Metehan."

"Binbaşım siz mi bir şey dersiniz, ben mi bakayım icaplarına?" dedi Kartal. Kadını kolunun altına çekerek Metehan'ın elinden kurtardı.

Binbaşı öylece durmuş, gülümseyerek izliyordu. Bu gençleri çok başka seviyordu. "Yengeleri hak ediyor Kartal," dedi en sonunda. Binbaşından işittiği sözlere göz devirdi Kartal.

"Hoş geldin Metehan. Merak etmeyin, ben sizi düşüneneğim," dedi Efruz.

"Zevzekler," dedi Kartal. Karısına bir sandalye çekerek oturmasına yardım etti. Tamer, Savaş ve ilk uçakla geri dönen Kılıç film izler gibi izliyordardı.

"Oturalım ama Asude gelmeyecek mi?" dedi binbaşı. "Onun için buradayız. Bir yüzünü görseydik."

"Ne diye göreceksin Asude'nin yüzünü?" Savaş'ın yüreği içten içe kıskançlıkla kaynıyordu. "Gerek var mı?" dedi Savaş ve anında dilini ısırды. Ona ne oluyordu böyle? İçinden birisi onu dürtüp duruyordu. Kartal'ın kendisine dönen bakışlarından kaçarak boğazını temizledi.

"Tabii ki gerek var," dedi binbaşı.

"Ben çağırıp geleceğim," diyen Kartal odadan hızla çıktı. Yerlerine oturan beyler Savaş'a baktı. "Sana ne oluyor oğlum?" dedi Harun.

Savaş tavanı izlemeye başladı. Taktığı falan yoktu onları.

"Hakikaten Savaş," dedi Metehan. "Sana ne? Binbaşım çağırıyor."

Savaş sıkıntıyla nefes verdi. "Öylesine demiştim. Bugün bayağı bir etkilenmiş olduğu ortada, öyle değil mi?"

Efruz konuşan beylere, en sonunda da Savaş'a bakıp durdu. Uzun uzun baktı. "Savaş iki seferdir Asude'nin hayatını kurtarıyor, bir nevi sahiplendi tabii," dedi Efruz.

"Hah, evet," dedi Tamer. "Efruze doğru söylüyor."

Kılıç memnun olmamış yüz ifadesiyle başını eğerek Savaş'a baktı. "Boynunu ince ince kırarım, Savaş. Aklını alır, cebine sokarım, akıllı ol!" dedikten sonra gülümseyerek binbaşına döndü. "Özür dilerim, binbaşım."

Binbaşı başını salladı. "Bir fırlıdak dönüyor ortada ya, hadi hayırlısı," dedi.

"Âmin," dedi Savaş.

Efruz güldü. Tamer güldü. Diğerlerinin kaşları çatıldı. Kılıç kızgın boğa gibi kabardı. Binbaşı kahkaha attı. "Tamam kesin! Kıza aç aç bakanı vururum. Bu bir emirdir."

"Siz hiç endişe etmeyin, binbaşım, Asude ileri derecede silah kullanıyor, kendisi vurur zaten," dedi Savaş.

Binbaşı başını kaldırmadan gözlerini Savaş'a dikti. "Senin için de geçerli Savaş."

Savaş tüm ciddiyetini kuşanıp önüne döndü ama arkadaşlarına dış sıkıp göz çıkarmıştı. Efruz binbaşından çekinmemiş, aksine aileden bildiği için küçük kahkahasını esirgememişti. "Savaş neyin var senin?" dedi biliyormuş da bilmiyormuş havasında. "Kurşun sıyırdı dediler ama sanırım saplanıp kalmış?"

“Şımartma şunları Efruze,” dedi binbaşı.

“Çok affedersiniz da...” diyecekken durdu, “Binbaşım,” dedi. Sesini toplayıp önüne döndü.

Abisinin kolu altında salona giren Asude masanın etrafını kaplayan adamlara kısa bir bakış attı. Gülümseyerek kendine dönen herkese, “Hoş geldiniz,” dedi.

Kartal’ın kardeşini ilk kez gören Harun, Metehan ve Bulut kızı dikkatle incelemekten karşılık verip önlerine dönmüşlerdi. Savaş’a kaçamak bir bakış attığında kendine bakmayan adamın arkasından geçip binbaşına doğru ilerlemişti. Ayağa kalkan Recep binbaşına doğru gülümseyerek ilerleyen Asude’yi hepsi birden izliyordu.

“Geçmiş olsun,” dedi Recep binbaşı.

“Geçti. Teşekkür ederim,” derken adama sokulan Asude’yi kucakladı binbaşı. Sımsıkı sardı onu.

Savaş kaşlarını çatarak izlediği görüntüyü çözmeye çalışıyordu. Durduk yere neden sarılmıştı ki şimdi? Göz ucuyla Kartal’a baktığında onun yüzünde hafif bir tebessüm gördüğüne yemin edebilirdi. Geri çekilerek birbirlerine gülen Asude ve binbaşına döndü.

“Beni görmeye gelmen için başıma bir şey mi gelmesi gerekiyor?” dedi Asude.

“Seni görmeye gelmiyorum çünkü görev kutsaldır.”

“İyi, yine öyle olsun bakalım,” dedi Asude. Binbaşının yanına çektiği sandalyeye oturdu. Kartal da karısının yanına oturup binbaşına döndü. Bazıları şaşkın, bazıları anlamak ister gibi sessizdi. Yine de soru sormadılar.

“Evet,” dedi binbaşı. “Belki gerek yok. Ben, biz bugüne kadar gerek görmedik, o yüzden şimdi söylüyorum,” deyip askerlerinin üzerinde gezdirdi bakışlarını. “Asude ve Kartal’ın dayısıyım ben.”

Efruz ve Kılıç hariç beş tane adamın şaşkınlıktan dilleri lal olmuş hâlde gözleri binbaşının üzerinde öylece sabit

kaldı. Kartal, İzmir’de geçirdikleri o son gecede Efruz’a her şeyi anlatmıştı. Hayatını borçlu olduğu binbaşının aslında dayısı olduğunu o gece öğrenmişti Efruz.

Birisi şaşkınlığını atıp da ağzını açabilirse bir şeyler söyleyecekti. Savaş’ın Asude’ye dönen şaşkın gözleri, kızın kara kahve gözlerine takıldı kısa bir an.

“Şaka!” dedi Bulut.

“İşim gücüm yok, size şaka yapacağım? Yeğenlerim dediysem yeğenlerimdir!” dedi binbaşı ters bir sesle. “Konumuz bu değil, toparlanın!” Adamlar yüzlerindeki şaşkın hâle bir son verip arkalarına yaslandı. Bir süre bu şokla idare edebilirlerdi.

“Planı anlatıyorum,” dedi binbaşı. “Beni iyi dinleyin.” Adamlarını pürdikkat kendini dinlemeye hazır görünce devam etti. “Asude’yi bu evden helikopterle çıkaracağız. Aynı helikopterle Asude fiziğinde bir askeri onun kılığına sokacağız. Evin beş kilometre çevresinde birkaç drone dolaşiyor. Eve kimse yakın değil, olamaz da. Bir kısmı denize hâkim olduğu için açık bir görüş alanı, evet, ancak o taraf da tamam. Herhangi bir pürüz çıkmayacak. Kadın askerimizi yem olarak kullanacağız. O nereye, biz oraya.”

“Neden Asude, binbaşım?” dedi Tamer. “Neden Efruze değil de Asude?”

Asude ve Efruz birbirine göz attılar. Asude biliyordu ki Efruz kendisini suçluyordu. Yengesine gülümsedi.

“Latif’in bir oyunu olduğunu düşünüyoruz,” dedi binbaşı. “Öldürmek istediğini, ki şu an için geçerli, sanmıyoruz. Paranın karşılığında Kartal’dan bir şey alması lazım. Evet, neden Asude? Çünkü Efruze, Latif için kıymetli. Oğlu Koray’dan dolayı. Bunu biliyoruz. Asude onun için bulunmaz nimet.”

“Mantıklı,” dedi Kılıç. “Kartal’ı da ortadan kaldırmak isteyecek bir gün. Asude’yi alsa sağ olarak geri vermeyeceğini biliyoruz. Kartal olmayacak, Asude ölecek ve her şey Efruz’a kalacak. O da sanıyor ki Koray’ı da Efruze alacak,” derken Efruz’u işaret etti. “Veya buna benzer teoriler.”

"Çek o elini," diyen Kartal'ın katı sesiyle göz devirdi Kılıç. "İşaret manasında uzattım."

Efruz'un üzerinden geçen ürpertiye Kılıç fark edemeyecek kadar uzaktaydı ama Kartal tam dibinde oturuyordu, cevap vermedi.

"Peki, kadının gerçek Asude olmadığını fark ettiklerinde ne olacak?" diye sordu Savaş.

"Onlar fark edene kadar biz onları almış oluruz. En azından onların adını bize ötecek birilerini. Savaş'ın benzettiği adam kendine geldiğinde bir umut konuşabilir. Geçen sefer ağır yaralı olan ölmemiş olsaydı, bir şansımız olabilirdi. Burdur'da yakaladığımız ise hiçbir şeyden haberi olmayan bir maşa. Bize bir tek isim gerekiyor, gerisi kolay olacak."

"Nereye götüreceğiz Asude'yi?" diye sordu Tamer.

"Çok uzağa değil, yine yanı başımızda olacak," dedi Kartal.

"Nasıl yani, neresi?"

Soruyu soran Savaş'a döndü Kartal. Adamın kara gözlerine kararlılıkla baktı. "Senin tatil köyüne."

"Ne?" dedi Savaş.

Aynı şekilde, "Ne?" dedi Asude. Her ikisi de böyle bir şeyi beklemiyordu.

"Evet. Alanya dediğimiz yer ayağımızın dibi. Uzağa gitmesine izin veremem."

"Orası bir tatil köyü Kartal, buna emin misin? Kalabalık. Kim kime dum duma," dedi Harun.

"Bu onun için fazla riskli. Koskoca ülkede başka bir yer de bulabiliriz," dedi Kılıç.

Savaş kilitlenmiş, öylece bakıyor, sohbeti dinliyordu.

"Onu Savaş'tan daha iyi koruyacak birini tanımıyorum. İdmanlı oldu bu konuda. Ayrıca o kadar basit değil. Binbaşım, Asude için yeteri kadar koruma ayarladı bile. Ve ayrıca

çok uzun sürmeyecek. Belki bir hafta, belki biraz daha uzun. Onun orada olduğunu bilebilecek biri olacağını sanmıyorum. Bazen burnunun ucundakini görmek istemez insan çünkü aklına gelmez." Son sözlerini Savaş'ın gözlerinin içine baka baka telaffuz etmişti Kartal.

"Benim için sorun yok," dedi Savaş rahatça arkasına yaslanırken.

"Benim için var. Neden ben bu evde kalmıyorum? Burası kale gibi bir ev. Buraya kim yaklaşabilir?"

"Bunu göze alamayız Asude," dedi binbaşı. "Korunaklı ev diye bir şey yoktur kızım. Kaleler bile ele geçirilir. Ayrıca buradakileri tehlikeye atmak istemezsin. Seni istiyorlar."

"İstemem elbette," diyebilirdi ama gitme fikri aklına yatmamıştı. Hele de Savaş'ın yanında olması düşüncesi, kaçtığı bir konuydu.

Savaş kızı yan bakışla izlemiş, dinlemiş ama sesini çıkarmamıştı. Kendisiyle gelmek istemediğini anlayabilecek kadar zekiydi.

"Ve," dedi Tamer. Tüm başları kendine döndürmüştü ama o Efruz'a bakıyordu. "Bu konuyu hallettiğimize göre," dedi Efruz'un gri gözlerine ciddiyetle bakarak. "Seni dinlemek istiyoruz Efruze. Bize bir şeyleri açıklarsın artık."

"Ne gibi?" dedi Efruz, bilmemezlikten gelerç.

"Mesela neden gözlerinden kan damladı?"

"Tamer!" dedi Kartal.

"Seni dikkate alamıyorum Kartal. Üzgünüm ama aklımda binlerce soru işareti var."

"Ne oluyor?" dedi binbaşı. Tamer, Efruz ve Kartal arasında mekik dokudu gözleri.

Efruz yerinde kıpırdanıp kocasına kısa bir bakış fırlattı.

"Burdur'da bize adamın nerede oturduğuna kadar senin söylediğini biliyoruz," dedi Savaş. "Ve senin bugün, öyle durup dururken fenalaşıp Asude demen... Nesen sen?"

"Anlamadım?" dedi Asude tamamen Efruz'a dönerek.

"Konuşmak zorunda değilim," dedi Efruz tek kaşını kaldırıp adamlara dikti gri saplı oklarını. "Ama çok istiyorsan göstereyim," derken elini göğüs hizasına kaldırıp havada bir kez daire çizer gibi çevirdiğinde tepelerindeki büyük ve süslü avize daire çizerek dönmeye başladı. Aslında elini kaldırmasına dahi gerek yoktu ama o seviyordu. Beden diliyle de uyguladığında daha çok keyif alıyordu.

"Bak! Gördün mü?" dedi Savaş'a avizeyi işaret ederek. Kocasını başını saçları arasına gömüp kahkaha atmamak için kendini sıkarken sekiz tane başın tavanı izlediğini göremedi.

"İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn!" diyerek ayağa fırlayan Harun'a güldü Efruz.

"Tövbeler olsun!" diyen Asude gözleri büyümüş hâlde oturduğu yerden kalkamıyordu. Binbaşının dehşete düşmüş hâline kahkaha attı Efruz.

"Cadı," dedi Metehan. "Vallahi billahi cadı!"

"Ne oluyor lan?!" diyen Bulut'un sesi titriyordu.

"Ya dur! Daha bir şey yapmadım ki," dedi Efruz elini bir kez daha salladı ve geniş konsolun üzerinde duran vazodaki çiçekler yerinden çıkarak havada uçuşup masanın dört bir yanına döküldü.

"Efruz!" diye bağırdı Asude. Ayağa kalkıp ellerini ağzına kapattı. "Başarmışsın, inanmıyorum."

"Çok şükür," dedi Efruz. Kartal başını soktuğu yerden çıkarıp aptala dönen arkadaşlarına ve dayısına baktı.

"Biliyordum ben abi, boşuna Kartal'ı bir bakışıyla büyülemedi," dedi Kılıç. "Süpürgen de var mı?"

"Yok," dedi az önce çiçeklerini boşalttığı vazo hızla Kılıç'a uçtu. Kılıç çevik bir hareketle vazoyu yakaladı ama içindeki sudan nasibini almıştı. Çalkalanmayla su etrafa, en çok da Kılıç'ın başından aşağı dökülmüştü. "Çok iyi ya, neden ıslanan ben oldum şimdi?"

"Bismillahirrahmanirrahim," dedi Savaş. "Bu neydi şimdi?"

Tamer gözlerini devirdi çıktığı şoktan sonra. "Bu gözlerin bir nedeni olmalıydı. O kırmızılığı unutmuyacağım. Sen hissettin, öyle mi?"

"Evet," dedi Efruz başını sallayarak.

"O yüzden mi beni aramaya çıktınız?" dedi Asude.

"Evet, Efruz hissetti," dedi Kartal.

Genç kızın gözleri merhametle parladı. Dayısının ardından geçip Efruz'a sarıldı. "Senin hislerini severim ben. Sen benim hayatımı kurtardın."

"Abartma Asude."

"Kes sesini! Mütevazı olacak yerde değilsin."

Efruz yerine otururken Asude ile kalkan adamlar da yerlerine oturdu ama Efruz'a yan yan bakıyordu.

"Bu ne?" diye sorabildi binbaşı en sonunda.

"Telepatik güçlerim var. Yeni bir şey değil ama yakın zamanda arttı. Kartal'la tanışmadan önce daha basit şeyler yapabiliyordum. Bir kibrit çöpünü büyütme gibi şeyler. Ama evlendiğimden bu yana hislerim kendi kendine gelişmeye başladı, geldiğimiz nokta bu."

"Bu çok enteresan," dedi Tamer.

"Bu çok farklı," dedi Savaş.

"Bu olağanüstü," dedi Harun.

"Lan ne şanslı adamsın Kartal. Karın bir cadı," dedi Kılıç. "Dikkat et kızdırma, vallahi evi başına geçirme olayı tam da böyle bir şey. Vazolar kafana konabilir. Selin de biliyor tabii ki."

"Elbette biliyor," dedi Efruz ve Savaş'a döndü. "İkna oldun mu Savaş?"

"Fazlasıyla, hâlâ şoktayım. Buna alışmam zaman alacak."

"Sen bunlarla idare et Savaş. Benim hedefim duvarlardan geçmek."

Vay be dercesine dudak büktü Tamer. "Demek parapsikoloji ha? Hiç aklıma gelmezdi. Gelmedi."

"Evet. Çinli bir arkadaşımla sayesinde fark ettim yeteneğimi. Birkaç ay Çin'de kaldım. Keşiş bir dostum oldu. Sonuç olarak da bu Efruz meydana geldi. Beyler, bunu bilen çok az insandan birkaçı sizlersiniz, anladığınızı umuyorum. Bu basit bir şey değıl, ben başımın belaya girmesini istemiyorum. Size bunları anlattım çünkü canımı size emanet ediyorum. Bilmeye hakkınız vardı."

Hepsi de onu anladığını belli eden baş sallamalarla sessizce oturdu. Binbaşı ablasının gelinine yandan bakıp gülümse-di. "Eniştem bunu biliyor mu?"

"Hayır," dedi Kartal. "Babam henüz bilmiyor. Efruz söylemek isterse, bu ona kalmış."

"Başımızdaki belalardan kurtulana kadar kimseye tek kelime etmeyelim. Annemin, kız kardeşimin, Hatice anne ve Ensar babamın bu olanlardan haberi olmuyor ama biz gerginiz. Bence buna gerek yok, en azından şimdilik. Çünkü ben bile kendimi çözemiyorum. Bugünkü ben değıldim. Ben hiç bu şekilde olmamıştım. Tehlike ne kadar yakınsa, tehlikenin derecesi her neyse, ben o hâle geliyorum."

Metehan şımarıkça elini başına destek verip dirseğini masaya dayadı. Yüzünde hınzır ifadeler kol geziyordu. "Birkaç numara daha yapsana Efruze."

"Ne gibi Metehan?" dedi Efruz.

Metehan dudak büktü. "Bilmem, sen bilirsin."

Efruz gözlerini kısıp baktı genç adama. "Telefonun son beş dakikadır sessizde ve sen onu duymuyorsun. Arayan bir kadın."

Metehan'ın gözleri açıldı. Az nceki havai hâli sona erdi. Kurtulamadığı yapışkan kadından nefes almak için telefonunu sessize alıp cebine bırakmıştı. Gözleri Efruz'un üzerindeyken ceketinin i cebine elini atıp çıkardı telefonu. Ekranı

baktığında üç cevapsız arama gördü. Gerçekten o kadından gelmişti. Boğazını temizleyerek arkasına yaslandı. Arkadaşlarının kimi hayretle, kimi gülümser vaziyette izliyordu onu.

“Başka ister misin?” dedi Efruz.

Asude tutamadığı kahkahasını bırakırken Savaş onu izledi. Kılıç başını sağa sola sallayıp güldü. Tamer karizmatik bir şekilde tek kaşı havada dudak büktü. Harun da kahkaha attı, ona Bulut eşlik etti.

Kartal karısına sarılıp siyah saçlarını öptü. Kadının kulağına eğilip fısıldadı. “Tatlı cadım.”



3.BÖLÜM

İki gündür evden dışarı çıkamamış olmak her ikisi için de işkence gibiydi. Ev ne kadar büyük olursa olsun, bahçe duvarlarının arkasında başka bir hayat daha vardı. Kızlar kurmuş oldukları düzenin aniden sekteye uğraması üzerine of puf ederek birbirlerine bakıyorlardı. Salonda biri bir koltuğa tünemişti, diğeryise tam karşısındakine.

“Yemek mi yapsak Asude?”

“Dün yaptıklarımız, bugün ve yarın bile yeter Efruz. İsraf israf! Kendini kaybediyorsun. Kim dedi sana iki tepsi patlıcan kebabı yap diye? Çorbayı bile beş litrelik tencereye yaptın.”

“Sokak hayvanlarına göndeririz. Hem çöpe gitmemiş olur hem de hayvanların karnı doyar. Sevap sevap!”

“Evet, o dediğin olur. Ne yapacağız peki?”

Gri tonlardan nasibini alan kalın fon perdeye çevirdi gözlerini. “Düşünüyorum, uğraştıracak bir şeyler olmalı. Zaman geçmiyor! Geç- mi- yor!”

Asude yattığı yerden fırladı. “Buldum!”

Efruz başını çevirdi ama uzandığı yerden kalkmadı. “Ne?”

“Mantı. Akşama kadar yaparız. Buzluğa da atarız. İste. diğın kadar açmak serbest. Annem öyle yapardı. Özledim mi ne?”

“Vallahi şahane fikir!” derken ayaklarını koltuktan indir. miş, ayakkabılarını ayağına geçiriyordu. “Üç beze kıymalı. Üç beze patatesli,” dedi Efruz.

“Gel şunu dört beze yapalım.”

“Olur bence. Dur ben kızları da arayayım, sohbet muhab. bet hem açar hem de laflarız.”

“Tamam, ben üzerimi değiştirmeye gidiyorum,” dedi Asude.

“Tamam,” diyen Efruz telefonunu çoktan eline almıştı.



Kocaman iki top hamuru Asude ile Efruz ada mutfağın geniş masasına küt diye bıraktı. Selin yerinden sıçrarken, Hümeysa heyecanla el çırpı. “Daha önce hiç mantı yapmadım. Çok heyecanlıyım. Hamur yoğurmayı da bilmiyorum ama neyse. Ona yetişemedim. Efruz bir tabak da Erdal’a verirsın, değil mi? O çok seviyor. Annesi de bilmiyor sanki, bilse yapardı oğluna. Neyse biz bizyiz. Şimdi bunu ‘Ellerimle açtım aşkım sana,’ diyebilirim.”

Asude gülümsedi, kadının tek nefeste kurduğı uzun cümleleri seviyordu. “Hümeysa, sen hamilesin. Şimdi ileri geri, aman diyelim! Biz açarız, sen kapatırsın, yine ellerinle yapmış olursun.”

“Yemeğe gelir akşam, konuşuruz beylerle. Kılıç da buralı oldu. Eşli yemek olur bize de,” dedi Efruz.

“Olmaz şekerim, Asude tek. Onun eşi yok. Ona da bir eş bulalım, burada bizimle kalsın. Çok sevdim kızım seni,” dedi Hümeysa, Asude’ye bakıp.

Un kabına elini daldırıp masaya un serpti Asude ve Efruz.

Hamuru parçalara ayırmaya başladılar. "Nasip," dedi Asude.

"Belli mi olur canım? Bakarsın buraya gelin olur, bakarsın az öteye," dedi Efruz kopardığı hamuru elinin içinde yuvarlarken.

"Dedim ya, nasip," diye üsteledi Asude.

"Ben de öyle dedim Asude."

Sessizce masaya bakan Selin'e döndü Efruz. Bir yerlerde net bir şekilde gemiler batmamış ama cayır cayır yanıyordu belli ki. "Selin?"

"Evet," dedi Selin öne doğru kayarak.

"Neyin var, sessizsin? Hümoş'a sus bile demedin."

Sıkıntılı nefesini salıp bar taburesinde kıpırdandı. "Hayatımda Kılıç var ve ne olduğu bile belli değil."

"Nasıl yani? Sevgilin değil mi?" diye sordu Hümeysa. "Biz öyle biliyorduk."

"Öyle gibi de ama değilmiş gibi de. Ben de tam olarak çözemedim."

"Anlaşamıyor musunuz?" diye sordu Efruz.

"Anlaşıyoruz hatta iyi anlaşıyoruz. Bazen beni kızdırıyor ama yine de iyiyiz."

"Ne anlatmak istediğini anlamıyorum," dedi Asude. "Kılıç abiyi çok uzun yıllardır tanıyorum. Yardımım doku-nabilir."

Dirseklerini masaya verip başını elleri arasına aldı Selin. Düşünüp, kızlara doğru kaldırdı başını. "O tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Değişik bir sahiplenışı var. Ben onu itsem de gitmiyor ama sanki gelmiyor da. Uç bir köşedeyiz."

"Kendini onun yanında nasıl hissediyorsun?" dedi Asude.

"Deli gibi mutlu, çılgınlar gibi âşık... Ona ihtiyacım varmış gibiyim."

"Peki o?" dedi Efruz.

“Bana bunları hissettirdiğinden bihaber. Evet, hoş bir, hatta çok hoş bir adam. Sözleri güven veriyor, dürüst. Bu her kadını çeker, cezbeder zaten. Ben de elimden geldiği kadar netim ama bir yerde bir patlak var, su sızıyor sanki.”

“Ne diyorsun kızım sen?” dedi Hümeysa. “Sorun ne peki? Ben anlamış değilim.”

Selin arkadaşlarına şöyle bir göz atıp kaçırды yeşil tanelerini. “Beni öpmüyor? Öpmedi. Öpecek gibi de değil.”

Üç kadın da sessizce Selin’e bakmış, ardından birbirlerine kaçamak bakışlar atmıştı. Gülümsedi Asude. Efruz’un kaşları havalandı hemen. Hümeysa çenesini tutamadı.

“Bu mu yani?”

“Bu dediğin şey bir kadın ve bir erkek arasında gerçekleşen ilk ve en gerçek romantizm, Hümeysa. Ve beni öpmüyor. Çirkin miyim ben?”

“O şekilde düşünme Selin,” dedi Efruz. “Belki kadınları öpmemek gibi kuralları olan adamlardandır.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Asude.

Selin gözlerini Asude’ye odakladı. “Ne biliyorsun?”

Son bezeyi de yaparak masaya şak diye bıraktı Asude. “Ben onların en manyak zamanlarını biliyorum. Bir zamanlar en sevdikleri şey kadınlardı. Hoş, hâlâ öyleler ama zevkleri kalite kazandı.”

“Sağ ol ya,” dedi Selin yüzünü buruşturup. “İçim aydınlandı.”

“Bunlar sizden öncekiler bile değil Selin, alınma. On küsur yıl önce. Öyle bir kuralı olduğunu sanmıyorum ama...”

“Ama?” deyip Asude’ye döndü Efruz. Asude omuz silkti. “Muhtemelen ilk defa âşık oluyor. Onu daha önce bir kadınla uzun bir ilişki yaşarken bile duymadım. Abimden bildiğim kadıyla tabii. Bununla ilgili bir şeyler olabilir.”

“Mantiya sarımsak koymayalım,” dedi Efruz.

"Bence de harika bir fikir," dedi Hümeysa. "Ne o öyle kokarca gibi."

"Efruz," diyerek içeri girdi Cemile. Biz yapacağız diyerek mutfaktan attıkları kadın.

"Efendim, abla?"

"Kapıda biri varmış, Yavuz söyledi. İçeri almamışlar. Senden onay bekliyorlar."

Una elini bandıran Efruz tanımadığı biri olduğunu veya meraklı eski arkadaşları olduğunu düşündü. "Kimmiş? Adı?"

"Bir kadın. Adı Mine."

Unu serpen parmakları havada durdu. Kimse kımıldamadı, tek bir çıt bile çıkmadı mutfakta. İçinde bir kasırga aniden boy gösterdi. Kalbi hızla atıp tak diye derisine vurdu. Elini indirirken, "Çantasını ve üzerini arayıp içeri alsınlar. Bahçede beklet." dedi.

"Tamam," diyen Cemile arkasını dönerek uzaklaştı.

"Onunla konuşmak zorunda değilsin Efruz," dedi Selin, ellerini yıkamak için musluğu açan arkadaşına.

"Evet, değilim. Ama istiyorum."

"Canını sıkacak, neden buna izin veriyorsun?" dedi Hümeysa. "Gönder onu."

"Hayır. Buraya kadar gelmiş, belli ki bir derdi var. Neyse öğrenelim."

"Sağduyulu yaklaşabilecek misin?" diye sordu Asude.

"Bilmiyorum. Onun tavrına bağlı neyle yaklaşacağım." Sesi sert çıkıyordu. Ses tellerinde gerilim vardı ve kızlar bunu anlayabiliyordu.

"Sinirlisin, kendine engel olmalısın."

Asude'ye döndü Efruz. Çok sinirliydi. Deli gibi atan kalbini durdurmak istiyordu. Mutfak dolaplarından gelen tıkırtılara kulaklarını kapamak istedi. Dolaplardaki eşyalar birbirine çarpıyordu.

"Efruz, bunu yapma!" dedi Selin.

Gözlerini kapatarak derin bir nefesi içine çekerek bekledi. İçindeki kadınlar birbiriyle hınca hınç kapışıyordu.

"Hadi ama Efruz! O eski bile değil. Onu kıskanmaya hakkın bile yok."

"Eski ama onundu. Mine, Kartal'ın kadınıydı. Onu tabii ki kıskanmalısın."

"Çok uzun yıllar önceydi. Yaşandı ve bitti. Bunun hiçbir anlamı yok Efruz. Ona inanma."

"Seni kandırmaya çalışıyor Efruz. O bir kadın! Kocanın eski kadını."

"Kartal senin, onun değil! O önemli biri bile değil. Kartal seni seviyor."

"Kartal bir zamanlar onu da seviyordu. Uzun bir ilişkileri oldu. Onun gidişi Kartal'a ağır gelmişti. Bu onun önemsiz biri olmadığını gösterir."

"Eğer önemli olsaydı Kartal onu gittiği yerden bulur, getirirdi. Tıpkı sana yaptığı gibi ama o gitmesine izin verdi. Demek o kadar kıymetli değildi. Ona inanma!"

"Ne fark eder ki. İkinizi birden de sevebilir. Erkekler sonuçta. 'Erkeklerle asla güvenme,' sözünü unuttun mu Efruz? Bir gün seni aldatacak Kartal ve sen üzüleceksin!"

"Güvenmek zorundasın Efruz. Hayatında birilerine ve en çok Kartal'a güvenmek zorundasın. Onun senin için yaptıklarını unutmamalısın."

"Unutabilirsin. Hayat bu. Herkesin hayatından birileri gelir ve geçer. Kartal'a güvenirsen bir gün en derinden yıkacak seni. Çünkü o bir erkek."

"Unutma Efruz! Unutursan nankör olursun. Aşk, nankörleri affetmez!"

Nefesini saldı. Sesler çoğalmıştı ama etrafında olan biteni görmemişti. Gözlerini açtığında cam ocağın üzerindeki çaydanlığı düşmeden yakalayan Asude'yi fark etti. Masanın üze-

rindeki unlar bir araya toplanıyordu. Hiç serpilmemiş gibiydiler. Tıkırtılar aniden durdu. Un kendini gevşetti ve oluşan tepecikten birkaçı aşağı kayd.

“Bunu yapmak zorundayım,” dedi ve saçlarını geriye topladı.

Kalbi ağzında atarak bahçeye çıktı. Neyle karşı karşıya kalacağını merak ediyordu ama nefesini düzene sokmak için bekledi bir süre. Ruh hâli etrafına fazlaca yansıyor ve bunu Mine’nin görmemesi gerekiyordu.

Hasır oturma grubunda sırtı dönük oturan kadını izledi. Kısa küt saçları kestane rengindeydi. Adım adım ilerledi ve karşısına geçtiğinde kumral bir kadın olduğunu anladı. Kahverenginin çevrelediği ela hareler... Düz baktığı kadın ayağa kalkıp elini uzattı.

“Merhaba.”

Önce ele baktı ve kadından almadığı negatif enerjinin de iteklemesiyle elini sıktı. “Hoş geldiniz. Efruze.”

Mine elini çekerken gülümsedi. “Biliyorum ve siz de benim kim olduğumu biliyorsunuz.”

Efruz başını sallayarak oturması için koltuğu eliyle işaret etti. Bir şeyler içip içmeyeceğini sormayacaktı. Kim kocasının eski sevgilisiyle bir kahve içmek isterdi ki? Hem de kendi evlerinde? Çaprazındaki tekli koltuğa oturup kadına baktı. Mine de onu inceliyordu.

“Çok değişmişsin,” diyerek samimi bir hava oluşturmaya çalıştı. Mine onu tanıyor muydu? Ama Efruz onu hiç hatırlamıyordu.

“Üzgünüm ama seni anımsamıyorum bile.”

“Doğal olarak,” dedi Mine.

“Buraya gelmek için bir nedeniniz olmalı. Onu duymak istiyorum,” dedi Efruz.

Kolunu kolçağa verip ellerini birbirine bağladı Mine.

“Sadede geleyim o hâlde. Sen de haklısın elbette. Benim burada ne işim var, öyle değil mi?”

Efruz cevap vermeden kadına baktı.

“Bak! Ben öncelikle şunu belirtmek istiyorum ki ben buraya Kartal için dönmedim. Onun evlendiğini duyduğumda açıkçası onun adına çok sevindim. O çok mükemmel biri. Yani mükemmele yakın, en azından benim için. On üç yıl önce yaşanmış bitmiş bir konuyu bugüne taşımak çok saçma. Benim hayatımdan fazlaca erkek geçti. Kartal da onlardan biri benim için. Çok gençtik, bir şeyleri yaşayıp bitirdik.”

“Bana bunları neden anlatıyorsunuz? Ben bunları biliyorum.”

Mine gülümsedi. “Kartal her zaman dürüst biri olmuştı. Demek her şeyi anlattı. Ama size bunları neden anlatıyorum? Sorun şu ki insanlar sadece konuşur. Onlara inanmamalısın. Ben daha döner dönmez bunlarla karşılaştım. Aslında ben bugün Kartal’ı görmeye gittim ama sanırım beni görmek istemediği için tüm gününün dolu olduğunu söyleterek beni geri çevirdi. Ben de çareyi size gelmekte buldum.”

Demek Kartal, Mine’yi görmek istememişti.

“Açık konuşursak daha iyi olabilir. Ben anladığımı sanmıyorum.”

“Antalya’ya adım attım ve bizi tanıyan herkes onun için geri döndüğümü konuşmaya başladı. Ama görüyorum ki bunlar size gelmemiş.”

Dik oturuşunu bacak bacak üstüne atarak devam ettirdi Efruz. “Hayır, hiçbir şey duymadım. Neden böyle bir dedikodu çıktı peki?”

“Bunu açıkçası ben de bilmiyorum. Birileri, ki bu bizim gibi insanlar için normal, her zaman konuşur.”

“Ben size neden güveneyim peki? Sözleriniz eski bir sevgiliye çok da yakışmıyor. Takdir edersiniz ki güvenmemek benim için daha kolay.”

Mine başını salladı. "Haklısın," dedi çantasına uzanarak bir şeyler karıştırdığını gördü Efruz. İncecik süslü karton parçasını çıkarıp Efruz'a uzattı. "Beklerim, eğer gelirseniz."

Alıp baktığında onun bir davetiye olduğunu kavradı. "Mine ve Parker," diye mırıldandı. Kaşları havada, kadına döndü. "Evleniyorsunuz."

"Evet. Aradığım adamı buldum en sonunda. Bundan ailem hariç kimsenin haberi yok. Çünkü ben duyulmasını istemiyorum. Türkiye benim gibi biri için doğru ülke değil. Ben ülkemi çok seviyorum ama ülkemin insanları beni sevmiyor. Yarı evleniyor olmam kimseyi ilgilendirmiyor. İlgilendirmeyecek. Düşünümde beni gerçekten seven insanları görmek güzel olacak."

İnanılmaz bir rahatlama kaplamıştı içini. Gülmek istedi ama vazgeçti. Çizgisini bozmak istemedi. Kapatıp kucağına bıraktı davetiye. "Haklı yönleriniz olduğunu düşünüyorum. Kararınıza saygı duyuyorum. Mutluluklar," diye bildi.

"Teşekkür ederim," dedi kadının sıkıntılı yüz hatlarından henüz konuşmanın bitmediğini anlamıştı.

"Sanırım başka bir şeyler de söyleyeceksiniz."

"Evet. Kartal ile nasıl bir evlilik yaptığınızı kulaktan duydum. Elbette beni ilgilendirmiyor ama Koray bana geldi."

Efruz'un gözleri kısıldı, omuzları kalktı. Tüyleri ürperdi. "Neden?"

"Bana, ortak olmamız gerektiğini, olursak sizi ayırabileceğimizi söyledi. Ben böyle bir şeyi kendime yakıştıramam, hayatımda Parker olmasa bile, mümkün değil. Onu geri kazanmak gibi bir derdim olsaydı bırakıp gitmezdim. O bende bitmişti. Ama Koray için sen bitmemişsin Efruze. Aranızda ne geçtiğini bilmiyorum elbette ama bana sürekli senin onu sevdiğini fakat Kartal'ın sizi ayırdığını söyledi."

Tabii ki bu da benim sorunum değil. Yine de eski bir dosta bunları söyleyerek iyilik yapmak istedim. Bana inanırsanız elbette.”

Bu kadar dürüst kadını nereden bulmuştu Kartal? Yıllar nceki kız arkadaşı gelmiş, ona iyilik yapmak adına konuşuyordu.

“Koray’la ilişkimiz hiç olmadı. Sizi kandırmak istemiş. Biz ikimiz isteyerek evlendik. Özgür irademle evlendim Kartal’la. Birbirimizi seviyoruz ama Koray bunu kabul edemiyor. Ona kanmadığınız ve bana bunları söylediğiniz için teşekkür ederim. Bunu Kartal’la konuşacağım.” Garip bir şekilde ona inanmak istiyordu. Ona inanıyordu. Bunu sorgulama gereği bile duymuyordu. Elindeki davetiye bunun için yeterliydi. Hisleri de aksi bir enerji almıyordu.

“Güzel,” diyerek çantasına uzandı Mine. “Seninle konuşmak keyifliydi. Beni bu şekilde karşılamış olman ayrıca mutlu etti. Sağduyulu insanları çok severim. Canan bana seni öyle bir anlattı ki kapıdan girdiğimde üzerime atlayacaksın diye bile düşündüm.”

“Canan mı?”

Mine, Efruz’a döndü. “Evet, eski arkadaşlardan.”

Efruz göz devirdi. “Sizin, Kartal için geri dndğnz herkese anlatan da Canan olmalı. Çünkü bana sizi anlatan ilk kişi Canan’dı, inanun, hiç masum değildi.”

Mine kaşlarını çattı. “Nasıl?”

“Bana sizin Kartal’dan hamile olduğunuzu, Kartal’ın sizi kumar masasında sattığını söyledi. Sizin de buna dayanamadığınız için buraları terk ettiğinizi...”

Mine kirpiklerini kırpıştırıp bir kakhaha attı. “İnanmıyorum. Ben mi hamileymişim? Daha neler? Ah, hayır! Çocuğum yok ve hiç hamile kalmadım. Bu yıl planlıyorum anne olmayı. Kartal da beni satmadı.”

“Biliyorum. Kartal anlattı. Canan’ı da anlattı. Onun Kartal’a olan hislerini hiç fark etmediniz mi gerçekten?”

“Hisleri mi varmış?” dedi Mine şaşkınlıkla.

Efruz ilk defa gülümsedi. “Varmış ama elde edememiş elbette.”

Mine ayağa kalkarken elini havada salladı. “Boş verin, edemediğiyle kaldı. Demek hırsı varmış. Onu ciddiye almayın. Hep basit düşüncelerin kadını olmuştu. Hırsları vardı. Başarısızlık, başarısızlık getirdi onun için. Konusunu açmaya bile değmez çünkü insanlık bu değil.”

Efruz da ayağa kalkarak başıyla onayladı kadını. “Kesinlikle.”

Mine’yi kapıya kadar geçirdi. Demir kapı kapandığında nefesini bıraktı. “Kocama göz dikseydin, görürdün sen sağduyuyu,” deyip elindeki davetiyeyi inceledi. Bir ay sonrası içindi tarih. Düğün İtalya’daydı. Mine yakında gidecekti, belki bir daha da gelmeyecekti. İçinde büyük bir ferahlıkla cama tünemiş kızların yanına gitmek için mutfak balkonuna yürüdü. Kızların açtığı cam kapıdan içeri girdi. Davetiyeyi Selin’e uzattı. “Evleniyormuş. Nikâh şahidim sen ol Kartal demeye gelmiş.”

“Ne?!” diye bağırды üç kadın da.

Efruz onlara bakıp kahkaha attı. “Mantı ne oldu ya? Akşam olacak hadi!”



Kılıç’la eve gelen Kartal’ın gözleri Efruz’u arıyordu ki mutfakta buldu. Başına taktığı mavi bandanası, beyaz önlüğüyle konuşup duruyordu.

“Muhabbet koyu, anlaşılır,” dedi Kılıç, kızların onları fark etmeleri için sohbeti kapıdan başlatmışlardı. Hepsini hoş geldiniz diye cırlamıştı.

Kartal karısını dikkatle inceliyordu. Hâli, tavrı onun için özellikle bugün çok önemliydi. Ağır adımlarla gelip bandanarın kapatamadığı şakağa dudaklarını bastırdı. Kendine dönen gri gözler mutlu görünüyordu. "Demek mantı? Erkeğin kalbine yol bırakmadınız bugün."

"Yollar bitmez Kartal enişteciğim. Açar açar döşeriz biz," dedi Hümeysa.

"Ona hiç şüphe etmiyorum Hümeysa," dedi Kartal. "Sizdeki güç kimsede yok."

Kılıç tüm karizmasıyla gülümseyerek Selin'e yaklaşp kolunu kızın boynundan geçirdi. Tepesine bir öpücük bıraktı. "Sen mantı mı açtın?" dedi kadının elini elinin içine alarak.

"Evet," dedi Selin gülümseyip.

"Öpeyim o zaman ellerinden." Parmakları adamın dudaklarına değdiğinde tüm bedeni ateşlere düşmüş, ısınmıştı.

"Ay canım Erdal çekti," dedi Hümeysa hülyalı bakışlarıyla Selin ve Kılıç'ı izlerken.

Asude kendini tutamayıp kakhaha attı. "Allah'tan var olan bir şey yoksa ne yapardık?"

Kartal ve Efruz da gülümsedi. "Konuştuk, birazdan burada olur," dedi Kartal. "Savaş ve Tamer de gelecek. Aradığınızda yanımızdaydılar. Mantıyı duyunca kendilerini davet ettirdiler."

"Mantı yapan kadınla evlendiği için ayrıca da tebrik ettiler Kartal'ı," dedi Kılıç, Selin hâlâ kollarının arasındaydı.

"Aman siz de, ne var mantı yapmakta? Hamur alt tarafı," dedi Efruz.

"Aa, öyle deme şimdi. Benim rahmetli anacığım açardı ben çocukken. Ondan sonra kimse bana mantı açmadı. Elbette yedim ama anneminkiler gibi hiç olmadı."

Kılıç'ın sahte bir keyifle anlattıkları kızları üzmüştü. "An-

nenin mantısının yerini tutmaz ama idare edersin artık Kılıç," dedi Efruz.

"Tutar tutar. Bunu da Selin yapmış, daha iyi bile olabilir," dedi Kılıç gerçek bir keyifle. Selin başını kaldırıp adama tüm sevgisini gözlerinden ona akıttırcasına baktı.

"Kızlar halletsin kalanını," dedi Kartal. Efruz'un önlüğü-nün kuşağını açıp başından çıkardı. "Niye ki?"

"Konuşalım biraz."

"Ha, sen Mine'yi merak ediyorsun. Haberin vardı, değil mi?"

"Elbette vardı, önce beni arıyorlar."

Önlüğü tezgâha bırakıp herkesin önünde karşı karşıya durdular. "O zaman neden eve girmesi için benim onayıma sundun? Sen kabul etmemişsin huzuruna. Neden ben?"

"Benim onu görmeye ihtiyacım yoktu da ondan."

"Benim niye varmış peki?"

"Belki aklında bir köşede kalmıştır. Onu merak etme, merakın geçsin diye."

"Sahtekâr," dedi Efruz. "Neden oyunu hep sen yöneti-yorsun?"

"Oyun benim değildi. Kazanması gereken sendin, ben de elimi sana verdim."

"İyi ettin. Evleniyormuş. Davetiyesini getirmiş."

"Hadi canım," dedi Kılıç. "İnanmam. Mine mi evleniyor-muş?"

"Evet. Bir İtalyan anladığım kadarıyla. Düğün İtalya'day-mış bir ay sonra."

"Gerçekten bunun için mi gelmiş?" O kadar saçma görün-müştü ki gözüne inanmakta zorluk çekiyordu Kartal.

"Hayır, fazlası da var..."

Mine'nin sözlerini kızlar ikinci kez, Kartal ve Kılıç ilk kez dinlediler. Kılıç öfkeden köpürürken, Kartal sessizce

dinlemişti. Mine'den giderayak böyle bir iyilik beklemiyordu. Hatta aklının ucundan bile geçirmemişti. Mine hayatından çıkıp gideli asırlar olmuş gibiydi. Hiç değişmemişti demek. Hâlâ içindekini pat diye ortaya koyan, dürüst ve açık sözlü bir kadındı.

Savaş ve Tamer'in, "Mantı!" nidalarıyla dağıldı sohbet.



4. BÖLÜM

Masadaki tatlı tabaklarına göz gezdirdi Savaş. Ne zamandır bu kadar çok mantı yememişti. Hayır aslında bu kadar çok ve lezzetli bir mantı yememişti. Şişmişti ama bu ev baklavasına asla hayır diyemezdi.

“Baklavayla aşk yaşıyor,” dedi Kılıç gülerek.

“Fena doydum ama bunu asla kaçıramam,” dedi Savaş küçük kesilmiş dilimi ağzına atarken.

“Ye Savaş, ye! Asude kendi elleriyle açtı baklavayı. Çok becerikli kız, maşallah,” dedi Efruz.

Asude kıpkırmızı kesilirken Savaş boğulmaktan son anda kurtulmuştu. Masadaki herkes sırtarak Savaş’a bakıyordu. Savaş çayından bir yudumu zorla alarak boğazını temizledi. “Ellerine sağlık o zaman,” dedi Asude’ye diktiği bakışlarının eşliğinde. Asude göremiyordu bu bakışları çünkü tabağındaki tatlıyı didiklemeyle meşguldü.

“Hanımlar gerçekten her şey harikaydı,” dedi Erdal. “Uzun zamandır yediğim en güzel mantıydı.”

“Değil mi sevgilim? Efruz bizim için buzluğa attı, yine yapacağım sana.”

Erdal karısına bakarken gözleri parladı. “Çok iyi olur.”

“Bir sürü açtık ama bittikçe yine açarız.”

Kartal hevesle mantı açmaktan bahseden Efruz’a döndü. “Bizi göbek sahibi yapmaya niyetlendiniz sanırım.”

“Bu konuyu konuşmuştuk sanki?” Efruz kocasına göz kırptı. “Spor diye bir şey var.”

“Asude kızım?” diyerek odaya giren Cemile elinde tuttuğu telefonun çan çan çıkan sesiyle yaklaşıyordu kıza. “Telefonun çalıyor, mutfakta kalmış.”

“Bu saatte mi?” dedi genç kız kendi şaşkınlığını dile getirerek. Saat 22.00’di. Annesi bu saatte aramazdı. Kartal da merakla bakmıştı. Savaş gözlerini kısmış, Asude’den bir an olsun çekmiyordu bakışlarını. Asude telefonu eline alınca gülümsedi. “Müsaadenizle,” diyerek masadan kalktı. Gözler üzerindeyken odadan çıkmadan açtı telefonu. “Deniz,” demişti. “Neredesin sen?”

“Deniz kim? Neci bu Deniz?” Unisex isimlere lanet edenken düşüncelerini yine sesli dışa vurmuş olduğuna hayıflanmış Savaş. “Deniz arıyor Kartal,” dedi baklavaya yumulurken Savaş. Aralarında sessiz bir düello vardı ama kimse tetiği çekmeye yeltenmiyordu. “Arasın, ne olacak? Koskoca kadın olmuş, bana mı soracak kiminle konuşacağını?”

“Hiç!” dedi Tamer. “Sen de bu abilik vazifesine fazla kapıldın. Lina’ya da yapıyor musun bu tavırları?” Daha ne kadar Savaş’ı koruyabilecekti Tamer?

“Lina?” dedi Efruz.

“Savaş’ın kız kardeşi,” diye yanıtladı Kartal.

“Adı Lina mı?”

“Hayır, Eslina ama o Lina denmesine uzun süre önce alıştırdı,” dedi Savaş.

“Kız kardeş ne kadar harika bir duygu, değil mi?” dedi Selin. “Bir tane de bende var. Henüz on beş yaşında ama çok akıllı. Yaşından oldukça olgun.”

“Bir ben miyim kız kardeşi olmayan?” dedi Hümeysa.

“Biz varız ya kızım,” dedi Efruz. “Ayrıca Asude’nin de yok ama ne farkınız var Erva’dan? Hepinizi aynı seviyorum. Burnumda tıttı bak şimdi. Sizi ondan çok görüyorum. Hep ayrı geçti yıllarımız.”

“İsviçre’de, öyle değil mi?” diye sordu Tamer.

“Evet, yıl başında dönecek. Okulu bitirdi mühendis hanım.”

Savaş hâlâ Deniz’le telefonda konuşmaya giden Asude’yi düşünüyordu. Kimdi bu Deniz? Kimdi?

Kısa süre sonra yüzünde tatlı bir tebessümle geri dönen Asude tekrar yerine otururken gözleri Savaş ile çakıştı. Adamın tekinsiz ters bakışlarına anlam veremeyerek abisine döndü. “Beklediğimiz haber geldi.”

Efruz yüzünü buruşturdu. “Ne gereği vardı şimdi? Yolda kalsaydı ya!”

Kartal kadının omzunu sıktı. “Efruz, bunu konuştuk,” dedi ve kardeşine döndü. “Neredeymiş?”

“Hocam yurt dışındaymış ama çok güvendiği ve burada olan birini tavsiye etti çünkü dönmesi birkaç ayı bulacaktı.”

“İlk fırsatta gidiyoruz.”

“Nereye? Ne oluyor?” dedi Selin merakla. Konuya kendi gibi hiç kimse hâkim değildi.

“Psikoloğa gidiyoruz,” dedi Kartal.

“Ama neden?” dedi Hümeysa kaşlarını çatmıştı. Sesi de heyecan ve merak arası bir yerde yüksek tonda çıkmıştı.

“Renklere olan takıntımı aşacaktım. Beyim öyle diyor. Aşamayacağımızı söylüyorum ama beni dinlemiyor.”

“Renk takıntısı?” dedi Kılıç.

“Efruz mavi, gri ve beyazdan başka renk giyemiyor. Yıllardır bu böyle hatta tanıştığımız, kendimizi bildiğimiz günden beri değişmedi. Kartal haklı, ben de destekliyorum onu.

Aşılmayacak bir şey yoktur hayatta ki sen neleri aştın," dedi Selin.

Beyler dudak bükerek hayret ettikleri sohbeti dinliyor ama ses çıkarmıyorlardı.

Efruz, Asude'ye döndü. "Ne diyecek bana? Ne soracak?"

"En baştan başlayacak. Nedenlerini soracak, nefret derecesini, sen ona her şeyi olduğu gibi aktaracaksın. Sadece sevmiyorum, kendimi kötü hissediyorum dersin ve yardımcı olmazsan senin için pek bir şey yapamaz," dedi Asude. "Ne varsa anlatacaksın."

Efruz gözlerini kaçırdı. Bunu yapabileceğine emin değildi çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Asude'nin maruz kaldığı o görüntüleri anlatamazdı ama canlı gösterebilirdi. Peki, psikolog onu görmeye hazır mıydı? "Beni görünce aklını kaçırmaz inşallah."

"Küçük dilini yutacağı garanti," deyip göz kırptı Asude.



İki gün sonra evin salonunu baştan uca belki de yirmi kez gidip gelen Asude'nin elleri titremeye başlamıştı. Az sonra içinden kendine bire bir benzeyen biri çıkacak olan helikopter sahile inecekti ve gergindi. Korkmuyordu ama gergindi işte. Her şeyin kendisini korumak adına yapıldığını biliyor olsa da abisiyle Efruz'u geride bırakmak onu endişeye sevk ediyordu.

Gidip bir bungalovda her şey bitene kadar keyfine baka-
cak olmak ayrıca bir sıkıntıydı. Hem de Savaş ile birlikte.

"Hazır mısınız?" diyen abisi ve yengesi içeri girmişti.

"Hazırım."

"Bu kadar kasma, keyfine bak Asude. Bize bir şey olmayacak. Güçlerim ve ben buradayız."

Efruz'a dönüp minnetle gülümsedi. "Biliyorum ama elimde değil. Keşke burada kalsaydım." Abisine yalvarır gibi baktı.

"Bunu konuştuk ve buna gerek yok. Git ve orada keyfine bak. Ben de kardeşimin güvende olduğunu bilerek işimi yapayım. Planımız doğru işlerse hiçbir pürüz çıkmadan çok kısa süre sonra döneceksin zaten. Savaş senin için iki tane kadın koruma ayarladı. İkisi de bizden. Dayım onay verdi."

Asude son umut kırıntısını da halının altına süpürdü. "Tamam ama anneme ne diyeceğim? Hiçbir şeyden haberi yok. Peki ya babam?"

Kartal kardeşine sıkıca sarıldı. "Onlar seni aradığında idare etmeye bak. Anneme Efruz'la bir şeyler yaptığını söyle ve dönüp Efruz'a mesaj at. Olur da bizi ararlarsa bilgimiz olsun."

"Tamam," dedi bir kez daha. "Geldi mi?"

"Evet, sahilde. Şimdi hep birlikte arka bahçe kapısından iniyoruz. Merdivenleri aşip seni Alanya'ya uğurluyoruz. İyi tatiller," dedi Kartal gülerek.

"Bir dakika!" dedi Efruz. "Bizim arka bahçenin kapısı mı var?"

"Hı hı!" dedi Kartal havalara bakarak.

"Bundan bahsetmemiştin."

"Neden bahsedeyim? Oradan kaçasın diye mi?"

"Hain, pis kanatlı karizma!"

Küçük demir kapı açıldığında Efruz'un kaşları havalandı. Kapı sarmaşıklarla görünmez bir şekilde dizayn edilmişti. Kartal'a manidar bir bakış atıp kayaların arasına döşenmiş tahta basamaklardan aşağı indiler. Rahatlıkla üç yüz basamak indiğini düşündü Efruz. Daha önce buradan aşağıya bir merdiven olduğunu bile bilmiyordu, kapı olduğunu bilseydi belki bilebilirdi, arka bahçeden sahile gizli bir geçit havası verilmişti. "Evin bu kısmını yaparken ne düşünmüştün acaba sevgilim?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Hiçbir şey, sevgilim. Sadece sahile iniş kolay olsun istemişim. Burayı yaptırmasam arabayla inmek zorunda kalacaktık."

Kocasını dikkatle dinleyip dilini damağına vurdu. "İnandım çünkü mantıklı ama kapıyı gizlemen gözümden kaçmadı."

"Sadece estetik güzellik için. Kapanmamış hâli gözüme batıyordu ve bu bir sır değildi Efruz. Yeri gelmediği için bilmiyordun."

"Hep bir gizem hep bir dalavere... Sonra Efruz neden güvenmiyor?"

"Kim dedi onu? Efruz bana güveniyor."

Asude her ikisini de özleyeceğini düşünerek mutlulukla izliyordu onları. Helikoptere uzaktan bakarak içinden inen Savaş'a baktı. Asude adamın heybetli, kendinden emin ve karizmatik görüntüsünü yutkunarak izledi. Gözündeki güneş gözlüğü ve hafif yanık teni genç kızın yüreğinde ufak çaplı bir sekteye neden oldu.

Gözündeki siyah gözlüğü çıkarması bile ayrı bir hava katıyordu genç adama. "Herkese selam," diyerek yanlarında durdu. Asude'yi süzüp kıyafetine kısa bir bakış attı. "Güzel." Asude güzel olanın ne olduğunu anlamak için üzerine baktı.

"Sana emanet. Ben zorda olsam bile onu asla yalnız bırakmayacaksın."

"Önce Allah'a emanet," dedi Savaş. "Sonrasını hiç merak etme."

Abisiyle yengisine son kez sarılıp kendini bekleyen helikoptere doğru yürüdü. Yanında Savaş ve aralarında büyük bir açıklıkla birlikte. Savaş helikopterin kapısında durdu ve Asude'yi binmesi için yönlendirdi. Asude içeri göz attığında tıpkı kendisi gibi kahverengi şalı ve aynı renk kıyafetleriyle ona bakan kadına büyümüş gözlerle baktı. "Yerine geçecek."

Savaş'ı anladığını belirten baş sallamasıyla bindi Asude. Kadın ona, "Merhaba canım, daha sonra görüşürüz," dedi ve indi. Asude tek bir kelime edemedi kadın çoktan uzaklaşmıştı. Savaş da binince dakikalar sonra uçuşa geçti helikopter. "Ona bir şey olmaz değil mi?" dedi gittikçe küçülen görüntüleri izlerken.

"O bir asker yani bir şey olmayacak. Sen bunu dert etmeden keyfine bak."

"Söylemesi ne kadar kolay Savaş! Abimle Efruz aşağıda kaldı. Annemle babam başıma gelen ve gelecek olanlardan habersizken ben bir de onlar için de ayrı kafa yoruyorum. Süt liman bir hayatım vardı ama birden ne hâle geldi."

"Ne hâle geldi? Ben bir şey göremiyorum! Gayet iyisin. Herkes de daha iyi olacak," dedi Savaş kendine bakan koyu kahve gözlere odaklanıp. "Deniz kim?"

"Deniz mi?"

"Evet, Deniz. İki gece önce seni arayan Deniz. Kız arkadaşın mı?"

İki gündür Deniz'in kim olduğunu dahası kadın mı erkek mi olduğunu düşünmekten uyuyamamıştı. Asude'nin, Deniz ismini duyunca gülen yüzü ise gözünün önünden gitmiyordu. Kim olarak bu soruyu sorduğunu kıza açıklayamazdı. Asude 'Sana ne?' dese ne diyeceğini bilmiyordu ama her şeyi göze almıştı.

Asude kaşları havada, ağzı aralanmış adamın kendine sorduğu soruya şaşkınlık içinde bakıyordu. Ne diye sormuştu durup dururken? Kaşları hafiften çatılırken küçük camdan aşağıyı izlemeye koyuldu. "Benim için çok önemli biri."

Savaş'ın kendine bu şekilde soru sorması, hesap da denebilir, hoşuna gitmiş ama bir anda kendini kızarken bulmuştu. İkisi de farklı dünyalara ait insanlardı. Savaş'ı tam olarak tanımıyor, nasıl bir kültüre sahip olduğunu bilmiyordu. Bu onun için önemli bir sorundu. Açık ve netti. Asude yetişme

tarzıyla herhangi biriyle değil, kendine saygı duyacak biriyle bir ilişki yaşayabilir ve en nihayetinde evlenebilirdi.

Savaş'ın homurtularını çok fazla seçemedi sestten.

Helikopter havalanıp uzaklaşınca Kartal, Asude'nin yerine geçen arkadaşına dönüp elini uzattı. "Hoş geldin çakma kardeş Hikmet."

Efruz da kadının elini sıktı. "Hoş geldiniz, ben Efruze."

"Hoş buldum. Seni tanımayan mı var Efruze? Kocan seni saklıyormuş öyle diyorlardı ki seni görünce sebebini anladım."

Efruz gülümseyerek kocasına sokuldu. "Abartı diyorum."

"Ben kördüm zaten. Neyse... Görevden yeni döndüm aslında ama deniz kenarında tatil yaparsın dediler, kocamı bile takmadan geldim. Hoş, o da şimdi sınırda."

"Eşiniz de mi asker?" dedi Efruz.

"Hayır, yani evet o bir polis, özel harekâtçı. Laf aramızda kalsın, asker deyince 'Ben polisim,' diye çemkiriyor da kendisi. Birbirimizi iyi idare ediyoruz. Allah'tan aynı işi yapıyoruz yoksa beni çoktan boşamıştı."

Kartal kahkaha attı. Eşini tanıyordu, adam karısına sınıslıkla aşıktı. "O seni bırakmaz. Ayhan'ın günahını alma, çarpılırsın."

Ela gözlerine taktığı kahverengi lense rağmen gözlerinin en içine parıltılarının ulaşmasına neden olacak kadar güldü Hikmet. Başındaki şalın ucunu saçıymış gibi geri attı. "Almayayım, değil mi? İyi hadi, nerede bana tatil? Bir havuz keyfi de mi yok?"

"Bu soğukta mı?" dedi Efruz açılan gözleriyle.

"Burası soğuk mu? Bizim gibi doğuda, karın içinde yaşayan insanlar için Antalya, Miami."

Efruz bir süre düşünüp haklı olabileceğine kanaat getirdi. "Havuz var ve ev senin."

"Eyvallah yenge."



Ayaklarını yere ritmik şekilde vuruyor, ellerini birbirine bağlayıp tekrar çözüyordu. Kendinden daha heyecanlı görünen adama küçücük bir kıkırtı eşliğinde baktı. "Ben anlatacağım Kartal, sen neden bu kadar kastın?"

Kartal kendini kaptırdığını o an fark ederek ayaklarını durdurup ellerini rahat bıraktı. "Bilmiyorum," dedi gülümseyerek.

"Ben de senin beni buraya neden getirdiğini bilmiyorum. Söyledim sana, buradan bir şey çıkmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

Efruz omuz silkti. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum ki anlatacak hiçbir şeyim yok. En iyisi biz eve dönelim." Medet umanın gri bakışlarla kocasına bakıyordu ama adamın taviz vermez kara gözleriyle yüzünü buruşturdu. "Çok heyecanlısın madem geç sen anlat."

"Ben ne anlatacağım?" dedi Kartal şaşkın bakışlarla.

"Herkesin bir psikoloğa ihtiyacı vardır. İllaki senin de anlatacağın bir şeylerin olmalı."

Kartal ciddi ciddi başını kaldırıp tavana baktı. Alçı baskıyla süslenmiş avizenin takılı olduğu kısmı beğenmedi. "Şüpheye düştüm, ben de mi randevu alsaydım?"

Efruz kahkaha attı. "Yok hayatım, zahmet etme. Koltuğun ayak ucuna da sen uzan, birlikte çocukluğumuza ineriz."

Kadının şen kahkahasıyla sırtarak başını omzunun üzerine yatırdı. "Çocukluğuna inmesek? Kadın hâlin bana yetiyor da."

"Ne varmış benim çocukluğumda?!" dedi kesilen kahkahasıyla birlikte sertleşen sesi eşliğinde.

"Yirmi yedi yaşında bu kadar huysuzsan çocukluğunu düşünemedim."

"Sensin huysuz!" dedi Efruz dişlerinin arasından.

"Ben de çok huysuzdum, haklısın. Annem neler çekti benden."

"Melek gibi çocukluğum vardı benim. Kendi hâlimdeydim. Demek huysuz olan senmişsin. Yazdım bunu ben. Senden çocuk da yapılmaz, senin gibi huysuz olur."

"Pes! Konu buraya nasıl geldi Efruz?"

"Sen getirdin, sanki ben mi getirdim? Huysuzmuşum? Yok daha neler! Ne alaka? Ben huysuz falan değilim!"

Kartal kaşları havada, sürekli konuşan ve her kelimesinde huysuzluk eden kadına gülümsedi. "Allah'tan değilsin karıcığım, bir de huysuz olsan hiç çekilmezsin."

Gözlerini kısan kadın kocasına dik dik bakmaya devam etti. "Dalga geçiyorsun benimle."

"Eee, şey..."

Sese dönen çift karşılarında otuz yaşları civarında olduğunu tahmin ettikleri kadınla göz göze geldi. Kısa kahverengi saçları olan kadının incecik gözlüğü koyu kahve gözlerini çevrelemişti. Uzun yüz hatlarıyla hoş biriydi.

"Çift terapisine mi alsak önce sizi?"

Efruz kadına bakıp küçük bir kahkaha atarken ayağa kalktı. Kartal da ona eşlik etti. Kadına elini uzatarak kendini tanıttı. Kadın da ona adını söyledi. Belgin.

"Biz böyle iyiyiz hocam," dedi Kartal. "Tartışmak da bir nevi terapi."

"Kocam haklı. Evliliğimiz bu şekilde gayet iyi ilerliyor. Tartışırken birbirimizi çok net ifade ediyoruz."

Gözlükleri arkasından açılan kahve gözler her ikisini de süzdü. "Güzel ama tartışmanın sonrası önemli."

"O konuda da sıkıntı yok Belgin Hanım," dedi Efruz. Her

tartışmanın sonu ya bir öpücük ya da doğal bir ortamda bitiyordu. Bunu elbette kendine sakladı. Kartal'ın haince sırtıp etrafa bakınmasını görmezden geldi.

"Peki, o hâlde içeri buyurun. Önce biraz sohbet edelim."

Masasının arkasına oturan Belgin Hanım karşıdaki ikili koltuğa oturan çiftin önüne bırakılan kahvelerden birer yudum alışını izledi.

"Asude ile tanışmıyoruz aslında ama aynı hocanın öğrencileriyiz. Ortak arkadaşlarımız varmış, bunu da yeni öğrendim. Kendisi gelmedi mi?"

"Küçük bir işi çıktı, daha sonrasında yanınıza uğrayacaktır."

"Beklerim," derken Efruz'a baktı Belgin Hanım. "Efruze Hanım?"

"Evet," dedi Efruz sıkıntılı bir sesle.

"Bana gelme amacınızı merak ediyorum."

Efruz omuzlarını indirdi. "Aslında hiçbir şeyim yok. Gayet sağlıklı biriyim ama anlatamıyorum çevremdekilere."

"Çevrenizdekilere anlatamadığınız şey nedir? Ben de duymak istiyorum. Belki de gerçekten çevreniz yanılıyordur."

"Evet, bence yanılıyorlar."

"Efruz..." dedi Kartal. Karısının derdini anlatmasını ve çare bulmasını istiyordu.

Efruz, Belgin Hanım'a odaklıydı ve Kartal'a bakmadı. Kadının anlatmasını bekleyen bakışlarıyla gözlerini devirdi. "Renk takıntım var."

"Nasıl bir takıntı bu?"

"Birkaç renk dışında başka bir renk giyemiyorum hatta çoğuna dokunamıyorum. Sadece arabamı çok fazla sevdiğim için o renk beni etkilemiyor."

"Hangi renkleri giyebiliyorsunuz?"

"Gri, mavi ve beyaz. Bu üçü dışında diğerlerini giyemiyorum."

Önündeki deftere kısa notlar alıyordu Efruz konuşurken.
"Arabanız ne renk?"

"Siyah."

"Siyahı sevmeye de yakınsınız o hâlde?"

Efruz düşünerek başını iki yana salladı. "Yani ama suçlu-
su arabam. O sevilmeyecek gibi değil."

Belgin bakışlarını kaldırıp ikiliye baktı. Kartal ve Efruz,
kadınla kısa bir an göz göze gelmişti.

"Eşinizin gözleri de siyah. Siyaha yakınlığınız eşinize olan
sevginizden geliyor olabilir."

Efruz ve Kartal boş bir şekilde birbirlerine baktılar. "Bel-
ki," dedi Efruz.

"Ne zamandır var renk takıntınız?"

En cevapsız soru pat diye sorulmuştu.

"Bilmiyorum."

Belgin Hanım tekrar baktı Efruz'a. "Bilmiyorum?"

"Evet, bilmiyorum. Yirmi yedi yıldır gri, mavi ve beyaz
giyiyorum."

Belgin Hanım, Efruz'un üzerinde tuttuğu gözlerini bir-
kaç saniye çekmedi. Düşünüyordu. Karışık gelmişti ama
çözümü olmayacağı anlamına gelmiyordu bu. "Sizinle daha
çok sohbet edeceğiz Efruze Hanım ama bugünlük son birkaç
sorum olacak. Daha sonra da doldurmanız gereken birkaç
test var."

Efruz'un sessiz kalışıyla kadın devam etti.

"Arabalarınız hep siyah mıydı?"

"Hayır, mavi tonlarında takıldım hep. İlk siyah arabam
şu an kullandığım. Arkadaşlarımın arabalarını tercih etmem
genelde ama kısa süreli tahammül edebiliyorum. En nihaye-
tinde üzerime giydiğim bir şey değil. İçinden çıkacağımı bi-
liyorum, tenime değmiyor ama kendi siyah aracımda ömür
boyu yaşayabilirim."

“Ne zamandır siyah aracın içinde kendinizi iyi hissediyorsunuz?”

Efruz gülümseyip kocasına döndü. Kartal’ın meraklı gözleri Efruz’un gülen gözlerindeydi.

“Eşimle tanıştığımдан bugüne.”

Kartal’ın kara gözlerinden çıkan siyah kıvılcımları havada yakalıyordu Efruz. Hepsini yüreğine bir bir dokuyordu. Adamın gülüşüyle kendisi de kocaman gülümsedi. Başını Kartal’ın omzuna yasladığında siyah saçlarının üzerinde adamın sıcak dudaklarını hissetti.

Belgin Hanım belli belirsiz gülümsedi. “Güzel. Çift terapisine gerçekten de gerek yokmuş. Siz şimdi testleri doldurup sekreterime teslim edin. İki gün sonra sizi bekliyorum.”



Hikmet Hanım iş adı altında geçirdiği iki güzel gün, doğu görevinden dönüşü üzerine denk gelmesi nedeniyle kendi tabirince tatildi. Kendine seçtiği alanda keyfine bakıyordu. Havuzun hemen girişindeki odayı kendine mesken etmişti. Cemile’yi kullanmaktan da hiç çekinmiyordu. Cemile, kadına sürekli çay, kahve, kek, pasta, çerez gibi zaman öldürecek, öldürürken de kilo aldirtacak yiyecekler getiriyordu.

Cemile, Efruz’un istemediği hizmeti Hikmet’e yapıyordu. Kadının bu rahat hâllerine uyuz oluyor ama sesini de elbette çıkaramıyordu.

“Cemileciğim bana portakal suyu sıkar mısın? Dilim damağıma yapıştı da.”

Cemile mutfağa kadar gelen sese göz devirdi. İşverenleri evde yüksek sesle bile konuşmazken Hikmet hiç durmadan bağırıyordu. “Daha yarım saat olmadı kahve içeli.” Söylenerek

buzdolabına ilerleyip portakal suyu dolu olan sürahiyi çıkardı. Tezgâhın üzerine bırakıp bardak dolabını açtı. "Ömrümde bunun kadar rahat misafir görmedim. Öğütücü mü demeliydim yoksa."

"Hayırdır abla?" Efruz, Cemile'nin Hikmet'ten hiç mi hiç hoşlanmadığını kadının evlerine gelişinin akşamında anlamıştı. Hikmet'in bitmek bilmez isteklerine Efruz gülüp geçiyordu ama Cemile deli oluyordu.

"Misafirinize portakal suyu götürüyorum. Yarım saat önce de kahve vermiştim, muhtemelen bir yarım saat sonra da çay isteyecek."

Kadının sinirli sinirli konuşmasına gülümsedi Efruz. "Sen yoruluyorsun abla, biliyorum ama o kadının kim olduğunu bilsen daha çok hizmet ederdin."

Cemile kaşları havada Efruz'a baktı. "Bu benim görevim, ederim ama kim ki?" Merakla bekliyordu duyacaklarını. Efruz kadının yanına gelerek omzuna kolunu doladı. Tatlı tatlı gülümsedi. Kadına yandan baktığında o gözlerdeki merakı gördü. "O bir asker," Kadının kaşları iyiden iyiye havalandı. "Asker mi?"

"Evet, o bir teğmen. Bu ülke için canını ortaya koyan binlerce ana baba evladından bir tanesi. Huzur içinde yaşamamızı sağlayıp bizi düşmanlardan koruyan, kar kış, eş çocuk demeden hayatlarını hiçe sayan binlerce askerden bir tanesi."

Kadın şaşkınlık içerisinde önüne döndü. Kapı dinlemek gibi bir huyu olmadığı için evde dönen hiçbir şeyden de haberi yoktu elbette. "Burada ne arıyor peki?"

Efruz karşısına geçti. "Tatile geldi." Tezgâh üzerinde bekleyen bardağı aldı Efruz. "Ben götüreyim, sen de işine bakarsın."

Cemile birden Efruz'un önünü kesti. "Ben götüreyim."

Efruz gülümseyerek bardağı uzattı. "İyi, ben de üzerimi değiştirip geleyim."

Bardağı minik tepsiye yerleştiren Cemile mutfak kapısından çıkıp arka salona doğru yürüdüğünde Efruz da odasına çıkmak için birkaç basamak aşmıştı ki Cemile'nin sesini duydu.

"Geldim Hikmet Hanımcığım. Size akşama ne yemek yapayım? Ben de onu soracaktım."

Efruz kahkaha atarak odasına ulaşmıştı. Çantasını yatağının üzerine bırakıp duşa girdi. Üzerine bol beyaz bir pantolon geçirdi. İnce gri bir kazakla oldukça rahatlamış olarak yatağına uzandı. Psikoloğun sözlerini düşündü bir süre. Gerçekten de fark etmediği bir gerçek vardı hem de uzun zamandır. Siyah rengin hayatına girişi Kartal ile olmuştu. Eskisi kadar eğreti hissetmiyordu artık siyaha ama üzerine giyecek cesareti de bulamıyordu kendinde. Belki de kocası haklıydı, psikolog ona iyi gelecekti.

Telefonunu çantasından çıkarıp tekrar yatağa uzandı. Annesinin numarasına dokunup bekledi. Birkaç çalıştan sonra açılan telefonda annesinin o kadife sesini duyunca huzuru hissetti. "Anneciğim."

"Bebğim, ne yapıyorsun?"

"Dinleniyorum. Kartal ile psikoloğa gittik bugün."

"Sonunda Efruze, buna çok sevindim!"

"Anne?" dedi Efruz, ardından önemli bir sorunun gelecek olduğunu ifade eden sesiyle.

"Evet canım."

"Benden bir şey saklamıyorsun, değil mi?"

"Sanırım hayır. Neden ve ne konuda bunu sordun?"

Efruz dudaklarını büktü. Birden kapılmıştı bu hisse. "Bilmiyorum. Öylece aklıma geldi. Yani... Yani sorunumun bir nedeni olmalı. Doğuştan bu şekilde olamam, değil mi?"

"Yıllar önce bunu seni ilk götürdüğüm pedagog ile de konuşmuştuk. Bilemiyorum Efruze. Sen hep mutlu bir bebektin ve sonra mutlu bir çocuk oldun. Kendini bilmeye başladığında

renklerin kendine göre olanını seçtin. Ben de buna uyum sağladım. İlk zamanlar seviyorsun diye düşündüm ki seviyordun da. Seni zorlamadım hiç renkler konusunda. Bunu defalarca konuştuk. Sen de biliyorsun.”

“Biliyorum ama yanıliyordumdur belki de. Her neyse... Erva'nın gelişine az kaldı.” Konuyu değıştirmeyi seçerek topu kardeşine çevirip telefonu kapattı. Düşünerek bulacağı bir şey olsaydı muhtemelen uzun yıllar önce çözüme ulaşırdu. Yerinden kalkacağı anda telefonu çaldı. Elinin içindeki cihazı çevirip kimin aradığına baktığında tanımadığı bir numara olduğunu gördü. Neden açmayacağım ki diye düşünerek açıp kulağına götürdü.

“Alo,” dedi öylesine.

“Efruze,” diyen sesle iinin acıdığını hissetti. Ses öylesine yorgun, mutsuz ulaşmıştı ki kulağına oturduğu yerde yılmış ruhunu hissetti. “Abi,” dedi titrek bir sesle.

Aydın'dan kısa bir süre ses gelmedi. Ne diyeceğini bilmediği yerde kardeşinin başına gelenlerin en büyük nedeni olarak kendini harap ettiği kocaman bir üç ay yaşamıştı. Hâlâ yaşıyordu, belki de hep yaşayacaktı.

“Nasılsın?” Öylesine saçma, garip ve hadsiz bir soruydu ki Aydın da bunu biliyor ama başka bir şey söyleyemiyordu. Söyleyecek milyonlarca kelimesi içinde kasırga oluştururken, yüzü haddi olmadığı sözleri sarf ediyordu.

Konuşmadı Efruz. Nasıl olduğunu soracak en son kişiden biriydi ona “İyiyim,” demeyecekti. “Bunu gerçekten merak ediyor musun?” Sesi yorgun ama sakın bir tonda çıkmıştı.

“Hayır, iyi olduğunu biliyorum. Annemle Erva bana kızsalar da senin iyi hatta çok iyi olduğunu ağızlarından kaçırıyorlar. Ben... Sadece sana nasıl ulaşabilirim?”

“İyi olduğumu biliyorsan aramana gerek yoktu.”

“Sesini duymak istedim.” Sözlerinin sonuna doğru kısılan tonla gözlerini yumdu Efruz. Abisi yaptığı şeylerin altın-

da eziliyorken kendisi de kardeş sevgisi altında un ufak hâle geliyordu.

“Kapatmam gerekiyor,” diyebilirdi. Kapatması her ikisi için de iyisi olacaktı, buna emindi. Abisini affetmeye hazır değildi. Olacağı bir günün geleceğinden bile emin değildi.

“Kapatma Efruze!” dedi Aydın canhıraş sesiyle. “Senden af dileyecek yüzüm yok. Belki de hiç affetmeyeceksin... Hiçbir şeyi bilerek yapmadım Efruze. Çok geç, biliyorum ama her şeyin farkına yeni varıyору...”

“Abi lütfen...” dedi Efruz. Duymak istediğine de hiç emin değildi.

“Hayır, lütfen. Evine gelmemek için direniyorum. Annem buna engel oluyor. Seni gerçekten özlüyorum. Ben babamın kuklasından başka bir şey değilim Efruze. Bunu bu kadar geç fark etmekten utanıyorum. Cesur bir abi olamadım ben sana, size. Anneme yakışır bir oğul da olamadım. Tam tersi, babama yakışır biri olmuşum. İçine düştüğüm dünyanın kölesi olurken beni bir tek sen uyardın ama ben seni dinlemedim. En çok seni dinlemediğim için özür dilerim. En çok seni koruyamadığım için, en çok güçsüz biri olduğum için...”

Delicesine ağlamamak için kendisini sıkın Efruz tek bir söz edemiyordu ki ağzından bir hıçkırık kaçmasın. Gözleri sıkı sıkıya kapalı kulağında telefon öylece dinliyordu. Ne kapatabiliyor ne de cevap veriyordu.

“...Kendine çok iyi bak! Seni seviyorum.”

Kulağındaki telefondan gelen kesik sinyal sesleriyle elinden düşüp yeri boylarken tuttuğu gözyaşlarına sınırsız izin verdi Efruz. Öyle bir dertti ki kaçır yollarının olmadığı bir labirentte kısılmış gibiydi. Ne yöne dönse bir canına çarpıyordu. Canı yanıyor, âdeta dağlanıyordu. Geçer sanıp unutturum dediği şeyler sımsıcak önüne sürülüyordu. Ellerini yüzüne kapayarak döktüğü gözyaşları arasında saçlarında gezinen ellerin sahibini hissetti. Yanına oturan adamın ağırlığına bıraktı kendini. Yaslandığı omuzda daha çok ağlamaya

başladığı zaman Kartal bir an hiç durmayacağını sanmıştı.

“Numaranı ben verdim.” Koyu griye dönen bakışlar kocasını buldu. Kara gözleri hüzünle parlıyordu. Kartal, Aydın’ın karşısında perişan bir hâlde Efruz’la konuşmak istediğini söylediğinde ona uzun bir süre bakmış, tek söz etmeden numaranı küçük bir kâğıda yazarak vermişti. On üç yıl önceki Kartal’ı gördüğüne yemin edebilirdi. Aydın’ın yok olan bakışlarıyla zamanında bir masanın başında karanlık bir odada çaresiz bir çırpınışın yok etmeye çalıştığı Kartal’ı görmüştü Aydın’da.

Abisini hayatında isteyip istemediğine Efruz kendisi karar verecekti. Bir gün kimseyi suçlamaya sözü olmayacaktı. Kendisi de bir abi olarak bunun bilincindeydi. Kız kardeşi uzakta Kartal’ın hatalarının cezasını çekerken, Aydın’a da diyecek çok fazla sözü yoktu. Şartlar farklı olsa da gelinen nokta kız kardeşlerinin hayatlarıyla âdeta bir oyundu.

“Bunu neden yaptın?”

Siyah saçları geriye itip kadının yüzünü avuçları arasına aldı. “Kimse masum değil Efruz. Bundan sonra da olmayacak. Bizi biz yapan hatalarımız. İnsan demek hata demektir. En olmayacak şeye inanırsın. Olmaması gereken bir şeyi varmış gibi sanarsın. Asude bugün kısıldığı yerde benim günahımı ödüyor ve uzun yıllardır da ödedi. Kafese kapatılmış kuş gibi bir gün bile itiraz etmeden yaşadı. Ben... Ben mükemmel değilim ve abin de değil.”

Hiçbir şey diyemeden bakışlarını indirip başını tekrar adamın göğsüne yasladı. “Ben onu özlüyorum. Yaptığı her şeye rağmen özlüyorum. Bu doğru bir duygu değil, bu hastalıklı!”

Saçlarını okşayan adam hafifçe gülümsedi. “Hepimiz hastalıklıyız. Benim sana olan sevgim normal mi? Ya da senin bana olan sevgin? Ne var, biliyor musun Efruz?” Kadından cevap beklemeden devam etti. “Eğer bunlar hastalıksa dünyada ölüm var!”



Alanya'da bir bungalovda koskoca iki gün geçiren Asude sıkıntının en dibine vurmuştu. Ara sıra çıkmış ama tat alamamıştı. Aklı abisiyle yengesindeydi. Yanında getirdiği iki kitabın birini bitirmiş, diğerini yarılamıştı. Kapının hemen önünde bekleyen kadın koruması Alev ile bir iki kez ayaküstü sohbet etmişti. Asker olduğunu anladığı kadının dış görünüşü adı gibi alev alevdi. Bakır kızılı saçları, soluk tenine yakışan birkaç tane çil onu özel kılmıştı. Bir bakanın dönüp bir daha bakmasını sağlıyordu. Boyuna ise hiç değinmiyordu. 1.80 olduğu su götürmez bir gerçektir. Fiziği ben her daim fitim diye çığlık atıyordu.

Savaş'ı ise iki gündür görmüyordu. Bir kez Tamer yanına uğramıştı, nasıl olduğunu sormak için. Kendine itiraf ettiği gerçek gözlerinin Savaş'ı arıyor olmasıydı. Telefon bile etmemişti. Belki de bulundukları yerde bile değildi. Asude bunu dahi düşünmüş ama hemen vazgeçmişti. Abisi onu Savaş'a emanet etmişti ki Savaş bu yüzden bile yanından ayrılmış olamazdı. Ama neden hiç gelmiyordu?

Topuzunu yenileyip bonesini taktı. Biraz daha o odanın içinde kalırsa delirecekti. Bir kadın tüm hayatını mı gizlenerek geçirirdi? Asude tam olarak öyle yaşıyordu. Nefes almaya hiç bu kadar ihtiyacı olmamıştı. Boğulacağını hissediyordu. Şalını başına dolayıp kapısını açtı. Üzeri her daim olduğu gibi hazırdı. Hava kararmaya başladığı için serin olacağını düşünerek hırkasını da giymişti. Yüzüne vuran nemli hava bile onu engellemedi, derin derin nefes aldı. Alev kapının önünde değildi. Kapısını çekerek etrafına bakındı. Bungalovun köşesinden sesler işitince iki adım atarak yaklaştı.

O ses, onun sesiydi. Ve Alev'in...

"Hayır Savaş, hiç çıkmıyor. Merak etme, ben hep buralardayım."

“Kartal’ın emaneti o Alev, gözün kulağın hep açık olmalı,”

Alev göz devirdi. “Kaç kez daha diyeceksin Savaş? Tamam, anladım, biliyorum.”

Savaş gerginlikle saçlarını karıştırdığında, Alev onu alevli bakışlarıyla izliyordu. Uzun zamandır beğendiği adamla sonunda aynı görevde bir araya gelebilmişti Alev. Bunu fırsata çevirmek onun için çok kolay olabilirdi, en azından Alev öyle düşünüyordu. Kadın, Savaş’a bir adım atıp elini adamın gömleğinin yakasına attı. “Bozulmuş mu burası?”

Savaş gayriihtiyari başını eğerek gömleğine bakmıştı. Çok önemli değildi onun için. “Olabilir,” diyerek elini gömleğinin yakasına atıp kadının elini çekmesini sağladı. Bunlara anbean şahit olan Asude tek kaşı havada izliyordu.

Demek Alev yanmak istiyordu ve yakanın da Savaş olmasını istiyordu.

Alev bununla kalmadı elbette. Bir nebze daha sokuldu adama. Savaş bu yaklaşımın altında yatanı anlayacak zekâyâ sahip bir adamdı, kadının hamlesine izin vermedi. İş arkadaşı, iş arkadaşı olarak kalabilirdi. Bir adım geriye çıktığında Asude’yi fark etti. Bulundukları ortamı yanlış anlamasından korkan Savaş gözlerini kederle kapatıp açtı.

“Ben... Size bakmıştım ama müsait değilsiniz sanırım,” diyerek Alev ile Savaş’ın açık bir farkla arasında durdu Asude.

“Rapor alıyordum Asude. Elbette müsaitiz,” dedi Savaş.

Durumdan zerre memnun olmayan Alev de mecburen geriye çekildi. Saçlarını geriye iterken gözleri etrafı taradı. “Evet, rapor veriyordum. Siz hava almaya mı çıktınız?”

Asude, Alev’e yan gözle baktı. “Evet, oldukça sıkıldım. Biraz nefes almak istiyorum.”

Alev eliyle Asude’ye yol açtı. “Gidelim o hâlde.”

Asude adama kısa bir an bakarak arkasını döndü. Odadan çıktığına çoktan pişman olmuştu. Gördüklerini görmemeyi yeğlerdi. Şimdi aklında Savaş’ı evirip çevirecekti.

“Sen kal Alev.”

Alev’in adımı kalakaldı, Savaş’a döndü. Asude de durmuş, Savaş’a bakmıştı.

“Neden?” Sorusunu işittiği Alev’e bakmadı Savaş. Asude’ye bakarak önlerine geçti. “Ben eşlik ederim. Sen de dinlen bu arada, ben seni ararım.”

Alev ateş topuna dönen kahve gözlerini bir Savaş, bir Asude üzerinde gezdirip tek kelime etmeden topukları üzerinde dönüp uzaklaştı. Asude içinden gülümserken Savaş’a bakmadı. Başını eğerek kollarını göğsünde bağlayıp yürüdü. Savaş ile yan yana ama sessizce yürümeye başladılar. Tek sıra hâlinde patika yolda akşamın yeni çöken karanlığıyla baş başaydılar. Mevsim kış olduğundan tatil köyünde az sayıda konuk bulunuyordu. Kendileri gibi birkaç kişi yanlarından geçmişti. Üç dakikaya sığan sessizliği Savaş bozdu.

“Nasılsın? İki gündür yoğundum, seni görmeye gelemedim. Ben yokken birikmiş işler.” “Senden kaçıyorum,” diyemedi. “Abin bana güvenip seni buraya gönderdi ve ben de fırsatçılık yapmak istemedim,” diyemiyordu.

“Çok sıkılmam dışında her şey yolunda. Önemli değil Savaş, herkesin olduğu gibi senin de bir hayatın var. Bana yeterince yardım ediyorsun zaten, bir de bakıcılık yapman sana büyük haksızlık olur.” Dili aklındakinin tam aksini söylüyordu. Alev yoksa hayatında başkaları olmalıydı. Olmuştu ve olacaktı. Kendine yediremediği gerçekler canını yakmıştı birden. İçindeki kadının düşüncelerini bir türlü toplayamıyordu.

“Çok sıkıldığını haber verseydin yanına gelirdim. Sohbet ederken bir kahve içerdik. Hatta şimdi gidelim, içelim.” Kızın önüne geçerek gülümsedi Savaş. “Seni rahat ettirmek benim öncelikli görevim.”

Asude birkaç saniye adamın parlayan gözlerine baktı. “Neden? Abimin emaneti olduğum için mi?”

Savaş gözlerini kızıdan alıp etrafına çevirdi. Konuşmanın

pek çok kısmını duymuştu demek Asude. Sıkıntılı birkaç soluk alıp verirken Asude nefesini tutmuş, onu izliyordu. Aniden dönen adamın gözlerindeki ifadeden çekindi. Hiç sormaması gerektiğini düşündü. Birden içinden taşmış olan sorunun ona ne getireceği bilememiştir.

"Abinin emaneti olduğun doğru ama bu demek değil ki seni önemsemiyorum. Alev'e öyle söyledim çünkü o kadının bilmesi yeterliydi."

Önemsendiği fikrini sindirmek için boğazını temizleyerek etrafına bakındı. Bakacak ne çok yer vardı. Birbirlerine bakmaktan kaçan insanların aradığı şeydi etraflarındakiler, belki de pek çoğunu o an fark ederlerdi.

Kendine bakmayan kızdan almadı bakışlarını Savaş. Konuşacağı benzemeyen Asude'ye dokunamıyordu. Ona olduğu gibi saygı duyuyordu ama bu Savaş için şimdiden bir eziyete dönüşmeye başlamıştı. Keşke elini tutabilseydi ama cesaret edemiyordu.

"Sana diyorum Asude." Sus sus nereye kadardı? Birinin bir şeyler söylemesi gerekiyordu ve bu Asude olacak gibi değildi. Bir soru sormuş ama hemen kendini kapatmıştı.

Asude mecburen dönüp bağlı olan kollarını çözdü. "Ne diyorsun Savaş? Hem ne bu ses tonu?"

"Ne varmış sesimde?"

"Kaba mı biraz?"

"Şimdi sesimin titreşimini mi konuşacağız? Bir şey söylüyorum sana ve sen susuyorsun."

"Ne dedin ki sen bana?" diyerek adamın yanından geçip yürüdü. Anlamamazlıktan gelen kıza ne demeliydi şimdi? Hızla dönerek Asude'nin tekrar önünü kesti. Duraksayan kız konuştuğuna bin kez pişman olmuştu. Ne diyeceğini bilmiyordu. "Ne oluyor Savaş?" Bıkın bir tavırla gözlerini devirip adama döndü.

"Sana seni önemsedığimi söylüyorum ama sen umursa-

miyorsun. Aynı fikirde değiliz, bana bunu mu anlatmaya çalışıyorsun?”

Gözleri bir anlık panikle yanıp söndü kızın. Şimdi kapana kısılmıştı. “Evet,” derse ne olacaktı? Savaş ondan daha fazla uzaklaşacaktı. “Hayır, öyle değil,” derse bir anlam kazancaklardı. Bunun sonuçları en önemlisiydi açık olmaya karar verdi. “Savaş bir kendine bir de bana bak! İki farklı insanız biz. Ama gerçekten farklıyız.”

“Fark?” dedi Savaş. Kızın gözlerine dik dik bakıp ne demeye çalıştığını soruyordu. Asude’ye kısa bir sürede alışmıştı ve fark gözünde kaybolmuştu genç adamın. Anlayamadı Asude’yi.

Gerçekten kendisini anlamamış mıydı? “Savaş ben giyim tarzımla bile senden, serin çevrenden farklı biriyim. Beni önemseme. Seni tanımıyorum. Aileni, aile hayatını bilmiyorum. Ben, beni değiştirmek isteyen birini istemiyorum. Ben, bana saygı duyan birini istiyorum.” Adamın gözlerine baka baka sert bir şekilde konuşmuştu. Söz sarf etmeyen adam kızın biraz daha konuşmasını bakışlarıyla talep ediyordu.

“Ancak bu şekilde önemserim. Ben geri dönsem iyi olacak.” Arkasını dönerek geldiği kısa yolu aşmaya başladı Asude. Tam olarak önemsemekten geçtiği yerdeydi. Doğruları eğrilterek anlatmış olmasıyla düz çizgiler yerinden şaşmıyordu. Bile bile lades denmeyecek zamanlar vardı. Bir kez daha yolu kesildi. Bakmadı. Sağa saptı olmadı. Savaş o yolu da kapattı. Sola döndü yine olmadı. Tüm yolları kapatan adama bıkkın nefesini verip baktı. Eğlenceli göz bebekleri sinirlerine dokunuyordu çünkü o hiç eğlenmiyordu. “Ne istiyorsun? Anlattım, değil mi?”

“Ama beni dinlemedin. Hak mı bu şimdi? Sen psikolog olduğuna emin misin? Sizin işiniz dinlemek değil mi?”

“Mesleğimin konuyla alakası yok Savaş. Çekil, konuşmak istemiyorum!”

İki elinin ayasını da açarak kıza çevirdi. "Yeter!" dedi. "Kin bir tonda. "Bunca zamandır sana bir kez bile dokunmadım, elini tutmaya bile yeltenmedim. Bunu neden yaptığa hiç mi merak etmedin?"

Kızın bakışlarından bir an gözlerini ayırmayan adam elini indirdi. "Erkekler hoşlandığı kadınlara dokunmak ister. Ve ben sana hiç dokunmadım. Neden peki? Çünkü sana saygı duyuyorum. Bunu hiç fark edememişsin. O kadar da acı vermiş olduğumu düşünüyordum hâlbuki. Olduğum ve hissettığım şekilde davrandım." Kafası karışmış gibi bakan kız gülümsedi. "Hiç fark etmemişsin."

Asude başını iki yana salladı. "Etmedim."

"Hâlâ fark edemiyorsun Asude."

Soru sormadı Asude, devamını beklemeye karar verdi. Neyi fark edemediğini duymak istiyordu. Ama Savaş konuşmuyordu. "Başka ne var fark edeceğim?"

"Seni deli gibi öpmek istiyorum ama yapmıyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılan kız iki yanında duran ellerini hızla kaldırdı. Bir elini kendi dudakları üzerine kapattı, diğerini Savaş'a dur der gibi kaldırdı. Ufacık bir adım gerilerken Savaş kıpırdamadı. Yüzünde çapkın bir gülüş kendine yer edindi.

"Mesela elini de tutmak istiyorum, sonra sana sarılmak da istiyorum."

Dudaklarındaki el inerek iki eli arkasında birleşti kızın. Adamın açık sözlerine aşına değildi. Yüreği ağzında atarken duydukları nefesini zorladı.

"Ama yapmıyorum. Bu yeterli değil mi?"

Boğazında gıcık oluşmuşçasına birkaç kez öksürdü Asude. "Bilmiyorum," diyebildi.

"Ben biliyorum ya, neyse..." diye ağzı içinde homurdanan adamın dediklerini elbette duymuştu. "Ne homurdanıyorsun?" diye çıkışan kıza cevap verirken sırtıttı. "Yemek

diyorum. Gel bu akşam birlikte yiyelim, kahveyi de üzerine içeriz."

Ne cevap vereceğini düşünürken Savaş onun içindeki karışıklığı görüyor gibiydi. Hem bu itiraz etmeyen karışık hâ-linden hem pespembe yüzünde ışıldayan ürkek gözlerinden cesaret alarak ısrar etti. "Evet, yiyelim. Önden lütfen ve itiraz istemiyorum!"

"Üzerimi değiştirmek istiyorum." Kaçmalıydı hem de hemen kaçmalıydı. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Koca bir yemek boyunca ne konuşulurdu bu adamla? "Öp-mek istiyorum," diye söze giren adam yemek boyunca neler demezdi. Bu kadarı bile onu hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Yabancı olduğu sözlerden kaçmak istemişti.

"Gerek yok. Körle yatan şaşı kalkar. Efruz'la aynı havayı soludun sen. Kesin giyinme bahanesiyle vazgeçersin, o yüz-den şimdi gidiyoruz."

Adamın tavrı ve konuşurkenki dertli ses tonuna gülümse-meden edemedi. "Tamam."



5. BÖLÜM

Recep binbaşı Antalya'da kurduğu üsse toplamıştı adam-
larını. İçlerinde bir tek Savaş yoktu ki o da odasında, bilgisayarı başında takip ediyordu toplantıyı.

Asude'yi kanatları altına alan Savaş'ın ekranda beliren yüzüne uzun uzun bakıyordu Kartal. Gözlerinin sevinç nı-
daları attığını görebilecek kadar insan karakteri okuyabiliyor
olduğunu herkes biliyordu ama Savaş kendini saklama gereği
duymuyordu.

Masasının tam karşısında büyük ekranda beliren adam-
dan aldı bakışlarını. Kendisi de Efruz'dan bir adım öteye gi-
demediği için toplantı Antalya'da yapılıyordu.

"Asude nerede Savaş?" Kartal ekrana dönmüştü.

"Burada," diyen Savaş gözleriyle işaret ettiği alanı takip
etti. Kartal, iki saniye sonra ekranda kardeşini gördü. Savaş'ın
hemen arkasında, ayakta durdu Asude. Ekrana el salladı.
"Buradayım abi."

Yüzünde gülümseme oluşan Kartal kardeşini inceledi.
"İyi görünüyorsun."

"İyiyim. Sadece çok sıkılıyorum, döneceğim zamanı bek-
liyorum."

Kartal'ın gözleri Savaş'ın bulunduğu ortamı inceleyen

arada yüzünü buruşturan yüz hatlarında gezindi. "İyi olman yanındaki adamın can sağlığı açısından oldukça önemli kardeşim."

Asude yüzünü yana çevirirken duymamış gibi davrandı. Harun kahkaha attığında, Kılıç ona eşlik etti. Tamer boğazını temizlerken önündeki dosyaya döndü. Hiç çekemiyordu Tamer bu tür işleri, kimse ona laf çarpamazdı. Onunsa onundu, asla konuşurmazdı. En az Savaş kadar da umursamazdı abiymiş, babaymış.

"Vurur," dedi Harun. "İyi bak oğlum kız kardeşimize," Ciddiyetle ettiği sözlerin altındaki imayı hepsi de anlıyordu.

"Pençesini takar, sonra bebeksi suratın deforme olmasın, Savaş." İki elini pençe hâline getiren Metehan ekrana dönmüştü.

Savaş dudağının ucunda asılı kalan ufak gülüşüyle dev ekrandaki adamların üzerinde göz gezdirdi. Asude arkasından çekilerek ekrandan ayrılmıştı. Bir oda dolusu adamın şu an bu konuşmayı yapıyor olması utanmasına sebep olurken, baştağının de abisi olması onu germişti.

"Merak etme Kartal, onun tırnağı kırılrsa kıranın elini keserim."

Odanın içinde derin bir sessizlik oluşmuşken, Kartal'ın suratında minik bir tebessüm belirmişti. Hemen ardından o derin sessizlik parçalanarak un ufak olmuş, tezahürat sesleriyle inlemişti.

Kapı açıldığında içeri giren binbaşı Recep adamlarına bakıp gözlerini kıstı. Koca koca adamlar olmuş, asker olmuş, iş insanı olmuşlardı ama hâlâ on sekiz yaşındaki hâllerinden kurtulamayışlarına göz devirmişti. Kendisini fark eden adamlar ayağa kalkmış, ses kesilmiş ve herkes hizaya geçmişti. Savaş dahi oturduğu yerde doğrulmuştu.

"Sizi adam edemedim ben, kaç sene oldu, hâlâ ergenler gibisiniz. Sesiniz dışarı taşıyor."

Adamların hiçbirisi ses çıkarmazken odaya binbaşının ardından Hikmet ve Efruz da girdi. Dikkat çekmemek adına rutin bir hâlde yaşıyormuş havası verdikleri için kadınlar sözde alışverişe çıkmışlardı. Tüm yol boyunca fazlaca sivil polis tarafından gizlice korunmuşlardı ama tam dört gündür tek bir atak bile olmamıştı.

Efruz kocasının yanına geçip oturdu. Hikmet de Harun'un yanını seçip oturduğunda, Recep binbaşı ayakta Savaş'a doğru yürüdü.

"Nasılız Savaş?"

"Sorun yok binbaşım."

"Harika! Asude nerede?"

"Buradayım dayıcığım," diyerek ekranda beliren Asude tekrar el sağladı.

"Seni görmek güzel Asude," dedi Efruz.

"Seni de öyle," diyerek gülümsedi Asude. Savaş'ın yanına çektiği koltuğa oturdu.

"Başlayalım o hâlde." Binbaşı kalabalığa döndü. "Sinema salonunda yakaladığımız adamdan aldığımız bilgi basit bir sokak mafyasına aitti. Onu da bulduk ve konuşturması çok kolay oldu. Haraç kesip insan tartaklayan bir grubun üyesi. Konuştu ama net bir bilgi veremedi bize, 'Bir telefon aldık ve hesabımıza yüksek miktarda para yatırıldı. Yaparsanız daha fazlası yatacak, kızı aldığınızda biz sizden alacağız,' dendiğini söyledi. Telefon kayıtlarıyla hesaplar incelendi ama elimizde olan kocaman bir sıfır. Telefon hattına ulaşamıyor hatta tespit bile edilemiyor. Hesap yurt dışındaki bir bankaya ait. İsim uydurma, öyle biri yok. Hesap o gün kapanmış."

"Bunu Koray'ın yapmasına neden olanak veremiyorum?" dedi Kılıç.

"Düşmanını hafife alıyorsun Kılıç," dedi Savaş.

Binbaşı hak verircesine başını salladı. "Burada Koray'ı en iyi tanıyan kişi Efruze. Ona soralım."

Konuşmanın başından beri sessizce dinliyordu Efruz. "Ben onun sadece dışarı vurduğu şeyler hakkında bilgi sahibiyim. Saplantılı bir manyak olduğunu biliyorum ama bana, benim aileme kurduğu onca tuzağı düşünürsek hiç zor olmamalı bu olanlar. Yapabilir."

Kılıç ikna olmamıştı. "Babası yanındaydı, ona yardım etmişti. Tek başına tezgâhlamadı belki de. Benim aklıma Koray yatmıyor."

"Olabilir," dedi binbaşı. "Babasının içeride olması ona ulaşmadığı anlamına gelmiyor. Latif'in altyapısı çok dibe dayanıyor."

"Peki, en son olan olay?" dedi Tamer. "İş yerinde yakaladığımız adam."

"Adamın çenesi kırılmış, daha sesine muvaffak olamadık ki," dedi Kartal, Savaş'a ters bir bakış atıp. "Kendine gelmesi üç gün aldı, konuşması bir ayı bulacaktı."

"Bakma bana öyle, bizim canımız yanacağına onunki yansın diye yaptım." Savaş ekrandan Kartal'a laf yetiştirirken Asude hemen yanında yüzünü gizlemeye çalışıyordu. Çok garip bir durumun içinde debelendiğini düşünüp duruyordu. Savaş'ın arsız dili ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Ondan da bir şey çıkmayacağına eminim," dedi binbaşı. "Önümüze sürdükleri tüm adamlar piyon. Hepsi para için her şeyi yapacak tipler. Bizim içinde olduğumuz durum basit değil. Elimizde olanlardan aldığımız bilgi Asude'nin ölü değil, diri istendiği."

"Paraya karşılık olarak rehin mi istemek niyetindeler?" diye sordu Harun. "Ama neden Asude? Efruze dururken neden Asude?"

Masaya dirseklerini dayadı Bulut. "Doğru soru bu! Kartal her şeyi Efruze için yaptı. Para da Efruze'nin adını taşıdığı hesaptan silindi."

Binbaşı askerlerinin teorilerini sessizlik içinde dinliyordu.

Hepsi zeki adamlarken onlarla gurur duymaması imkânsızdı.

Metehan, "Efruze'ye zarar vermek istemiyor. Kaçırılma basit bir şey değil sonuçta. Bir kadın için büyük bir travma. Latif belki de hâlâ onu gelini olarak görmek istiyor. Sonuçta oğlu bir manyak, babasından da bu beklenir," dedi.

Oturduğu koltukta buz kesen karısının elini tuttu masanın altından. Duydukları hep ağır geliyordu ve hep ağır gelecekti ama bilmesi onun iyiliğine olacaktı. Onun için o toplantıda yer alıyordu.

"Kim bilir?" dedi binbaşı. "Çenesi kırık şahıs üç haftaya kendine gelir. Ondan alacağımız isim önemli. Tabii o da fason değilse."

"Kimin mallarını ele geçirdiğimizi bulabilirsek gerisi çorap söküğü gibi gelecek, eminim," dedi Kartal. "Hâlâ neden bilmiyoruz, o da ayrı bir konu."

"Aslında," dedi binbaşı, yeğeni Kartal'a bakarak. Söylemekle söylememek arasında kalmıştı.

"Ne aslında?" Kartal gözleri kısık bir şekilde dayısından gelecek sözleri sabırla bekliyordu.

"Aslında kulağıma bir isim çalındı ama doğruluk payı ne kadar, bilinmiyor. Elimizde net bir bilgi yok henüz biliyorsunuz ki," diyen adam ekranın önünde sağa sola yürümeye başlamıştı. Elleri arkasında yavaş adımlarla gidip geri dönüyordu. "Kumarhane krallarıyla ilgisini olduğunu düşünüyorum. Sadece bir his," dedi binbaşı.

"O hâlde benim de tanıyor olmam gerekiyor binbaşım. Ama benim gözlem altında tuttuğum silah tüccarlarını ele miştik," dedi Kılıç. "Onların hiçbirinin Latif ile iş bağlantısı olmamıştı."

"Çünkü Latif hep büyük oynadı, Kılıç," dedi binbaşı. "Adam buralı değil. Türk iş insanlarını kullanarak İngiltere'den gönderiyor silahları ve uyuşturucuyu."

"Adı ne?" diye soran Kartal'a dönen binbaşı, "Garry Wil-

liams. Fakat bu adamın arkasında bir isim daha var. İsim değil aslında, sadece lakabı biliniyor. Adını bilen yüzünü gören yok. Uyuşturucu ve silah dünyasının bir numaralı adamı. Garry Williams onun sadece görünen yüzü. Yaklaşık beş yıl önce ortaya çıktı bu isim.”

“Lakabı nedir?” Kartal’ın sorusuna döndü Recep binbaşı. Yeğenine birkaç saniye bakındı. “Barut.”

“Barut,” dedi Harun. “Silah kaçakçısı olursan lakabın Barut olur elbette.”

“Biz bu adamın mallarına el koyduysak, sanırım bayağı büyük bir sorun aldık başımıza. Kim olduğunu bilmediğimiz biriyle nasıl savaşaacağız?” Metehan’ın sesi güçlüydü ama bir çıkmazda olduklarını çoktan kavramıştı.

Recep binbaşı, Efruz’a baktığında kadın kendine gelecek bir soru olduğunu anlamıştı. Kartal karısına dönen dayısına kaşlarını çatarak baktı. “Aklından ne geçiyorsa hemen unutmalısın.”

Recep binbaşı yeğenine kısa bir bakış atarak Efruz’a döndü tekrar. “Efruze’nin yaptıklarını görmemiş olsam, kendimin dahi delirmiş olduğunu düşünürdüm ama o yetenekler bizim için her şey şu an.”

“Benim size nasıl bir yardımım dokunacak, anlamadım?” Efruz başını binbaşına kaldırmıştı. “Birkaç basit hareket.”

“Biraz araştırma yaptım Efruze. Pek çok şeyi yapabilecek olduğunu düşünüyorum. En iyisinden astral seyahat. Sonra beden değişimi, duvarlardan geçebilecek dereceye kadar gelebiliyor olman bana enteresan geldi ama seni gördüm. Bize bu konu saçma geliyor ve aklımız almıyor ama sen öyle değilsin.”

“Benim buna izin vereceğim fikrine nasıl kapıldın? Ben karımı uykusunda dünyanın bir ucuna göndermem!”

Gözlerini devirdi Efruz. “O kadar yetenekli değilim Kartal ama olsaydım seni dinlemezdim.”

Yüzü duvardan farksız olan Kartal başını karısına çevirdi. "Bu konu her türlü tartışmaya kapalı, Efruz. Konu burada kapanıyor. Bela bizi bulsun, biz neden onun peşine düşüyoruz? O bizden bir şey istiyor, biz değil."

"Benim öyle meziyetlerim yok zaten Kartal, boşuna öfkeye kapılıyorsun." Kartal ikna olmamıştı ama önüne dönüp sessiz kalırken Efruz, binbaşına döndü. "Ben o kadar gelişmiş değilim bu konuda. Birkaç yıl önce denemelerim oldu ama başarısız oldum. Şu an yaptıklarım bile yeni keşfetmiş olduğum yetenekler. Çin'de Kun adında biri var. Ben bu eğitimi ondan aldım. Bu dediğinizi ancak o yapabilir ama o da yapar mı?"

Hikmet bir sağa bir sola bakıp duruyordu. Neden bahsettikleri hakkında en ufak bilgisi yoktu, araya girecek zaman arıyordu. Odanın içinde yankılanan telefon sesiyle herkes birbirine baktı. Recep binbaşının en çok kızdığı şeyin toplantı ortasında açık bir telefon olduğunu bilmeyen iki kişiden biri olan Efruz'undu çalan telefon. Diğeri elbette Asude'ydi.

Çantasındaki telefona uzanırken özür dileyen Efruz kapatmak için ekrana baktığında bir saniye durdu. Kapanmayan telefonun kimden geldiğini merak eden Kartal da başını eğerek ekrana baktı.

Hai arıyor...

"Çin'den geliyor telefon. Az önce adı geçen Kun'un yeğeni yani arkadaşım."

"Bismillahirrahmanirrahim." Asude ekranda bir kez titreyip Savaş'a sokuldu hafifçe.

"Aklımızı koru Allah'ım," diyen Bulut elini alnına koyduğunda adamların tümü yerinde kıpırdanmıştı.

"Aç," dedi binbaşı.

Kartal homurdanarak önündeki dosyaları öfkeyle ileriye itti. Efruz telefonu açıp kıza selam vererek başladı konuşmaya.

"Hello Hai." İngilizce olarak başlayan konuşma Hai'nin yön vermesiyle Çince olarak devam etti.

"Merhaba Efruz, nasılsın?"

"İyi, sen?"

"Ben de iyiyim. Neden aradığımı merak edeceksin. Sen hep meraklıydın Efruz. Bu yüzden hemen konuya gireceğim."

Efruz kızın sitemine gülümsedi. "Korkutma beni, çabuk ol, dinliyorum."

"Hayır, korkma sorun yok. Amcam ile yanına geleceğiz Efruz. Enteresan bir şekilde yanına gelmek istiyor. Seni özlediğini söylüyor."

Efruz'un şaşkınlıktan kalkan kaşları ve kocaman açılan gözlerini odanın içindeki herkes ürkerek izliyordu. Çünkü aralarında Çince bilen yoktu. Sadece bakışlardan çözmeye çalışıyorlardı.

"Gerçekten mi? Buna çok sevindim. Ne zaman?"

"İki gün sonra geliyoruz. Ne kadar kalacağımızı bilmiyorum. Gerisini mesaj atarım, sana uçak saatini bildiririm."

Sevinçle gülümsedi Efruz. "Tamam. Seni çok özledim Hai. Sabırla bekliyorum."

"Ben de seni özledim ve o şahane gözlerini. Geleceğim, bekle bizi. Kapatıyorum."

Telefonu kapatıp masaya bıraktı Efruz. Kendisi de oldukça şaşkıındı ama odanın içindeki insanlar neler olduğunu anlatması için meraklı gözlerle bakıyordu ona.

"Kun... Beni görmek için Türkiye'ye geliyor. İki gün sonra."

Yerinden hışımla kalkan Kartal'ın koltuğu devrilmişti. Binbaşına yaptığı saygısızlık dayısı için görünmezdi. "Ne oluyor bir anlasam? Neden seni görmek istiyor onca sene sonra?" Efruz oturduğu yerden kalkmadı ama tepesindeki kızgın Kartal, adı misali öfkeden gagasını açıp az sonra her şeyi parçalara ayıracakmış gibi duruyordu. "Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun Efruz? Sen de olan güçlerin şahı var o adamda. Nereden biliyoruz şimdi bu odada olmadığını? İçimizde bir Çin casusu eksikti!"

Masanın üzerinde herkesin önünde duran ve artık ortaya doğru toplanmaya başlamış kâğıtlar, masanın başında oturan herkesin yerinden kalkmasına sebep olmuştu.

"Allah'ım, daha çok gencim," diye el açan Metehan arkasını dönerek duvara doğru yürüdü. Diğerleri de ondan farksızdı. Kalktıkları koltuklar arkalarına devrilmişti.

"Alındı bak," dedi Efruz.

Hikmet kocaman olmuş gözleri, tutulmuş diliyle kapının önüne kadar sinmişti. "Lan!" diye bağırdı.

"Hoş geldin Kun," dedi Efruz.

Kartal karısına bakarak dişlerini birbirine geçirdi. "Hoş gel Kun, hoş," diye mırıldandı.

Buna en çok sevinen Recep binbaşıydı. Gülümsemekle yetinmişti. "Misafirimize iyi bakacaksınız." Yeğenine hitaben ettiği sözlere Kartal aldığı derin nefeslerle karşılık vermişti.

"Ben gidiyorum Savaş. Bir Yasin suresi okuyacağım. Rab b'im büyüksün, sana inandım." Söylenerek kalkıp uzaklaşan kızın ardından başını sallamıştı Savaş.

"Benim bu işe rızam yok dayı!" diye bağırdı Kartal. İlk kez toplulukta, toplantıda, askerinin yanında dayı demişti. "Umu- rumda değil kim kimdir, Efruz hiçbir şey yapmayacak."

Onu zerre kadar takmayan karısı sırtarak işaret parmağını alt dudağına vurup çekiyordu. "Hakikaten başarabilir miyim ki?"

"Hayır!" diye haykırdı Kartal. "Bir şeyi de başarma!"

"Of Kartal!" Yerinden kalkan Efruz kocasına döndürdü bedenini. "Sen beni seansa götürecektin, sonrasında konuşuruz bunu."

Kurşuni gözler karşısında keyifle parlarken, ona daha nasıl çıkışacağı hakkındaki tüm sözlerini unuttu Kartal. Lanet

olabilirdi ki Efruz kendisini etkisi altına almaya bile başlamıştı. Bu hâli aşktan değildi. Gözleri hipnotize edercesine içine işliyor olsa da direnecekti. "Kararlıyım, gidelim!"

"Kimse bir yere gitmiyor. Biri bana burada neler döndüğünü hemen açıklasın, ben aklımı kaçırmadan önce hem de."

Kapının hemen önünde pısmış şekilde bekleyen Hikmet'e baktılar. Dağlarda düşman haklayan, kurşunu çiçek sayan kadının hâli içler acısıydı.

Efruz, Hikmet'e doğru bir adım attı. "Bir şey yok Hikmet, ben aslında sadece bir cadıyım." Yüzünde sinsî bir gülümseme varken beden dili kendinden emindi. Kadının korkuyla büyüyen gözlerine aldırmadı. "Göstermemi ister misin?"

Dili tutulan kadın başını salladı.

"Peki, sen istedin." Dev ekranda ortama kilitli olan Savaş'ın görüntüsünü kesti ilk önce. "Savaş gitti bak." Masadaki dosyaları sanki bir el karıştırır gibi karman çorman etti ve yere düşen koltuklar bir bir eski hâline döndü.

"Sen... C- cadı." Kendinden geçen kadını yakalamak için koştu ve başını çarpmasına engel oldu. "Ay bayıldı."

Recep binbaşı kakhaha atarken beyler derinden nefes alıyorlardı.

"Ben bir cadıyla evliyim," diyen adam elini yüzüne vurup aşağı çekti.



"Keyifler nasıl?"

Karşısında oturduğu psikoloğuna gülümsedi. Akli biraz karışık olsa da fena sayılmazdı. Artık düşünceleri onu tüketemiyordu. Bir süredir bunun farkındaydı. "İyi."

Dizine bıraktığı kalın not defterine göz atan Belgin Hanım, Efruz'a baktı. Kısa küt saçları eğildiğinde yüzünü kapatıyor,

başını kaldırdığında yanaklarına dökülüyordu ve kahverengi gözleri Efruz'a dingin bir denizi andırıyordu, sakindi.

"Heyecanlı gibisin?"

Birbirine doladığı ellerini fark etti Efruz. Çözmedi. Öylece bir süre ellerine baktı hatta bakarken cevap verdi. "Olmadığım pek zaman yok. İçimde kıpır kıpır eden biri var sanki."

"Herkesin içinde öyle biri vardır ama her zaman kendini belli etmeyebilir. Heyecanlanmanız gereken yerlerde ortaya çıkar genelinde. Bazen sevdiğiniz bir yemek önümüze geldiğinde, çok sevdiğimiz bir rujun aynını bulduğumuzda... Biz mutlu eden biriyle karşılaştığımızda veya macera içerikli bir kitabın en güzel satırlarında..."

Ellerini çözerek dirseklerini dizlerine dayadı. Elleri yumruk olup çenesine destek oldu. Kurşuni gözler Belgin Hanım'a çevrildi. "Ama ben bunların dışında da sürekli heyecanlı hissediyorum, kalbim bir atak beklemiyor. Tek başıma olduğum anlarda bile birden ürperiyorum."

"Yirmi yedi yaşındasın. Peki, bu yaşa kadar nasıl zaman geçirdiniz?"

Efruz gülümsedi. "On sekiz yaşıma kadar normal bir gençlik ve çocukluk geçirdim. O çağlarda dahi uçuk meraklarım vardı. Mesela, ailemden gizli yaptığım bir çılgınlık var. Bir uçuşumun en uç noktasına kadar yürüyüp istediğim yere geldiğimde on santim sonrası ölümdü ve bu bana inanılmaz heyecan vermişti. Rüzgârı hissettim bir süre. Hissettikçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu."

"Ailen buna elbette sıcak bakmayacaktı. Kimse kızının bir uçuşumun ucunda olmasını istemez ama bunu neden yapmak istedin?"

Efruz bir süre odanın içine bakındı. Koyu mobilyalar üzerine itinayla döşenmiş kitaplar, biblolar... Belgin Hanım onu izliyordu ki Efruz birden ona döndü.

"Özgürlük, özgür olmak istedim."

"Ailen sana baskı yapıyor muydu? Bunu istemenin bir nedeni vardır sanırım."

"Hayır. Hiç baskı altında kalmadım. Babam varlığımdan haberdardı sadece. Annem beni hiç sıkmadı. Abim, klişe bir Türk abisi değildi. Hiç olmadı. Ben her zaman özgürdüm."

"İnsanlar ellerinde olmayanı ister Efruze. Emin misin?"

"Evet. İçimde beni iten bir şey vardı hep ve hâlâ biraz var."

"Hâlâ? Bu his köreliyor mu?"

"Aslında evet. Özgürlüğün çılgınlık yapmakla ilgisi olmadığına ikna oluyorum artık. Artık... Belimde bir halatla dağdan atlamak istemiyorum. Bir balonun içinde kayalardan çarpa çarpa inmek ve uçaktan atlamak gibi... Eskiden bunlar bana çok iyi geliyordu. Ben olduğumu hissediyordum."

"Değişen ne oldu? Seni bu zevklerden arındıran nedir?"

"Bir erkek! Eşim."

"Sana yasaklar koyuyor mu?"

"Hayır, beni ikna ediyor. Aslında o öyle sanıyor."

"Nasıl?" dedi Belgin Hanım sohbeti hoşuna gitmeye başlamıştı. Verdiği cevaplar, anlattıkları ilginç değildi ama hoştu.

Çenesini kaldırıp arkasına yaslandı. "Aslında beni ikna etmiyor, edemiyor. Ben onun söylediklerini seve seve kabul ediyorum. İçimdeki özgürlük hastası kadın onun yanında başka bir şey aramıyor. Sanki o her şey benim için ama ben onunla tutsak değilim."

"Tutsaklık aşkın kendisidir Efruze. Fakat hiç âşık olduğunda özgür olduğunu düşünen bir danışanım olmamıştı. Belki de sen, seni esir alan özgürlüğe tutsaktın ve eşin bunu değiştirdi."

"Evet, bir şeyleri değiştirdiği hayatımdaki en büyük gerçek."

"Hangi Efruze daha mutlu peki?"

"Öncesinde de mutlu biriydim. Anlam veremediğim şeyler

elbette var. Hayatım boyunca erkeklerden kaçtım. Onlardan iğrenirdim, bir erkeğin bir kadını öpmesi kadar midemi bulandıran bir şey daha yoktu. Kadınlar için de bu geçerli ama kadın olduğum için hemcinslerimi anlamaya çalıştım lakin onu da yapamadım. Aşkın varlığına hiç inanmadım. Erkekleri, kadınları kullanan birer varlık olarak gördüm. Kadınlar da erkekleri kullanıyordu. İki cinsin zevkleri sadece birbirlerine olan çıkarları gibiydi. Kadın erkekten alır, erkek kadından. İlişkilerindeki samimiyetsizlik, yalanlar, ihtiraslı hayatlar... Bunlar bana göre değildi. Yaşadığım camiada pek çok şey gördüm. Gezdiğim ülkelerde kadınları ve erkekleri dikkatle inceledim. Hiçbirinin bir diğerinden farkı yoktu. İsviçre’de okuduğum dört yıl boyunca çok fazla arkadaşım oldu. Erkeklerle ilgim olmadığı için kadınlarla hep daha çok vakit geçiriyordum. Her dinden, ırktan insan tanıdım. Her iki cinsin de birbirlerini aldattığına defalarca şahit oldum. O hissi yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim ama bunu sadece ben diliyor olabilirim.”

“Ve bir gün eşin çıkıp gelir...” dedi Belgin Hanım. “Tüm tabularını yıkar.”

Efruz başını salladı. “Paramparça etti.”

“Sadece eşine mi güveniyorsun? Erkeklerle olan bakış açın değişti mi?”

“Değişti. Benim güvendiğim insan sayısı iki elin parmağını doldurmazdı. Artık pek çok insana güven duygusu besliyorum, besleyeceğim. Kalbimin kanallarının açıldığını hissediyorum. Hayata farklı bir pencereden bakıyorum artık.”

“Eşiniz bana bu konuda pek bir şey bırakmamışa benziyor,” diyen kadın gülümsedi. “Buraya kadar güzeldi. Değişiyorsun, burada sorun yok. Gelişmeler senin için çok başarılı. Ama...”

Kadına bakıyordu ve ‘ama’nın ona ne getireceğini hesap ediyordu Efruz. “Ama?”

“Ama sen neden daha öncesinde güvenini kaybettin? Asıl konumuz bu.”

“İşte onu ben de bilmiyorum. Böyle biriydim ve öyle yaşadım, hiç neden aramadım.”

“Bana öylesine bir huy gibi görünmüyor. Sana çok basit birkaç misal vereceğim. Psikopat dediğimiz tehlikeli insanların geçmişlerine baktığımızda hep bir travma vardır. Bunlar çok fazla dala ayrılır; aile içi psikolojik şiddet, babanın anneye olan tutumu ve darp, fiziksel istismar bunlardan birkaçı ama sen diyorsun ki ben oldukça rahat yaşayan biriydim ve bunların hiçbirini başıma gelmedi.”

“Ama öyle. Bu saydığın şeylerin birini bile yaşamadım ben.” Efruz oldukça rahattı, aniden babasından yediği tokat geldi aklına ama onun geçmişiyle hiçbir ilgisi yoktu, söyleme gereği görmese de, “Birkaç ay önce babamla tartıştığımda bana tokat attı ama hiç umursamadım. Geçmişle de bir ilgisi yoktu,” dedi. Bu onu hiç etkilemiyordu. Geçmişe dair üzerinde kalmayan heyecansız sesiyle cevap veriyordu.

“Oldukça sakınsın şu an, bana doğruyu söylüyorsun.”

“Neden yalan söyleyeceğim ki?”

“İnsanlar bize geliyor ama konuşmaları çok zor oluyor. Bir şeyleri yaşıyorlar ve tek bir kişiye dahi anlatamıyorlar. Bilinçleri bunu reddediyor. Konuyu konuşmak istemiyorlar ama yardım da istiyorlar. Özellikle fiziksel istismar, şiddet bunların başını çekiyor. Utanıyorlar, konuşurlarsa küçük düşeceklerini düşünüyorlar.” Belgin, Efruz’un gözlerine dikti bakışlarını bir süre. Efruz, kadının kendinde ne aradığını düşünüyordu o anda.

“Senin bilinçaltının reddettiği bir şey var mı?” Tek bir bakış, bir göz kaçırış, bir bulut aradı Belgin Hanım, Efruz’un gözlerinde. Yakalanması, kendini ele vermesi gerekiyordu.

Efruz hiçbirini yapmadı. Kararlı ve kendinden emin gri harelerini hiç çekmedi kadından. “Yok. Ben fiziksel şiddet, az önce dediğimin dışında, yaşamadım. Bilinçaltımda gizlediğim bir şey olsa bunu benden daha iyi kimse bilemezdi. Konuşmaktan korktuğumu bile hatırlamıyorum.”

Belgin Hanım dikkatle izlediği kadından sonunda çektiği gözlerini not defterine indirdi. Aldığı notların altını çizerken Efruz onu izliyordu.

“Bunları konuşuyoruz Efruze çünkü renklerle olan sorunuzu bu şekilde çözeceğiz. Şimdi bana kırmızı giydiğinde neler hissettiğini söyle, duymak istiyorum veya sevmediğin herhangi bir renk.”

Sıkıntılı yüzü bıkkın nefesiyle kadına döndü. “Midem bulanıyor, kendimi kötü hissediyorum. Bunun dışında...” dedi söyleyip söylememe arasında kalmıştı ki karşıdaki ikilem bakışları arunda yakalamıştı. “Bunun dışında?”

“Gözlerimin rengi değişiyor.”

Kadın gözlerini kısarak Efruz’un sözleriyle gri gözlere kendininkileri sabitledi. “Rengi değişiyor?” diye tekrar etti ama bunu anlamamıştı. “Ton olarak mı? Yani gri gözleriniz maviye mi dönüşüyor? Buna olanak var, maviye çok yakınsınız. Duygularımız gözlerimizle bizi ele verebilir.”

Efruz gözlerini kapatarak başını sağa sola salladı. “Beyaza dönüyor gri göz bebeklerim.”

Gerçek bir şokun içine girebilirdi ama görmesi şarttı. Şu an ona hiç inandırıcı gelmiyordu. Ufak bir şaşkınlık hissediyordu sadece. Profesyonel olarak duygularını yüzünün altında gizlemeyi biliyordu Belgin.

“Beyaz?”

Efruz başını kaldırdı. “İnanılmaz, öyle değil mi? Ben de bir kez kendimi o hâlde gördüm. Aynada kendime bakıyordum, üzerimde giyemediğim o renklerden biri vardı. Çıkarıldığım zaman eski hâlime dönüyorum. Mide bulantım hemen geçiyor, kendimi iyi hissediyorum.”

Notlarını alan Belgin Hanım ayağa kalktı. Masasının başına dolanıp saatine bakındı. Vakit dolmuş hatta beş dakika kadar da geçmişti. “Bugünlük bu kadar yeterli.”

Efruz da ayağa kalkarak mavi eteğini düzeltti. Beyaz ka-

zağının kısa eteği belinde duruyordu hafifçe çekme isteğiyle onu da düzeltti. "Güzel, sıkıldım çünkü."

Belgin Harum gülümsedi. "Yapma Efruze, neden sıkıldın? Gayet hoş bir sohbetti benim için."

"Yanlışı anlaşılacak istemiyorum, sohbet güzel ama buraya eşimin zoruyla geldim. O benim bu alışkanlığı aşacağıma inanıyor ama ben inanmıyorum. Sen bana ne sorarsan sor, benim sana cevabım hep aynı olacak. *Bilmiyorum.*"

Kadın, Efruz'un yanına yürürken Efruz da kapıya ulaşmıştı. "Sen anlatmaya devam et, gerisini bana bırak. Bu arada seninle dışarıda bir kahve içmek isterim, uygun bir anda. Bu seni günlük bir zaman diliminde görmemi sağlayacak. Danışan doktor ilişkisi olarak bakmayacağız."

"Olur, benim için sorun yok. Ben bu ara hep müsaitim. Beni ara, kâfi."

Ayakta bekleyen kocasıyla göz göze gelen Efruz, Belgin'in yanından Kartal'ın kolunun altına geçti. "Nasılız?" diye sordu Kartal ama sorusu Belgin Hanım'aydı.

"Gayet güzel. Yavaş yavaş olacak bir şeyler."

"İşte bu güzel haber."



Aracını Selin'in babasına ait olan şirketin biraz gerisine park etti. Aslında uzun zamandır kızın ailesiyle tanışmak istiyordu ama Selin buna yanaşmıyordu ve buna hafiften kızmaya başlamıştı. Parmakları direksiyon üzerinde ritmik hareketler yaparken etrafına bakıp aklında yeni senaryolar kuruyordu.

Selin ile çıktıkları o kır kahvaltısında aslında kadına her şeyi ve kim olduğunu anlatmıştı. Selin'in çekimser hâli üzerine uzun uzun düşünmüştü. Belki de Selin'in de dediği gibi onun istediği türde biri değildi ve bunu en çok onun bilmeye

hakkı olduğunu düşünerek anlatmıştı. Selin çok şaşırmış, bir süre düz bir şekilde yorum yapmadan bakmıştı Kılıç'a.

"Mafya olmandan iyidir," yorumu dışında başka bir şey konuşmamışlardı. O konu da orada kapanmıştı. Bir daha işi hakkında konuşma geçmemişti aralarında. Buna sevinmişti aslında. En azından "Seninle olamam," gibi bir cümle ne o zaman ne de şimdi kurmuyordu Selin. Lakin bir şey vardı arada, her ikisi de o şey her neyse yarıp geçemiyordu.

Kılıç, Selin'in bir gün onu terk edeceğini düşünür hâle gelmişti. Herhangi bir tartışma yaşamıyorlardı. Bu her ikisi için de iyi bir şeydi. Kılıç biliyordu ki Selin'e bir kez dokunursa onu bırakmayacaktı ve o bunu bir kadına yapamayacak kadar da centilmendi. Selin her hâliyle özeldi. Kendisini istemezse ona saygı duyacaktı. Onu sevmeyen bir kadını yanında zorla tutamazdı. Peki, Selin kendisini seviyor muydu? Kendisi dile getirmediği gibi kadından da bir söz duymamıştı. Davranışlarda sıkıntı yoktu. Sevgili olmak çok da zor değildi.

Kılıç, Selin ile olmaktan büyük mutluluk duyuyordu. Kendini onun yanında huzurlu, genç bir adam gibi kalbi ağzında hissediyor ve bunu ona da hissettiriyordu ya da öyle sanıyordu.

Arabanın kapısı açıldı, ardından da içeri bir narin beden süzüldü. O buğday tenin baş döndürücü çekimine daha ne kadar uzaktan bakacağını düşünmek dahi istemiyordu. Selin'i istiyordu hem de hiçbir kadını istemediği kadar istiyordu ama adını koyamadığı, aşamadığı o duvar Kılıç'a engel oluyordu. Yeşil gözlerin o kıvılcımlı harelerinde adını göreceği anın hayaliyle can çekiyordu.

Selin'e gülümsemişti. Öyle böyle bir gülümseme değildi. Selin daha "Merhaba," diyemeden adamın yüzündeki iç çirten gülüşe kendi gülüşüyle karşılık verdi. "Ne? Neden öyle bakıyorsun?"

Başını kadına uzatan adam, Selin'in o mis kokusunu da

içine çekince her ne olacaksa bir an önce olmalı düşüncesiyle gözlerini kıstı. "Nasıl bakıyorum?"

"Avına kilitlenmiş, ceylanı ısırarak aslan gibi."

"Isıracağım da tadı damağımda kalır diye korkuyorumdur belki."

Selin kaşlarını birleştirirken dili dudakları üzerinde gezinmişti ki Kılıç gözlerini sıkıca yummuş aldığı nefes ciğerlerine "Selin" diye girmişti.

"Bunu anlamadım Kılıç."

Kılıç zar zor nefes alıp gözlerini açmıştı. Önüne dönerek gaza bastı. "Ben anlatacağım sana Selin."

Selin de önüne dönerek yolu izlemeye başladı. İçindeki sıkıntı ona yetiyordu. Bu adamı seviyordu ama neden hâlâ bir girişim göstermediğini anlamış değildi. Kendine sarılması, yanağına iç geçirten bir öpücük bırakması dışında başka tek bir dokunuş alamıyordu. Kendini ve güzelliğini sorgular hâlâ gelmişti.

"Nasıl geçti toplantınız?"

Kılıç, Efruz'un yaptıklarını hatırlayınca sırttı. "Bol cadılı bir gösteriden ibaretti."

Selin kahkaha atınca Kılıç bir an ona döndü. Yok, o dudaklar çok sevimlikti! Öpülmelik, darmadağın edilmelik.

"Cadı deme arkadaşşıma. Üstün yetenekli bir kadın Efruz."

"Senin kadar olamaz."

Selin adama döndü bugün Kılıç'ı anlamıyordu. "Ne diyorsun sen? Benim öyle güçlerim yok ki. Efruz'un ki gerçek bir sanat."

"Cadılığına sözüüm yok Selin. Benimki başka bir dert ve ne zaman beni anlayacaksın diye bekliyorum."

"O şerefe erişemeyeceğim sanırım çünkü gerçekten bugün seni anlamıyorum."

"Anlatırım. Sana mı gidiyoruz?"

"Sen bilirsin," diyen Selin adamın emellerinden bihaber, çantasındaki telefonuna ulaşma çabasıındaydı.

"Ben bileceksem sorun yok."

Telefona ulaşan Selin'in kendisini duyduğundan bile emin değildi. Ekranına düşen mesajları açıp okumaya başlamıştı. "Ne dedin Kılıç?"

"Hiç güzellik, ne olsun, biraz diyorum, dağ havası mı alsak?"

"Olur, alalım ama nereye gideceğiz ki?"

"Bulurum ben bir yer ama bu gece dönmeyiz." Gözü yol da her gün sarf ettiği bir sözmüş gibi öylesine konuşmuştu. Selin ekrana bakarken donmuş vaziyette birkaç saniye kaldı. Telefonu kucağına indirip adama çevirdi bedenini. "Pardon?"

"Şükür ayıldın."

"Ne dedin sen az önce?"

"Geceyi birlikte geçirelim dedim." Kılıç, Selin'e dönmüş ve göz kırpmıştı. Şaşkın bakan kadın gözlerini birkaç kez kırptırdıktan sonra çıkıştı. "Yok ya! Sonra?"

"Sonrası sen, ben, biz. Ya Selin çok kısa zaman geçiriyoruz. Hep diken üstü gibi. Gözlerden uzak, sessiz bir gün geçirsek ne olur ki?" Kadını ikna çabaları oldukça başarılıydı. Sesindeki tatlı tını ve haklılık payı Selin'in aklını çeliyordu.

"Olmaz!"

"Neden?"

"İlişkimiz o kadar ileride değil. Ben buna hazır değilim." Önüne dönerek kollarını göğsünde bağladı. Sinirden ziyade üzüntü vardı kalbinde. Oysa bu teklife kalbindeki aşkla balıklama atlardı ama Kılıç'ın tutumu buna engeldi. Selin ne kadar üzgünse, Kılıç da o derece hüsrana uğramıştı. Arabasını ilk sapaktan çevirdi. Gaza daha fazla yüklendi ama bunun farkında değildi. "Nesi var bizim ilişkimizin?" Adamın sesindeki tokluk kızı etkilemedi. Kollarını ani kapıldığı bir öfkeyle çözüp Kılıç'a baktı. "Var mı? Asıl soru yok, nesi yok olacaktı."

“İyi o zaman, nesi yok?”

“Yavaş sür şunu.”

Ayağını gazdan biraz kaldıran adam yaptığıının farkına Selin’in sözleriyle varmıştı. Birkaç nefeslik zaman her ikisini de sessizlik içine çekmişti. Kılıç, Selin’e hayrandı. O sert kadının altında aslında yumuşacık bir karakter yatıyordu. Kılıç bunu görüyordu ama Selin kendini görmüyor, her an bir şeyleri tersine çevirecekmiş havası taşıyordu üzerinde.

Burnundan giren sert nefesler beş dakikanın sonrasında artık her zamanki sakinliğini kazanmıştı. Kıza göz ucuyla baktığında kollarını bağlamış, camdan yolu izlediğini gördüğünde nedendir bilinmez, canının yandığını hissetti. Selin sürekli konuşurken ve şikâyet ederken daha çekilesi bir kadındı.

Sessiz kadınları sevmiyordu Kılıç. Bir kadın asla sessiz olmamalıydı. Kadının evin içinde önce sesi yankılanmalıydı. Sonra kokusu sarmalıydı etrafını. O sesi ve kokuyu takip ederek bulabilmeliydi kadını.

Hayatında annesi kadar sessiz bir kadın daha tanımamıştı, tanımak da asla istemiyordu. Selin hep konuşmalıydı. Şikâyet etmeli, sevgi sözcükleri sarf etmeli, kızmalı, bağırmalı ama asla susmamalıydı.

Annesi çok özeldi, sevgiyle anardı ama sessizliğini hiç kabul etmemişti. Babası bir kumarbazdı ve annesinin babasından kalma her şeyini kumarda yemişti ama annesi ona hiç engel olmamıştı. Olmuş muydu? Kılıç bunu hatırlamıyordu. Annesi öldüğünde on beş yaşındaydı. Babası gibi kumarbazın teki olduğundaysa on altı yaşındaydı.

“İşi kumar olanın akıbeti berbat olur.” Ensar amcasının, Kartal ve ona uyarladığı sözler dün gibi çınladı kulaklarında. Babasının da akıbeti kumarda kaybettiğini kabullenememiş olduğu bir anda bıçak darbesiyle son bulmuştu.

Nereye geldiğini bile bilmiyordu. Frene bastığında başını

hafifçe öne eğdi ve soluk üstüne soluk aldı. Başını hafif de olsa Kılıç'a döndürmüştü Selin. Gözleri adamın gözleriyle karşılaşmıştı kendini çekmedi.

"Sessizlik sana yakışmıyor," dedi Kılıç.

Erkeklerin konuşan kadınları itici bulduğunu kim söylemişti? Selin tam da bunu düşünüyordu. Bir tartışma anında susmak akıllıca değil miydi? Belki de susunca kırıncı olmayacak, daha sonra söylediği sözler için pişmanlık hissetmeyecekti.

"Ne yakışır bana? Konuşursam kırarım seni! Bazen susmak iyidir."

Kadının gözlerine baktığında Selin orada bambaşka şeylerin var olduğunu ilk defa gördü. Bu bakış diğerlerine benzemiyordu. Sis bulutu gibiydi adamın gözleri. Aniden inmiş gözlerini esir almış gibiydi.

"Herkes susabilir Selin ama sen susma! Sessizlik de kırar bazen. Sen sessizken içinde olduğun karmaşayı anlayamamak beni kırmandan çok daha acılı."

Kendinden kopmayan gözlere bir süre baktığında hafifçe gülümserken buldu kendini.

"Konu neydi Kılıç? Biz şu an neyi konuşuyoruz?"

"Gerçekten de çekilmez biri miyim?"

"Hayır, değilsin. Aksine... Eğlencelisin. Seninle olmaktan büyük keyif alıyorum."

"Peki, zorumuz ne? Her an arkana bakmadan gidecekmişsin gibi hissediyorum."

Aynı duyguyu Selin'in de hissediyor olmasının ne gibi bir açıklaması olabilirdi? Cevap vermeyen Selin'in kucağındaki ellerine asıldı. İki elini iki eli arasına çekip hiç bırakmak istemezmiş gibi sıktı. "Sana göre olmadığımı düşünüyorum ve bu beni ürkütüyor. Sana tam anlamıyla ulaşamıyorum."

"Bana ulaşmayı denemiyorsun, aklında ne var, bilmiyorum ama kendin kuruyorsun. Sen bana hiç ulaşmak istemedin."

“Çünkü buna izin vermiyorsun. Sürekli benden şikâyet ettiğin için seni zorlamak istemiyorum.”

Selin başını çevirip aracın ön camından dışarıya baktı. Nereye gelmiş olduklarını seçmeye çalıştı. Merkezin arka tarafındaki sakin mahallelerden birine girmişlerdi. Hava kararmaya başlamıştı. Güneş artık başka ülkelerde doğmak üzere terk ediyordu onları.

“Kişiliklerimiz uymuyor, bunda doğrusun,” dedi Kılıç’a dönerek. Kılıç’ın gözlerindeki sisler artmaya başlamıştı. “Ama kimse bire bir uyduğu insanları da bulamıyor. Bu demek değil ki seni istemiyorum. Benim kadar dırdırcı ve her şeyde mantık arayan birini sen istiyor musun?”

“Ya sen?” dedi Kılıç. “Sen beni, ben olarak istiyor musun?”

“Önce ben sordum?”

“Seni her hâlinle istiyorum. Ne kadar şikâyet etsen de seni böyle olduğun gibi istiyorum.”

“Peki, sen beni neden öpmüyorsun? Neden dokunmuyorsun be adam? Arkadaşım gibisin.” Tüm cesaretini toplayan Selin’in diyecek başka ne sözü olabilirdi ki? Hiç! Selin de Kılıç’ı istiyordu. Beğenmediği her şeyiyle istiyordu, çok istiyordu hem de. Çünkü o kibardı. Bir kere çok yakışıklıydı. İsteddiği gibi klas bir adamdı. Giyim tarzı şahaneydi. Bulunduğu ortama çabuk adapte olup hiçbir şeyi yadırgamıyordu. Sadece tüm saydıklarına tezat da maço biriydi. Bunu bile sevdiğini hissedeli çok uzun zaman olmuştu Selin.

Kadına bakarken işittiği sözlerle gülüşü yüzüne değerli bir mücevher gibi yayıldı adamın. Selin o gülüşü de seviyordu. Belki en çok o gülüşü seviyordu ama şimdi gülmemeliydi. Gözlerini kısarak dudaklarını birbirine bastırdı. “Saçma bir soru oldu. Sormadım sayabilirsin. Demek ki benden yeteri kadar hoşlanmıyorsun.” Ağladı ağlayacak ses tonunu bir kez daha adama duyurabileceğini sanmıyordu. Aracın kapısını açarak çıkarken çantasını da almayı ihmal etmedi.

İlk esen rüzgârlı havanın tenine dokunması kırılmışlığına rahatlatıyordu sanki.

"Nereye?" diyen adamın sesini duymamak için kapıyı sertçe kapattı. Sakin bir mahallede çoğu kişinin yazlık olarak kullandığı evler arasında geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Arabanın açılan kapı sesini duymuştu. Hava tamamen kararmışken sokak lambaları aralıklı olarak aydınlatma vazifesini üstlenmişti. Ağlamak istemiyordu. Sorduğuna bin kez pişman olmuştu ama o öyle konuşunca da başka bir şey soramamıştı.

Arkasından gelen ayak seslerine aldırmandan adımlarını yok yere hızlandırdı. Kendine yetiyeceğini biliyordu hâlbuki ama kaçıp gitmek en basit seçenektir. Kolundan tutulduğunda geri çekmedi. Durdu ama adama bakmadı. Önünde duran adamın eğlenen yüzünü kaldıracak havada değildi.

"Sormadım ben bir şey," dedi saçının önüne gelenlerini kulağı ardına sıkıştırdı.

"Hayır, sordun ama cevabı beklemedin. Ne diye gidiyorsun?"

Mecbur hissettiği an başını kaldırarak adamın gözlerine bakmıştı. "Neden güldün bana?"

"Güldüm çünkü sana dokunmamı istediğini düşünmüyordum."

"Sen salak mısın Kılıç?"

"Ah Selin," dedi Kılıç başını kaldırıp kararmış yeryüzüne bakınıp kadına döndü. "Aramızdaki mesafeyi aşmama izin vermedin ki hiç. Az önce de söyledim, öyle değil mi? Her an gidecekmiş gibisin."

"Beklediğimi bulamazsam giderim!" diyerek yüksek sesle atar yaptı Selin. "Eğer sevgilim beni kardeşi gibi görüyorsa bu beni çekici bulmuyor demektir. Ben böyle bir adamı istemem. Kimse istemez."

"Zorla mı öpeyim?"

“Zorla olacağını nereden biliyorsun? Denedin mi?”

Adam kıza sokulurken Selin burnundan soluyordu. Utancı öfke olarak kadını ele geçirmişti. Bir adım geriye çıkmıştı ama Kılıç mesafeyi tekrar kapatmıştı. İki omzundan da tutmuş, sonra ellerini usulca kızın iki yanına çıkarmıştı. “Demek çok basit bir kelime.”

Karanlık bir caddede birkaç sokak lambasının loş ışığında göz renkleri dahi seçilmeyen ortamda her ikisinin de gördüğü tek şey olsa olsa aşk ışıkları olabilirdi. Selin gözlerini bir çift kıvılcımdan alamazken adamın kendine daha çok yaklaşmasını nefesini tutarak izledi.

“Seni öpmedim ama çok istedim.”

Hemen birkaç santim gerisindeki adamın önce dudakları sonra her şeyi onun olsun istiyordu. Onu tatmak, hissetmek... Kendine karışsın istiyordu! Ama hâlâ konuşuyordu. “Sadede gel.”

“Ama bak sonra gidemezsin! Bırakmam. Şimdiden söylüyorum. Sonra yok sen öylesin, yok sen böylesin derse...”

Yağmur başlamalı, aylardan kasım olmalı ve belki de o sokak lambaları tam üstlerine sahne ışığı gibi vurmalıydı. Ne önemi vardı? Aylardan aralıktı. Yağmur yoktu, ışık az öteleğinde yanıyordu. Adamı öpmüştü ve mevsim tam da aşklardan Kılıç'ı. Kılıç mevsimi hiç bitmeyecekti.

Her şey filmlerdeki gibi dört dörtlük olmasa da bu öpücük kusursuzdu.

Yirmi yedi yıllık hayatında hiçbir şeyi bu kadar istememişti. Hiçbir şey içinde bu kadar uzun süre beklememişti. Beline sıkıca sarılan kolların arasında deli gibi atan kalbini karşılıklı çarpan kalbe emanet etti. “Ben öptüm, şimdi sen gidemezsin.”

Selin'e bakan gözler eridi. Bir kadını bu kadar sevebileceğini hiç aklına getirmemişti. “Selin...” dedi en derinden gelen boğuk sesiyle. Kadın gelecek sözleri nefessiz bekledi. “Seni sevmek o kadar güzel ki hiç bırakma beni.”

Parmakları ucunda azıcık yükselen Selin, Kılıç'ın boynuna sıkıca sarıldı. "Senin gibisini nerede bulacağım, salak mıyım ben?"

Adamın gülen nefesini saçları arasında hissediyordu. Kendini çekerek gülümsedi. Kılıç'ın o şahane gülüşleriyle bir ömür tüketecekti. "Evlenelim mi?"

Kılıç'ın kahkahası akşamın karanlığına karıştı. "Bu kadar da doğrucu olma. O benim sözüm olacaktı."

"Senin gibi birinden romantik bir teklif alamayacağıma karar verdim. Ufacık bir şeyi bile kaç aya sığdırdın. O teklif gelmez, ben de bekle bekle yaşlanırım. Bundan daha romantik bir anı nereden bulacağız?"

"Hmm," dedi Kılıç gülen yüzüyle etrafını izledi. "Hayatımda ilk defa evlilik teklifi alıyorum, düşünme payı veriyormusun?"

"Cık," dedi Selin dilini dişlerine vurup kaşlarını kaldırdı. "Ya şimdi ya hiç!"

Gülüştü solan Kılıç'ın yüzü Selin'de sabit kaldı. Baktı. Ya hiç! Ya hiç hayatına girmemiş olsaydı Selin? Düşünceleri bir anda kızın dudaklarına itti onu. "Ya hiç yok! Ya hep ya da hep!"



6. BÖLÜM

Ertesi gün Belgin'le bir kahve içmek için sözleştikleri kafe hazır bekliyordu Efruz. Kendine açık çay istemiş hatta yarısını da içmişti. Sağına baktığında Yavuz'un etrafı didik didik eden hâline bakıp iç geçirdi. İri bir adamdı. Koyu giymi onun ne olduğunu ele verirken dikkat çekmesine neden oluyordu. Efruz buna katlanmakta zorluk çekiyor olsa da başlarına gelen onca şeyden sonra mecbur olduğunu biliyordu.

Solunda bekleyen başka bir adam daha vardı. O da evin etrafında güvenliği sağlayan biriydi. Çoğunun adını bilmiyordu ama yüzlerine her daim aşınaydı. Bekleyen kişi de Hakan'dı.

Tekrar beyaz deri kemerli saatine baktığında neden geç kalmış olacağını düşünüyordu ki Belgin'in açılan kapıdan içeri süzüldüğünü gördü. Çok zarif ve bakımlı bir kadındı. Kıyafetlerini özenle seçtiği sugötürmez bir gerçektir, bunun yanında renkli giyinmeyi de seviyor olduğunu üçüncü görüşünde anlamıştı. Kadın, giyindiği lila rengi, dar kesim, V yaka ve fakir kollu midi boy elbisesiyle olağanüstü bir tarza sahipti. İnce kabanını sol koluna atmıştı ve elinde de küçük bir çanta vardı.

İçinde ilk defa hissettiği renk kıskançlığı kanını huzlandırdı. Diğer renkleri de giymek istiyordu artık. Çok sevdiği üç renk ona huzur vermemeye başlıyordu. "Selam," diyen kadın tüm düşüncelerini kestirip atmasına neden oldu.

"Hoş geldin."

Belgin, Efruz'un karşısına oturdu. Küt saçları kalem gibi dümdüzken kahverengi gözleri her zaman olduğu gibi parıltılı ve sakindi. "Teşekkür ederim, nasılsın?"

"Çok iyi demek isterdim ama biraz önce seni kıskandım."

Belgin'in kaşları önce havalandı, sonra aniden birleşti. "Neden?" dedi garsonu çağırırken. Yanlarına huzla gelen genç kıza bir kahve istediğini söyleyip kızın uzaklaşmasını izledi. "Neden Efruze?"

"Burada doktor hasta mıyız? Ona göre konuşalım."

"Hayır, iki arkadaşız. Seninle günlük bir sohbet gerçekleştireceğiz," diyerek gülümsedi Belgin.

"Üzerindeki elbiseyi neden ben giyemiyorum? Elbise çok güzel ve bunu kıskandım."

"Ah, elbette sen de giyeceksin. Bunun için sana elimden gelen en iyi şekilde yardım edeceğim."

Dirseğini masaya dayayan Efruz fincanını çevirmeye başladı. Belgin onu izliyordu. Bugün bir çaresizlik geziniyordu kadının ruhunda.

"Gece iyi uyumadın mı?"

"Uyudum aslında ama hani olur ya bazen, güne bir sırtıyla başlar ruhumuz ve kendimizi her şey yolunda olsa bile her an ağlayacak gibi hissederiz. Sanırım onlardan birini yaşıyorum bugün."

"Evet, bu mümkün ama mümkün olmayan bir şey var ki o da sebepsiz yere kimse oturup ağlamak istemez. Aklında mı var?"

"Aklımda o kadar çok şey var ki..." Önce abisi, sonra

Asude ve ardından Koray... "Abimi özliyorum ama sebebi-
ni sorma. Bugün benim psikoloğum değilsin. Belki bir gün
anlatırım."

"Mutlaka dinlemek istiyorum abini."

"Ben onu görmek istiyorum aslında ama sanki görmesem
de olurmuş gibi."

"Sevdiğimiz insanları görmek istememiz çok normal değil
mi? Özlem insanın en büyük çaresizliğidir."

Efruz fincandan almadığı gözleriyle başını salladı. "Özle-
menin bir ilacı yok, değil mi?"

"Var elbette. Özleneni bulmak. Tabii hâlâ şansın varsa..."

"Peki, özlenen seni üzmüşse?"

"Özlenen de senin kadar üzgün mü? Eğer öyleyse kur-
tarılacak bir şeyler her zaman vardır. Aslında bunu kalbine
sorman yeterli. Özliyorsan ve elini tutacak kadar yakınsan
kendini bu ıstıraptan kurtarabilirsin. Özlemek gerçekten de
yakıcı bir duygu."

En sonunda fincanı bırakıp arkasına yaslandı. Belgin'in
gelen kahvesini izledi. Garson gittikten sonra tekrar yalnız
kaldılar.

"Elini tutmak istemiyorum."

"İstiyorsun."

"Hayır."

"Kendini aksine inandırmak sana bir şey kazandırmaz Ef-
ruze."

"Bana 'Affetmek büyüklüktür,' demeyeceksin ya?"

"Bu sözü yabana atamayız elbette ama affeden insanla-
rın daha mutlu olduğunu biliyorum. Mutlu olmak istemiyor
musun?"

"Kim istemez ki?"

"Duygularından kaçanlar, iki duygu arasında sıkışıp ka-
lanlar, daha doğrusu kalmak isteyenler."

“Ben tam olarak bu muyum?”

Belgin dirseğini masaya verip sağ yanağını eline yasladı. Gülümsedi. “Hayır, canım. Sen duyguları arasından sıyrılmak isteyenlerdensin. Bana babandan bahset biraz, lütfen. Onun adı bir kez geçti.”

Efruz burukça sırttı. “Bir babam var, artık baba demiyorum hatta iki ayı geçkin bir süredir görmüyorum ki görmek de istemiyorum.”

“Babandan hoşlanmıyorsun anlaşılan.”

“Etrafımdaki insanlar, ailem, ondan nefret ettiğimi sanıyor çünkü onlara öyle söylüyorum.”

“Etmiyor musun?”

“Hayır, nefretin de bir duygu olduğunu varsayarsak, o bu duyguyu bile hak etmiyor.”

Belgin, Efruz’un ne demek istediğini anlamak için bir süre baktı kadının kurşuni gözlerine. “Duygu yok,” dedi ardından. “İşte bu çok ilginç.”

“Bana da öyle geliyor, ilginç. Neden babamı sevmiyorum Belgin?”

“Sana bir şey yaptığı ortada, ki bunu söylemek istemediğini düşündüğüm için şimdi sormuyorum, sevgi duygusunu hissetmemeni anlıyorum.”

“Hayır, öyle değil. Ben babamı bana bir şey yapmadığında da sevmiyordum.”

Kirpiklerini kırpıştıran Belgin birkaç saniye bekledi. “Bu daha ilginç. Genelde anne, baba ve kardeş bağları her ne olursa olsun, çok kuvvetlidir.”

“Babamdan gerisi için sana katılabilirim ama babam... Baba derken sıfatı olduğu için kullanıyorum sadece, bu da beni etkilemiyor.”

Çantasından telefonunu çıkaran Belgin istediği bölümü açarak Efruz’a baktı. “Bana annenin adresini ve telefonunu verir misin?”

Annem mi? Neden?"

"Anneler her zaman bilinmeyen denklem gibidir. Sana yardımcı olacağım ve bu yardımın bir kısmı annenden geçiyor olabilir."

"Sanmıyorum. Annemle pek çok kez konuştuk. O da benim gibi bir şey bilmiyor."

"Bir de ben dinlemek istiyorum."

"Olur."



Araç aheste aheste yol alırken pencereden eve dönüş yolunu izliyordu. Aklında milyonlarca soru vardı. Tam, "Düşüncelerimi oturttum, artık daha iyiyim," dediği anda bir şey çıkıyordu ortaya. Karmaşık bir hayatın tam göbeğinde hissediyordu kendini. Düşünmesi gereken ne kadar da çok insan varmış ve bunu yeni fark ediyordu Efruz. Daha önce birini hiç üzerinde dura dura düşündüğünü neden hatırlamıyordu?

Aracın durduğunu artık akmayan yoldan fark ederek düşüncelerinden sıyrılıp Yavuz'a döndü.

"Neden durdun?"

"İleride Koray Bey varmış. Başka bir yol tercih edeceğiz efendim. Sizi sahilden eve sokabilirim."

Yavuz'un kulağındaki cihaz hep dikkatindeydi. Adamın o kulaklıkla uyuduğunu dahi düşünmüştü. "Gerek yok, normal yoldan sür sen. Konuşmak isteyecektir. Üzerini ararsın, o da derdi neyse söyler, gider."

"Kartal Bey'e sormak zorundayım."

Yavuz'un, Kartal'a sıkı sıkıya bağlı olduğunu ve ondan izinsiz tek bir adım atmadığını bilse de yüzünü buruşturmadan edemedi. "Ben ararım."

Çantasından çıkardığı telefona birkaç dokunuş atıp uzun çalışları dinledi.

"Güzelim..." diyerek açıldı telefon.

"Eve dönüyorum Kartal ama yol üzerinde Koray beni bekliyormuş."

"Başka yoldan gidin," dedi gerilmiş ses tonuyla.

"Yavuz da onu söyledi ama ben konuşmak istiyorum. Sürekli kaçamam Kartal. Derdi neyse söyleyip rahat bırakır yanı en azından öyle umuyorum."

"Buna gerek var mı Efruz? Ona herhangi bir şey anlatmak ya da konuşmak zorunda değilsin. Seni anlamayacak kadar hasta."

"Merak etme, arabadan inmem. Üzerini ararlar, o da ne diyecekse der ve gider."

Yorgun nefesini hissetti Efruz. Telefonun diğer ucunda geriliyordu kocası. "Arabadan inme. Bana Yavuz'u verir misin?"

"İnmeyeceğim, evde görüşürüz." Telefonu öndeki Yavuz'a uzattı. Adamın her zamanki gibi sessizce dinlemesini izledi. "Tamam efendim." Yavuz, telefonu Efruz'a uzatıp aracı yol kenarından çekip ana yola doğru soktu. Beş dakika sonra eve giden تنها yol üzerinde Koray'ın aracından çıkmış ve kaportaya yaslanmış bir şekilde onları bekliyor olduğunu gördü.

Arkalarındaki araç hızla önlerine geçerken içinden iki tane daha koruma inerek Koray'a yaklaştı. Koray onları tepkisiz izliyordu. Efruz filmli camdan Koray'ın üzerinin aranmasını boş bir sahneye bakar gibi duygusuzca izledi. Koray'ın adım adım kendine yaklaşmasıyla eli düğmeye uzandı. On beş santim açtığı pencereden bakışlarını Koray'la buluşturdu.

"Ne istiyorsun Koray?" En son hatırladığından daha iyi görünüyordu ve aynı pis gülüşü yüzündeydi.

"Canım seni görmek istedim Efruze. Özledim seni."

"Allah aşkına, ciddi olamazsın!" diyerek alaya aldı adamı.

"Çok ciddiylim."

Sen çok hastasın Koray, yaptığın her şeyi öğrendim. Abim ne hâle getirdiğini, babam olacak karaktersizle oturduğun anlaşılmayı. üzerime geçirdiğiniz milyon dolarları."

Koray gülümsedi. İki elini aracın üst tarafına yaslayıp cama yaklaştı. "Ee, ne olmuş?"

"Ne olmuş? Senden daha ne kadar nefret edebilirim diye düşünüyordum Koray ve sonra fark ettim ki sana olan nefretimin haddi hesabı yok. Benden daha ne istiyorsun?"

"Senden daha ne aldım ki Efruze? Ben seni istiyorum."

Efruz gülümsedi. Adamın pişkin hâli ona kızma güdülerini bastırıyordu. "Umutsuz vakasın Koray. Sen benim üzerine bir bardak soğuk su iç anca ferahlarsın. Ben Kartal'ın karısıyım ama öyle olmasa bile sen beni yine anca rüyanda görürdün. Ölmeyi tercih ettiği anlar var ya insanın, işte sen o anların adamısın."

Koray'ın gülüşü yüzünde duman olurken elleri açık cama sıkıca tutundu. Yine bir öfke nöbetine yakalanarak dengesiz ruh hâlinin onu ele geçirmesine izin vermişti. Efruz bundan asla etkilenmiyordu. "Her şey yeni başlıyor Efruze. Ölecek-sen bile benim yanımda öleceksin! Seni asla ama asla bırakmayacağım."

"Ne kadar boş bir adamsın Koray."

"Ben boş konuşmam Efruze!" diye bağırdı. "Ben ne dersem yaparım!"

"Yap da görelim." Düğmeye dokunup camı kapatmak istedi ama Koray elini çekmedi. "Benden günah gitti Koray." Camı sonuna kadar kapatmak için düğmeye sert ve sürekli olarak bastığı anda Koray'ın eli sıkıştı. Aracın algı sensörü Koray'ın elini sıkıştırıp geri inerken Yavuz kendi tarafından tekrar düğmeye dokunup camı kaldırıp kilitledi. Efruz'un gözünden kaçmamıştı Yavuz'un yardımı.

Birkaç santim açık kaldı pencere. Aralıktan gördüğü yünün acılı hâli onu etkilemedi. Zevk aldı. Koray bağırıp araca tekme atarken içinin soğuduğunu hissederek gülümsedi.

“Aç şunu!” diye bağırان adama aldırmadı.

“Peşimi bırak Koray. Bırakmazsan daha fazlasını yapacağım emin olabilirsiniz. Hayatımı yeni yakalıyorum ve buna el atacak kim olursa olsun, bu babam bile olsa, canını almaktan kaçmayacağım. Aklın varsa uzak dur!”

“Aç şunu aptal kadın!”

Arabanın dışında öfkeyle canhıraş bir şekilde bağırان adama bakıp güldü Efruz. “Haysiyetsiz birisin sen. Karaktersiz ve beyinsiz.” Yavuz’a döndürdü başını. “Aç.” Yavuz sessizce itaat ederek camı açtığında Koray hızla çekilip ellerini birbirine bastırıp yere çöktü.

Efruz camı tekrar kapattığında Yavuz gaza basıp eve ilerledi. Koray ise iki büklüm yol ortasında öylece kaldı.



Eve girdiğinde neşesi biraz olsun daha iyiydi. Yolda olanları düşündükçe gülümsüyordu. Cemile’nin yüksek sesli söylediği şen türküleriyle ev çınlıyordu. Bazen ona eşlik ederken buluyordu kendini. Mutfağa girdiğinde onu fark eden kadın sustu.

“Neden sustun?” dedi Efruz yüzündeki gülümsemesiyle.

Kadın utanarak işine devam etti. “Çok özür dilerim, bazen kaptırıyorum kendimi.”

“Güzel sesin var Cemile abla, sana albüm mü yapsak?” Kendine sürahiden bir bardak su aldı.

“Tövbe!” dedi kadın. Daha da utanmıştı Efruz konuşunca. “Bu yaşta?”

Suyundan bir yudum alan Efruz, kadına döndü. “Yaşında

ne var canım, daha çok gençsin. Bence sen evlen abla. Hayat tek başına nereye kadar gidecek?" Bunu birine söylediğine kendi bile inanamadı ama demişti hem de içinden gele gele demişti.

Kadın kocaman gözlerle bakıyordu. "Ne evlenmesi kızım?" dedi samimi olarak. Efruz onun kızı olacak yaşıydı ve ağzından öyle dökülmüştü.

"Aşkın yaşı yok derler. Bence annem de âşık olmalı. Babam olacak pislîğe hiç âşık olmadı. Aşkı tatmadan kimse ölmemeli." Bahçeye açılan sürgülü kapıya odaklandı bir süre. Bu sürede Cemile onu izliyordu. "Evet, anneme birini bulacağım sanırım." Bardağı tezgâha bırakıp kapıya yürüdü. "Hikmet nerede?"

"Odasında. Dünden beri bir garip. Benden bir şey de istemedi. Hayret ettim vallahi."

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı Efruz. "Ben bir bakayım da hasta olmasın."

Giriş kattaki yatak odalarına ilerledi. Hikmet'in odasının kapısı önüne gelince durup tıklattı. "Kim o?" Sesine kakhaha atmamak için direndi.

"Ben cadı," dese kadın kalp krizi geçirebilirdi.

"Efruze, gelebilir miyim?"

Ses yoktu ama Efruze kapı kolunu indirip odaya girdi. Hikmet'in korkan gözlerine sevimli sevimli gülümsedi. "Hadi ama Hikmet. Anlattım sana, ben bir cadı değilim."

Hikmet oturduğu koltuğa sindi. "Hı, ben de inandım."

Efruz yatağın ucuna oturup kadına baktı. "Metafizikçiyim ben Hikmet, okulunu okudum. Evet, özel bir yetenek ama bu beni cadı yapmaz."

"Hiç öyle görünmüyor."

"Göze çok kötü hatta inanılmaz görüldüğünü biliyorum, o yüzden saklıyorum. Bak, evimde yaşıyor olmasına rağmen Cemile abla bile bilmiyor. Benden korkma, lütfen."

"Aklım almıyor."

"Kızım sen askersin. Senin aklının almayacağı şey olamaz ki. Ben de hiç ceset görmedim. Hiç silah taşımadım, kurşun sıkımayı bilmem. Bunlar da benim için çok soğuk şeyler."

Hikmet biraz daha rahatlamışçasına ayaklarını indirdi. "Çok ilginçsin Efruze. Gördüklerime hâlâ inanamıyorum."

"Aslına bakarsan ben bile kendime inanamıyorum. Yetenek farklı bir şey. Herkesin sen ya da ben olması beklenemez. Her insanın yeteneği kendine özel."

Hikmet kadına alttan alttan bakarken hâlâ biraz ürküyordu. "Benim yanında yapma ama olur mu?"

Efruz kocaman gülümsedi. "Merak etme, yapmam. Günlük yaşantımda kullanmıyorum ya da insanların yanında ama bu bir sır. Başımın belaya girmesini istemiyorum."

Hikmet başını salladı. "Seni keşfeden biri, hırsız katil falan, gerçekten de başını büyük belaya sokabilir. Sendeki yetenek çok değerli."

"Evet, psikoloğuma bile söylemiyorum. Asla da düşünmüyorum söylemeyi."

Hikmet göğsünü kabarttı. "Karşında devletin adamı var. Senden sana zarar gelmez. Ay dur! Aklım çorba oldu. Devletin kadını olacaktı o."

Efruz kakhaha attı sonunda. Bugün kötü bir güne uyanmıştı ama iyi ilerliyordu kalan zaman. "Kayınvalidemin sözlerini hatırladım. "Sırtımı devlete dayamışım. En fazla şehit olurum."



Kartal kapının önünde aracına yaslanmış şekilde Yavuz'u dinliyordu. Koray'ın cama sıkışan ellerine gülümsemişti ama Koray'ın sözleri üzerinde de duracaktı. Bir gerçek vardı ki Koray gerçekten boş konuşmuyordu. Ne konuştuğunu bil-

muyor olmasıysa hep onların işine gelmişti. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Yavuz'dan ayrılıp eve girdiğinde Efruz'un gülen yüzünü görmesi tüm her şeye değerdı. "Çok acımasız bir Efruze doğuyor."

Efruz tek kaşını kaldırıp tehditkâr bir şekilde baktı kocasına. "O dedikoducu korumalarımı var ya, neyse... Ayağını denk al sen, ona göre. Bugün onun eli yarın senin kıymetli yerlerin." Parmaklarını makas yaparak kapattı. "bir tık'a bakar."

Dudakları birleşen adam acısını içinde hissederken yüzü acıyla buruşmuştu. "Dengimi bulduğumu düşünüyorum. Almışım da." Karısını öperek odasına, üzerini değiştirmeye çıktı Kartal.



Uçak saatinde inmişti ama Efruz heyecandan yerinde duramıyordu. Uzun zaman olmuştu Hai'yi ve Kun'u görmeyeli. Onları evinde ağırlayacaktı, her şeyi hazırlamıştı.

Kartal'ın yüzünden düşen bin parça hâli sabahtan beri devam ediyordu. Sürekli olarak "Asla olmaz," diyerek geziyordu evin içinde. Efruz ona ne dese kâr etmiyordu. Yapamadığını ve yapacak güce sahip olmadığını söylüyor ama Kartal ikna olmuyordu.

"Ona da bu şekilde bakmayacaksın Kartal. Seni sevmesini istiyorum. Hissettirme diyeceğim ama bu çok zor olacak hatta imkânsız."

Kartal manidar bir bakış attı Efruz'a. "Benim Kun ile bir sorunum yok. Neden geldiğini merak ediyorum sadece."

"Gelmek istemiş, geldi. Az sonra göreceğiz."

"Kimi kandırdığını düşünüyorsun Efruz? Durup dururken gelmesine sen de anlam yüklüyorsun ama bana söylemiyorsun."

Elbette Efruz da biliyordu durup dururken gelmediğini. Bir sebep olacaktı ki Kun Çin'den kalkıp Antalya'ya gelmişti. "Bir daha dünyaya gelirsem, aptal bir adamla evleneceğim."

"Kırk kez de dünyaya gelsen benimle evleneceksin. Bu bir iltifattı ve attım cebime," diyerek kadını kolunun altına çekti. Havaalanının dış hatlar gelen yolcu kapısından tek tek çıkan insanları izlediler bir süre. Kapı son kez açıldığında Hai'yi görünce yerinde çocuklar gibi zıpladı Efruz. Kartal onun o çocuksu hâline gülümsedi.

"Geldiler," diyerek kocasına baktığında onun da kendini gülümseyerek izlediğini fark etti.

"Hail" diye seslendi Efruz. Hai etrafına bakındı, en sonunda arkadaşını görünce el salladı. Hemen arkasından gelen adama baktı Kartal. Beyaz uzun gömleğin içindeki adamın yine beyaz ve bol bir pantolonu vardı. Etine dolgun adamın hiç saçı yoktu ve kafası uzaktan parlıyordu.

"Bu o mu?"

"Evet, Kun."

"Turuncu bir çarşafa geleceğini düşünmüştüm oysa."

Kocasına göz devirip elinin tersiyle göğsüne hafifçe vurdu Efruz. "Onun adı monk. Suratını düzelt ve düş peşime." Efruz kocasını arkasında bırakıp arkadaşının yanına doğru ilerlediğinde Kartal da nefesini salıp itaat etti.

"Monkmuş, turuncu çarşafa monk demişler. Bizde de cübbe var gerçi..." Yüzü sıkıntıyla buruştu. "Monkuna başlayım Efruz..."

"Kartal!"

"Geliyorum hayatım."

VIP aracın içinde karşılıklı oturuyorlardı. Kun sessizce Efruz'un Hai ile girdikleri derin Çince sohbetlerini dinliyordu. Kartal'ın öğrendiğine göre Kun, Türkçe birkaç şey biliyordu.

Efruz ona yıllar önce 30-40 kelime öğrettiğini söylemişti. Üzerinden geçen yıllarda o kelimeleri unutmuş olması muh-

temeldi ama Hai'nin Türkçede daha iyi olduğunu biliyordu Kartal. Ne kadar iyi olduğunu biliyordu.

Arada gözü Kun'a kayıyor, yakalanırsa hafifçe gülerek başını eğiyordu Kartal. Kun da ellerini birleştirip aynı şekilde ona karşılık veriyordu.

"İngilizce biliyorlar mı?" diye sordu Kartal.

Efruz mutluluktan çağlayan grilerini adama çevirdi. "Elbette biliyorlar."

"Neden Çince konuşuyorsunuz peki? Ben de anlasam ya."

Çocuksu bir kıskançlıkla kaynayan kocasına büyükçe bir gülüşle baktıktan sonra Hai ve Kun'a döndü. Çince "İngilizce konuşursak eşim sizi anlayacak," dediğinde Hai, "Kartal enişte," dedi, Türkçe kırık bir aksanla.

Kartal kaşları havada kıza bakıp gülümsedi. "Enişte dedi."

"Eniştesisin."

"Çinlilerde enişte denir miydi?"

"Hai benimle üç yıl yaşadı Kartal. Havamızdan, suyumuzdan, dilimizden ve kültürümüzden aldı bir şeyler."

Anladığını ifade eden baş sallamasının ardından, "Hoş geldin baldız," dedi Kartal.

Hai çekik gözlerini Efruz'a çevirdi. İnce bir yüzü ve beyaz pürüzsüz bir teni vardı kızın. Siyaha çalan kahveleri anlamadığına işaretti. "Baldız?" Bunu hatırlamıyordu Hai.

"Benim kız kardeşim, Kartal'ın baldızı oluyor. Sen de benim kız kardeşim gibisin. Baldız ona denir." İngilizce olarak çevirdiğinde Hai gülümsedi Kartal'a. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Sen nasılsın Kun?" dedi Efruz. Eve varıncaya kadar sohbet edeceklerdi. Evde birkaç saat dinlenmeleri gerekiyordu. Çok uzun saatler havada kalmışlardı. Aradaki beş saatlik zaman dilimi onlar için değişik olacaktı. Hai alışkındı ama

Kun değildi. Saat Türkiye'de 16.00'dı ama Çin'de şu an akşam 21.00'di.

Kartal, adamı kısık gözlerle izliyordu. Yüzü toplu adam ne zayıf ne de kilolu denecek fiziğe sahipti. Yüzünde bir sükûnet ve rahatlık asılıydı.

"Teşekkür ederim, Efruz," dedi İngilizce olarak. "Sen çok iyi görünüyorsun."

Efruz gülümseyerek Kartal'a baktı. Kun ikisi arasındaki bakışmayı analiz ediyordu. Beklediği sonucu görmenin rahatlığıyla huzur bulduğunu hissetti.

"Çok iyiyim. Hiç olmadığım kadar iyiyim."

Hai arkadaş canlısı bir şekilde Kartal'a bakıp gülümseydi. "Nasıl diyorlar sizde?" dedi kız birkaç saniye düşündükten sonra aydınlanma yaşayıp aklına geleni söyledi. "Evlilik sara yaramış Efruz."

Kartal, Hai'yi sevecekti. Baldız kontenjanına Hai'yi de ekledi. Efruz'un kendi gibi arkadaşları vardı. Hoş ve sevecen insanlar. "Seni sevdim Hai," dedi Kartal. "Evlilik bize yaradı."



Türk mutfağının altını üstüne getiren Efruz bir de arkadaşlarının damak tadına uygun olan *chun bing* yapmıştı. Yufkanın içine sebzeyle eti sarıp kızartarak masaya bırakmıştı. İstisnasız sevilen yaprak sarması, kebab ve kızartmalara baktığında kendiyile gurur duydu. Hai odasında dinlenmek istediğini söylemişti ama Kun için dinlenmek bir yatakta boylu boyunca yatmak değildi. Efruz ona evi gezdirmişti. Kendine bir köşe seçen adam meditasyon yapmaya başlamıştı. Uzun ve uzun saatlerdir de Efruz onu rahatsız etmemişti.

Arka bahçede, havuzun hemen yanı başına bıraktığı minderine oturmuşken sükûnetle huzuru içiyordu. Kartal, adamı

on dakikadır perdenin arkasından gözetliyordu. "O kadar zaman o şekilde otursam her yerim tutulurdu." Kendi kendine söylenip duruyordu. "Monkunu da giymemiş."

"Bıdı bıdı konuşup durma artık," dedi Efruz ve yanına gelip durdu. Kun'a bakıp kocasına döndü. "Ne istiyorsun adamdan?"

"Gerçeği," dedi kadının burnunun ucuna kadar girip. "Aklımda binlerce soru var ve ne zaman cevap bulacak?"

Efruz kocasının polo tişörtünün yakalarına uzandı. Uçlarını düzeltir gibi yaptı ama zaten düzgündü. "Benimle ne zaman konuşmak isterse o zaman öğreneceğiz ama biraz rahatla artık. Herkes iyi olacak. Kun bir şeyler biliyorsa ve buraya o yüzden gelmişse, bu bizim için bir şans."

Doğrulup adama bakmaya devam etti Kartal. "Seni bulaştırmasını istemiyorum."

"Buraya benim için geldi. Ben zaten baştan bulaşmışım bu işe. O çok yetenekli biri, bize yardım edecek. Bana bir şey olmayacak Kartal. Bu düşüncenden sıyrıl artık."

Yapabilseydi keşke ama yapamıyordu. Efruz'a bir şey olacak korkusu iliklerine kadar işlemişti. Hayatları bu kadar zor olmamalıydı. Sevmiş, evlenmiş birer çift olabilirlerdi. Karısına dönüp başını salladı. "Bir konuda hakkın var Efruz. Ben bir memur olmalıydım. Masa başında çalışmalıydım ve sen de hemen yanımdaki masada çalışan bir kadın olmalıydın. Yine tanışıp evlenebilirdik. Hayatımız daha rahat ve huzurlu olurdu."

Kocasına gülümseyen kadın yaklaşıp başını adamın göğsüne bıraktı. "Bir daha dünyaya gelmeyi bekleyeceğiz desene."

"O kadar imkânsız diyorsun?" Kollarıyla sıkıca sardığı kadının sevdiği saçlarına burnunu daldırıp kokusunu aldı.

"Canım diyorsan ben holdingi satıyorum, KPSS'ye girip masa başında memur olacağım, sen bilirsin."

"Bunların başımızdan gideceğini bilsem..." dedi adam derin bir iç çekişle. "Bir kez batınca çıkmak çok zor."

"Hepsi bitecek bir gün ve her şey mazi olacak. Rahatla hadi. Ben Kun'u çağırmaya gidiyorum, yemekler hazır." Kocasının kollarından sıyrılan Efruz sürgülü kapıyı açıp çıktı.

Kartal başını aşağı yukarı salladı. "Bitecek..."



Güneş gözlüğünü çıkarıp el freninin yanına bıraktı. Kısa küt saçları o nereye dönerse o yana dans ederek hareket ediyordu. Başını kaldırıp küçük villaya baktı. Kapısının önünde iki adam bekliyordu. "Kartal Sipahi farkı bu olsa gerek. Karısının yanında olur da kayınvalidesinin yanında olmaz mı?"

Belgin çantasını alıp arabadan indi. Aracını kilitleyip evin kapısına ilerledi. Uzun boylu iri adamların her ikisine birden göz attı. "Belgin Ersoy. Şenay Hanım beni bekliyor olmalı."

Adamlardan birisi hiç konuşmadan geniş kapıyı açarak kadının içeri girmesine izin verdi. Sabah telefonda konuşan iki kadın öğleden sonrası için sözleşmişlerdi. Eve davet edilen Belgin buna itiraz etmemiştir. Kendine bir kez sormuştu, neden bu işe bu kadar itina ettiğini. Cevabı da yine kendi vermişti, Efruz'da değişik bir ışık vardı ve Belgin onu çözecekti.

Patika yolu aşmaya başladığında kapı açılmıştı. Öfkeli, genç bir adamla burun buruna gelen Belgin, kendinde olan yüksek öz güveniyle gülümsedi. "Merhaba, Şenay Hanım ile görüşecektim."

Aydın kadına öylesine bakıp yanından geçmek üzereyken Şenay Hanım belirdi kapıda. "Belgin Hanım mı?" dedi samimi bir gülüşle.

"Ta kendisi efendim," diyerek elini uzattı kadına. Ay-

dın durup arkasını dönmüştü. Kimdi bu kadın? İzlendiğini hisseden Belgin, genç adama döndü. Göz göze gelen kadınla adamdan gülümseyen taraf Belgin'di. "Siz?" dedi. "Efruze'nin abisi misiniz?"

Aydın kaşlarını çatarak kadına tam tur döndü. "Evet, siz kimsiniz?"

"Kardeşinin psikoloğu," dedi Şenay Hanım. "İçeri girin lütfen."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra tekrar Aydın'a döndü Belgin. "Siz de bize katılın, lütfen."

Kardeşinin bir psikoloğu olduğunu yeni öğrenen ve neden gerek duyulduğunu ise merak eden Aydın eliyle yolu gösterirken kalacağını ifade etti.

Karşılıklı oturduklarında, Belgin her ikisini de net görüyordu. "Efruze neden psikoloğa gidiyor?" dedi. Soruyu hem annesine hem de karşısındaki genç ve güzel kadına sormuştu. Annesiyle konuşmak için gelen Aydın, annesinin itirazı üzerine öfkelenmiş bir şekilde evden çıkmak istemişti. Ne yaparlarsa yapsınlar, bir gün kardeşiyle az da olsa arasını düzeltecekti. Onu deli gibi özliyordu.

"Renkler konusundaki hassasiyetiyle ilgili. Merak etmeyin, kardeşiniz çok iyi. Herhangi önemli bir sorunu benim gördüğüm kadarıyla yok."

Aydın anladığını ifade edercesine başını salladı. "Anladım, o konu."

"Ne içersiniz?" diye sordu Şenay Hanım.

Belgin bir an önce konuya girmek istiyordu, o yüzden sadece, "Su," diye yanıtladı. Bir bardak suyu önüne gelince bir yudum alarak kadına baktı Belgin. "Kızınıza yardım edebilmem için sizin de yardımınıza ihtiyacım var."

"Elimden ne geliyorsa yaparım," dedi Şenay Hanım.

"Çok güzel. Bana renk korkularının ne zaman başladığını söyleyerek başlarsanız mutlu olurum."

Şenay Hanım gözlerini boşluğa dikip birkaç saniye düşündü. Belgin onu inceledi. Her mimiği ince ince düşünüp belleğine kaydetti. Aniden kendine dönen kadınla göz göze geldiğinde Şenay Hanım'ın gözleri kısıldı. Efruze'nin güçlerinden bahsetmediğini biliyordu. Kadına açık edemezdi. "Üç yaşında vardı veya yoktu."

Çantasından alelacele not defterini çıkardı Belgin, kadının sözlerini not etti. "Nasıl anladınız? Yani size nasıl izah etti? Bana, sevmediği renkleri giydiğinde gözlerinin renk değiştiğinden bahsetti. Bunu siz de biliyor olmalısınız."

"Biliyorum ama gözlerinin renk değiştirmesi tam olarak üç yaşlarına tekabül etmiyor. Daha sonraları gerçeklik kazandı o konu. Öncesinde öyle bir sorunu yoktu. Genç bir kız olduğunda, kendini keşfettiğinde göz bebeklerindeki sorunu fark ettik. Fakat o zamana kadar anladığım şu ki benim seçtiğim kıyafetler içinde hâlsiz, hasta gibi dolaşıyordu. Yerinden kalkmıyor, yemek yiyip içerken zorluk çıkarıyordu. Doktorlara götürdük elbette ama çok sağlıklı bir çocuktü. Hiçbir sorunu olmadığını söylüyorlardı. Kendini bilmeye başladığında o zaman sorun boyut değiştirdi."

"Nasıl?" dedi Belgin.

"Bir gün dolabından birkaç kıyafet seçip getirdi bana."

"Mavi, gri ve beyaz," dedi Belgin.

Şenay Hanım başını salladı. "Evet. Onları ona giydirdim ve o gün o kadar şendi ki sürekli koşup oynamıştı. Yemeğini yemişti. Gergin, sinirli, hâlsiz değildi. O gün onu çok incelemiştım. Bahçede akşama kadar oynamıştı. Arada dönüp pencerenin ardında olan bana el sallamıştı. Sürekli eli mavi tişörtüyle beyaz pantolonundaydı. Sonraki günlerde onun istediğine uygun şeyler seçtik. Her gün aynı renkleri giymek istedi. Ben de dolabını bu üç renkle yeniden düzenledim. O günler bizi bu günlere getirdi. Değişen de hiçbir şey olmadı. Çözemedik..."

Notlarından başını kaldıran Belgin kadına yeni bir soru yöneltti. "Hâlsizliği kaç yaşlarında başladı peki?"

Şenay Hanım tekrar eskiye dönerek düşündü, Aydın da annesini izliyordu. Soruya cevap vermek isterdi ama o zamanlar o da küçük bir çocuktuktu, bu yüzden hatırlamıyordu.

"Çok geçmiş zaman, net değil ama iki ya da iki buçuk yaşları olabilir. Daha erken değildi. Özünde çok sakin bir bebektir, ağlamayı bile bilmezdi. Biberonuyla emziği onun için hazine gibiydi. İkisinden biri yanındaysa ki her ikisi de yanından eksik olmazdı, uyumasa bile yerinden kalkmazdı. Abisi onun yanında gürültülü bir şekilde oynardı ama o hiç orali olmazdı. Uykusu gelirse veya emziği yanındaysa kim gelirse gelsin, ses veya insanlar, onu etkilemezdi. Rahatına düşküdü. Hâlsizliği başladığında emziği de biberonu da bırakmıştı."

Aydın hatırlamadığını ama anımsadığını hissetti. Bilinçaltından öyle bir sahne gelip geçti. Gülümseyerek Belgin'e döndü. "Hiç asi bir kadın olmadı. Belki de ona o zemini hiç vermedik. O ne isterse onu yaptı. Kimse ona 'Nereye gidiyorsun?', 'Ne yapıyorsun?' diye sormazdı. Kendini bulduğu yere adapte ediyordu ama aslında kaçıyor da gibiydi. Rahat duramıyordu. Çabuk sıkılıyordu ama istikrarı eksik değildi. Çok enteresan biriydi hep."

Belgin adamın kardeşini anlatırkenki hâline bakıp gülümsemedi. "Bence onun için daha çok uğraşmalısınız. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama bir gün başarabilirsiniz."

"Benden bahsetti mi?" dedi Aydın kahve gözlerini şaşkınlıkla açarak.

"Çok değil," diyerek kestirip attı Belgin. Not defterini çantasına atıp ayağa kalktı. "Ben artık gitmeliyim. Yarım saat sonra başka bir randevum daha var."



Sabah 07.00

Efruz ile Kun karşılıklı bağdaş kurup oturdular. Efruz bir an önce adamın konuşmasını istiyordu. Evin en üst katındaki arka bahçeye bakan odanın penceresinden Kartal'ın elleri cebinde onları izleyen hâli daha da meraklanmasına neden oluyordu. Kocasından aldığı bakışlarını Kun'a çevirdi. Adamın her zaman huzur veren yüzüne gülümsedi.

"Hadi artık Kun," dedi. "Buraya neden geldiğini eşim benden çok merak ediyor," dedi Çince.

"Ona güçlerinden bahsetmişsin," dedi adam, kadının gözlerinden ruhuna inerken.

"Bunu biliyor olduğunu biliyordum."

"Buraya senin için geldim Efruze. Sen de bunu biliyorsun."

"Pekâlâ," dedi Efruz omuzlarını indirerek. "Ben de tam olarak onu merak ediyorum. Seni buraya ne getirdi?"

"Başına gelen her şeyi biliyorum," dedi adam hiç bozmadığı rahat tavrıyla.

"Nasıl? Her şeyi biliyor olamazsın."

"Seni bir gece rüyamda gördüm ve o an uyandım. Yanına gelmem gereken zamanın yaklaştığını anlamıştım," dedi Kun üzeri en kapalı olabilecek şekilde anlatmak isteyerek.

Efruz kaşlarını çatarak bakıyordu adama. "Nasıl bir rüya?"

"Bahçeli bir ev... bir mutfak ve kırılan eşyalar..."

"İzmir," dedi kadın, ağzı şaşkınlıkla açılırken.

Adam usulca başını salladı. "Öncesine ait birkaç küçük rüya daha var ama sana herhangi bir etki etmek istemedim. Fakat son rüyam seni görmem gerektiğine işaret etti ve sonra

senin için derin düşüncelerle meditasyonlar yaptım. Seni gördüm Efruze. Geçmiş... Kan kırmızı gözlerini... Kalbindeki ağır sancıyı."

Asude'nin az daha kaçırılacak veya yaralanacak olduğu günü anımsadı Efruz. Düşünceleri önüne bakmasını sağlamıştı.

"Evet, o gün. Hissettin sen. Güçlerine kavuşmuş olduğuna çok mutluyum Efruze."

Bir şaşkınlıktan çıkıp diğerine giriyordu Efruz. Buna şaşırduğuna neden şaşıyordu, onu daha sonra düşünecekti. O Kun'du. O bir keşişti. O tüm metafizik güçlerine sahip biriydi. Buna birinin bedenine girmek, duvarların arasından geçebilmekte dâhildi.

"Güçlerime kavuşacağımı sen söylemiştin ama nasıl olacağını bana açıklamamıştın."

"Çünkü bunu senin bulman gerekiyordu ve sen buldun onu."

Efruz onu anlamakta zorluk çekiyordu. Nasıl bulduğunu oldukça merak ediyordu ama bir kalıba da oturtmuş değildi. "Nasıl bulduğum konusu bende açık değil Kun."

"Sen artık güveniyorsun Efruze. Bunu anlamadın hiç."

Kadın kaşlarını birleştirip başını geriye çekti. "Yani?"

"Kalbinde kocaman bir taş oturuyordu ve hâlâ orada ama sen onu yerinden oynattın. Aslında eşin oynattı. Açılan delikten içeri sızdı, yine de o taş hâlâ orada."

Efruz gözlerini kapatıp başını önüne düşürdü. Bunu hiç düşünmemişti. Her geçen gün değişen ruhsal yapısını pek çok şeye bağlayabilirdi ama buna hiç bağlamamıştı.

"Gücünün gidişiyle gelişi arasındaki fark bu. Biri geldi aldı ve diğeri geri getirdi ama o taş hâlâ duruyor orada. Tek bir sarsıntıda taş tekrar yerine oturacak, belki sen bir daha hiç açamayacaksın."

"Korkutuyorsun beni." Efruz'un kalbi bir anda paramparça

olmuştı. Kun'a da onun sözlerine de inanıyordu. Ona **güveni** yordu. Kendini yanıltacak bir şey asla söylemezdi.

"Korkmamalısın. Ben seni tanıdığımda aşkı **bilmeyen** genç bir kadındın. Şimdi aşkı tanıyan cesur ve genç **bir ka-** dınsın. Her insanın cesur olduğunu biliyorsun ama bunu **fark** etmek... Her insan bunu yapamıyor Efruze ve sen bunu **yapa-** cak güçtesin. Gücün kalbindaki adamın varlığından **geliyor**, sen artık güçlerine kavuşuyorsun."

"Peki, bana ne oldu Kun? Ben neden böyle biriyim? **İnsan** kalbinde güvensizlikle doğabilir mi?"

"Doğamaz! Ne olduğunu yine sen çözeceksin. Ve o **ka-** dınlar!"

Gözleri bir tur bahçeyi tavaf edip adamın gözlerinde durdu. "Kadınlar?"

"Dört kadın var Efruze. Üçü senden yana, biri **senin için-** de. İçinden çıkmak istemeyen kadını çıkartmak zorundasın. Aksi takdirde asla gerçek sen olamayacaksın."

"Bana neden şunu doğru düzgün anlatmıyorsun? Seni **an-** layamıyorum."

Adam başını olumsuz anlamda salladı. "Ben seni tanıdığım günden bugüne her şeyi biliyordum. Bildiklerimi sana anlatmam **senin zararına** Efruze. Ben sana, **senin istediğin gü-** veni veremem. Sen bulmak zorundasın."

Ümitsizce nefes verdi. O kadar kolay olsa yıllar içinde bulabilirdi ama kolay değildi. Nasıl yapacağı hakkında dahi fikri yoktu.

"Ya bulamazsam?"

"Önce kendine güven ve bulacağına inan. Ben **senin için** geldim, unutma, sana elimden geldiğince yardım edeceğim ama sen de bulmak zorundasın. Bunu kendine anlat!"

"Deneyeceğim."

"Sana yeni şeyler öğreteceğim ve bunlar sana yardım edecek."

Sevinçle parladı kadının gözleri. "Ne gibi?"

"Sana eşinin kalbine girmeyi öğreteceğim. Ona da senin kalbine girmeyi. Birbirinizi hissedeceksiniz. Bu sizin için gerekli."

"Benim için sorun yok ama Kartal?" dedi kadın adamın gözlerine çekinerek baktı.

"O benden değil Efruze, başınıza gelebilecek şeylerin korkusundan hoşlanmıyor."

"Bu doğru."

"El salla, buraya gelsin," dedi Kun. Efruze göz devirdi. "Sende yedi göz vardı, değil mi?"

Adam gülümsedi ama cevap vermedi. Efruz hâlâ kendilerini izleyen adama eliyle aşağı gel işareti yaptığında Kartal ikiletmeden pencerenin önünden ayrıldı.

Başlarında dikilen adama baktı Efruz. "Günaydın," dedi Kun'a. Adamdan da İngilizce aynı karşılığı aldı.

Kenara kayarak yan döndü Efruz. "Buraya, tam karşıma otur. İtiraz etme!"

Kartal yüzünü buruşturdu. Mecburen Efruz'un karşısına bağdaş kurarak oturdu. Üzerindeki eşofmanı konumuna uygundu. "Ne oluyor karıcığım?"

"Kun bize birbirimizi hissetmeyi öğretecek."

"Bu mu yani? E biz bunu biliyoruz."

Efruz kocaman açtığı gözlerinden Kartal'a gri oklar yolluyordu. "Sustum, tamam."

Kun her ikisine de baktı. "Gerginliği ve korkularınızı bir kenara bırakın. Birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi düşünerek gözlerinizi kapatın. Şimdi gözleriniz açılmış gibi karanlık dünyanızda birbirinizin yüzünü gözlerinizin önüne getirin."

"Tamam, bu kolay," dedi Kartal. Ona gerçekten de kolaydı. Söz konusu Efruz'du, bunu yapması olasıydı. Onun yanında olmadığı her an hayali gözlerinin önündeydi zaten.

“Benim için de kolay,” diyerek aynı anda kapattılar gözlerini. Elleri dizleri üzerinde hareketsiz duruyordu.

“Karanlıklar ülkesinde ayrı bir yerlere savrulduğunuzu düşünün,” dedi Kun. Onlara otuz saniyelik düşünme zamanı tanıdı. Her ikisinin de yüzleri gerilmişti ama bunu sadece Kun görüyordu. “Işık sizsiniz. Karanlıkta ilerleyin. Yürüyün ve birbirinizi bulun.”

Otuz saniye geçti. İkinci otuz saniye de geçti. Üçüncü otuz saniye geçerken Kartal’ın nefesi hızlandı. Yüzü değişti. Elleri yumruk olurken dizlerinin üzerinde baskı uyguladı. Efruz’un elleri titrerken nefesi kesildi. Her ikisi de aynı anda aniden gözlerini açtı.

“Bulamadım.”

“Bulamadım.”



7.BÖLÜM

Efruz ile Kartal birbirilerine baktılar. İkisinin de iç dünyası karışmıştı. O kadar koşmuş, ışığı fark etmiş ama ne kadar koşarsa koşsunlar, birbirlerine ulaşamamışlardı.

“Nasıl bulamazsın beni?!” diyerek sert bir şekilde çıkıştı Efruz. Grileri öfkeyle yanıyordu.

Kadına kaşlarını çatarak bakan Kartal da ondan farksız değildi. “Sen de beni bulamadın.”

“Ne oldu senin sevgine? Bu kadar mıydı yani? Bulamadın beni Kartal, sana inanamıyorum!”

“Ne alakası var sevgimle Efruz? Hem bana mı diyorsun? Sen neden beni bulamadın?”

“Sakin olun,” diyen sese döndüler. Kun’un varlığını unutmuş gibiydiler. Kartal adama ters ters bakıp dişlerini sıktı. Efruz derin bir nefes alıp adama döndü. “Neden bulamadık?”

Kun yüzünden ayırmadığı sakinliğiyle cevap verdi. “Bir-birinizi seviyor olmanız, hissettiğiniz anlamına gelmiyor. Sizin yerinizde kim olsa birbirini bulamayacaktı.”

“Ne peki?” dedi Kartal. “Ne anlama geliyor bu?”

Kartal’ın sert ve neredeyse saygısız çıkan ses tonuna

gözlerini devirdi Efruz. "Sesini kontrol eder misin? O bizim iyiliğimiz için uğraşıyor," dedi Türkçe.

"Affedersin," diyen kocası derin bir soluk alarak Kun'a baktı. "Üzgünüm, gerildim." Kun gülümseyerek başını eğdi. "Bu sabah bu kadar yeterli. Akşam yine deneyeceğiz. Bir seferde olması imkânsızdır."



İnce yüz hatları, siyaha yakın kahve gözleri ve pürüzsüz beyaz teniyle Hai'nin güzelliğini izliyordu Selin ve Hümeysa. "Fotoğraflar yalancı." Hümeysa gözlerini kırpıştırı kırpıştırı Hai'ye bakıyordu. "Bu nasıl güzellik Allah'ım! Çinliler bu kadar güzel miydi? Dostum olsana Hai."

Hai hızla gelen kelimelerin arasından birkaç tanesini ancak çözebilmişti. "Teşekkür ederim," dedi Çin ve Türkçe karışık aksanıyla.

"Türkçe de bilirmiş, kız ben seni yerim ama." Kollarını açarak Hai'yi kolları arasına alıp sıkı Hümeysa. "Hiç kusura bakmazsın artık. Biz Türk'üz. Bizde öyle öne eğilerek selam verilmez. Sıkarsız böyle kaburgalarına kadar hatta o kaburgaları saya saya ineriz kalbine."

Gözleri büyüyen Hai sadece şaşkıındı. Efruz'a bakıp gülümsüyor ve hızlı gelip geçen kelimeleri tam seçemiyordu. Hümeysa geri çekildi ama elini kolunu almadı kadının üzerinden. Hai'nin siyah, düz, kalem gibi saçlarında gezdirdi ellerini. "Tü maşallah sana Hai. Rabb'im özene bezene yaratmış. Dur sana bakayım da bebeğim senin kadar güzel olsun."

"Ay fenalık geldi bana!" Selin elini yelpaze gibi salladı kendi yüzüne. "Bari İngilizcesini söyle de kadın alık balık gibi bakmasın."

"Ah," dedi Hai. "Ben Türkçe biliyorum."

“Şaka,” dedi Selin büyüyen gözleriyle. “Her şeyi mi anlıyorsun?”

“E, biraz biraz,” dedi Hai.

Hümeysa kahrkaha attı. “Ne oldu Selin? Ne dediysem anladı. Çinli deyip geçmeyeceksin kızım, alır böyle aklını.”

Şaşkınlığını atan Selin de Hai’ye dostça sarılmıştı. Efruz üç güzel dostunu da öyle sarmaş dolaş görünce aşırı bir mutluluk hissiyle dolup taşmıştı. Hümeysa kimseye fırsat vermeden Hai’nin koluna girmişti. Bahçeyi konuşarak aşıyorken eve doğru ilerliyorlardı.

“Haiciğim, biraz anlatsana sizin oranın erkeklerini. Gerçekten de şeyleri küçük mü?”

“Neyi?” dedi Hai.

“Şeyleri işte ya... Ay nasıl denir ki bu da?”

Efruz’un kahrkahası bahçeyi inletmişti. Selin de ona eşlik etmişti. “Erdal duyarsa görürsün şeyi,” diye bağırdı Selin.

“Ah, onu görüyorum Selin, benim merakım Çinliler.” Giderayak arkadan bağırان Hümeysa, Hai’yi eve sokmuştu.

“Manyak ya!” Efruz elini kalbine koyarak derin derin nefes aldı. “Ne iyi geldi böyle gülmek.”

Selin kolunu Efruz’un boynuna doladı. “Canımsın. Sen gülmek iste yeter ki.”

Efruz, Selin’e manidar bakış attı yandan. “Hayırdır dost, sende de pürneşe...”

“Âşığım, seviyorum kızım. Hayatımda erkek yok, adam var adam. İyi yere dükkân açtık be Efruz. Vallahi...”

Efruz bir kahrkaha daha attı. “Ne oluyoruz Selin?”

Selin iç çekip güneşli gökyüzüne baktı. Gözleri hülyalıydı. “Çok seviyor beni ama öyle böyle değil. Ayaklarım yere basmıyor vallahi, uçuyorum resmen. Yarın akşam annem babamla tanışacak.”

“Ciddi misin?” diyen Efruz sevinçle kollarını Selin’e doladı.

"Öptü demek," diyerek bir büyük kahkaha daha atıp geri çekildi. "Ee, derdi neymiş peki?"

"Salaklık. Her adamda olur o kadar." Yüzünü buruşturdu Selin. "Benim onu kendime uygun bulmadığım kanısına fazla kapılmış. Bu mal da zannediyor ki ben onu terk edeceğim, öylesine takılıyorum. Aslında haklı yönleri var ama neyse, mal işte."

"Seni zorlamak istemedi mi oluyor bu şimdi?" diye sordu Efruz.

İki elini beline attı Selin. "Tam olarak öyle değil. Beni bırakmazmış ama ben onu istemezsem de zorlamazmış. Yaman çelişki. Öperse de hiç bırakmazmış ve benim onu istemediğimi göz önünde tutmuş."

"Hep senin yüzünden." Efruz'un sözlerine kaşlarını çatı Selin. "Neden?"

"Adamı sürekli ittin. Onu beğenmeyip şuna buna söz ettin. Değiştireceğini sanıp bunu Kılıç'a itiraf ettin. Adam değişir mi kızım? Sen değişir misin?"

"Ne değişeceğim be, daha neler."

"Sen sanki mal değilsin Selin? Sen apayrı bir malsın!"

Selin ağzı bir karış açık arkadaşına bakıyordu. "Efruz bu sen misin?"

"Beğenemedin, değil mi?" dedi Efruz gülümseyerek. "Bende ben olduğumdan şüphe ediyorum aslında. İçime ne kaçtı Selin?"

"Kartal'ın kaçtığını hepimiz biliyoruz gibi. Adam seni ne güzel yonttu be Efruz. Demek insan gerçekten de değişiyor-muş. Kartal'ın mahareti bu. Seve seve bambaşka biri yaptı seni."

Hümeysa açtığı büyük balkon kapısından bağırıp konuşmaya nokta koydu. "Kızlar, gelin biriniz anlatın Hai'ye şeyi. Bir türlü dilim dönmüyor ya..."

İki kadın da yüksek sesle kahkaha atmıştı.



Belgin'in karşısında oturuyordu. Daha ne kadar süre gelip gideceğini deli gibi merak ediyordu. Kendini her geçen gün daha iyi hissetmesini kime borçlu olduğunu pekâlâ biliyordu. Kartal'dan başkası değildi. Peki, buraya neden hâlâ geliyordu?

"Nasılsın?"

"Sıkıntıdan hâllice," dedi Efruz. "Sıkıldım ben artık. Benden ne çıkarmayı umut ediyorsun?"

Belgin nahifçe gülümsedi. "Daha yeni başladık Efruze, sabır. Annene gittim, biliyor musun?"

"Evet, annem bahsetti."

"Abini de gördüm orada."

"Mümkün. Abim annemin evladı. Kapıdan kovsa bacadan girebilir, ki annem çocuklarını hep sevdi, bir evladın nazına kanmayan bir anne var mı?"

"Anneliğe göre değişebilir bu."

"O hâlde o kişi annem değil."

"Öyle görünüyor." Masasından kalkan Belgin odanın köşesine bıraktığı torbaya uzandı. Efruz kadını gözleriyle takip ediyordu. Belgin elindeki torbayla Efruz'a yaklaştı. "Her şey yolunda Efruze. Bunu senin için aldım. Benim için ve hatta bizim için giymeni istiyorum."

Efruz kadının elindeki kâğıt torbaya baktı bir süre. "Ne renk?" diye sordu.

"Kırmızı."

"Kendimi kötü hissetmemi mi istiyorsun?"

"Senin ne kadar kötü olduğunu görmek zorundayım. Sana yardım edeceğim. İstedığın zaman çıkartabilirsin."

Kararsız hatta isteksiz duran kadının yanına oturdu Belgin.

“Başaracağız Efruze. Sana söz veriyorum. İçinde olduğun ne varsa, hepsinden kurtaracağım seni. Bana güven!”

“Bana güven... Bana güven...” diye sayıkladı Efruz. Belgin kadının hâlâ isteksiz hâlini analiz ediyordu. İkna edeceğinden şüphe etmedi.

“Evlisin Efruze. Bir gün çocukların olacak ve sen onları hep mavi, beyaz ve gri giydiremezsin. Kucağına alacaksın, koynunda büyüteceksin. Onlar sana kırmızı, mor, bordo, pembe renklerle sarılacak çünkü onlar bu renkleri sevecek. Kocan, Kartal Bey, senin aksine giyiniyor. Evet, onda seviyorsun ya da gözüne görünmüyor olabilir ama bunu aşmak zorundayız. Bunu seni seven insanlar için yapacağız.”

Haklı mıydı? Oldukça. Efruze kabul ediyordu ama kırmızı giymek şimdiden onu kötü etkiliyordu. “Ben elimi süremem ya da çıkartamam. Sen çıkart, olur mu?”

Belgin sonuca ulaşmanın başlangıcındayken zevkle gülümsedi. “Hemen çıkartacağım. Sadece çok kısa bir an.” Torbadan çıkarttığı koyu kırmızı ceketi ayağa kalkıp kadına açtı.

Efruz bitik bir hâlde ayağa kalkarak kollarını zorla ceketin kollarına geçirdi. Belgin yakasından tuttuğu ceketi kadına emanet etti. Efruz yerine otururken o da tam karşısına geçerek oturdu.

“Gayet iyisin.”

Midesindeki hareketlenme ona tam aksini söylüyordu. Belgin’e o kadar biçare bakıyordu ki kadın bir an için üzüldü.

“Değilim,” diyebildi.

“Kendini sıkma. Bırak. Rahat bırak. Onu çıkartacağız.”

Elini ağzına kapattı Efruz. Üzerindeki kırmızı ceket ona iğne misali batıyordu. Her bir iğnenin ucunda âdeta zehir vardı ve midesine ilerliyordu. Başını eğdi. Gözlerini yumdu.

“Bana bak Efruze.” Belgin kadından gözlerini asla çekmedi. “Hadi, seni görmek istiyorum. Göster bana içindeki canavarı.”

Kusacaktı. Eğer bir dakika kadar giyerse o ceketi, kesinlikle orta yere kusacaktı. Bunu istemiyordu. Ceket bir an önce üzerinden çıkmalıydı. Başını kaldırdı, Belgin'in kendini görmesine izin verdi. Göz kapaklarını ağır ağır kaldırdığında Belgin'e unutamayacağı anı yaşattı.

Grileri kırmızıya dönen Efruz'a gözlerini dehşetle açarak baktığında ayağa fırladı. İki kısa adımı o kadar hızlı attı ki süzölmüş gibiydi kadın. Efruz'un üzerindeki cekete asıldı. Efruz kollarını iki yana açarak üzerindeki kurtulmaya çalıştı. Kısacık bir ana sığın görüntüyle Belgin ceket ofisin bir köşesine fırlattı. Koltukta hâlsiz oturan Efruz'un önüne diz çöktü.

"Efruze," dedi üzgün bir tonda. Hayır, pişman değildi. Bu anı yaşamalıydı ama Efruz'un hâli bambaşkaydı onun için.

Gözlerini kapatıp başını koltuğa bırakan Efruz, soluk üzerine soluk alıyordu. "İyiyim," diyebilirdi ufacık bir sesle. Belgin hiç kıpırdamadı. Öylece önünde bekledi. İki dakika ne kalktı yerinden ne de Efruz başını kaldırdı koltuktan.

"Su ister misin?"

Efruz başını iki yana salladı. "Hayır."

"İsteğin kadar dinlen. Tam anlamıyla kendine gelmeden gönderemem seni."

Efruz gülümsedi. "Kartal bana bunu yaptığını bilse."

"Kartal Bey bana teşekkür edecek bir gün." Belgin de gülümsedi. Doğrulup Efruz'un yanına oturdu. "Sen meslek hayatımda bir çığırsın Efruze. Seni çözmek benim için artık mesleki bir iş olmayacak."

Efruz başını kaldırıp gözlerini açtığında Belgin, kadının gri gözlerini görünce derin bir nefes bıraktı. "Sen inanılmazsın."

"Bana ne yapmayı planlıyorsun? Gördün. Bunun ne gibi bir tedavisi var?"

"Bulacağım ve seni kurtaracağım. Bana güven!"

Yarım saat daha dinlenmesi için elinden geleni ardına koymadı Belgin. Onu lafa tuttu. Sohbet açtı. Tamamen iyi olduğuna kanaat edince gitmesine izin verdi. Sekreterine bütün randevuları iptal ettikten sonra kendisinin de çıkabileceğini söyledi. Ofiste kendisiyle baş başaydı artık.

Ayağa kalkıyor, ofisin ortasını tavaf ediyordu. Bilgisayarının başına geçiyor, sürekli olarak aklına ne gelirse araştırıyordu. Eline tek bir şey geçmiyordu. Kitaplarını indirdi raflardan. Tek tek okudu, inceledi. Sonuç sıfırdı. Efruz'u çözecekti, bunu nasıl yapacağını saatler boyunca düşündü. Hava karardı ama ışıkları açmadı. Yorulmuştu. Beyni, bedeni, gözleri... Efruz'un kalktığı koltuğa uzandı.

Düşündü. Bir şey vardı ama neydi? Aniden doğruldu. Odasının ışığına koşup açtı. Yorgun gözleri capcanlı açılmıştı. Masasının üzerinde duran telefona koştu. Saate baktı ilk önce. Saat Antalya'da gece 22.00'di. Demek ki Londra'da saat akşam 20.00'di.

Koltuğuna oturdu. Kalbi gümbür atıyordu. Dördüncü uzun çalıştan sonra açıldı telefon.

"Belgin?"

"Hocam acil dönmeniz gerekiyor," dedi bir çırpıda.

"Nasıl?" dedi hocası Gülnur Hanım. "Ne diyorsun Belgin?"

Belgin derin bir nefes alıp verdi. Heyecandan saçmalıyordu. Bu hiç onun tarzı değildi ama gördükleri de her gün karıştığı bir şey değildi. "Az sonra anlatacaklarım, sizin orada edineceğiniz bilgilerin yanında devede kulak kalacak hocam."

Merakı cezbolan Gülnur Hanım kısa bir sessizliğin ardından, "Anlat," dedi.



Alışveriş merkezine arkadaşlarıyla kafa dağıtmak adına yemeğe gelmişti Aydın. Ama son zamanlarda onu hiçbir şe-

vin tatmin etmediğini anlayarak son noktayı koymuştu çevresine. Olacak olan her şeyin düşüncesi beynini kemiriyordu. Gitmek istiyordu. Kaçmak, kaybolmak ve hatta unutulmak. Hiç var olmamış gibi yaşamak veya ölmek!

Yirmi dokuz yaşına kadar bir kuklayı canlandırmış oyuncudan farksız hissediyordu. Babasından her geçen gün daha çok nefret ederken bulmuştu kendini. Aylardır ölüm ve yaşam arasında mekik dokuyordu. Kız kardeşi evden gittiğinden bugüne dek boş yaşadığı hayatının farkına varmıştı. Çok ağır bir darbe yemişti ve altından kalkamıyordu.

Ölmek kolaydı.

Kendini öldürmek gerçekten de zayıf karakterli insanlara mı hastı?

Öldükten sonra da ardından bunları diyeceklerdi. *"Kişilsiz. Karactersiz. Zayıftı zaten hep. Babasının kuklası. Kumar batığının inci çiçeği Aydın. Boş yaşadı, kendini öldürdü ve gitti..."*

Ölürken ardından gelecek sözler bile nasıl biri olduğunu ortaya serecekti. Umursamıyordu ama annesini çok seviyordu. Kardeşlerini çok seviyordu. Saplandığı yerden çıkması mümkün değildi. Kimse onu affetmiyordu. İki seçenek vardı önünde ya babasının isteğine boyun eğerek onun sahte kahramanı olacaktı ya da ölecekti. Kapısı açılınca başını çevirdi. Kontaktaki parmağı durdu bir an. Siyahlar kuşanmış iri adama baktı ama onu tanımıyordu. Bu onlardan biri olmalıydı. "Kimsin?"

"Ya ecelin ya geleceğin. Seçim senin!"



Annesiyle babasını idare etmekte zerre kadar zorlanmıyorlardı. Birkaç kez telekonferans yöntemiyle aynı odanın içindelermiş havası katarak konuşmuşlardı. Ailesi, kızlarının Alanya'da olduğundan habersizdi. Şu anda açacakları

klinikle dekorasyon şirketinin hazırlığı içinde olduklarını söyleyip duruyorlardı. Yalan yalanı doğuruyor, her telefon açışta başka yalanlar peyda oluyordu. Annesinin, "Özledim kızım seni, arada gel, uğra," sözleri yüreğini dağlıyordu Asude'nin. "Geleceğim anne söz çok yakında," diyerek kadını susturuyordu.

Çıldırarak üzereydi artık. Savaş olmasa bu kadarına dahi katlanacağını sanmıyordu. Esareti bitmek bilmeyen labirent gibiydi. O kısacık zamanda tek çıkış kapısı da Savaş'tı. En büyük esareti adamı kalbine buyur ederken ve buyur olurken yaşamıştı. Savaş'ın esareti hiç bitmeyecek, asla geçmeyecekti. Bitsin de istemiyordu. Hayatında bir devrin kapandığını iliklerine kadar hissediyordu. Aşksız ölmeyecekti.

Tek bir yanlısını dahi yakalamadığı adama her geçen gün kopmaz bağlarla ilmek ilmek işleniyordu. Elini tutmadan onu sevecek bir adamı sonunda bulmuştu. Şımarık çocuklar kadar hareketli olan adam, kadının yanında baş başa kaldıklarında gerçek bir centilmen olarak dış görünüşüne tezat bir ciddiyetle hareket ediyordu. Karmakarışık biriydi Savaş. Ne zaman güleceğini, kızacağını veya dik ve ciddi duracağını anbean ayarlıyor gibiydi.

Olmazsa olmaz sevimli hâllerini de hiç esirgemiyordu. Karşısında öylece oturup bakıyordu Asude'ye. Gözünden sakınıyordu. İç çekerek kadının kalbine usulca iniyordu. Asude, Savaş'ı duman etmişti. Savaş, Asude'yi kendine yâr bilmişti.

Dokunmak için deliren ellerine sahip çıkışına bile âşık olmuştu. Savaş'la yan yana bile durmasının yanlısını kalbine anlatamıyordu. Elinden gelip de görmezden geldiklerinden Yaradan'a sığınyordu.

Şalını başına dolayıp biten kitapları kucağına bastırdı. Kapıyı açıp çıktı. Alev yoktu uzun saatlerdir. Onun yerine adının Rüya olduğunu öğrendiği başka bir teğmen duruyordu kapısında. Biliyordu ki bu askerlerin görevi kendine koruma-

lık etmek değildi. Dayısı Recep binbaşının emriyle bekliyorlardı onu. En azından Alev'den daha sevimli bir yapısı vardı Rüya teğmenin.

"Dolaşmaya mı? Sıkıldın, değil mi? Kaç saattir ne yapıyorsun içeride?"

Asude gülümsedi. Alev'den daha ilgiliydi. "Yatıyorum, kalkıyorum, kitap okuyorum, telefonla uğraşıyorum. Namaz falan derken zaman akıp gidiyor ama evet, çok sıkıldım. Şu kitapları Savaş'a götürüp yenilerini alacağım."

Rüya, esmer teniyle ve kahve gözleriyle fiziki güzelliği bir yana kalbinin güzelliğini ortaya seren mütevazı kişiliğiyle Asude'ye gülümseyerek yolu açtı. "Hay hay, gidelim."

Yan yana yürümeye başladılar. "Evli misin Rüya?"

"Hayır, daha çok erken evlilik için. Ben daha çömezim, Recep binbaşı öyle söylüyor."

"Recep binbaşı için hiçbir zaman yeteri kadar iyi olmayacaksınız. O genelde kimseye aferin demez. Kendini çok yorma."

"Onu tanıyorsun."

"O benim dayım. Oldukça iyi tanıyorum."

Rüya'nın kaşları havalandı. Asude'ye kısa bir şaşkınlıkla bakıp yola döndü. "Bilmiyordum."

"Gerek görmez dayım konuşmaya."

Sohbeti koyulaştırarak Savaş'ın ofisinin önüne gelmişlerdi. Büyük otelin arka kapısından geçmişlerdi. Ana binanın alt katındaydı Savaş'ın ofisi. İçeride olduğunu öğrendiği adamın kapısına bir tık edip açtı ama Savaş odada yoktu. Rüya kapının önünde kalmayı seçti. Asude odaya girip kitapları masaya bıraktı. Bahçeye açılan kapı ardına kadar açıldı. Adımlarını kapıya çevirdi. Tüylerini havaya kaldıran Alev'in sesini işitti.

"Hadi Savaş. Ne bu hâller? Seni gören de masum bir şey sanacak. Namını biliyoruz."

Asude'nin içi yandı, kavruldu ve külleri savruldu. Masum

olmadığını biliyordu ama nam saldığından bihaberdi. Gözlerini dolduran damlaları yutkunarak itekledi.

"Alev," dedi Savaş. "Sen burada bir görev için bulunuyorsun. Seni göndermek zorunda bırakma beni."

Alev bezginlikle soluk verip ha gayret diyerek adama adım attı. "Olur, giderim ama azıcık eğlenirdik."

"Ben anlatamıyorum galiba sana. Bu yaptığın bir kadın olarak ne kadar doğru?"

"Kadınım işte ben dediğin gibi ve seni istiyorum. Yanlış mı bu?"

"Evet, yanlış, şimdi git odana, toparlan! Derhâl buradan gidiyorsun. Binbaşına ben açıklarım durumu." Savaş bir adım geri kaçtı kadından.

Alev'in gözleri birer ateş topuna döndü. "O değil mi? O ilğini çekiyor!"

"Sana ne Alev? Sana mı soracağım kimin ilgimi çekmesi gerektiğini?"

Alev elini havada salladı. Öfkesinin nedeni Savaş'ı elde edemiyor oluşundandı. Geçen günlerin arasında Asude'ye olan ilgisini çözmekle kalmamış, üstüne deli gibi de kıskanmıştı.

"Ne buldun onda? Güzel bile değil. Kadına benzer bir yerini görebiliyor musun? Her yeri kapalı."

"Kes sesini!" diye bağırdı Savaş. "Sende görüyor olmam senin güzel olduğunu göstermiyor bana."

"Körsün o zaman. Karşındaki kadının senin için nasıl yandığını göremiyorsun! Tepeden tırnağa seni istiyorum ama sen yüzünden başka hiçbir yerini görmediğin bir kadına tutuldun!"

Savaş dişlerini sıkarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Asude gibi bir kadınla tanışmamış olduğu zamanda bile bu şekilde düşündüğü hiç olmamıştı. İnsanların ne giydiğine önem veren biri değildi Savaş. Alev kadın olmanın giyimle

bir alakası olduğunu düşünüyordu. "Bu kadar sığ olma! Ben Asude'yi seçtim hayatıma ve ne giydiğinin bir önemi yok! Seni de bir daha görmek istemiyorum. Git, toparlan."

"Ah ne şanslı sürtük ama... Al, başına çal! Sığ olan da sen-sin Savaş."

Arkasını döndü Savaş. Odaya gireceği anda kulağına dolaşan sözlerle durdu. "Ya sabır," dilediyse de başarılı olamadı. Öfkeden gözleri dönerek arkasına döndüğünde Alev'e bir adım atmıştı.

Sınırları zorladığını sonunda anlayan Alev de bir adım geri-lemişti.

"Seni gebertmiyorsam kadın olduğundan ve buna dua et!" Öfkeyle boğuk çıkan sese Alev dişlerini sıkıp çenesini kaldırmakla karşılık verdi. "Sana rahibenle mutluluklar dilerim."

"Teşekkür ederim. Var mı başka diyeceğin?"

Asude'nin sesi Savaş'ı kalbinin tam ortasından vurdu. Onca konuşmayı duymuş olması kalbine kör bıçak gibi saplandı. Gözlerini kapatırken Asude'nin varlığını yanında hissetti.

Alev ne dediklerinden ne de tüm sözleri Asude'nin duymuş olmasından zerre rahatsızlık hissetmediğini belirtir şekilde sinsice sırıttı. "Var tabii, olmaz mı? Başındaki paçavrayla kadın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Savaş sabrının sınırlarında gezinmiş ve kendini kaybetme derecesine gelmişti. "Ya sabır!" diye bağırdı Savaş.

"Sakin ol Savaş." Asude yüzünde ufak bir gülüşle Alev'e döndü. "Sen kendi üzerindeki paçavralarla mutluysan, ben de mutluyum, o yüzden sorun yok."

Alev kontrolü elden bırakmaya başlamıştı. Savaş için geberiyordu ama adam karşısındaki kadını seçtiğini söylüyordu. Onu elde edememişti ve bu onun için yıkımdı. Gözlerinden ateş çıkıyordu. "Kadın gibi görüldüğümü görebiliyorsun yani bende sorun yok!"

“Oradan bakınca benim kadın olduğumu göremiyorsan insani değerlerini sorgulamalısın. Neden beni ezmeye çalışıyorsun? Senin gibi giyinmiyor olmam beni senden farklı yapmaz, tıpkı seni de benden farklı kılmadığı gibi. Benim yerimde başkası da olabilirdi. Ona ne diyecektin? ‘Sana layık olan benim, benim göğüslerim ondan daha büyük,’ demeyi mi planlıyordun? Muhtemelen buna benzer şeyler diyecektin. Neden, ben sana açıklayayım; kadınları en çok kadınların ezdiği bir dünyada hedefe giden yolda kolay olanı seçmişsin. Eleştirmek ne kadar da basit. Ben senin gibi giyinmek zorunda mıyım? Bu bizi farklı mı yapmak zorunda? Sen de kadınsın, ben de kadınıam.”

Ağzının payını alan ve daha fazlasına yer kalmayan konuşmada birkaç şey daha söylerse bunun kimin yararına olacağını bilemedi Alev. Savaş’ın öldüren bakışları, Asude’nin takmayan bakışlarıyla artık durduğu yerin olmaması gereken yer olduğunun farkındaydı. Kızıl saçlarını savurarak arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Asude ile Savaş, kadının yeterince uzaklaştığı görene kadar birbirlerine bakmadılar. Tek söz etmediler. “Gördün mü zor olacak olanı?” Asude adama dönerken dilinin kilidini de kırmıştı. “Öyle seninle ve benimle olmuyor Savaş.”

Kadına dönen Savaş soluğunu bırakırken burun kemerini sıkıp birkaç saniye kadar düşündü. Kendisinin ne suçu vardı da şimdi ona patlamıştı? Elini burundan çekip Asude’ye baktı. “Kiminle olacak Asude, seninle ve benimle olmuyorsa?”

“Senin ailenin de bu şekilde düşünmeyeceğini nereden biliyoruz?” Aksi aksi konuşuyor olsa da içi kaynıyordu. “Keşke bu kadar zor olmasaydı,” diyordu kalbi.

“Ailemle değil, benimle olacaksın Asude. Ben ailemle yaşamayı bırakalı on beş sene oldu. Ben kendim altı ayda bir görüyorum. Onların bana karışacağı karısına nasıl vardın?”

“O iş öyle olmuyor Savaş Bey. Öyle hayatlar birleşince sen annenin kıymetlisi olursun, be kız!” Öfkeleniyordu. Bi-

liyordu ki öfkesi Savaş'a değil, az önce fütursuzca konuşan Alev'in saçmalıklarının ister istemez içine dokunmuş olmasındaydı.

"Ben zaten annemin kıymetlisiyim, bunun seninle ne ilgisi var?" Asude kabullenmemekte ısrar ediyordu ama Savaş vazgeçecek değildi. "Etme, eyleme Asude. Alev'in sözlerine içerleme bu kadar. O öyle biriyse ve öyle düşünüyorsa bunun sorumlusu ben miyim? Ailem mi?"

İçli kaynayan kadın kendini tutmakta zorluk çekiyordu. Henüz dile vurmamış olsa da Savaş'ı çok seviyordu. Öyle olmalıydı en azından. Daha önce aşkı tatmamış bir kadın olarak Savaş ona bambaşka biri gibi görünüyordu. Adamın kara gözleri günahın en tatlı meyvesi gibiydi.

"Zoruz Savaş. Aşılır dediğimiz şeylerin altında kalırız. Bunu göremiyorsun." Sesi net ve kırık Asude'nin. Koyu kahve gözleri hüsrarla ışıldıyordu.

"Zor falan değiliz biz. Sil aklında ne varsa. Kusura bakma canım ama biz o kısımları hızlı geçtik. Altında kalacağımız tek şey aşk olur. Sen... Sen, ailemle değil, seni hakir gören biriyle değil, benimle evleneceksin!"

Sert ses tonuna ve emrivaki sözlerle kaşlarını çatmış Asude. "Oldu paşam! Başka bir emrin de var mı? Gözlerime bir bağ tak, tam olsun."

"Gerekirse takarım." Savaş çenesini kaldırıp dik durdu kadının karşısında. Asude'yi ikna edeceğini hiç sanmıyordu. Dik mi dik kadındı. O da başka yollar seçerdi o zaman.

Dudakları kımıldadı. İçinden çok daha fazlası gelip geçiyordu Asude'nin. Ama Savaş'ın söz dinler bir hâli yoktu. Aslında hiç olmamıştı ama Asude, o böyle yaptıkça bileniyordu. Savaş'ın haylaz, sözden anlamaz çocuk hâleri bazen hiç çekilmiyordu.

"Gidiyorum ben." Arkasını dönerek odaya iki adımda girdi Asude. Peşinden gelen Savaş, "Nereye?" diye bağırdı.

"Odama, nereye olacak? Sanki başka yerim var gibi bir te soruyorsun."

"Ben sana eşlik edeyim."

Asude durup adama sert bir şekilde baktı. "Gelme! Kendimle baş başa kalmak istiyorum."

Savaş kaşlarını çatı. "O neden?"

Adamın vurdumduymazlığı kadına göz devirtti. "Düşüneceğim Savaş. Sadece düşüneceğim." Arkasını dönüp kapı kolunu tuttu.

"Ben sana benimle evleneceksin diyorum, sen bana düşüneceğim diyorsun Asude. Anlatamadım ben galiba."

"La ilahe," diyerek döndü tekrar.

"Evlenmiyorum. Zorla mı oturtacaksın nikâh masasına?"

Savaş omuz silkti. Yüzünde saçma bir gülüş ve umursamaz bakışlar vardı. "Neden olmasın?"

"Sen beni bilir misin? Hani yüzünü dağıtan ve kafana silah dayayan ben! Yap da görelim."

"Yaparım bak. Canımı sıkma Asude."

"Beyninin suyunu akıtırım Savaş. Edebinle yerini bil."

Tavanı izleyen yaramaz bakışları asla ama asla umursamıyordu kadını. Yüzündeki ona çok yakışan çocuksu hâli seviyordu Asude ama şimdi o suratı bu öfkeyle dağıtmak istiyordu. Adam onu takmıyordu. Öfkeli gözlerine değen yaramaz bakışlardan duyduğu sözlerle olduğu yerde kala kaldı.

"Benim yerim neresi Asude?"

Asude'nin kalbiydi yeri...

Dokunulmamış saf topraklardı Savaş'ın yeri. Kupkuru ve kızgın çöldeki seraptı Savaş, kadının kalbinde.

"Öyle kalırsın işte."

Dumura uğramış durumda adama bakıp kalmıştı. Savaş'ın da silahı dilindeydi ve durmadan kurşun sıkıyordu Asude'nin kalbine.

“Uyuz.”

“Ben de seni seviyorum.”

Asude’nin kendi silahı Raging Bull’undan çıkan hayalî mermi yüreğini paramparça etti. Parçalanmış organ kendini bir anda yepyeni bir şekilde toparlayıp derisini delercesine tenine vurmaya başladı. Gözleri adamın kara gözlerinden ayrılmazken ne diyeceğini bilemedi. Aptal gibi kendini gülümserken buldu. Savaş da ona bakıp bakıp iç çekiyordu.

“Gidiyor musun yoksa öpeyim mi?”

Gülüştüne son veren Asude kapıya çevirdi yönünü. “Gidiyorum ama bu burada bitmedi. Evleneceksin dersin havanı alırsın.” Kapıyı ardından kapatıp gitti Asude ama ruhu Savaş’ın yanında kalmıştı.

Ruhu adamı sarıp sarmalarken Savaş da tıklım tıklım Asude ile doluydu.

“Canına yandığım, alacağım kızım seni!”



Işıkların aydınlattığı bahçede yıldızlı gökyüzüne kalırdı başını. Sıkılıyordu ama bunu ne Kun’a ne de Efruz’a hissettirmiyordu ya da öyle sanıyordu. Karşısında olan iki insanın da hislerinin kuvvetini biliyordu. Özellikle Kun’u.

“Beni bul.”

“Sen de beni bul,” dedi Kartal.

Son yarım saattir Kartal sadece sessizce oturup meditasyon yapmanın tadını alıyordu. Bunu sevmişti. Ruhunun derinliklerinde bir yer tıka basa huzur bulmuştu. Bedeni gevşemiş ve düşünceleri arınmışken yüzünde huzur dolu bir bakış vardı.

“Birbirinizi hayal edin. Asla pes etmeyin. Işık size birbirinizin yerini gösterecek. Işığın bulduğunuzda peşinden gidin, durmayın.”

Kun'a bakan karı koca sessizce onay verip son kez birbirlerine bakıp gözlerini kapattılar. Karanlığın içine her türlü mahkûm olmuşlardı. Kartal biraz zorlanıyordu ama Efruz çok basit bir şekilde karanlığa dalabiliyordu. Efruz hayalinde adım adım ilerliyordu. Her yer zifirî karanlıktı. Düşme korkusu yaşamıyordu, sadece ışığı görmek için ilerliyordu.

Nerede, ne şekilde, nasıl olduğunu dahi düşünmeden karanlığın koynunda ilerliyordu Kartal. Hayalinde gözleri açıktı fakat sanki kapalı da gibiydi. Her yer fazlaca karanlıktı. Sadece bir ışık istiyor, bunun için de durmadan ilerliyordu.

Kun her ikisini de izliyordu. Yüzlerinden de kalplerinden de aldığı etkiyle ikisinin de hâlâ birbirlerini bulamamış olduklarını biliyordu. Kun, önce kimin bulacağını da biliyordu.

Saniyeleri saymadı. Her ikisinin de yorgunlukla gözlerini açmalarını bekledi. İkisi de kıpırdamıyordu. Geçen süre her ikisine de eziyet ediyordu. Dakikalar sonra omuzlarını indirip gözlerini açan Efruz oldu.

"Bulamıyorum."

Kartal sesle gözlerini açıp karısına hem kırgın hem de suçlu baktı. "Üzgünüm ama ben de bulamıyorum."

Efruz başını yıldızlı gökyüzüne kaldırıp derin derin soludu. "Ama neden?" diye inleyerek Kun'a döndürdü başını.

"Vakti gelmedi demek ki..." dedi Kun.

"Neyin vakti?" dedi Kartal.

Efruz kocasına kısa bir an bakıp haklı soruyla Kun'a döndü. "Evet Kun, ne vaktinden bahsediyorsun?"

"Birbirinizi hissedemiyorsunuz, hâlâ oluşması gereken duygular var."

Sıkıntıyla hırladı Kartal. "İkimiz de bulamıyorsak sıkıntı büyük Efruz. Sorunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Şimdi sana sorun sensin derdim ama bende de olduğu aşikâr. Bu konuyu konuşmalıyız. Açık var bir yerde."

Kun her ikisini de dinliyordu ama sesini çıkartamıyordu. "Yine deneyeceğiz. Başarana kadar yapacağız. Birinizden biriniz bulduğunda sorunu çözmeye yaklaşıcağız."

Ertesi gün de bulamadılar, ondan sonraki gün de... Artık her ikisi de gerilmeye, birbirlerine hırsla bakmaya başlamışlardı. Efruz'un aşına olduğu dünya artık Kartal'ın da içine sızdığı bir dünya hâline geliyordu. Kun her ikisini de itinayla sustururken her şeyin güzel olacağını ısrarla telaffuz ediyordu.

Belgin son üç gündür Efruz'u yanına çağırmamış, randevu da vermemişti. Efruz hatırladıkça gülüyordu. Belgin'in kendinden korkmuş olduğu düşüncesine kapılıyordu. Bu işten de böyle yırtım diyerek kendi kendine kahkaha atıyordu.

Hai Antalya havasına alışmış, kızlarla gezerek gününü gün ediyordu. Amcası Kun ve Efruz ile arada çalışmalara katılıyordu. Kun evden hiç çıkmıyordu. Sürekli düşünüyor ve Efruz ile sürekli çalışmak istiyordu.

Her boş buldukları anı Efruz'a yeni şeyler öğreterek değerlendiriyordu ki Efruz en sonunda kendini yerden on santim yukarıda bulduğunda sevinçten dikkatini kaybedip düşmüştü. Hai, Efruz ile birlikte sonradan oluşan ama Hai'nin hiç üzerine uğramadığı yeteneğini perçinliyordu.

Hai düşünce gücüyle havuzdaki suyu dalgalandırırken Efruz'un gözleri dehşetle açılmış, çığlık atmıştı. Hai yine de sevmiyordu bunu. Normal bir insan olarak yaşamak istiyordu. Yeteneği bir köşede öylece kalabilirdi. Evdeki cadı sayısı Kun ile birlikte üçe çıkmıştı. Kartal her ne kadar alışmaya çalışıyorsa da bazen kendini şaşkınlıkla izlerken buluyordu.

Gece vakti, takatlerinin sonuna gelen Kartal ve Efruz karşılıklı tekrar oturdu. "Allah aşkına bul artık beni. Sıkıldım Efruz."

"Bana diyene bak!"

“Karıcığım, ben seni dünyada bulmuşum, hayallerimin tahtına oturtmuşum, kalbimin kafesini üzerinde kilitlemişim, bu da eksik kalsın be kadının.”

Gözlerini yumarak sözleri içine hapsetti. Başını sağa sola sallayarak kaldırdı. “Bence de haklısın. Bu son, son kez deneyelim. Ben Kun ile konuşacağım.”

“O bizi duyuyor, biliyorsun değil mi?” dedi Kartal. Cam kapağıya bakarak.

“Biliyorum.”

Kun kapıda görüldüğünde ikisinin de tepesinde dikildi. Kartal ve Efruz başlarını kaldırıp baktı adama. “Kun?” dedi Efruz. “Oturmayacak mısın?”

“Hayır, siz ayağa kalkıp sırtınızı birbirinize dönün.”

Kartal ve Efruz iki saniye adamı izleyip bıkkınlıkla ayağa kalktılar. Önce karşı karşıya durup bakındılar birbirlerine.

“Tamam,” dedi Kartal.

“Peki,” dedi Efruz. Birbirlerine son kez bakarak arkalarını döndüler.

“Eller iki yanda olsun. Hayalinizde koşacaksınız ama burada adım atmak yok. İlk adımı atan kaybeder. Bir daha da kolay olmayacak, bunu unutmayın.”

Değişik durum her ikisini de germiştii ama derin soluklar alıp ses etmediler.

“Hazırlanın. Gözlerinizi kapatın ve karanlıkta hızla koşmaya başlayın.” Kun’un komut veren sesi ilk kez kalın çıkıyordu. Kendinden emin ve net. “Şimdi koşun!”

Dışardan bakıldığında her ikisi de ayakta öylece duruyordu. Ama iç dünyaları bambaşkaydı. Kartal ve Efruz iç dünyalarında nefes nefese karanlıkta koşuyordu.

“Birbirinizi görün,” dedi Kun. “Ellerinizi tutun.”

Koştı. Her ikisi de canhıraş şekilde koştu ve iç dünyaları ikisini de ele geçirdi. Saniyeler birbirini ardına taktı. Hayal-

lerinde zaman hiç akıyor gibiydi ama bulundukları zaman dilimi hızla geçiyordu.

“Şimdi!”

Komutla, Kartal hayalindeki Efruz’un elini tutup kendine çektiğinde arkasında duran karısı bir adım attı.

Efruz’un gözleri anında açıldı, hayal âleminden çıktı. Gözleri dolu dolu dizleri üzerine çöktüğünde bütün can ferî bedeninden çekilmişti.

“Kartal...”



Tarayan : Leo
Düzenleyen: Seraphina

Bu kitabın taraması Ay Işıgı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitaap>



8.BÖLÜM

Işıkları kapalı olan odalarına doğru çevirdi başını. Elleri eşofmanın cebinde duruyordu. Bir süredir kara gölgeleri kuşanmış denizi izlerken sesiyle dinlendiğini hissetmeye çalışmıştı. Ne mümkündü ki...

Ne garip bir olayın içinde olduklarını düşünüyordu ama bulması ne mümkündü. Sanki... Sanki her bir yanları kuşatılmış gibi bir his vardı içinde. Ne tarafa dönse huzur yoktu. Ne yöne baksa bir bela vardı başlarında. Ne zaman gerçek bir huzura ereceklerdi? İşte bunu hem merak ediyor hem de o günün gelmesi için dua ediyordu Kartal.

Bedenini odaya doğru sürüdü. Sürgülü kapıyı iterek odaya girdiğinde sıcak hava onu sarmalarken üşüdüğünü o anda hissetti. Saatlerdir sessizce yatıyordu Efruz. O hayallerinde Efruz'u bulabilmişti. Efruz da onu bulmuştu ama yakalayamamıştı. Ellerinden kaçırdığı adamla bir adım öne çıkmış, kaybetmişti.

Örtüyü kaldırıp yatağa uzandığında kadından yayılan sıcak akımla ona daha fazla ihtiyacı olduğunu düşünerek incecik bedenini kendine usulca çekti. Efruz'un sırtından adamın göğsüne yayılan ılık akım Kartal'a kendini dünyanın en şanslı adamı gibi hissettiriyordu. Sevddiği kadın kolları arasındaydı.

“Üşümüştün.”

“Fark etmedim. Gerçekten de üşümüştüm ama sendeki sıcaklıkla ısınırım şimdi.” Kolları Efruz’un bedenini tavaf edencesine sevginin verici hâlinde sarmalayıp geziniyordu. Kartal’ın kolları arasında döndü. Başını kocasının göğsüne bırakırken bir elini omzuna bıraktı. Sırtındaki elin rehaveti çökmeye başlamıştı yine. Kartal’ın yanında uykunun en tatlı yönlerini keşfediyordu.

Sessizlik her ikisi arasında da bir süre öylece asılı kalmıştı. Kartal’ın eli en sevdiği yer olan kadının saçlarında ilgi ve şefkatle geziniyordu. Efruz hareketsiz duruyordu ama kirpiklerini her açtığında Kartal onu hissediyordu. Uzun kirpikler ona dokunarak kendini belli ediyordu.

“Neden uyumuyorsun? Saat gece yarısını bile geçti.”

“Ya sen?” dedi Efruz. “Sen neden uyumuyorsun?”

Her ikisi de tedirgindi. Ne olacağını bilmemenin getirdiği o belirsiz ve nedensiz tedirginlik...

Yatakta gevşeyerek kadını kolları arasında sıkıştırdı. “Uyuyacağım şimdi. Yerim tam istediğim gibi.”

Efruz cevap vermezken saniyeler sessizce akmaya başladı. Efruz gözlerinin önünden gitmeyen görüntüyü silemiyordu. Tam elini tutacakken uçurumdan düşen Kartal’a ulaşmak ve onu tutmak için adım atmış ama yapamamıştı. O an öylesine derin bir acı hissetmişti ki üzerinden de kalbinden de atamıyordu o korkuyu. Hislerinin tekrar ayaklanmasıyla kocasına sokulup sıkıca sarıldı.

“Gevşe artık Efruz, sadece bir hayaldi. Öyle bir şey olmayacak, sen de biliyorsun bunu.” Söylediklerine kendisi de inanmak istiyordu ama ne derece başarılı olduğunu bilemiyordu.

“Normal insanlar gibi tanışmış olmak isterdim. Bir sokak ortasında bana çarpabilirdin, ben de sana kızabilirdim. Derken bir kez gülümserdim sana, sen de bana. Böyle basit bir

hayatımız olurdu mesela. Küçük bir düğün yaparken kuracağımız evin masraflarını düşünseydik. Çalışıp birlikte bir hayat kursaydık. Etrafımızdaki insanlar kasap, manav, bakkal falan olsaydı... Benim sahip olduğum güçler hiç olmasaydı. Her rengi kuşanmış olsaydı bedenim. Gözlerim hiç kanamasaydı. Kalbim acıyla kasılmasaydı. Evimizde hizmetçi olmasaydı, ben yapardım yemekleri."

Onu dinlerken hayal etmişti Kartal. Elinde her gün iki ekmekle evinin yolunu tutan babası gibi bir adam olsaydı. Çocuklarını çok sevseydi, eşine her gün her saniye hürmet etseydi. Tek dertleri evin taksitlerini ödemek olsaydı.

Para her şey demek değildi ve her ikisi de bunun getirisini en acı şekilde yaşıyordu.

"Verene nankörlük etmeyelim karıcığım. Sonra sen sürekli ev işi yaparken ellerin bozulabilirdi. Cilt bakımın için gittiğin dermatologlar işsiz kalabilirdi."

Efruz'un gülüşüyle dağılan hüznün tanelerini gören Kartal doğru yerden yakaladığı konuyla kadının kasvetini dağıtmayı başarmıştı.

"Cilt bakımı önemli şimdi tabii. Eller için bir şey yapamıyoruz, yıllar bizden de aceleci."

Kadının elini tutup havaya kaldırdı Kartal. Her ikisi de birleşmiş olan ellerine bakıyorlardı. "Üzerinde çiller göreceğim günleri bekliyorum." Dudaklarına götürdüğü eli uzun uzun öptü Kartal. Efruz'un elini kendi kalbi üzerine yatırıp kendi eliyle kapattı. "Her gece elin bu kalbin üzerinde duracak."



"İyiym Efruz, beni düşünmekten vazgeç," dedi Asude. "Keyfim hiç olmadığı kadar yerinde."

Belli belirsiz gülümsedi Efruz telefonda. "Savaş mı?"

"Ta kendisi. Hayatımda tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Hoş hayatıma bir erkek almadım ama tanıdıqlığım var elbette. Çılgın bir tip. Sınır tanıımıyormuş gibi ama aslında çok da iradeli. Hâlâ elimi tutmaya yeltenmedi." Asude küçük bir kahkaha attığında Efruz da ona eşlik etti.

"Yeltense izin verecek misin? Zavallı Savaş... Abin beni öperken senin gibi düşünmüyordu demek Asude. Yoksa bizim iş yatarmış."

"İzin vermek..." dedi Asude. "O yeltenmiyor, ben de seşimi çıkartmıyorum. Kimse günahsız değil sonuçta, ben de değilim. Abime gelecek olursam, o kendi yolunu çizmişti. İyi veya kötü. Bir şeyler artık onu bizden koparmıştı. İyi ki de öpmüş seni. Neyse... Şanslar nasıl gidiyor?"

"Henüz bir şey yok. Olduğum gibiyim ama iyi geliyor, kendimi rahatlamış hissediyorum. Belgin gerçekten de işini iyi biliyor. Seninle de tanışmak istiyor, döndüğünde onu ziyaret etmelisin."

"Edeceğim elbette."

"Ah, Hai de burada biliyorsun, onunla da tanışacaksın. Gerçi kızların arkadaşı oldu bu ara. Hümeysa ve Selin köşe bucak gezdiriyorlar onu. Ben çıkamıyorum çok fazla, biliyorsun."

"Biliyorum, canını buna sıkma. Bir gün hepimiz özgürce geyeceğiz. Korkusuz ve düşmansız. Hayatımızdaki adamlar çok değerli. Son birkaç gündür bunu düşünüyorum. Bizi bizden daha çok düşünüyorlar. Kaç tane böyle adam kaldı ki?"

"Evet. Bu konuda şanslıyız ama eminim vardır Asude, sadece bizimkiler olamaz."

"Umarım öyledir. Kapatmam gerekiyor, Savaş'la yemek yiyeceğiz."

"Uu... Elini tutmak yok ama baş başa yemek yiyoruz."

"Ne ironi, değil mi? Babam duysa yüzüne bakamam. O kadar da kötü olmasa gerek Efruz. Yanlış bir şey yapmıyorum."

Evleneceğim adamı tanımak istiyorum. Çok önceleri **evet**, bir kez görüp tamam diyorlardı, evlenelim ama çok önceleri **de** boşanmak diye bir kavram da çok azdı. Evlenince **tanıyorlar**-dı birbirlerini, saygıyı en başa koyuyorlardı. Şimdi **önce aşk** bekleniyor, beklenti büyük tabii. Yıllık boşanma oranı **evlilik** oranını geçiyor artık. Günahlarım için af dileyebilirim **ama** sonradan tanıyacağım birini boşamak... Bunu istediğimi **san**-mıyorum. Gözümü kapatarak yapamam bunları. Savaş'ın ailesini tanımıyorum. En büyük sıkıntım da bu. Savaş'ın **beni** olduğum gibi kabul etmesi paha biçilemez ama benim **yü**-zümünden ailesini karşısına almasını da asla istemem."

"Haklısın. Gözünü kapatarak evlenen benim. Pek çok şeyi sonradan öğrenmek çok acı. Bir de benim gibi saçma sapan bir oyunun içine düşmüş olmak... Ne akılla hemen evlendiğimi şimdi bilmiyorum. İlk defa âşık olunca sistemin çökmüş olabilir mi?

"Olabilir."

"Seninki neden çökmüyor peki? Hayır Asude. Ben... Benim içim karmakarışık. Abini sevmek bana başka bir kapıyı araladı. Kapıdan geçtim, sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Kendimi yeteri kadar yetiştirememiş olduğumu düşünüyorum. Bir şeyler hep eksikmiş."

"Abimin karizmasını ve o romantik hallerini hiç hesaba katmıyorsun. Kendini suçlama. Biz kadınlar ilgiyi, hele ki öylesi bir ilgiyi, havada kaparız. Sen de zaten ona karşı boş olmayınca... Bunu kişiliğine yorma. Eğer yoracaksan, aşkın kör gözüne yor çünkü gerçekten çok zalim. Bize hiçbir şey bırakmadan kendi başına bir hastalık hücresi gibi içimize yayılıyor."

"Kartal ölümcül virüs oluyor o zaman," diyerek kahkaha attı Efruz. "Gerçekten de zalim seviyor."

Asude'nin kahkahasıyla ikisi de neşelenmişti. "Ben henüz o kıvama gelemedim."

"Ah, sen yemeğe çıkmaya devam edersen bir akşam seni

kuytu bir köşede öpecek kızım. Efruz demişti dersin. Kalbin Savaş'ın ağzında atınca ara beni."

"Efruz..." diye inleyen Asude'nin telefonun diğer ucunda yanakları al al olmuştu.

"Ne, Efruz? Adam âşık, âşık! Tırnağına dokunanın elini kesecek kadar hem de."

Elini yanağına bırakan Asude ateş gibi sıcaklığı kendi tenninde hissetmişti. "Sen bilmediğim muhabbetlere girmeden ben kapatıyorum. Geç kalacağım yoksa."

"Hm, o var değil mi sırada? Ölmezsin merak etme." Kapatmaya hiç niyeti yoktu Efruz'un. Asude ile uğraşmak birden büyük keyif vermişti ona. Asude de açılan her söze söz söylemeden geçemiyordu.

"Allah'ım... Bir de o var. Sindirmesi çok zor."

"Neyi?" dedi Efruz.

"Hayatından geçen kadınlar..."

"Hayatına bir gün bir Asude'nin gireceğini nereden bildi? Savaş senin yaşam tarzına taban tabana zıt biriydi. Şimdi seninle öğreniyor bir şeyler."

"Evet, oldukça zıt. Yine de ben, yani Asude! Sevgilisi bile olmamış ben... Seni bilmiyorum ama sende de hiç o ışığı göremedim."

"Göremezsin çünkü yoktu. Benim gibi bir erkek düşmanı doğal olarak kendini sakladı. Benimkisi sadece isteksizlikten ibaretti. Eğer normal fikirlere sahip biri olsaydım, abin havasını alırdı."

Asude kıkırdadı. "O hâlde biz beklemişiz diyorum. Neden onlar da bizi beklememiş?"

"Ben de sana az önce onu açıkladım. Her insanın düşünce ve yaşam tarzı kendine özel. Kimse kimseyi yargılayamaz. Beğenmeyen almasın... Alma hadi Savaş'ı. Sırf bu yüzden bırakabilir misin?"

Asude bir süre sessiz kaldı hattın diğer ucunda ve vereceği

cevabı düşündü. "Kara bahtım kör talihim. Geçmişe **mazi** derler."

"'Mazi kalbimde yaradır,' demek yok sonra."

"Az daha gecikirsem Savaş mazi olacak Efruz. Seni **seviyo-**rum abimin güzel gelini."

Efruz burukça gülümsedi. "Seni seviyorum, zalim **adamın** asil kardeşi."

Telefonu kapatıp yanına bıraktı. Oturduğu koltuktan **kal-**karak Kun'u bulmak için evi turladı. Odasında olacağını dü-şündü çünkü evin içinde yoktu. Rahatsız etmemek için oda-sının kapısını çalmadı. Hâlâ tam bir tatil yaşayan Hikmet'i gördü. Telefonla konuşan Hikmet onu görünce eliyle gel işareti yaptı, Efruz da arka bahçeye bakan odada Hikmet'in karşısına oturdu.

"Kendine iyi bak yârim. Allah'a emanet." Konuşmasına son veren Hikmet de telefonunu kapatıp yanına bırakmıştı. Konuşma boyunca elinde çevirdiği kare, gümüş kül tablasını yanındaki sehpanın üzerine telefonun yanına bıraktı.

"Eşin mi?" diye sordu Efruz.

"Evet, özledim. Sesini duymak istedim."

"Zor olmalı."

"Alışyorsun. İşimizi seviyoruz. Kimse bizi zorlamıyor, seve seve icra ediyoruz."

"Ne zaman göreceksiniz birbirinizi?"

"Buradan ayrıldığımda onun yanına gideceğim bir süre, sonra tekrar göreve. Ondan sonrası için yıllık izinlerimizi aynı anda kullanacağız. Güzel bir tatili hak ettik sanki."

"Kesinlikle ettiniz. Nereye gideceksiniz?"

"Sıcak şehirler tercihimiz. İkimizde sıcak iklimleri seviyo-ruz. İznimiz bahar ayına denk geliyor."

"Kaç yıllık evlisiniz?"

"İki."

"Nasıl tanıştınız?" diye neşeyle sordu Efruz. Bir aşk hikâyesini daha bünyesi seve seve kabul edecek gibiydi.

Hikmet'in gözleri parladı. Yerinde daha rahat bir pozisyon alarak dizlerini altında toplayıp Efruz'a baktı. "Görevde," dedi gülerek. "O sanki ışık saçıyordu bana doğru. Oysa erkeklerin hepsi aynı giyimliydi ama o başka gibiydi. Bir ordu dolusu erkekten ayırt etmek deyimini yaşamıştım."

Efruz gözlerinden kalpler çıkararak dinliyordu kadını. "Ya o?"

"Çok güzel gülüyordu. Böyle bakışlarında bile bir ömür yaşanır gibi derin derin bakıyordu."

"Işık saçan tek o değilmiş demek..."

"Sanırım öyle. Görev boyunca bakışmadan öteye geçemedik ki, bu gerdan kırma bir bakış da olmuyor. O polis, görevinde. Ee, ben teğmen, kendi görevimde. Sessiz bir hissiyat yaşadık. Görev bitti o kendi evine, ben kendi evime döndüm. Bir ay sonra onu evimin kapısında gördüm."

"Ya..." derken eridiğini hissetti Efruz.

Hikmet'in gülüşü yüzünü kaplamıştı. "Kahve içtik, olmadı, yetmedi. Sohbet sohbeti açtı, bu sefer yemek yiyelim dedik. Bir günlüğüne gelmişti yanıma ve geri dönecekti. Girdiğimiz kafede gece yarısı kalktık masadan. Doyamamıştık. O bir gün bana aylarca yetmişti. Telefonda konuşuyorduk sürekli. Bir gün ben kalkıp gittim, sonra yine o geldi. Evlenelim dedik. İki yıldır evliyiz."

"Çok güzeldi. Hep mutlu olursunuz inşallah. Çocuk düşünüyor musunuz peki?"

"Üsteğmen olunca. Bir yıl daha sürecek gibi. Hem de tayinimizi annelerimizin olduğu yere istiyoruz ki çocuğumuza bizim gibi bakan birileri olsun."

Efruz kahkaha attı. "Annelere güveniyoruz demek. Sanırım ben de anneme güveneceğim bu konuda. Bebeği kucağıma bile alamam. En azından yeri doğduğunda. Hiç almadım, bakmayı da bilmiyorum."

Hikmet de gülümsedi. "Yeğenlerim var, o yüzden **ben bi-**raz idmanlıyım."

"Ama çok küçük oluyorlar. Korkarım. Bir de **sürekli ağ-**lıyorlar." düşünürken irkildi Efruz. "**Çocuk yapmasak mı** acaba?"

Hikmet kahkaha attı. "Ben yapacağım Efruz, sen **bilirsin."**

"Mecburen ben de. Ben tam olmamışım sanki Hikmet, **her** şeyim bir garip."

Salona doğru yaklaşan ayak seslerini es geçti Efruz **çünkü** Hümeysa bıcı bıcı sesiyle kendini belli ediyordu.

"Ama bana hiç acımadınız, dört aylık hamileyim ben. Kızımın canı kahve çekti, siz bana içirmediniz. Ya kızımın **bir** yerinde kahve çekirdeği izi çıkarsa, ha? Aman Allah'ım! Cemile abla bana bol sütlü bir Türk kahvesi yapıverir misin? Kızım bunu kaldıracak kadar güçlü mü acaba?"

"Bol sütlü nasıl oluyor?" diyen Selin, Hikmet'e asker selamı verip yanına oturdu. Tüm zaman boyunca Hümeysa'nın kahve isteğinden yorulmuş, sıkılmıştı.

Hai de çantasını bırakıp Efruz'un yanına oturdu. Tekli koltuğa arkasına yastık bırakan Hümeysa da yerleşirken hâlâ söyleniyordu. "İçirmediler Efruz."

"Senin ve kızının iyiliği için Hümoş," dedi Efruz.

"Canımız çekiyor ama," diyerek dudaklarını büzdü genç anne adayı.

Cemile yanlarında bitti o an. "Vallahi doğru diyorsun, ya kahve izi çıkarsa? Ben sana bol sütlü az kahveli hemen yaparım Hümeysa," dedi Cemile.

Selin göz devirirken Efruz'la Hikmet kahkaha attı.

"Yap bari Cemile abla. Hepimize birer sütlü Türk kahvesi al gel, kendine de yap. Kadın kadına anın tadını çıkartalım hem de yeğenimizde kahve lekesi olmasın," dedi Efruz.

"Hemen yapıp geliyorum," diyen Cemile genç bir kız gibi seke seke mutfığa yollandı.

Kısa bir süre sonra gelen kahveler eşliğinde Cemile de bir kaseye oturmuştu. Dakikalar neşeyle birbirini kovalıyordu. Uzun süredir bu kadar güldüğünü hatırlamıyordu Efruz.

Hikmet başına gelen trajikomik olayları anlatıyordu. Hümeysa dört aylık minicik karnının üzerine koyduğu eliyle kahkaha atıyordu.

Efruz'un dudaklarına götürdüğü fincan elinin titremesiyle yere düştü. İncecik dokunmuş, pahalı halının üzerine dökülen kahveye ve yuvarlanarak parke üzerinde duran porselelen fincana döndü tüm bakışlar.

Efruz oturduğu yerde, yere düşen fincana bakıyordu. Yüreğini kısıp almaya hazırlanan bir sancının çok ama çok yakında olduğunu hissediyordu.

Elleri kendiliğinden titremeye başladığında odadaki sessizlikle kadınlar yerlerinde doğruldu. Efruz ellerini görüş hizasına kaldırıp baktı. Yüreği gitgide sıkışıyordu. Göğsü nefes alışlarına hız katarken, Selin ayağa fırladı.

"Ne?" diye bağırdı. "Efruz!"

Arkadaşının yanına geldiğinde odadaki kadınlar da ayaklanmış, Efruz'un başına birikmişti.

Ellerini birbirine kenetlemeye çalıştı Efruz. Yapamadı. Ondan izinsiz gibiydi elleri. "Selin!" dedi acıklı bir sesle. "Bir şey oluyor."

Arkadaşının ellerine sarıldı Selin. Gözlerinde şaşkınlıktan ziyade korku vardı. "İyi şeyler düşün."

Cemile gördüğü sahneye o kadar yabancıydı ki hanımına ne olduğunu kavrayamıyor olmanın şaşkınlığını yaşıyordu. Hümeysa korkuyla ayakta bekliyordu. Hikmet gözlerini kısmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Selin'in elleri arasındaki elini hızla çekip kalbine götürdü Efruz. Acı içinde attığı çığlıkla koltuktan kayıp az önce döktüğü kahvenin üzerine çöktü.

Onun çığlığı hepsinin vureğini deşerek geçmişti. Selin ve

Hümeysa biliyordu ki bu çığlık hiç iyi bir şey için atılmamıştı. "Efruz..." diyerek ağlamaya başladı Hümeysa.

Hai arkadaşına bakarken içi yandı. Gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı. Amcasının ona, "Gitmek zorundayız. Efruz'u kurtarmak zorundayız," sözleri kulaklarında çınladı. Hiçbir şey bilmiyordu ama amcasını çok iyi tanıyordu. Ufukta ne varsa göreceklerdi.

Selin yanına çöküp kadını kollarına almak istediğinde onu doğrultmaya da çalışıyordu. "Kendine gel, ne olur," diye ağlamaklı bir sesle yalvardı Selin.

Başını kaldıran Efruz'un gözlerinden kan akıyordu. Selin hıçkırdığında Efruz gücünün son damlasına kadar çığlık attığında evinin üzerindeki helikopter seslerini duydu.

Selin'den kurtulup koşarak sürgülü kapıyı açıp bahçeye çıktı. Başını gökyüzüne kaldırdığında evin üzerinde gezinen üç tane helikopterle gerçeğin ta kendisini yaşamaya başladı.

Sesi evin her yerini kapladı. Gözlerinden akan kan damlaları beyaz kazağına hiç çıkmayacak lekeler bırakıyordu.

"Kartal!" diye bağırdı avazı çıktığı, gücü yettiği kadar. Aşkın onna verdiği güçle. "Kartal..."

Gücünü kontrol altına alamadı. İçindeki volkanın patlama, lavlarını etrafa saçma, ne var ne yok yakıp yıkma vaktinin geldiğini hissetti.

Havuzun suyu sert bir rüzgâra kapılmışçasına dalgalandı. Etrafa sular saçmaya başladı. Nefesi göğsüne dar gelen Efruz elini kalbinin üzerine bıraktı. Arkasını dönerek eve, telefonuna ulaşmak istediğinde tam karşısında Kun'u buldu.

Adam ona her zamandaki gibi düz bakıyordu. Kızlar ise Efruz'un gözlerinden akan kan damlarına.

"Nerede?" diye bağırdı adama. "Kocam nerede? Sen biliyorsun!"

"Sakin olacaksın, Efruze," dedi Kun. "Bu şekilde onu bulamayacaksın."

Adamın hiçbir şey olmamış gibi sakın sakın konuşması bile Efruz'un içindeki kabaran lavları artırıyordu. "Bana kocamı bul!" diyerek adama yürüdü. Karşında durup acıyla baktı adama. "Lütfen..."

"Sana yardım etmeye geldim ama en büyük yardımı sen kendine edeceksin."

Ellerini saçlarına daldırıp deli gibi çekti Efruz. Adama döndü ama diyecek bir söz bulamadı. İçi karışıyorken aklını toparlayamıyordu. Kun ona hiç yardım etmiyordu. Evin içine kasırga girdi. Tablolar yere düştü, perdeler havaya savruldu. Ufak denecek ne varsa etrafa dağıldı.

Evin içinden gelen sesleri duyar duymaz koşarak evin ön tarafına ilerlediğinde hepsi de ardından geliyordu.

Giriş kapısının önünde duran adama baktığında acı gerçeği yine yaşadı.

"Dayı," dedi acıyla. "Kartal nerede?" Bir umut sormuştu. Belki söz olsun diye, belki hissettikleri yalan olsun diye bir onay almak istermiş gibiydi.

Recep binbaşı ona doğru yürüdü. O kanlı gözlerine aldırmadan, kadının yıkılmak üzere olduğunu fark ederek... Yeğenin acısını yaşayarak...

"Bulacağım, söz veriyorum."

Efruz'u kolları arasına alan Recep binbaşı kadının ağlayarak attığı canhıraş çığlığı eşliğinde kucakladı onu. Kendinden geçen kadını kucığına aldığı anda Efruz'un kanlı gözyaşları ona da bulamıştı.



Gözlerini açtığında Ensar babasını karşısında gördü. Böyle mi gelecekti oğlunun evine? Gelmişti ama oğlu yoktu ki

şimdi. Adam karşısında ağlıyordu. Asude karşısında kendini zor tutuyordu. Hatice annesi kendini salmış gibiydi.

Şenay Hanım, Hatice annesinin elini tutmuş, bırakmıyordu. Hatice Hanım'a her şeyin geçeceğini söylüyordu kendi gözyaşlarını saklamaya çalışarak.

"Baba," dedi Efruz. "Sen geldin ama o yok. Hep senin geleceğin günü hayal etti."

Ensar Bey'in omuzları sarsıldı. Başı önüne düştü, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Asude kendini odadan dışarı attı. Hatice annesi daha şiddetli ağladı.

Efruz yanındaki kayınpederine sokuldu. Kocasından hep güç almıştı. Onu tanıdığı günden bugüne kadar Kartal'dan aldığı tek şey güçtü. Kendini güçlü bir kadın sandığı zamanlarında bile kocasının yanındaki gücüyle alakalı olduğunu artık biliyordu. Kartal ona kendi gücünü vermişti.

Gelinini kollarına saran adamla ağladı Efruz. Gözlerinden akan kanları babasına da bıraktı.



Evin içi, Efruz'un içi kadar kalabalık değildi. Kartal varlığıyla da yokluğuyla da Efruz'un içini dolduran tek insandı. Benliğini saran adamın ruhu, sanki onun içinde nefes alıyor gibiydi. Her nefesinde Kartal onun içinde yaşıyordu.

Her bir zerresi bugün kocasına aitti. Ağlamadığı bir saniye bile olmamıştı. Saatler saatleri kovalıyordu. Tam yedi saatlik tek bir haber dahi gelmemişti. Kanlı kazağı hâlâ üzerindeydi.

Sakinleştirici verilmesine Kun izin vermemişti. Bahçedeki hasır koltukta dizlerini karnına çekmiş, kollarını da bacaklarına dolamış hâlde sessizce ağlıyordu. Aklından bir an dahi çıkmayan adamın yokluğu onu zehirliyordu.

"Abla."

Gelen sesle gözlerini bir kez daha kapatıp açtı. Kardeşi

de gelmişti. Ayağa kalkıp kendine doğru koşup, ağlayan kardeşine sımsıkı sarıldı. "Erva," dedi çatal çatal olmuş sesiyle. Erva daha sıkı sarıldı. "Ağlama! Bulacağız onu." Başka bir şey diyemiyordu genç kadın. Başka ne deneceğini bilmiyordu.

"Ben olmalıydım ama onu aldılar. Bu neyin cezası Erva?"

Erva geriye çekilip ablasının kanlı yüzüne ellerini sardı. "Eğer sen olsaydın kanatlı karizma eniştem dünyayı yerinden oynatırdı. Sen güçlü olmak zorundasın, ağlamanın hiçbir şeye çare olmadığını biliyorsun. Şu hâline bak! Her yerin kan içinde. Kendini toplamak zorundasın!"

Hiçkırarak başını eğdi Efruz. "Nasıl yapıldığını bilmiyorum. Ben ne zaman ağlasam, o hep yanımda oldu ve şimdi yok."

"Gelecek! Gelecek ve seni böyle gördüğünde sana çok kızacak. Üzerini değiştirelim. Daha sakın bir şekilde haber bekleyeceğiz. Bu hâlinin kimseye faydası yok, seni bitiriyor."

Kanlı ellerini yüzüne sürüp saçlarını geriye attı. Derin nefes alıp kardeşine baktı. "Tamam," diyebildi.

Ablasının üzerini kendi değiştirdi. Elini yüzünü yıkamasına yardım etti. Islak yüzünü silerken havlu kana bulanıyordu. Erva, ablasına verdiği güçten kendi de istiyordu. Ağlamamak için üstün bir çaba sarf ediyordu. Asansörle aşağıya indiler. Evin her yerinden telsiz seslerine karışmış askerlerin konuşmaları duyuluyordu. Evdeki tüm telefonlar yer tespit cihazlarına bağlanmıştı ama saatlerdir tek bir telefon bile gelmiyordu.

Hümeysa üzüntüden yerinden kalkmak istemiyordu. Erdal yanı başında hem karısına hem de dostlarına destek oluyordu. Hai sessizce bir köşede oturuyordu. Selin'in de onlardan bir farkı yoktu. Asude'nin elini tutmuş, ona güç veriyordu. Herkes birbirine sessizce her şeyin geçeceğini anlıyordu.

Belki de hiçbiri buna inanmıyordu...

Daha sakin olmanın yanında biraz da güçlü görünümüy-
le mutfığa girdi. Adamlar siyalara bürünmüştü. Hepsinin
üzerinde daha önce görmediği siyah kamuflej kıyafetleri var-
dı. Her yanları mühimmat doluydu. Her an savaşa girecekler-
miş gibi görünüyordular.

Kılıç, Savaş, Harun, Bulut ve Tamer hararetle bir şey konu-
şuyorlardı. Efruz'u görür görmez sustular.

"Ne oluyor?" dedi Efruz.

Yıkılmış yüzü, dağılmış hâliyle Kılıç başını iki yana salladı. "Hiç, sadece fikir yürütüyorduk."

"Bir şey sakladığınızı anlayacağımı biliyorsun Kılıç." Tü-
kenmiş de olsa dik durabiliyordu Efruz.

Kılıç gözlerini yumdu. "Baban olduğunu hepimiz biliyo-
ruz ama ya abin? O nerede Efruze? Hani çok pişmandı? Hani
seni seviyordu? Neden seni görmeye gelmedi? Bu kadar mı
kin dolu sana?"

Bunu zerre kadar düşünmemişti Efruz bu sebeple gözleri
dehşetle açılmıştı. "Abim mi?"

"Yavaş!" dedi Erva. "Sözlerine dikkat et!"

"Abim mi yaptı?" diye sayıkladı Efruz. Abisi bunu ona
yapar mıydı? Böylesi bir zalimliği nasıl yapardı kardeşine?
Masum değildi ama o üzgün adamın sesini hiç unutmuyordu
ki. İç dünyası bir kez daha kahroldu. Bu kadar aşağılık olma-
malıydı Aydın.

Kılıç, Erva'ya baktı. "Sadece bir fikir. Kartal yok! Bu evin
dışındaki herkes zanlı. Anlamaya çalışıyoruz. Baktırdım, abi-
niz kayıplarda. Nerede, siz söyleyin?"

"Kılıç," dedi Erva adama yaklaşarak. Kılıç genç kadına
baktı. Arkadaşı, can yoldaşı şimdi yoktu ve onun için aklına
gelen her insan şimdi haindi.

"Eğer abimse ben kendim öldürürüm ama değilse bize bir
özür borçlusun." Göz göze bakıyorlardı. Kılıç sarf ettiği söz-
lerden pişman değildi ama tartışmak istemiyordu. O sadece

destunu istiyordu. Kuyruğuna basılmış kedi gibiydi içi. Paralamak istiyordu. Önüne kim gelse paramparça etmek istiyordu. Kartal onun tek ailesiydi.

"Tamam," dedi Tamer. "Hepimiz gerginiz ve daha fazla gerilmenin alemi yok. Her kimse zaten ölecek. Efruze'yi de daha fazla germeyin."

"Efruze."

Arkasını dönen Efruz'un gözleri duyduğu şeylerin gerçek olması ihtimaliyle boş boş baktı Kun'a.

"Benimle gelir misin? "

Düşünceleri çorba olan Efruz başını sallamakla yetinip ayaklarını bahçeye sürüdü. Kun onu bahçe kapısında bekliyordu. Kapıdan dışarı çıkıp gözden kaybolduğunda Erva, Kılıç'a döndü tekrar.

"Ablamın yanında bunu nasıl söylersin?" diye sessizce çıkıştı adama. Sesinin duyulmasını istemiyordu.

Kılıç'ın öfkesi kendine yetiyordu, Erva da onu sadece perçinliyordu.

"Senin abin yüzünden değil mi bu başımıza gelenler?"

"Abim mi dedi gidin uyuşturucu borununun zehirlerine silahlarına el koyun diye? Abim mi dedi Latif'in hesabını patlatın diye? Abim mi dedi Kartal'a, Efruze ile evlen diye? Benim abim kumar oynadı ve kaybetti. Bunun bilincinde bile değildi. Şimdi beklediğim en son şey kız kardeşinin kocasını kaçırmaması. Abimi savunmak değil bu ama sen bir günah keçisi arıyorsun. Kartal abi, ablama dediklerini duysa dişlerini eline verirdi."

Mutfağın içindeki adamlara tek tek baktı Erva. Abisinin yapmadığına emindi. Aydın aylardır vicdan azabından kahroluyordu. Olamazdı ona göre. Abisi yapmış olamazdı. Buna inanamazdı. Babası dediklerinde hiç tereddüt etmeden odur dedi sessizce ama abisi için diyemiyordu. Yanılmamayı diledi.

"Kartal benim tek ailem Erva. Benim için bunun ne demek olduğunu anlayamazsın. Şimdi yok ve benim tek düşündüğüm ona bunu kim yapmışsa yaşamayacak olduğu. İster baban ister abin isterse başka biri." Kadının gözlerinin içine baktı. Yıkılmıştı ama ayakta durmaya çalışıyordu. "Ölecek! Ve sen şimdiden duaya başla ki sizden biri olmasın." Oturduğu bar taburesinden kalkıp Erva'nın karşısında durdu.

Erva çenesini havaya kaldırdı. Onunla aynı fikirdeydi. Ablasının canını yakan kim olursa olsun, yaşamayı hak etmiyordu.

"Elin titrerse adam değilsin! Sen yapmazsan ben yaparım!"



9.BÖLÜM

Aklında Kılıç'ın, abisi için söylediği sözler dönerken Kun'un karşısında yerini almıştı. Artık ağlamıyordu ama kalbindeki ağırlık olduğu gibi duruyordu. Göz aklarından eser yoktu. Ağladığı zaman gözyaşı yerine kan damlıyordu. Gözleri şişmişken kalbi patlayasıya ağırlıkla doluydu.

Bahçeye düşmüş gecenin karanlığında sessizce duruyorlardı. Sessizlik sadece ikisi arasındaydı. Evden yayılan yüksek sesler donatıyordu her yanlarını.

"Neden hâlâ bekliyorsun?" dedi Efruz, bitik nefesiyle. "Sen onu bulabilirsin. Beni bu eziyetten kurtarabilirsin. Buraya bunun için gelmedin mi?"

Kun sakinliğini hiçbir vakit kaybetmemişti, şimdi de yüzünde asılı duruyordu aynı şekilde. "Buraya senin için geldim. Kartal için gelmedim. Seni sıkıştığın karanlıktan kurtarmak için görevlendirildim. Sen başarmak zorundasın Efruze. Sen, bizim için çok kıymetlisin."

Efruz hınçla kaşlarını birleştirdi. "Ne demek bunlar? Siz kimsiniz?"

"Ben ve benim gibi olan bir grup insan. Bizler doğaüstü güçlerle donatıldık. Sen de öylesin. Sen doğduğunda biz o kadar mutluyduk ki anlatılamaz o gün. Fakat bir şey oldu.

Bir gün bana geleceğin bildirildi. Tanrı biz insanları dünyaya göndermeden önce yarattı. Ruhlarımız bizden çok önce dünyada yaşamlarını tamamladılar. Başımıza gelmiş, gelecek her şeyi yaşayıp bitirdik, sen de biz de... Hepimiz yani tüm insanlık. Seni bilmemizin nedeni de bu. Fakat sonunun ne olacağını kimse bilmiyor. Sen savaşmak zorundasın."

Tek bir kelime bile anlayamıyor olması içinde bulunduğu durumdan olabilirdi. Efruz, adama düz bakıyordu. Anladığını zerre kadar düşünmüyordu. "Ben... Ben seni anlamıyorum. Siz kimsiniz?"

"Doğaüstü güçlere sahibiz. Hepimizin bir üstü var Efruze. Siz Müslümanlarda da olduğu gibi. Sizin din adamlarınız der ki: 'Hiçbir bilgi hiçbir zaman yeterli değildir. Her zaman öğrenilecek bir şey muhakkak vardır.' Bu bizim için de geçerli. Ve sen!" dedi kadına bakarak. "Sen bizim için en değerli hazinesin. Biz seni korumakla görevliyiz."

Gözlerini kapatan kadın elini saçına daldırıp geriye itti. Düşünüyordu ama anlamadığı apaçık ortaydı. Aniden adama döndü. "Ben bir hiçim. Sen neden bahsediyorsun? Sen kim, ben kim?" diye bağırdı Çince. Mutfaktakiler sese dönmüştü.

"Sen doğduğunda bir ışık yandı Efruze ama o ışık sonra söndü. Sen o ışığı tekrar yakacaksın. Sen bir hiç değilsin. Biz sendeki güçleri kazanabilmek için yıllarca çalışıyoruz ama sen gücünle geldin dünyaya. Seni bizim için özel kılan bu!"

Anlamsızca yüzünü buruşturdu. İşaret parmağını kendi göğsüne bastırdı. "Ben!" dedi.

"Sen ve senin ailen."

"Ailem?" dedi daha da şaşkın bir tavırla.

"Babanın büyükbabası... Sendeki güçlerin tamamına sahipti. Sen öylesine bir ırktan gelmiyorsun."

Ağzı açılan Efruz, şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışı-

yordu. Dili ağzı içinde hareket ediyordu ama söz çıkmıyordu. Olduğu yere çivi misali çakılmıştı.

"Büyükbaban kendi ölümünü hazırladı. Güçlerini kötü yönde kullanmaya başladığında öleceğini hesaba katmadı. Sen, ondan sonra gönderilen özel tek kişisin. Tanrı istediği kişiye verdi. Denedi. Sınadı. Büyükbaban kaybetti. Şimdi sen de kaybeden olabilirsin. Tarafını seçeceksin."

"Ne tarafı? Neden taraf? Ben... Ben kötü biri değilim," dedi can çekişircesine. "Benim gücüm bile yok. Sen ne demeye çalışıyorsun?"

"Telefonun nerede Efruze?"

Şimdi şu konuşmanın ortasında telefonun ne anlama geldiğini düşünmedi. Arka cebine koyduğu telefona gitti eli. Hızla çıkarıp adama gösterdi. "Burada," demesiyle bildirim sesi yükseldi telefondan. Yutkunarak baktı Efruz. Eli titredi ama hızlı bir hareketle elinde sıkı telefonunu.

"Aç ve bak!"

Soluğu ciğerlerine dar gelirken kalbi üzerindeki ağırlığın arttığını hissetti. Yutkunup, telefonu elinde çevirip açtı. Gözleri hızla açılırken dişleri birbirine girdi. Ekranda kocasının başka bir kadınla müstehcen fotoğrafı belirdi. Kartal'ın üst bedeni çıplaktı, alt kısmı görünmüyordu. Yarı çıplak bir kadın iki eli de kocasının üzerindeydi. Fotoğrafın üzerindeki yazıya kaydı gözleri.

"Kocan benimle, onu merak etme. Eğleniyoruz."

Ağlamaya başladığında gözlerinden kan damlaları akıp yüzünü yine kana bulamıştı. Elindeki telefonu yere fırlatıp Kun'a arkasını döndü. Ellerini havaya açarak bağırdı. "Hayır!" dedi. Sesi evdeki herkesin kulağını parçaladı. Deli gibi kendi etrafında dönüyordu. Bağırıyor, sesi çıktığı kadar ortalığı yakıyor, yıkıyordu. İçindeki kadın onu paramparça ediyordu. "Kartal!" diye bağılıyordu.

"Yalan olsun!"

Evin içindeki insanlar bir bir bahçeye çıktığında, Efruz'un gözleri hiçbirini görmüyordu. Hareketleri bir deliyi andırıyordu. Kalbindeki kötü kadın onu elinde bir kazmayla deşiyordu. "Gördün mü?" diyordu. "Aldattı seni. Sen onun için ağlarken o seni aldattı!"

"Yalan!" diye bağırды gökyüzüne doğru. "Sessiz ol!" Ellerini kulaklarına kapattı. Erva ve Selin ona doğru geliyordu. Efruze'nin tepkilerine anlam veremiyorlardı. Akıllarına gelense en kötüsüydü: Kartal öldü mü? Nefesleri kesildi. Bahçede aniden bir rüzgâr esti. Ağaçlar gelişigüzel iki yana deli gibi savruluyordu. Hasır oturma grubu Efruz'un her hareketiyle bahçenin bir ucuna uçuşurken Erva ve Selin oldukları yerde kaldılar. İnsanların tenlerini yalayan rüzgâr Efruz'un içinde esiyordu.

Kun aniden bileğinden tuttu ve hızla kendine çevirdi. Yüzü kan içinde kalan Efruz adama kanlı gözleriyle baktı. "Yalan olduğunu söyle," diye inledi Efruz. "Yalan de bana."

"Tarafını seç!" dedi Kun, yüksek sesle.

"Ne tarafı, ne?" diye bağırды Efruz.

"Kocan seni aldattı mı Efruze?"

Bütün o yaşananlar, o âşık adamın her bir sözü, bakışı, her bir dokunuşu, gözleri zihninden bir bir akmaya başladı. Ay-lar süren evliliğinde ve öncesinde Kartal'ın ona kendini ifade edişleri... O sahip çıkışı... Güzel sözleri... En değerli mücevher gibi davranılması... Ve içindeki kadın!

Bir hıçkırık dudakları arasından kaçtığında oradaki herkesin yüreğine damlamıştı kan. Kadının çaresiz sessiz haykırışı hepsinin yüreğine oturmuştu.

"O yapmaz! Kartal bana bunu yapmaz! Herkes yapabilir ama o yapmaz!" dedi usul usul.

Esen rüzgâr durdu. Ağaçlar hiç savrulmamış gibi sakinliğine geri döndü. Oturma grubu eski hâline dönerken pek çok göz yutkunarak izledi.

Ve Kun elini bıraktı. "Psikoloğunu ve hocasını buraya çağır! Sana dört kadından bahsetmiştim. İkiisi onlar, biri kocanın kız kardeşi, diğeri de senin içinde. Kocana inanır, kendine güvenirsen, savaşı sen kazanacaksın! Aksi takdirde herkes kaybedecek. En çok da sen!"



Fotoğrafın gönderildiği numaraya hiçbir şekilde ulaşılmadı. Bir saatin sonunda Efruz tekrar üzerini değiştirmişti. Çalışma odasında Gülnur Hanım ve Belgin ile birbirilerine anlamsızca bakıyorlardı. Gülnur Hanım gecenin bu saatinde neden buraya askerî güçler tarafından getirildiğini anlamaya çalışıyordu Belgin de kaçak bakışlar atıyordu. İngiltere'den buraya Belgin'in anlattıkları üzerine merak içinde gelmişti ama şu içinde bulunduğu durum ona saçma sapan ve ürkütücü geliyordu. Belgin için de bu hemen hemen aynıydı. O da bir grup asker tarafından evinden alınmıştı. Efruz'la telefonda konuşmuşlardı ama net bir şey de alama-mıştı kadın.

"Gecenin bu saatinde neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuz, biliyorum." Efruz derin bir nefes alarak devam etti. Nereden başlaması gerektiğini de biliyor sayılmazdı ama bir yerden başlaması gerekiyordu.

"Benim..." dedi iki şaşkın kadına bakarak. Kelimeler dökülmüyordu. "Bana yardım etmek zorundasınız. Çok delice bir şey, evet bu olanlar ama bana yardım edecek kişilerin siz olduğunu biliyorum. Bunun nasıl olacağını ben de bilmiyorum ama sizin bir fikriniz var diye umuyorum."

"Sorunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum artık Efruze Hanım. Bu olanlar çok tuhaf," dedi Gülnur Hanım.

"Sorun... Sorun benim içimde. İçimdeki kadından bu gece kurtulmak zorundayım. Hayatım buna bağlı."

“Nasıl?” dedi Gülnur Hanım. “Evinizin içi polis **kaynıyor**. Siz yıkılmış durumdasınız. Neler olduğunu bilmek **bizim** hakkımız.”

Belgin ayağa kalktı. Efruz’a doğru yürüdü. Onca **zaman**-dır onu çözmekle kalmamış, tanımişti da. “Kartal Bey **nerede** Efruze? Neler oluyor?”

Dolmak üzere olan gözlerini derin bir nefesle **geriye** **yol**-ladı Efruz. “Bakın! Benim bazı güçlerim var ama bunu **daha** sonra açıklayacağım. Kocam kaçırıldı ve onu bulmak **benden** geçiyor. İçimde bana ait olmayan biri var! Benim içindeki **ka**-dını çıkartın!”

Gülnur Hanım da ayağa kalktı. Şok üzerine şok **yaşamak** ne demek, onu yaşıyordu kadın. Efruz’un hâliyse sorularına cevap olacak gibi görünmüyordu. Karşısında bulduğu **ka**-dın korkmuş, çaresiz ve sorunun ne olduğunu bile bilmeyen bir hâldeydi. Öğrencisi Belgin’e baktı. Belgin de onun kadar şaşkındı. “Belki sonra konuşuruz. Anlıyoruz ki **değişik** bir durum söz konusu. Ben buraya sizin için dönmüştüm. Bu çok daha **değişik** aslında ama bir uzman olarak size yardım edeceğiz.”

Nefesini saldı Efruz, saçlarını geriye itti. “Sonra konuşaca-ğız, söz veriyorum ama şimdi neyi nasıl yapacaksınız, hemen yapmak zorundasınız. Kocamın hayatı söz konusu.”

Belgin ve Gülnur Hanım, detayları, yapılması gerekenleri çok daha önceden aralarında konuşmuş, aynı sonuca varmış-lardı. Şimdi geldikleri nokta onları şaşkınlıktan da öteye gö-türüyordu ama ne yapacaklarını biliyorlardı.

“Başlayalım,” dedi Gülnur. Belgin hem başıyla onayladı hem de sözleriyle. “Tamam, hocam. Ben dışarıya bakıyorum şimdi.” Belgin odadan çıkarken Efruz ve Gülnur Hanım da onu takip etti.

Kapıdan çıkar çıkmaz Kun ile göz göze geldi Efruz. “Sen de yanımda ol.”

“Hemen yanı başında olacağım kızım,” dedi Kun. Gül-

nur Hanım, Kun'a baktığında Efruz, "Kun. Kendisi bir keşiş. Benimle birlikte olacak. Ona güvenin. Göreceğiniz her şeyi unutacaksınız. Tek bir ağızdan dahi duymayacağım. Size gerekli açıklamayı ben daha sonra yapacağım. Bu bizim için çok önemli."

Ne göreceğini anlamayan kadın biraz gerildi. Aslında Efruz da bunu söylerken ne göreceklerinden emin değildi ama kırmızıya dönen gözleri ve kanlı gözyaşlarını düşününce uyardıktan edememişti. Emir kipleri ve ortada dönen bambaşka bir şey Gülnur Hanım'ı ürkütse de, "Sorun değil. Hastalarımızın özellikleri bizde kalır," diyerek güven vermeye çalıştı.

Belgin yanlarına gelerek durdu. "Arka tarafta bir oda var hocam, bana uygun göründü."

"Ne için?" diye sorarken buldu kendini Efruz.

Gülnur Hanım ona döndü. "Hipnoz olacaksınız."



Kendini toplamakta uğraş veren Asude elindeki telefona bakıp duruyordu. Efruz onun da odada olmasını özellikle istemiş, o da soru sormadan kabul etmişti. Olanların hiçbirisi akıl alır gibi değildi ve abisi için ölesiye bir korkuyordu.

"Burada olmak istediğine emin misin Asude?" dedi Gülnur Hanım.

Hocasına başını kaldırıp baktı Asude. "Eminim hocam. Efruz da özellikle istedi."

"Peki, sadece izleyeceksin. Efruz'un istediği üzere kayıt yapacaksın çünkü uyandığında hiçbir şey hatırlamayacak ki bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum hocam." Başını çevirip baktı Asude. Havuzun başında Efruz'u sakinleştirmeye çalışan Kun'u izledi.

Saatlerdir tek bir umut ışığı bile yanmamıştı abisi adına.

Tüm ordu Kartal'ı arıyordu ama ondan tek bir iz bile yoktu. Dayısı kafayı yemek üzereydi. Kılıç'ı, Selin zapt ediyordu. Annesiyle babası çıkmış durumdaydı.

O hâlâ havuz başını izlerken elinin üzerindeki sıcak temasla döndü. Elini tutup sıkan ele karşılık verdi. Dudaklarına götürüp öpen adamdan aldığı güçle gözlerinden yaşlar süzüldü. "Çok korkuyorum Savaş." Sesi bir mırıltıdan farksızdı. Boğazı sürekli kabarmaya hazır deniz gibi dalgalanıp duruyordu.

"Hepimiz korkuyoruz ama güçlü olmak zorundayız. Bulacağız, buna inan."

Başını salladı Asude. Açılan sürgülü kapıdan Efruz'la Kun odaya girdi. Savaş son kez sevdiği kadına bakıp odayı dışarı çıktı. Belgin sürgülü kapıyı sıkıca kapatıp, büyük salona yürüdü. Oradaki herkese sessiz olmasını, tek bir gürültü dahi çıkarmamalarını güzelce izah ederek geri döndü. Evin içinde tam bir sessizlik hüküm sürmeye başlamıştı şimdi.

Gülnur Hanım, Efruz'a döndü. "Hazır mısınız?"

Bir nefesle göğsünü şişirip bıraktı Efruz. "Hiç olmadığım kadar hazırım."

"Çok güzel! Şimdi," derken koltuğu işaret etti. "Buraya otur ve beni dikkatle dinle."

Efruz söylenileni yaparak koltuğa oturdu. Gözleri Gülnur Hanım üzerinde gezdikten sonra Asude ve Belgin'e baktı.

"Uyandığımda hatırlamak istemiyorum."

"Hatırlanacak bir yaşta olmadığını düşünüyorum. İstesen bile bu zor olacak. İstedğin zaman uyanacaksın. Tam bir uyku hâli olmayacak. İki ayrı tarafta da olacaksın. Beni de duyacak, geçmişe de gideceksin. Beni dikkatle dinleyecek, sorularıma yanıtlar vereceksin. Bunlar seni ürkütmesin. Evet, geçmişe gideceksin ama sen bu zamana aitsin. Geri döneceksin bile demiyorum çünkü sadece zihnin gidecek, sen bura-

dasın. Günün her saatinde başımıza gelen bir durum hipnoz. Biz fark etmiyor olabiliriz ama bir kitabı okurken aslında hipnoz oluyoruz veya bir dizi film izlerken, biri bize bir şeyler anlatırken. Sıra dışı bir eylem değil bu. Bana güveniyor musun?"

Hiç düşünmeden, "Evet," dedi Efruz.

"Ben ne dersem onu yapacaksın, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Gülnur Hanım neler olacağından şüpheliydi. Çünkü  ncesinde Efruz'a hipnoza yatkınlığı olup olmadığının testini yapması gerekiyordu ama durum farklıydı. Yatkınlığının testini yapacak bir zamanda olmadığını biliyordu. Yatkın veya değil, Efruz hipnoz olmak zorundaydı. Kaç kez denemesi gerekirse gereksin, başaracaktı.

İşaret parmağını Efruz'un gözlerinin önünde tuttu. Aralarında    metre kadar mesafe vardı.

"şimdi senden işaret parmağına odaklanmanı istiyorum. Parmağımı takip et. Nereye dönerse d ns n, onu gözlerinle takip et." Efruz kadının parmağına odaklanmıştı. Kadın ona doğru yürürken o sadece parmağı odağına almıştı.

"Parmağımı izledikçe gözlerine bir ağırlık inecek, bunu hissedeceksin. Parmağımı izledikçe gözlerin yorulacak. Duvarı düşün ne kadar sert ne kadar yumuşak. Duvar zemini hissediyorsun, zemini hissettikçe ve parmağımı izlemeye devam ettikçe gözlerin daha da yoruluyor, üzerine bir uyku  k yor. Göz kapaklarının titremeye başladığını ve kapandığını göreceksin. Yanakların kızaracak, sonunda da uykuya dalacaksın."

Efruz'un gözleri yavaş yavaş kapanırken Gülnur Hanım kadının omzuna hafifçe vurdu. Tepki almadı. Bir saniye sonra Efruz'un başı önüne düştüğünde kadın onu koltuğa uzandırdı. Kadına ilginç gelen şey ilk denemede başarılı olmuş olmasıydı. Oysa Efruz'un bunu ilk demede başaracağını

sanmıyordu. Efruz baskı altındaydı, düşüncelerini bu kadar çabuk toparlaması beklediği bir son değildi.

Kun'un yaptığından bihaberdi elbette ve bunu hiçbir zaman da bilemeyecekti...

Kun yere, Efruz'un yanı başına oturup bağdaş kurdu. Ellerini birleştirip, gözlerini kapadı. Olacak hiçbir şeyi görmesi gerekmiyordu. Duyacağı hiçbir söz önemli değildi onun için. Varlığıyla Efruz'a güç verecekti yalnızca. Elinden bu kadarı geliyordu.

"Kaydı başlat," dedi Gülnur Hanım, Asude'ye. Genç kız cevap vermeden kayıt düğmesine bastı. Tripoda taktığı telefonu Efruz'un tam karşısında duran koltuğa, onu odak alacak şekilde yerleştirdi, ayakta kalarak dua etmeye başladı.

Efruz'un yanına getirdiği sandalyeye oturdu Gülnur Hanım. Derin bir nefes aldı. "Beni duyuyor musun Efruze?"

Yüzünde hiçbir mimik hareket etmezken, "Evet," dedi Efruz.

Belgin bir köşeye oturmuş, nefesini tutmuş, izliyordu. Bu onun içinde mesleki hayatında bir dönüm noktası gibiydi. Daha önce üzerinde konuştukları şeyleri hatırladı Gülnur Hanım. Hatırlamadığı veya hatırlayıp ötelemeyi başardığı bir yaşa gideceklerdi.

"Beş yaşında ne renk giyiniyordun?" diyerek başladı.

"Mavi, gri, beyaz." Kendinden habersiz anlatıyordu Efruz. Saçları her yana dağılmıştı. Bedeni bitkindi.

"Dört yaşında pembe giyiyor muydun?"

"Hayır."

"Neden giymiyordun?"

"Kendimi kirlenmiş hissediyordum. Midem bulanıyordu."

"Üç yaşına, mutlu bir anına git Efruze," dedi Gülnur.

"Geldim," dedi Efruz.

"Neredesin, ne yapıyorsun?"

"Bahçedeyim. Abimin arabasıyla oynuyorum. Annem bana pencereden el sallıyor. Ona gülümsedim. Oyunuma devam ettim."

"Üzerinde ne renk elbise var?"

"Beyaz bir pantolon ve mavi bir tişört var."

Gülnur Hanım gözlerini yumdu. Üç de değildi. "İki yaşına, en mutlu olduğun güne git."

"Gittim."

"Ne yapıyorsun, anlat bana?"

"Doğum günüm. Annem her yeri süsledi. Bana kocaman bir pasta yaptı. Üzerine adımı yazdı. En üste minicik bir bebek bıraktı. Arkadaşlarım gelecek biraz sonra. Çok eğleneceğiz."

"Elbisen mavi, beyaz ya da gri mi?"

"Pembe!" dedi Efruz.

Belgin yerinde doğruldu, gözleri kocaman açıldı. Asude de dikkat kesildi. Kun hâlâ gözleri kapalı dua ediyordu. Gülnur Hanım soluğunu bıraktı sessizce.

"Pembeyi çok mu seviyorsun?"

"Kırmızıyı daha çok seviyorum ama annem bana pembe giydirdi."

"Çok yakıştı sana pembe, öyle değil mi?"

"Çok yakıştı. Annem bana sarıldı, öptü ve 'Prensesler kadar güzelsin,' dedi."

"Sen prensesler kadar güzelsin Efruze. Annen haklı. Anneni çok seviyorsun, öyle mi?"

"Annemi çok seviyorum."

"Annen de seni seviyor. Şimdi iki yaşında en mutsuz gününe git."

"Gittim."

"Neredesin, ne yapıyorsun?"

"Evimdeyim. Doğum günüm."

Gülnur'un gözleri hızla büyüdü, tıpkı Belgin ve Asude gibi. Aynı gün hem en mutlu hem de en mutsuz gününü yaşamıştı Efruz.

"Neden mutsuz oldun birden? Bana anlat!"

"Sabah çok erken uyandım. Annemle evi süsledik ve ben çok yoruldum. Annem biraz uyumam gerektiğini söyledi. Çok mutluyum. Bugün benim doğum günüm. Uyumak istemiyorum ama annem uyumazsam arkadaşlarımla eğlenirken uykumun geleceğini söyledi. Uyumak istemiyorum ama annemi de üzmem istemiyorum. Annem beni yatağıma yatırdı. En sevdiğim kırmızı emziğimi verdi bana. Beni öptü. Üzerini değiştirecekmiş. Arkadaşları birazdan gelip ona kalan işler için yardım edeceklermiş. Gözlerime bakıyor konuşurken. Gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum. Annem kapıdan çıkacakken bir kadın geldi, tanıyorum onu, annemin arkadaşlarından biri. Annem ona, "Yanında bekler misin, birazdan uyuyacaktır zaten, ben de üzerimi değiştireyim," diyor. Kadın da ona, "Rahat rahat giyin, ben buradayım. Merak etme," dedi. Annem odadan çıktı. Kadın da benim odamdaki genelde annemin oturduğu koltuğa oturup beklemeye başladı. Uykum geliyordu. Emziğim dudaklarımla arasındaydı. Gözlerimi kapattım. Uyumak üzereyim. Odamın kapısı açılıp kapandı. Gözlerimi biraz açtım. Babam gelmişti. Tekrar gözlerimi kapattım. Uykuya adım adım gidiyorum."

Nefesini tutan Gülnur Hanım acele bir tavırla konuştu. "Uyudun mu?"

"Hayır, çok uykum var ama..."

"Devam et Efruze!" dedi Gülnur Hanım net bir sesle.

Emre uydu Efruz. "Tamam."

"Ne konuşuyor babanla o kadın?"

"Çok uykum var," dedi Efruz.

"Uyumuyorsun Efruze. Gözlerin kapalı ama sen duyuyorsun. Anlat bana! Gözlerini aç!"

Ve Efruz tane tane anlatmaya başladı.

"Ne işin var burada? Karın yan odada!" dedi kadın.

Kâmil aldırmadı. Kadının koltuğunun önünde eğildi. Kâmil'in eli kadının eteğini sıyırıp bacaklarına tırmandı. "Gece buluşalım. Beni kendinden mahrum etmeyeceksin!"

"Kâmil!" dedi kadın cilveli bir tonda. "Sana kaç kez dedim, sen uylisin. Burada yatan senin kızın."

Kâmil'in eli kadının eteğini iyice aşarak mahremine ulaşmıştı. Kadın başını geriye attı. "Çok pis bir adamsın Kâmil. Karın öğrenirse biteriz. Utanmıyorsun onu aldatmaya ki o çok hoş bir kadın."

Kâmil'in yüzünde pis bir gülüş belirdi. "Hoş olan sensin. O kadının bile değil. Onu boş ver." Kadının açılan eteğini tamamen sıyırıp dudaklarını kadının teninde gezdirmeye başladı.

"Onu aldatan beni de aldatır Kâmil. Sen gerçekten de alçak bir adamsın." Kadının sesi şehvet yüklüydü ama sözlerinden de geri kalmıyordu. "Yapmasana!" Elleriyle adamı itmeye çabaladı ama Kâmil durmadı. Sesleri küçük Efruz'un kulaklarına doluyordu.

Elleri asla durmuyor, kadını dize getirmek için uğraşıyordu. Kadının da umursamaz bir şekilde hâlimden memnundu.

"Yalancı. Siz erkekler hep aynısınız. Bugün ben, yarın başkası." Soluk soluğa konuştu kadın. Ama Kâmil için aynı şey geçerli değildi. Kadının her iki bacağında da eteğin açıkta bıraktığı yerlerine dokundu. Dişleriyle sıkıştırdı. "Gece geleceğim. Bu kadar kolay kurtulamayacaksın. Sabaha kadar benimsin. Sabaha kadar eziyet edeceğim sana."

Adamı iterek kıyafetini düzeltti kadın. "Gel tabii, bu beni kesmedi." Adama havadan bir öpücük attı. Tek kaşı havada bakıyor, Kâmil'in aklını başından alıyordu. Kâmil ise kadına, avına kilitlenmiş bir aslan gibi bakıyordu. Ceketini düzelterip odadan çıktı.

Kâmil'in çıkışıyla kadın huzurlu derin bir nefes bıraktı. Ayağa

kalktı. Efruz'un baş ucuna yürüdü. Küçük kızın yatağı yanına yaklaşıp eğildi. Efruz gözlerini araladı. Kadın ona gülümsedi.

"Uyumadın mı sen? Ah, küçük kız. Baban tam bir şerefsiz. Ne annenden vazgeçiyor ne de onu aldatmaktan. Erkekler hep böyle, zamanı gelince öğreneceksin gerçi."

Efruz gözlerini ağır ağır açıp kadına baktı. Bir şey anlamıyordu. Anlaması mümkün dahi değildi. Ruhu onu uykuya deli gibi çağırıyordu.

"Ah, Efruze, onlar ister ki hep evlerinde bir kadın bulunsun, ona çocuklar doğursun, bir düzeni olsun ama sonra doyumsuzluğu tadarlar, evdeki onlara yetmez. Gözleri hep dışarıda olur. Ben de benim gibi kadınlar da onları tatmin ederek zengin olur. Kötüyüz biz belki. Ama seviyoruz. Seviyorum. Aptal kadınlar hep aldatılır. Sen aptal olma. Onlara güvenme, asla! Onlar her gördüğü kadını yatağa atmak için delirirler. Sen de o kadınlardan olabilirsin, kim bilir... Seçeneklerin olur hayatta. Ya bir erkeğin bütünü olursun, ona biat edersin, ne yapsa affedersin ya da onlardan nefret eder, kaçırsın. Ben o iki seçeneği de eledim. Ne bütününe ne kaçıyorum. Bir amacım yok, sadece eğlenmeme bakıyorum ve hiçbir zaman hiçbir erkeğe zerre kadar güvenmiyorum. Güvenmeyeceğim de. Erkekler yalancıdır. Güvensizdir. Onlara güvenme! Asla ama asla inanma! Güvenirsen bir gün seni yanıltacak. Mükemmel erkek diye bir şey yok!"

"Kadın odadan çıkmadan önce işaret parmağıyla dağılan rujunu temizledi. Üzerine çekidüzen verdikten sonra çıkıp gitti."

Asude elinin titremesine engel olmak istiyordu ama hiç başarılı değildi. Üst dişiyile alt dudağını sertçe ısıırıyordu. Sessiz olmak adına boğazında biriken hıçkırığı tutmakta zorlanıyordu. Gözleri ince bir çizgi hâlinde akıtıyordu yaşlarını. Belgin ellerini yüzüne kapatmış hâlde korkunç gerçekleri sindirmeye çalışıyordu.

Kun tek bir tepki dahi vermeden hâlâ oturduğu vaziyette dua ediyordu. Gülnur Hanım gözlerini bile kırpmadan Efruz'u izliyor ve dinliyordu. Her şeyi beklemişti. Belki bir

Nörek, belki başka bir büyük hayvan, belki kötü bir arkadaş, belki fiziksel istismar, belki psikolojik derin bir baskı ama bu duydukları dehşet ötesiydi onun için.

Bir baba... Bir baba diye başlayan cümleleri birikti içinde kadının. Daha önce de kötü babaların sorunlarını dinlemişti ve hep dinleyecekti ki bir baba diye başlayan cümleleri hiçbir zaman bitmeyecekti. İki yaşındaki kızının önünde yaptıkları midesini altüst etmişti. Yıllardır biriktirdiği 'bir baba' cümlelerine en yenisini en garibini de eklemişti.

Bir baba...

Yutkundü. "Kadın ne renk giyinmişti Efruze?" dedi. Az çok tahmin ediyordu artık sorunun nereden kaynaklandığını.

"Siyah, boydan bir elbise. Üzerinde büyük çiçekler var, bir sürü çiçek. Genç ve çok güzel bir kadın. Ona çok yakışmış."

"Çiçek desenleri ne renk?"

"Sarı ve mavi var, sonra yeşil. Aralara koyu pembeler döşenmiş. Güzel bir elbise. Etekleri uçuş uçuş."

"Ayakkabısını gördün mü?"

"Görmedim.

"Kadında kırmızı var mıydı ya da mor?" Aklına gelen son renkleri sordu Gülnur Hanım. "Başka hangi renkler vardı kadında? Takısı var mıydı?"

"Boynunda sarı taşlı bir kolye vardı. Bileğinde de ona benzer bilezikler. Dudaklarını kırmızı, koyu kırmızıyla çevrelemişti. Gözleri kahverengi. Gözlerinin üzerinde pembemsi birkaç renk karışımı var. Saçları kızıl tonlarda."

Kadının üzerinde mavi de vardı. Gülnur Hanım kısa bir an bunu düşündü. Oysa Efruz maviyi çok seviyordu. Düşüncelerinden arınıp Efruz'a baktı.

"Sonra ne oldu, bana anlat?"

"Uykuya dalmak üzereyim. Kırmızı emziğim midemi bulandırdığı için ağzımdan düştü. Dilimle ittim onu. Odanın penceresi açıldı. İçeriye sert bir rüzgâr girdi. Ben yatağımdan

kımıldayamıyorum. Rüzgâr odamın içinde deli gibi esip beni içine aldı. Başımın üzerinde dönüp üzerimi kapattı. Gözlerim kapandı. Uyuyorum artık.”

Efruz sessizliğe gömüldü. Bir dakika kadar odada çıt çıkmadı. Kimse tek kelime etmedi. Asude kayıt yapmaya devam ediyordu. Belgin oturduğu yerden hocasıyla Efruz’u izliyor, ne değişik bir şeyin içinde olduğunu düşünüyordu.

“Uykunu aldın. Kalkmalısın artık,” dedi Gülnur Hanım. Efruz’dan ses gelmedi. “Kalk ve bana neler olduğunu anlat.”

“Annemin sesiyle gözlerimi açtım. Bana gülümsüyor. Artık beni giydirmeliymiş, öyle söylüyor. Elinde benim için hazırladığı bir elbise var. Beni kucağına alıyor, öpüyor. Hazırlanmış, o kadar güzel olmuş ki ona baktıkça mutlu oluyorum. Annem çok güzel bir kadın. Onun kadar güzel olmayı istiyorum. Siyah, kıvrıkcık saçları çok uzun, omuzlarına dökülmüş. Annem gerçekten de çok güzel bir kadın.”

“Annen gerçekten de güzel bir kadın Efruze. Peki annen ne renk giyinmiş?”

“Mavi bir etek giymiş. Dar, onu çevrelemiş. Beyaz, sıfır kol, parlak kumaştan gömleği var.”

Mavi annesinde olduğu için sevilirdi Efruz tarafından. Eğer annesi o gün başka bir renk giymiş olsaydı, Efruze onu sevecekti. Kötüyle iyiyi harmanlamıştı Efruz.

“Annen sana nasıl bir elbise getirdi Efruze? Bana onu anlat!”

“Beyaz. Çoraplarım da beyaz, ayakkabım da. Saçlarıma mavi tüllü tokalar taktı.”

“Çok güzel küçük bir kız oldun, tıpkı annen kadar güzelsin,” dedi Gülnur Hanım. Geriye bir renk kalmıştı onlar için. Derin bir nefes aldı kadın. “Griyi neden seviyorsun?”

"Annemin bana gülerek bakan gri gözleri var. O grileri seviyorum."

Omuzları indi kadının. Yoktu böyle bir şey. En son bir hastasına hipnoz uyguladığındaki hikâye geldi kadının aklına.

Genç bir kız ona gelmiş, sürekli ayağının üzerinde kaynar su dökülmüş hissi yaşadığını, buna engel olmadığını, psikolojik tedavi gördüğünü ama sonuç elde edemediğini söylemişti. Gülnur Hanım da ona hipnoz uygulamıştı.

Ana rahminde cenin pozisyonuna kadar inmişlerdi. Annesi genç kıza hamileyken karnındaki bebeğini düşürmek için kayıncıvalidesinin ona hazırladığı bir karışımı içmek üzereyken, sıcak sıvı kadının karnına dökülmüş, içindeki bebeğin ayağının olduğu yöne denk gelmişti. Acının anne karnında başladığı bulununca anne gerçeği anlatmak zorunda kalmıştı. O acı hissini o yüzden yaşadığını öğrenmişlerdi. O bile bu duydukları kadar etkilememişti Gülnur Hanım'ı.

Soluğunu tazeleyip kendinden, dünyadan habersiz yarı uyku hâlini yaşayan Efruz'un masum yüzünü izledi.

"Bugüne dön Efruz. Yirmi yedi yaşındasın."

"Döndüm."

"Evlisin. Eşin Kartal Sipahi. Mutlu bir hayatın var ve kocanı çok seviyorsun. Kocanda olan her şeyi çok seviyorsun. En çok onun siyah gözlerini. Siyah saçlarını seviyorsun. Ormanın yeşilini seviyorsun, gülün her rengini ama en çok kırmızıyı. Sarı kır çiçeklerini o kadar seviyorsun ki toplamaya kıyamıyorsun. Mor lavanta tarlasında huzurla koşuyorsun. Moru çok seviyorsun. Geceyi seviyorsun siyah diye. Gündüzü seviyorsun gökyüzü mavi diye. Pembe ruj sana çok yakışıyor. Uyandığında tüm renkleri sevecek, hepsini giyeceksin. En çok kırmızı rengi seviyorsun. En çok sarı, en çok mor, en çok pembe, en çok siyah, en çok kahverengi. Bundan sonraki yaşamında tüm renklerin içinde kendini iyi hissedeceksin. Miden asla

bulanmayacak. Gözlerin renk değiştirmeyecek. Hayat **senin** için daha güzel daha kolay olacak."

"Olmayacak," dedi Efruz. Bedeni titremeye başladığında Gülnur Hanım yerinden kalktı. Hipnozda itaatsizlik! **Bilinci** açık mıydı Efruz'un? Kadının gözleri şiddetle büyüdüğünde ne yapacağını bilemedi. Belgin de yerinden kalkıp yanına geldi. İkisi birbirlerine baktı. Dilleri tutulmuş gibiydi ki **en çok** Asude'nin.

Efruz yattığı yerde hareket ediyordu. Hayır, etmiyor **as-**lında, şiddetle titriyordu.

"Devam et," dedi Kun, İngilizce. "Durma!"

Gülnur Hanım başını salladı. Tedirginlik her bir hücrelerini ele geçirmişti oysa. Sesindeki otoriteyi geri kazandı ve telkine devam etti. "Seveceksin! Uyandığında tüm renkler **seninle** olacak. O kadının o renkleri kuşanmış olması, **senin** sorunun değil. Sen seveceksin."

"Yapamam," dedi Efruz. "Yapamıyorum."

"Yap Efruze! O kötü bir kadın. Sana söylediği her şey **yan-**lan. Sen kötü biri değilsin. Sen o kadın değilsin. Kırmızı giydiğinde de o kadın olmayacaksın. Sen Efruze'sin. İyi kalpli ve güzel Efruze. Hadi yap! Şimdi! Giyin! Siyah giyin!"

Görmeye dayanamadığı sahne için gözlerini kapatıp bildiği tüm duaları en içten okumaya başladı Asude. Tüm tüyleri havaya kalkmıştı ama şimdi korkmanın zamanı değildi. Yara-dan'a sığındı. "Onu yalnız bırakma Allah'ım."

"İzin vermiyor," dedi Efruz. "Yapamıyorum."

"Ne diyor sana?"

"Ölene kadar benimle kalacağını söylüyor. Beni bırakma-yacakmış."

"Ona inanma! Seni kandırmaya çalışıyor. O **senin** bir parçan değil. Kurtul ondan. Ona inanmadığını söyle!"

"Efruze sana inanmayacak! O benim!"

Efruz'un dudakları arasından çıkan sözlerle Asude hızla

gözlerini araladı. Belgin elini ağzına kapatarak kocaman açılmış gözlerle bir adım geriye çıktı. Gülnur Hanım elini kalbine götürüp nefesini tuttu. "Yüce Allah'ım," diye mırıldandı kadın.

Ses Efruz'a aitti belki ama konuşan kesinlikle o değildi. Korkudan dizleri boşalan Belgin olduğu yere, dizleri üzerine çöktü. Yüzünü ateş basmıştı, konuşamıyordu. İnanamıyordu. Böyle bir şeyin gerçek olduğuna inanamıyordu. Gülnur Hanım kendinde kalmaya çaba gösteriyordu ama bu onun için bile fazlaydı. Yerde, şeklini değiştirmeyen Kun'a kaydı gözleri ama adamın gözleri kapalıydı. Ne yapacağını şu an için bilemiyordu. Kiminle ne konuşacağı gibi bir düşünce geçiyordu aklından. Koltukla yatan artık Efruze değildi.

Dili içinde, besmele çeken Asude bulunduğu ortamı, içinde birikmiş bilgisiyle, inancıyla cesaretle ele almaya karar verdi.

Korkuyordu ama bu korkunun hiç kimseye Efruz'a da abisine de fayda getirmeyeceğini biliyordu. Yapmak zorundaydı. "Uyandır onu!" dedi hocasına. Kadın ona cevap vermiyordu. Gülnur Hanım'ı tutup sarstı. "Uyandır dedim!" diye bağırdı.

Zorla kendine gelen kadın başını salladı. Ağzını açtı, kapattı ama konuşamıyordu. Yapamıyordu. Olmuyordu. Bu olmayış onu daha çok endişeye götürüyor, sesindeki otoriteyi kaybediyordu.

Asude, Efruz'un yanına yere diz çöktü. "Şimdi beni dinle! Efruze beni dinleyeceksin!"

"Seni dinlemeyecek. Herkesi dinlese bile seni asla!" diyen Efruz'un sesiyle yutkunduydu Asude. O kadar yakındı ki kendi adına korkuyu unutmıştı artık. Şimdi Efruz'a yardım edemezse bir daha hiç zaman hiçbir kimse ona yardım edemeyecekti.

"Kartal seni çok seviyor," dedi Asude.

"Kartal onu aldattı," dedi Efruz'un içindeki kadın.

“Yalandı. Tıpkı içindeki kadının sözleri gibi. Kartal **senin** için ölmeyi göze aldı. Baban gibi biri değil o. Hiç kimse **baban** kadar haysiyetsiz olamaz. İçindeki kadın kadar rezil **olamaz** hiç kimse. Sen! Sen Efruze Sipahi’sin. Sen Kartal’ın **en sev-**diği kadınsın. Bakmaya doyamadığı, gözünün başka **birini** görmediği kadınsın! İçindeki kadın senden kocanı **alacak**. Ona izin verme Efruz!” Sesindeki sert ton tınları gerilmiş **tel** gibiydi.

Efruz’un yüzü kireç kadar beyaza döndü. Titreyen **kolları**, bacakları ritmini düşürmeye başladığında Asude doğru **yol-**da olduğunu anladı.

“Sen çok kıskanç bir kadınsın. Kartal’ı hiçbir kadınla **pay-**laşamazsın. Şimdi içindeki kadından kurtulmazsan o senden **en sevdiğin**, tek sevdiğin, bir daha da kimseyi bu denli **seve-**meyeceğin adamı **alacak!**”

“Alamaz!” dedi Efruz, gerçek Efruz’du konuşan.

“Alırım. Aldım bile. Kocan seni aldattı. Gördün onu. Hep **yapacak.**” İçindeki kadınla kavgaya girmişti Efruz.

“Efruz konuşma onunla. Benimle konuş, beni dinle!”

“Seni dinlemeyecek!”

“Seninle konuşmuyorum,” dedi Asude. “Efruz’la konuşu-
yorum. Defol!”

“Çıkmayacağım!”

Babasının sözlerini anımsadı Asude. “Onlar korkaktır kı-
zım. Senden güçlü değiller. Onlar ki itaat etmeyenler ve yara-
tıcılarına karşı gelenler. Allah’tan büyük ilah yoktur. Rabb’ine
İnan! Bunu unutma: La ilahe illallah...”

“La,” dedi Asude.

“Okuma!” dedi Efruz.

“La ilahe illallah.”

“Okuma,” diye bağırdı Efruz.

“Git, defol,” dedi Asude.

“Hayır!”

Ayağa kalktı Asude. Yatan Efruz’un kollarına asıldı. Başını önüne düşen Efruz hâlâ konuşuyordu. “Rahat bırak bizi. Çıkمام, gitmeyeceğim!”

“Sen öyle san!” dedi Asude. Efruz’un yanına oturdu, kadının ensesinden baş ve işaret parmağıyla tutup sıkı. “Sen ona ait değilsin. Hiç olmadın. Şimdi çıkacaksın! Bir daha da gelmeyeceksin!”

“Çıkمام!” dedi Efruz.

“O’nun kürsüsü gökleri ve yeri içine almıştır. Onları korumak kendisine zor gelmez. O yücedir, mutlak büyüktür..”

Ayet-el Kürsi’nin son ayetini okudu. Tam üç kere. İnandı. Yürekten okudu. Yaradan, dünya üzerindeki canlı cansız her şeyin tek sahibiydi ve Asude sadece inandı. Parmaklarını çekerek Efruz’un ensesine sertçe vurdu. Yarı baygın olan Efruz kollarına yıkıldığında tuttuğu gözyaşlarını bıraktı Asude. Kadını kolları arasında sıkıca sararken ağlıyordu. Yüreği parça parçaydı. Yanıyordu, ateş kalbine düşmüştü, elinden gelen her şeyi denemişti.

Büyük, kulakları sağır eden gürültü evin içini kapladı. Odanın içinde bulunan Belgin olduğu yere kapaklandı. Gülnur Hanım yere çöküp tıpkı Belgin gibi pozisyon aldı. Kun kılını bile kıpırdatmadı. Asude, Efruz’u kollarına daha çok çekip başını sakladı, kendi başını da yengesinin omzuna kapattı.

Evin içindeki diğer insanların ne durumda olduğunu kimse bilmiyordu. Evin tüm camları, eve bomba atılmışçasına bir bir patlıyordu. Bulundukları odanın büyük camları odanın her bir yanına sıçramıştı. Evin içine doluşan rüzgâr her bir eşyayı kendine katıp karmış savuruyordu. Asude’nin sırtına gelen gümüş kare kül tablasıyla genç kadın acıyla gerilmişti. Gözlerini açamıyordu ama acı kendini şiddetle hatırlatıyordu.

Havuzun suyu odanın içine kadar girmişti. Halı sınısıklamdı. Hepsinin kıyafetleri sınısıklam olmuştu. Rüzgâr dinmek bilmiyordu. Evin içinde kasırga gibi esiyordu. Odanın kapısının açıldığını bile kimse duymuyordu. Savaş, Kılıç, Tamer, Erva ve Selin odanın içine girmekte zorluk çekiyordu.

Evin camları patlamaya devam ediyor, ses kesilmiyordu. Dışarıda fırtına vardı âdeta ve eve giriyordu. Kun gözlerini açtı. Asude'nin kolları arasındaki Efruz'a baktı. Siyah bir silüetin Efruz'un üzerinden kalktığını bir tek o görüyordu. Dudakları kırmızı boyalı, çiçekli elbiseli, sarı taşlı kolye ve bilezikli kadının Efruz'un üzerinde dimdik oturduğunu görüyordu. Kadın konuşmuyor, o günkü sakinliğiyle oturuyordu. Etrafına bakmıyor, bir noktaya sabit duvarı izliyordu. Yüzünde o günkü gülüş vardı. Gülüşüyle doğrulup ayağa kalktı kadın. Zemini eze eze, büyük, artık camı olmayan pencerelere ilerledi. Ardına bakmadı. Yavaş adımlarla odayı terk ederken rüzgârı da beraberinde götürdü. Evin içinden çekilmeye başlayan rüzgârla ayakta durmakta zorlanan insanlar yere diz çöktü. Odanın içindeki ağır hava onları etkisi altına almıştı.

Kadın havuzun üzerinden gökyüzüne yürüdü. Rüzgârla birlikte evin üzerindeki kasırgayı da yanına kattı. Issız bir çöl misaliydi şimdi evin içi. Kimse konuşmuyordu. Kimse hareket etmiyordu.

Asude'nin hıçkırığını duydu insanlar önce. Kollarındaki kadını iki omzundan tutup koltuğa yasladı. Yüzünün rengi ona tekrar hediye edilmiş gibiydi. "Evine dön! Artık uyan Efruz! Yavaş yavaş uyan ama ne olur uyan! Kartal seni bekliyor! Abim seni bekliyor."

Birkaç saniye Efruz'un yüzüne bir umutla baktı Asude. Baş geriye düşmüş kadının göz kapakları aralandı. Birkaç kez açıp kapadı gözlerini.

"Allah'ım!" dedi genç kız. Gücünün son damlası gözlerinden hızla aktı. "Uyandın!"

Elini başına götürdü Efruz. "Neden ağlıyorsun Asude?" dedi, geri gözlerini kapatmıştı.

Ağlarken gülümsedi Asude. Kendini Efruz'un göğsüne bastırdı. Kadına sarılırken başını yengesinin göğsüne yasladı. "Mutluluktan ağlıyorum."



10.BÖLÜM

Evde sağlam tek bir cam bile kalmamıştı. Soğuk hava evin içini dolduruyordu belki ama hiçbiri üşümüyordu. Gece yerini sabaha bırakmaya başlamıştı. Adım attığı her yerde kırık eşyalar ve cam parçaları vardı. Kimsenin burnu bile kanamamıştı. Bu bir mucizeydi.

Uyurken yaptıklarına inanmakta zorluk çekti. Ne anlatmıştı? Ne yaşamıştı? Ne yaşanmıştı da ev bu hâle gelebilmişti? Bu nasıl bir rüzgârdı? Nasıl bir fırtına girmişti evin içine? Hangi fırtına bir evi bu hâle getirebilirdi? Daha önceleri kocasının kollarında uykuya teslim olduğu anlardaki gibi yine bilememişti içine çekildiği rüzgârı.

Belgin ve Gülnur Hanım'ın çıkmadıkları şok etkisi üzdü Efruz'u. İki kadın da oldukları yerde sessizce oturuyordu. Yüzleri hâlâ kireç gibiydi. Üzerindeki ıslak kıyafetler Efruz ve Asude'nin dolabından yenilenmişti. Bu gece gündüze kavuşana ve Kartal'ı bulana kadar kimse bu evden dışarı bir adım bile atmayacaktı.

Hiç kimseye sormadı uyurken ne anlattığını. Sormak istemiyordu. Hiç iyi şeyler olmadığı aşikârdı. Nasılsa az sonra öğrenecekti.

Kun ile karşı karşıya geldiler. "Oldu mu?" diye sordu Efruz.

Kun gözlerini kapatıp açtı. Yüzünde gülümsemeyle, "Oldu," dedi.

"O hâlde şimdi ne olacak? Ben ne yapacağım?"

"Zaman yaklaşıyor. Sabırla bekleyeceğiz."

Adamın gözlerine içli içli baktı. "Kartal... O iyi mi?"

"Bunu artık bana sorma. Sana onu, ona da seni hissetmeyi öğrettim. Sen artık tahminin ötesinde bir güce sahipsin."

"Senden nefret ediyorum, biliyor musun? Beni en zor anımda yalnız bıraktın. Bana sadece o iyi diyeceksin oysa."

"Seni seviyorum çocuğum. Eğer kötü olsaydı bunu hisse-
derdin. O hâlâ nefes alıyor."

Derin bir nefes aldı Efruz. Kılıç'ın sesine döndü. "Hazır Efruze. Gelebilirsin."

"Geliyorum."

Rüzgârda savrulan telefonu bulmaları zaman almıştı. Suya dayanıklı olan Asude'nin telefonunun camı paramparçaydı bu yüzden izlemesi mümkün olmadığı için bilgisayara bağlayıp görüntüyü hazır hâlâ getirmişlerdi. Masanın başına oturduğunda önündeki laptopun kenarında ufak bir kırık olduğunu fark etti. Ensar babası arkasında durdu. Güç verir gibi elleriyle gelinin omzunu bırakıp hafifçe sıkarak kenara çekildi. Olanlar onun içinde çok fazla ve çok başkaydı ama şimdi soru soracak zaman olmadığını da biliyordu.

Uyutulduğu andan itibaren başlayan görüntüyü arkasında kız kardeşi, Selin ve Hai ile birlikte izlemeye başladı.

Kendinden habersiz uyuduğu uykuda anlattıklarıyla oturduğu yerde yanardağ gibi içi kaynadı. Erva'nın arada burnunu çektiğini duydu ve Selin'in sessiz küfürlerini... Beylerin kolları göğüslerinde bağlı, odanın her bir köşesine konumlanmış başları önünde dinleyişlerini gördü... Öfkeyle boynunu esnetirken elini yüzüne kapattı. Olmadı, açtı.

Göğsü indi kalktı. Nefes alışları hızlandı ama kendine **satıp** çıktı.

Küçücük bir kız çocuğuyken başına gelmiş **olanlar onu** dehşete düşürdü. Babasının tam bir şeref yoksunu **oluşu onu** üzmedi ama şaşırttı. Bu kadarını ömrü boyunca **kafa yorsa** düşünemezdi.

Kadının ona söylediği sözlerle öfkesi volkan gibi **kabardı**. Yirmi beş yıldır içinde bir fahişeyle yaşadığı gerçeği **onu yık**-tı. Kartal'a uyguladığı tüm ön yargılar üzerine **abandı**. **Hepsi** ama hepsi içindeki fahişenin suçuydu. Yıllarca **ruhunda iki** kişilik bir hayat yaşamıştı. Neden sürekli arayış içinde **oldu**-ğunu sonunda buldu. Biri bir yöne diğeri bambaşka bir **yöne** doğru yönetilip durmuştu yıllar boyunca.

En son Asude'nin yanına gelip ensesinden tuttuğu, **dua** okuyup ona sarıldığı yere kadar izleyebildi. Sonrası **büyük bir** gürültü ve karmaşık iç içe girmiş seçilemeyen **görüntülerdi**. İçinde başka bir kadının onun yerine konuşması **kanını don**-durdu. Asude'nin güçlü bir şekilde durup kendi için **çarpınış** gözlerinin dolmasına neden oldu.

"Orospu çocuğu!"

Ayağa kalkıp bilgisayarı alıp havaya kaldırdı, **masaya** hiddetle vurdu. "Benim babam tam bir orospu çocuğu." Ek-randaki görüntü kaybolurken eliyle itip masadan düşürdü **di**-züstü bilgisayarı. Öfkeyle solurken saçlarını eliyle geriye **itti**.

"Benim babam bir piç kurusu. Benim babam şerefiz, **hay**-siyetsiz ve kansız!" Etrafındaki insanlara aldırmadan **bağır**-yordu ve kimse ona sus diyemiyordu çünkü Efruz'un babası tam da öyle biriydi.

Karşısında annesini gördüğünde kadının dolu dolu **gözle**-rine merhamet etmedi. "Sen!" dedi. "Bu orospu çocuğu **seni** senin gözlerine baka baka yaşadığınız evde **aldattı**! Ve **bu** defalarca yaptı, sen de bunu hiç fark etmedin!"

"Edememişim," dedi kadın. Gözlerinden damlalar **iner**-ken. "En çok sana zarar vermiş, içimi yakan da **bu**."

"Anne!" diye bağırdı ellerini havaya açıp. "Anne bu adam... Adam bile değil. Sen, beni neden düşünüyorsun? Seni aldattı ve sen hiç fark etmedin!"

"Baban benim umurumda bile değil Efruze. Hiç olmadı. Senden özür dilerim kızım. En çok senden özür dilerim."

Elkeri sükûnetle iki yanına indi. Annesinin gözyaşları onu da ağlattı. "Hayatımın içine sıçtı anne! Yıllarca benliğim olmadan dolaşmışım. İçimde bir fahişeyle yıllarımı geçirmişim. Sen neden benden özür diliyorsun? Yaşadığımız her şeyin tek suçlusu o!" Annesi karşısında ağlarken tekrar bilendi. "Öldüreceğim onu! Onun yaşamaya hakkı yok!"

"Efruze," dedi Ensar Bey. Efruz, babasına döndü.

"Bana baba hakkından bahsetme, baba! Bir damla suyla baba olunuyorsa eğer, bu kadar oluyor demektir."

Ensar Bey haklı olduğunu bilse de, "Yapma kızım," dedi. Efruz... Efruz...

İçinde bir ses yankı buldu. Hissediyordu. Az önce kalktığı sandalyeye oturdu. Ellerini yüzüne kapattı. Annesi, kızının hâline dayanamayıp odayı terk etti.

"Efruz, hisset beni! Seni hissedebiliyorum."

"Kartal!" dedi içinden. Yanıt gönderdi sevdiği adama.

"Bırakma beni Efruz. Hisset beni. Elimi tut. Dar bir yerdeyim. Bul beni."

Bulunduğu ortamdan soyutlanan Efruz ruhunun açtığı yoldan koşarak geçti. Kun'un ona öğrettiği gibiydi her şey. Karanlıktı her yer ama ışığı görebiliyor gibiydi. Kartal'ı hissediyordu. Bir anda durdu. Tüm ışıklar yandı. Etrafına bakındı. Mekân değiştirmişti, ruhu evinde değildi, bedeni evdeydi.

Babası! Koray! Abisi! Ve bir adam daha vardı. Diğerlerini es geçip adama yaklaştı. Onu kimse görmüyordu. Yaklaştı. İyice sokuldu aralarına.

"Birazdan arayacağız," dedi abisi Aydın, o yabancı adama.

Adam, abisine parmağını salladı. "Sen gidip **getireceksin** kardeşini."

Koray kahkaha attı. "Bana getireceksin Aydın, **unutma.**"

Babası pis pis sırıttı. "Ben de şirketime ve Kartal'ın mirasına el koyacağım. Bu işten kârlı çıkmayan var mı?"

Yabancı adam, babasına baktı sırıtip. "Ben de abimden **intikamın** hasını alacağım. Yıllarca bugünü bekledim, **sonunda** geldi."

Adama daha dikkatli baktı Efruz. Abisi! Adamın Ensar babasına olan benzerliği, abi demesi.

Koray, adamı onaylamazmış gibi sahtece yüzünü **buruşturdu**. "Senin gibi amca da düşman başına, yeğenine **yaptıklarına** bak." Kahkaha attı Koray.

Bulunduğu yere geri döndü Efruz. Ellerini yüzünden **çekip** ayağa kalktı. Bir anda bambaşka bir ana çekilmişti. **Daha önce** uzun uğraşlarla yapmaya çalıştığı şey bu kez **kendiliğinden** oluvermişti. O içindeki kadın onu her anlamda **kötü etkilemişti**, Efruz bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Ensar Bey'in yanına vardı iki adımda.

"Kardeşin! Amcası kaçırdı Kartal'ı!"

Adamın yüzünün rengi attı aniden. Efruz'dan bir adım geriye çıktı. Kılıç duyduğuyla hızlı iki adımda Efruz'un yanına gelip kolundan tutu ve kendine çevirdi. "Ne diyorsun **sen?!**" dedi kaşları çatık, yüzü duvar kadar sertti.

"Gördüm Kılıç. Konuştu. Abimden **intikam** alacağım dedi." Heyecanla anlatıyordu Efruz. "Abim de orada, **bir de** Koray ve o piç kurusu da var. Birazdan arayacaklarmış. **Beni** abim almaya gelecek. Gördüm! Duydum!"

Efruz'un kolunu bırakan Kılıç zihninde birkaç bilgi **evirip** çevirdi. Hâlâ olanları tam idrak edemiyordu ama **sorgulamayı** bırakmıştı. "Barut!" dedi aniden. Ensar Bey'e **bakarak** devam etti. "Barbut Âdem! Bunu nasıl düşünemedim ben?"

"Mallarını hibe ettiğimiz adam, amcası mı yani?" dedi Tamer yanlarına gelerek.

"Bana bunu da yaptın Âdem," diyen Ensar Bey yerinde sendeledi. Kılıç, adamın koluna girip koltuğa yönlendirdi. "Binbaşım!" diye bağırıyordu aynı anda.

Babasının yanına gidip elini tuttu Efruz. "Sakin ol, lütfen. Hiçbir şey olmayacak." Teselliyi aslında kendine yapıyor gibiydi Efruz.

Selin ve Erva anlamadıkları konuşmaya dâhil olamıyordu. Ne amca biliyorlardı ne Barbut.

Koşarak gelen binbaşına tek tek izah etti Kılıç. Efruz başıyla kendine bakan adamı onayladı. Binbaşı şaşırmış görünmüyordu ama rol yapmaya çalıştığı Efruz'un ve adamlarının gözünden kaçmadı. "Bunu nasıl düşünemedim," dedi elinden geldiği rol yeteneğiyle. Hiçbiri anlam veremedi ama belli ki başka bir şey vardı, üzerini kapatmaya devam ettiler.

Asude yanlarına gelip de babasını kötü vaziyette görünce koşar adım yanına vardı. "Ne oldu? Baba iyi misin?"

Babası ses veremiyordu. Savaş genç kızı kolundan tutup kaldırdığında, Asude daha fazla merak içinde kalmıştı ama ayağa kalkarken acıyla inlemişti. Sırtında, onu kavuran acıyı yok saymaya çalışıyordu. Savaş ona açıklama yapacaktı ki Asude'nin acıyla bükülmesiyle kaşlarını çatarak kızı baştan ayağa hızla taradı. "Neyin var senin?"

Şimdi olmazdı. Acısı geçecekti. Yeteri kadar sorun vardı, bir de kendi dert olmak istemiyordu. Kaldı ki sırtına bir şey çarpmıştı, ölmeyecekti. "Hiç. Yoruldum sanırım. Ayak bileklerimde küçük bir sancı var. Beni boş ver, ne oluyor?" derken adamlar ve Efruz üzerinde temkinle göz gezdirdi.

"Amcan kaçırılmış Kartal'ı. Bir yerde tutuyorlar, gördüm Asude," dedi Efruz. Gözlerinde umut ışıkları yanıp sönüyordu ama Asude karşısında yıkım yaşıyordu.

“Amcam mı?”

Ellerini havaya kaldırdı Efruz. “Sessiz olun! Yaklaşıyor,” derken viran olmuş odanın içine bakınıyordu. Her yer dağınıktı. Her şey kırılmıştı. Savaş alanı böyle bir yerdi. Evin içinde bomba patlamış gibiydi. “Telefonum!”

“Burada,” diyen Erva masaya yaklaşıırken telefon çalmaya başladığında yutkunarak geri adım attı. Efruz telefonu eline alırken herkes sessiz olmuştu. Kurulan düzeneğin başına koşarak gelen genç polis memuru tek bir tuşa basarak işaret verdiğinde Efruz nefes bile almadan açtı telefonu. Arayan abisiydi.

“Alo,” dedi titrek sesle Efruz.

“Seni almaya geleceğim Efruze, hazır ol. Evinin yakınlarına helikopterle iniş yapacağım, bir araç seni ana yol yakınlarına getirsin.”

“Bana bunu neden yaptın?” Abisinin sesi kulağında çınılıyordu. Hani o çok pişman olan adam neredeydi şimdi?

“Zaten batmıştım. Herkesin biletini kesiyorum işte. Benim için kurtuluş diye bir şey yoktu ve hiç olmayacaktı. Kocam almak istiyorsan ne dersem yapacaksın!”

“Kartal’ın sesini duymak istiyorum.”

“Duymayacaksın. Dediğimi yap!” dedi Aydın sert bir sesle.

“Abi,” dedi Efruz. Sakin, yumuşak ve merhamet dolu sesle. Gözleri doluyordu. Farkında değildi, birkaç damla iniyordu gözlerinden.

“Efruze,” dedi Aydın yine sert bir sesle.

“Seni öldüreceğim ve bunun için üzgünüm.”

“Ben zaten ölüyüm, bu yüzden beni öldürmen benim için ödül olur! Yarım saat sonra.”

Kapanan telefonu yüz hizasına getirip dişlerini sıkı kadın. Telefonu masaya fırlattı. Akan yaşlarını eliyle sildiğinde fark etti ki artık kan ağlamıyordu. Ellerine baktığında içinde

güçle yumruk oldu elleri. "Hepsini öldüreceğim. Hem de hepsini!" derken yerdeki kırık sandalyeye tekme attı.

Arkasını hırsıyla döndüğünde Kun ile göz göze geldi ve hızla yanına vardı Efruz. Adamın sakın tavırları artık sinirine doluyordu. "Ne yaparsam kötü olurum? Ölümü hak edecek ne yapmam gerekiyor?" dedi İngilizce olarak.

Odanın içindeki hiç kimse Efruz'un neden böylesi bir soru sorduğunu anlamıyordu. Onlar aslında tam olarak hiçbir şey anlamıyordu. Bir fırtınaya kapılmış, batıp çıkan gemi gibiydiler.

"Yapacağın hiçbir şey seni kötü yapmayacak. İyilik için çırpman kalbine ölüm yasak Efruze!" Çince konuştu Kun. İkisinin konuşmasını yine kimse anlamıyordu.

"Öyle mi?" dedi Efruz. Omuzları dikleşti, çenesi havaya kalktı. Kun'un yanından ışık hızıyla geçtiğinde Erva ve Selin onu aynı hızla takip etti. Savaş ve Tamer de kızların ardından koşar adım ilerledi.

İkinci kata, Asude'nin odasının kapısının önüne geldiğinde hızla açıp girdi. Kapıyı kapatıp kilitledi. Kızın gardırobuna koştu. Sürgüleri bir sağa bir sola çekti. İçindeki kıyafetleri eline alıp odanın bir köşesine savurdu. Odanın camları yoktu, gecenin ayazı içeri giriyorken her yer cam kırıklarıyla doluydu.

Eline geçen siyah pantolonu yatağın üzerine attı. Tekrar dönerek boyunlu belden oturtmalı siyah bir kazak buldu. Üzerindekileri çıkardı.

Erva ve Selin kapının önünde ona sesleniyor, açmasını istiyorlardı. Umursamadı Efruz.

Kazağı başından geçirip pantolonu giydi hızla. Bir şey hissediyorsa, o da intikam duygusunun ham maddesi olan kan kokusuydu. Kızın dolabına tekrar yöneldi. Ayakkabı olan tarafı açtı. Asude ondan bir numara büyük giyiyordu ama bunu da umursamadı. Eline aldığı siyah spor ayakkabıyı ayağına

geçirdi. Dağılmış saçları için bir toka lazımdı. Makyaj **masa-**sına yürüdü hızla. Dökülüp saçılmış çekmecedен toka **buldu**. Bileğine geçirip eliyle topladığı saçlarını atkuyruğu **yaptığın-**da tüm hızı ondan çekildi.

“Hiç koca sözü dinlemiyorsun Efruz, bu saçlar **hep top-**lu, hep toplu,” diyen Kartal’ın sesi kalbinde çınladı. **Aynada** tükenmiş hâline bakıp dudaklarını küçük bir kız **çocuğu gibi** büktü. Eli saçındaki tokaya uzandı, topladığı saçlarını **geri** açtı. O böyle seviyordu...

Efruz...

İçindeki Kartal’ı hissetti. Kocası, onu çağırıyordu. “**Geli-**yorum, bekle beni...” dedi usulca içinden. Şimdi **güçsüz ola-**mazdı, olmamalıydı! Tokayı aynanın önüne bırakıp **kapıyı** açtı. Karşısındaki kadınlar ve adamlar, ona kocaman **gözlerle** bakıyordu.

“Abla!” dedi Erva.

“Efruz!” dedi Selin.

“Kocamın gece karası gözlerini giydim, yakışmış mı?” dedi iki kadına da içli içli bakıp.

Savaş ve Tamer başlarını yana çevirip yutkunurken Selin ve Erva’nın gözleri buğulanmıştı ama gülümsediler.

“Hiç bu kadar güzel olmamıştın,” dedi Selin, arkadaşına sarılarak güç verirken.

“Gitmeliyiz,” dedi Tamer. “Sen savaşa hazırsan, biz ölme-ye bile hazırız Efruze.”

Nefesini salarken kendini topladı Efruz. “Hazırım. Bu se-fer gerçekten hiç olmadığım kadar hazırım.”

Bahçe kapısına doğru araca binmek üzere yürürken durdu. Arkasını dönerek ailesine göz gezdirdi. Asude, Erva, Selin hatta ayakta durmakta zorlanan Hümeysa dahi ağlıyordu. Ensar babasının boynu bükük, Hatice annesinin gözleri yaşlıydı. Annesi herkesten bir adım önde ona **baki-**yordu.

"Kartal'ı alamazsam beni bekleme anne. Gelmem!"

Şenay Hanım, kızına bakıp gözlerini sildi. "Kartal'ın olmadığı bir dünyada neden yaşayasın Efruze? Almadan gelme!"

Boğazındaki yumruyu iterek sessizce araca bindi. Araçlar büyük kapıdan ayrılırken çok uzaklarda ezan okunduğunu biliyordu Ensar Bey. Başını önüne eğerek eve girdi. Asude onu takip etti. Baba kız secdeye vardıklarında Asude, babasının sessiz gözyaşlarını duyumsadı. Adamın yüreği yanıyordu. Tüm bedeni kan ağlıyordu. Kardeşi tarafından bir kez daha bıçaklanmış ruhu acı çekiyordu.

Babası ellerini semaya açtığında, yerinden kalkıp odasına yürüdü. Dolabından çıkarttığı Kuran-ı Kerim'i açtı. 30. cüz 590. sayfayı açtı. Tarık suresi. O, on yedi ayeti defalarca yürekten okudu. Babası demişti ona, birinin sana gelmesini çok istiyorsan bu duayı oku kızım. Babasından öğrendiği Arapça-sıyla, Türkçe olarak devam etti Asude.

14. O, boş bir söz değildir.

15. Şüphesiz onlar bir tuzak kurarlar.

16. Ben de bir tuzak kurarım.

"Abimi evine sağ salim getir Allah'ım."



İki araç ana yola yakın bir mevkide tüm farlarını açmış bekliyordu. Altı özel tim, teğmen üniformasını artık giymiş bir Hikmet ve bir binbaşı... Tüm silahlarını, üniformalarını kuşanmışlardı. Siyahlar içindeki adamlara bakıyordu Efruz. Hepsi kocası için tek yürek olmuştu. Hayatta iyi insanlar vardı. Çok iyi erkekler vardı. Sıkı dostlar ve güvenilesi insanlar... Şafak söküyordu artık. Dün sabah evden öperek uğurladığı adam için yirmi dört saattir ayaktaydı. Gram yorgunluk hissetmiyordu.

“Bunu cebine bırak.”

Adamın elindeki ince siyah lastik tokaya baktı Efruz. “Ne bu?”

“İzleme ve dinleme cihazı. Seni aldıkları zaman hemen peşinden çıkacağız biz de.”

“Tamam,” diyerek tokayı alıp pantolonun arka cebine tıktı.

Yanına gelen Kılıç’a kaldırdı başını. Onu hiç bu kadar bitmiş ve öfkeli görmemişti Efruz. O sürekli gülümseyerek hayatı dalgaya alan adam dünden beri kayıptı.

“Benim Kartal’dan başka kimsem yok Efruze. Annem, babam ya da kardeşim. Biz... Ben hayata onunla tutundum. Birbirimizin her daim sırtını kolladık. O bana her şey oldu, ben ona sadece bir dost, kardeş olabildim. O, her şey benim için. Ben tektim ama o tek kişilik kalabalığıyla benim hayatımı doldurdu.”

Adama sarılmak istedi. Kocasının yerine sarılmak, ona biraz olsun güç vermek istedi. Yaptı. Abisine sokulur gibi sığındı adamın göğsüne. Kalbi ağzında atıyordu âdetâ. Kılıç’ın elini sırtında hissetti. “Senden ricam, babana ve abine dokunma, onlar benim! Eğer benim eski hâlime dönmemi istiyorsan ve beni biraz olsun abi gibi sevmişsen, onları bana bırak! Kartal’ı al ve çık. Nasıl olsa bulurum onları. Beni tek ailemin acısıyla sınavan insanları bana ver, ver ki öfkem dinsin. Sen baba, abi katili olma! Bana kızarsın belki bir gün. Sen öldürdün dersin, sana asla gücenmem. Beni görmek istemezsin belki bir gün, gözüne gözükmem ama bana ver onları.”

Sözleri adamın sesini zorladığında Efruz, Kılıç’tan koptu. Islak gözlerle kendinden istenileni yapmasını isteyen adama baktı.

“Orada ne olacağını bilmiyorum Kılıç. Onların neler yapacağını, benim neler yapmam gerektiğini. Elininden geleni senin için zorlayacağım ve onları bitiren sen olsan bile bir gün

dahi sana tek bir söz bile etmeyeceğim. Merhametimizi hak etmiyorlar."

Helikopter sesi ortamı inlettğinde artık pek çok şeyin vakti gelmişti. Hazırdı. Hem de her şeye... Kartal için atan kalbini kimsenin durdurmasına izin vermeyecekti. Kendi için atan kalbi kimsenin öldürmesine izin vermeyecekti.

"Ellerine çil düştüğü günleri de göreceğim."

Kocasının görmek istediği ellerine baktı. Çil yoktu ve Kartal o günü görmeliydi.

Helikopterin rüzgârını izlediler bir süre. Uzakta duyuyordu. Helikopterden inen abisini gördüğünde dişleri ü sıkı. Yanındaki Kılıç taş kadar sert bir şekildeydi. Göz ıcuyla ona baktığında adamın seğiren çene kaslarını gördü. Önüne dönerek yaklaşan abisine baktı. Ardından bir adam laha inmişti. Abisinin az ilerisinde onlara doğru geliyor-ardı.

Karşısında duran adama baktı. Aydın Duman. Abisi olanazdı bu adam. Büyükbabasının kötü ırkından gelen biriymi. Hangisi daha kötü olacaktı bugün?

Aydın iki araca ve aracın etrafını saran adamlara baktığıyla her bir adamın da onu öldürmek isteyen bakışlarını gördü. Aldırmadı. Kardeşine baktı. "Hazır mısın?"

"Neye?" diye sordu Efruz. "Seni yok etmeye mi? Onu mu soruyorsun?" dediğinde yabancı adam, abisinin arkasında durmuştu.

"Buna vaktin de imkânın da olmayacak. Senin hatta sizin için artık yolun sonu bu. Seni kurtarmaya gelmedim, bundan sonraki hayatın Koray'ın ellerinde."

Kılıç silahına uzanırken binbaşı sert bir şekilde, "Kılıç!" diye bağırdı. Aydın, Kılıç'a bakıp sırtıttı. Kardeşine döndüğünde onun da kendine gülümsüyor olduğunu gördü. "Son gülüşlerin Efruze."

"Son nefeslerin Aydın Duman. Seni dünyadan sileceğim.

Tıpkı o piç kurusu babamız gibi. Tıpkı Kartal'ın amcası gibi. Tıpkı Koray gibi. Kartal'a acımayan hiç kimseyi yaşatmayacağım."

Kahkaha attı Aydın. İçinde bulunduğu ambiyans gözünü öyle bürümüştü ki Efruze'nin, Kartal'ın amcasını nereden bildiğini bile sorgulamadı. "Sen mi yapacaksın tüm bu dediklerini? Ah Efruze, hep hayalperesttin sen. Kalemler kırıldı kardeşim."

"Kırılan kalemler bizde de mevcut Aydın Duman!" dedi binbaşı. "Ben yeğenimi harcatır mıyım sanıyorsun?"

"Bozuk para gibi harcıyorlar binbaşı! Büyük insanların işine çomak sokma yeter ki. Sonra bir bakarsın, çomak soktuğun insanlar ıssız bir yere gömmüşler seni," deyip bir kahkaha daha attı Aydın. "Siz, siz olun, bir daha kimsenin işine karışmayın."

Binbaşı, Aydın'a bir adım attığında Aydın iki elinin ayasını açarak geriye çıktı. "Temas yok!"

"Öyle mi?" diyen Kılıç, adama sağ tarafından sert bir yumruk indirdiğinde Aydın soluna doğru sendeledi. "Bu iş bittiğinde sana öyle bir temas edeceğim ki değilmedik bir santimin bile kalmayacak!"

Yüzü buruşan Aydın eliyle çenesini yokladı. Dudağından kan sızmıştı. Efruz ona gülümsüyordu. Sıkılmıştı. "Gidelim artık."

"Üzerini arayacağım." Aydın'ın arkasındaki adam ilk defa konuştu. Aydın başını salladı.

"Çabuk ol."

Adam elindeki cop şeklinde olan mekanik aleti Efruz'un başından başlayarak ayağına kadar indireceği anda cihazdan kesik sinyal sesleri yükseldi.

"Çıkar, çabuk!" diye bağırdı Aydın.

Efruz göz devirdi. Arka cebindeki tokayı çıkarıp binbaşına uzattı.

"Gidiyoruz!" diyen Aydın, Efruz'a bakıp yan döndü.

Binbaşına bakıp nefes bıraktı Efruz. "Kun'a selamımı söyle binbaşım." Gözleriyle anlattı Efruz. Kun'dan başkası bulamazdı onu. Dayısı gerekli olan tüm kelimeleri bir cümlede almıştı.

Binbaşı dişlerini sıkarken başını aşağı yukarı salladı. Efruz, abisiyle yan yana helikoptere yürüdü. Bindi. Kapı kapandı ve havalandı.



Mecburen uzandığı yerde başını çevirdi. Gücü yok denecek kadar azdı. Yüzünün her yerinden kan sızıyordu. Göğüs kafesindeki ağır nefes almasını güçleştiriyorken bulunduğu yerde hava gitgide azalıyordu. Kolları gücünü kaybedeli çok olmuştu. Bacaklarına inen darbelerin getirisi olan sızılarla hayatında hiç yaşamadığı bedensel acıyı yaşıyordu.

Yüreği mi? O daha çok acı çekiyordu. Efruz... diye inleyen kalbi onun için durmuyor olsa gerekti. Sevdiği kadının varlığıyla dolu olan kalbi çok şükür ki hâlâ güç de olsa atıyordu.

İş yemeği diye girdiği binadan çıkarılmıştı. Kaçınıcı katta indirildiğini dahi bilmiyordu. Tedbirsiz davranışına pişmandı. O güne kadar hiç hedef olmamıştı. Kardeşiyle, karısını korumak ona yetmiş gibiydi ama hiçbir şey düşündüğü gibi olmamıştı çünkü aklına hayaline sığmayan şey gerçek olmuş, amcasını karşısında görmüştü uyandığında.

Neden sürekli Asude'nin tehlikede olduğunu da o an pek tabii anlamıştı. Babasından nefret eden adam onun kıymetlisini istemiş ama alamamıştı. Asude'yi alamayınca da kendisi açık hedef hâline gelmişti.

Efruz'la ilk çıktıkları yemekte ona bir cümle kurmuştu Kartal. "Amcamı hâlâ seviyorum. Ben sevdiğim insanlardan

nefret edemiyorum.” Böyle bir adama harcadığı sözler için kendine kızdı. İçi yakıcı bir pişmanlıkla kavruluyordu. Ne bekliyordu ki? Zorla açtığı gözleri amcasını buldu. On üç yıl önceki adam o değil miydi? Gözlerini kapatıp on üç yıl önce-sini hayal etti.

“O masaya oturma,” diyen Mine’ydi. Kadın ona bir şeylerin izahını yaparken oldukça öfkeliydi. Kartal, ona bakıp yüzünü buruşturmuştu.

“Neden?”

“Kumar senin sonun olacak. Sana bunu sürekli anlatıyorum ama sen beni dinlemiyorsun. Seni gerçekten çok seviyorum Kartal. Bana ama en çok kendine bunu yapma!”

Kartal omuz silkmişti. Elindeki bardağını bırakıp ayağa kalkmış, takım elbisesini düzeltmişti. “O masaya oturacağım. O adamı da soyacağım. Onun tüm parasını aldığımda çok ama çok zengin bir adam olacağım. Ben bunu seviyorum Mine. Sen de beni seviyorsun, sorun ne?”

Mine uzun saçlarını sinirle toplamıştı. Adama dönen yüzü sertti. “Sen aptalsın, sorun bu!”

“Doğru konuş benimle.”

“Doğrusu bu Kartal. O adam kumar dünyasının aranan suç-lusu. O bir uyuşturucu baronu. Yakalanmamak için köşe bucak saklanıyor. O bu işi tutku diye yapıyor ve kaybetmiyor. Kaybetmeye tahammül dahi edemiyor. Canından olacaksın, seni yaşatmaz!”

“Çok abartıyorsun Mine. Bize ne öyleyse? Biz sadece kumar oynayacağız. Kılıç da benimle olacak, merak etme, bir şey olmayacak. Hem amcamı biliyorsun. Onun iyi dostu. Bana hiçbir şey yapamaz.”

Mine tikenmiş bir hâlde onuzlarını indirmişti. Adama bakan gözleri dolmuştu. “O masaya oturursan ben giderim. Karar senin! Ya kumar ya ben!”

Kartal sıkıntıyla gözlerini devirip kadına yaklaşmıştı. Mine’nin ellerini tutup gözlerine bakmıştı. “Sana böyle bir hak vermiyorum

ne. Hayatımda hep yerin olacak. Kumarı da seni de seviyorum. rhangı bir şey seçmeyeceğim."

"Bunu sen istedin," diyen Mine, adamı iki eliyle iterek iki adım ağa çıkmıştı. "Ben hayatımı çöpte bulmadım ama seninki ucuz etmek. Giderim ve seni unuturum ama senin acınla yaşayamam. Bir gün... her gün oturduğun o masalardan sağ kalk diye sana dua tmeeyeceğim çünkü sonunu kendin hazırlıyorsun. Ben senin bu yununda yokum."

Arkasını dönen kadın evden çıkıp gitmişti. Tıpkı Kartal'ın hayatından da çıkıp gittiği gibi. Kartal bunu umursamamıştı. O geceyi atlatırsa daha sonra onun gönlünü alabilirdi.

Karşısındaki adama kibirle baktığından bihaberdi ama adam farkındaydı. Yirmi iki yaşında toy bir delikanlı görüyordu karşısında. Methini duymuş, gelmiş ve karşısına almıştı. Yenilmeyecekti asla. Kartal onu yenemeyecekti.

Amcası hemen yanında gururla oturuyordu. Yeğeniyle dünyanın sayılı kumarbazlarından olan adamı aynı masaya oturtmanın gururunu yaşıyordu.

Ama adam yenildi. Kartal adamı her seferinde yendi. Adamın anbean değişen tavrı, yüzü ve öfkesi gün yüzüne çıkıyordu. Kartal da bundan haz alıyordu. Amcasının gözleriyle devam dediğini algıladıkça yükleniyordu oyuna.

Barbut Âdem ise öğrencisiyle övünecek olmanın sevincini yaşıyor ama bunu o adama belli etmiyordu. Nasıl da abisinin imam olacak oğlunu kumarbaz yapmıştı? Şeytandan hâlliceydi Barut Âdem. Kartal, amcasının gerçek yüzünü göremiyordu.

Adam sinirle ayağa kalktığında kumar oynanan evin etrafını siren sesleri sarmıştı. Amcasıyla adam birbirlerine bakmış, korkuyla hareket etmişlerdi.

"Sen ihbar ettin," demişti amcası, Kartal'a. Kartal büyüyen gözlerle amcasına bakmış, "Hayır, asla," demişti.

Amcası, adama dönmüştü. "Kaçalım. O bizi sattı."

"Hayır, amca hayır!" diye bağırmıştı Kartal.

"Yalancı. Bugün gizli gizli telefonla konuşurken görmüştün seni. Demek bizi sattın."

"Satmadım!"

"Yürü," dedi adam, Âdem'e. Adam, amcasına orada inanmıştı. Âdem o kadar gerçekçiydi ki şeytan bile önünde eğilirdi. Deniz kenarında olan evden onun anlayamadığı hızla kaçan amcası ve adamın ardından evin içini polisler sarmıştı. Yapacak bir şeyi kalmamıştı. Kalktığı koltuğa geri oturmuştu. Ama en çok amcasının ona yaptığı içine oturmuştu.

Merkezde karanlık bir odada elleri önünde sorguya çekilirken ölesiye pişman, ölesiye mutsuzdu. Sonu böyle gelmişti demek. Babası öğrendiğinde onu asla affetmeyecekti. Annesinin yüzüne bir daha bakamayacaktı. Kardeşi ondan nefret edecekti. Mine haklı çıkmıştı. En çok onu dinlemediği için pişmandı.

Ona sorulan yüzlerce anlamsız sorunun birine bile cevap verememişti. O ne kaçakçı ne uyuşturucu satıcısı/kullanıcısı ne de bir katildi. Kimseyle bir bağı yoktu, olmamıştı.

"Bilmiyorum. Tanımıyorum. Hayır. Bilmiyorum. Tanımıyorum."

Tüm sorulara verdiği yanıt bunlar olmuştu. Hayatı kararırken açılan kapıdan ışık sızmıştı. Başını çevirip de karşısında yüzbaşı Recep'i gördüğünde ölmek istemişti. Utanç! Utanç tüm kalbini kuşatmıştı. Âdem bir sondu, Recep bir başlangıç.

Amcası onu kapkara bir dünyada tek başına bırakıp kaçmıştı. Dayısı, yüzbaşı Recep, ona amcasının aksine apaydınlık bir dünyanın kapısını aralamıştı. Hayata tutunmak için dayısı son şansı olmuştu ve Kartal ona sunulan şansa sıkı sıkıya bağlanmıştı.

Gözlerini araladı tekrar. Onlara bakmak bile yaşadığı tüm pişmanlıkların üzerine çökmesine neden oluyordu. Bakışları büyük ve eski kapıyı açan iki adama kaydığında ışığın ardındaki kadını gördü. "Efruz..." diye inledi kalbi.

Koray'ın ona dokunacak olması düşüncesi kanını dondurdu. Efruz'un, Koray'ın adı geçince ırkilen bedeni dişlerini sıkmasına neden oluyordu. Hiçbir şey yapamıyordu.

Gözlerini açık tutmak istiyordu ama gücü bitiyor, nefesi azalıyordu. İçi huzurlu bir uykuya çekiliyordu. Uykunun kollarında huzur vardı ama Kartal'ın kalbinde endişe kör bıçak gibi saplanıp kalmıştı. Dilinde bir cümleyle uykuya mecburi dalıyordu.

"Ah, benim güzel kadınım."



11.BÖLÜM

Nereye gidiyor olduğunu yol boyu inceledi ki nereye gidiyor olduğunu biliyordu. Antalya'da bilmediği tek bir mahalle bile yoktu. Yarım saat süren hava yolculuğu boyunca abisine bakmadı. Aydın da ona tek kelime etmedi. Söylenecek söz mü kalmıştı ki? Ne dese kâr edecekti artık?

Helikopter alçalıp durduğunda abisi indi ilk olarak. Arından ayağını toprak zemine bastırdı. Aydın ile göz göze geldi.

"Ne var, biliyor musun?" dedi abisine.

Aydın taviz vermez bakışlarını kardeşine kibirle dikti. "Ne?"

"Artık düşman bile değiliz seninle."

Aydın gülümsedi. "Nazım Hikmet. Sen kitapları hep sevdiğin Efruze. Şunu da demiş Nazım Hikmet. Belki de ileridedir yaşanacak günlerin en güzelleri."

"Hayatımın içine ettikten sonra güzel bir gün olacak, evet ama bana. Sana değil!"

Gürültüyle açılan paslı demir kapıya döndüler. Efruz'un nefreti bitmeyecek, Aydın da kendini savunmayacaktı. Koray yüzünde o her zamanki pis gülüşüyle yaklaşıyordu. Ellerini havaya açmış, bağıırıyordu.

“Trensesim gelmiş, ne iyi ettin de geldin Efruze. Hasretimiz bitecek artık.”

Kendine yaklaşan adama bakarken irkilmiyordu artık. Çenesini havaya kaldırırken saçları geriye savruldu. Dibine kadar giren adama tepeden baktı. “Çok mu özledin beni, kıyamam sana!”

Koray’ın gülüşü büyüdü. “Ne diyorsun sen bir tanem? Hasretinle yandım, kavruldum ama neyse ki artık birlikte olacağız. Tabii kocanı ortadan kaldırmamız gerekiyor önce.”

“Piç kurusu,” diye düşünüp gülümsedi Efruz. “Planını beğendim Koray. En çok hangi kısmını beğendin diye sorsana.”

Aydın ikisine bakıp sırtıyordu. Kardeşi de ne yaman kadının olmuştı birdenbire. Dudaklarını büktü.

Ellerini cebine atan Koray, kadının karşısında düşünür gibi yaptı. “Hangi kısmı?”

“Senin bu ücra yerde ölecek olman olan kısmını.”

Koray ilk an şaşırdı ama ardından kahkaha attı. “Ölecek olan Kartal. Sana sahip olacak olan da benim. Buradaki işimiz bittiğinde seninle çok uzaklara gideceğiz. Bir daha dönmeyiz belki.”

“Sen gideceksin Koray. Bir daha dönmeyecek olman da bir gerçek tabii.” Elinin tersiyle Koray’ı iterek onun geldiği yöne doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Kartal’ı hissediyordu. Buradaydı. Yoğun bir bulut kalbinin üzerine kaplıyordu. Kapıdan içeri girdi. Koray’la abisi ardından girince demir kapı kapandı. Kilit seslerini işitti Efruz. Kapılar ardından kilitlenmişti. Karanlıktı. Pencere olması gereken yerler çelik plakalarla kapatılmıştı. Nereden geldiğini anlamadığı elektriğin aydınlattığı alana ara ara lambalar döşenmişti.

Abisi önden yürüdüğünde onu takip etti. Koray hemen yanındaydı. Rahatlamış gibi duruyordu hastalıklı sapık. Etrafını inceliyordu Efruz. Eski, çok eski ve boş bir yerdi. Daha

önceleri ne için kullanıldığını düşünse de bulamadı. **Fabrika** gibiydi ama çok uzun ya da büyük değildi. Rutubet kokusu burnundan içeri sızdıkça derin nefesler alıyordu **çünkü koku** çok yoğundu. Her on metreye bir adam yerleştirilmişti. **Hep-**sinin yüzü maskeliydi ve iri kıyım cüseye sahipti **adamlar**. Bir kapıdan daha geçtiklerinde o kapı da arkalarından **ka-**pandı. Bu kısımda içeride tek bir koruma bile yoktu. **İki tane** lamba başlarına yakın bir yükseklikte yanıyordu. **Hepsinin** yüzünü net görebiliyordu.

“Hoş geldin gelin harım. Gelin diyorum bak. **Kartal’ın** amcasıyım,” diyen adama döndü. Adım adım kendine **yak-**laşıyordu. Nasıl da Ensar babasına benziyordu hatta **kocasın-**dan bile bir parça var gibiydi adamda.

“Öpmeyecek misin elimi?”

Kendine elini uzatan adamın eline baktı. Gözlerini kal-
dırıp adamın yüzünü daha dikkatli inceledi. Ensar babası-
nın yüzü tertemizdi. Bu adamın yüzü sert çizgilerle dolmuş,
renk değiştirmişti. Şeytan ile melek kadar benzedikleri geçti
aklından.

“Şerefsizlik suratına kadar çıkmışken elini nasıl öpeyim
amca bey? Ben haysiyet sahibi insanların elini öperim, tıpkı
Ensar babam gibi.”

Adam yüzünü buruşturdu. Elini çekip arkasında diğer
eliyle bağladı. “Kâmil, bu kızı iyi yetiştirememişsin! Bir elimi
bile öpmüyor. Ah zamane gençleri, abim de bula bula seni mi
buldu gelin diye? Tam Koray’a layıksın.”

Arkasını dönerek uzaklaşan adamın omzu üzerinden ba-
basını gördü Efruz. “Oo, Kâmil Beyler de buradaymış. Nasıl-
sınız Kâmil Bey?” Alaycı ses tonu babasını dahi örkeye sürük-
lüyordu. Kızına adım adım yaklaşıp önünde durdu.

Yıllarını harcayarak içinde bir fahişeyle yaşamasına ne-
den olan babası ona nefretle bakıyordu. Ne yapmıştı ki Efruz
ona? Nedendi bunlar? Kendine sorduğu soruyu saçma buldu.
Soyu kirliydi onun.

“İyilik kızım,” dedi Kâmil.

“Kızım deme bana!” diye bağırdı Efruz. “Bana ne verdin ki senin kızın olacağım ben? Şeref yoksunusun sen! Senin gibi baba olmaz olsun! Kimsenin senin gibi babası olmamalı. Sen... Sen tam bir orospu çocuğusun!”

Duyduğu sözlerden gözü dönen Kâmil elini kaldırıp Efruz’a tokat atmak için var gücüyle elini indirdi. Efruz, babasının elini havada yakalayıp diğer eliyle adamın göğsüne dokundu. Kâmil balyoz yemişçesine geriye sendeleyip yere düştüğünde, Âdem, Koray ve Aydın şoka uğramıştı.

“Seni sürtük.” Kâmil yerden kalktığında Koray önüne geçti. “Sen dur babacığım,” dedi hastalıklı bakışlarıyla. “Bir babaya böyle davranılmaz. Cezasını ben keserim.” Koray, Efruz’a döndüğünde elini yumruk yapmıştı. Kadına hırsıyla indirecekti. Karma kişiliği saçma sapan düşünmesine neden oluyor, ölüp bittiği kadına bile içindeki saçma, yersiz öfkeyi kusabiliyordu.

“Sen nasıl babana böyle davranırsın!” diyerek savurduğu yumruğu havada yakaladı Aydın.

“Yavaş, o hâlâ benim kardeşim! Benim yapıyor olmam senin yapacağın anlamına gelmiyor.”

Koray dişlerini sıkıp Aydın’ın eli içinde olan bileğini hırsıyla çekti. Ne Koray’a ne abisine aldırmadı. Koray’ın yanından tek bir adım atıp babasının karşısına geçti.

“Ben Efruze, hayatta her şey oldum ama senin kızın olmadım. Bunun için hiç üzgün değilim. Mutluyum. Sen, sahip olduğun kötü kalbi atalarından aldın ama ben senin ataların kadar aptal değilim. Bedenimde senin genlerini taşıyor olmam beni senin kızın yapmadı.”

Kızının ne dediğini anlamıyor gibiydi. Yirmi yedi yıllık kızına ilk defa onu anlamak istercesine baktı.

“İkinci yaş günüm. Odamda uyuyorum ve sen benim odamda bir kadınla benim söylemeye utandığım ama senin

yapmaya utanmadığın anlar yaşıyorsun. Odada küçük bir kız hatta senin kızın olduğunu görmüyorsun bile. Annemi, kendi evinde, benim odamda başka bir kadınla aldattın sen. Anneme, bir kadına yapılacak en adi şeyi yaptın. Yaparken de beni kara bir dünyaya mahkûm ettin. Utanmadın! Sen değil bir koca, bir baba, sen adam bile olamadın!”

Babasının göz bebeklerinde beliren şaşkınlık kıvılcımları nefretle izliyordu.

“Ona diyorsun ki gece geleceğim. Annemi, benim odamda bir kadınla aldattın. Beni tam yirmi beş yıl boyunca bir karanlığa hapsedip çıktın odamdan. Sen!” dedi, son kelimeyi bağırarak söyledi. “Sen, benim hayatımın her bir gününü heba ettin. Sana asla acımayacağım Kâmil Duman!”

Aydın yeni öğrendiği gerçeklerle yeni bir yıkım daha yaşıyordu içinde. Böylesi bir şey nasıl mümkün olurdu? Olurdu da Efruz nasıl hatırlardı? Neler olduğuyla ilgili tek bir fikri dahi yoktu. Karmaşık bakıyordu her ikisine de.

“Sadece bana değil. Oğluna, Erva’ya ve karına dünyadaki her günü ziyan ettin. Seni Allah bile affetmeyecek. Af dileyecek vaktin olmayacak çünkü. Azrail’i bilir misin? Gerçi nereden bileceksin sen? Son nefesinde kabul etmez tövbeni. Son nefesin sana kurtuluş getirmeyecek!”

“Gerçekten bunu yaptın mı?” Aydın, babasına bakıyordu. İçindeki küçük erkek çocuğu masumiyetini giyinmişti. Babası başını çevirmeden oğluna baktı. Cevap vermedi. Nasıl olup da Efruz’un bunu bildiğini düşünüyordu. O kadın mı bulmuştu Efruz’u da anlatmıştı? Hiçbir önemi olmamasına rağmen tutulmuş gibiydi. Bir anda kilitlenip kalmıştı.

“Sirke çevirdiniz burayı, yeter!” diye kükredi Âdem. “Benim alınacak bir intikamım var. Aile meselelerinizi başka bir zamana saklayın!”

“Sen sus, hiç konuşma ihtiyar bunak!” dedi, adama dönüp bir adım yaklaştı. “Senin gibi bir adamın Ensar babam ve Kartal gibi biriyle akraba olması yeterince kötü. Şimdi bana

soamı veriyorsunuz yoksa buradan hiçbirinizi sağ çıkarmayacağım."

Âdem, Efruz'a bir süre baktıktan sonra kahkaha attı. "Abi senin selamını götüreceğim gelin. Oğlunu öldürünce bir baş sağlığına gitmek farz olacak. Ona çok cesur gelinin vardı diyeceğim."

"Kartal'ı getirsinler! Son kez uyarıyorum."

"Kocan falan yok artık. Ben varım! Sen hâlâ neden bahsediyorsun?"

Efruz kan kusan bakışlarıyla Koray'a döndü aniden. Gözlerinin grisi koyulaşıyordu. Koray'dan daha ne kadar nefret edebileceğinin hesabı içine düşmüştü. "Kartal, nerede?"

"Burada!" dedi Âdem.

Efruz, ona döndü. Adamın arkasındaki demir direkte kırımızı bir düğme vardı. İşaret parmağını düğme üzerinde usul usul gezdiriyordu Âdem. "Düğmenin ucunda, basarsam ölecek." Hain bir sırıtmayla Efruz'a bakıyordu.

Efruz düğmeye baktı. Düğmenin ucunda ne olacağını kısa bir an düşündü. Gözleri yavaş yavaş düğmenin bağlı olduğu direğe tırmandı. Direğin biraz üstünde çelik bir tel fark etti. Çelik teli takip etti. Başını kaldırdığında gördüğü manzarayla yutkundü. Kocası cam tabutu andıran bir fanus içinde tavanda asılıydı. Karanlık ortamda, tepelerinde yanan ışıqla tavanda asılı olan cam tabutu fark edememişti. Aşağıdaki, direkt yüzüne vuran ışık tavanı karanlığa esir etmişti. Çok fazla yüksekti. Oradan düşerse kurtuluşu imkânsızdı. Yutkundü.

Ne tür güce sahip olduğunun hâlâ farkında değildi. Güçlerini nasıl yönetmesi gerektiğini bile bilmediği bir yerdeydi ama başarabilirdi. Yapardı. Kocası için yapmayacağı tek bir şey bile yoktu. Sırtını görebiliyordu. Dün sabah evden çıkarken giydiği mavi gömlek üzerinde yoktu. Fanus içindeki adam cansız yatıyordu. Gözlerini kapattı usulca.

Acısını içinde hissetti. "Kartal..." dedi ona, kendini hissetmesi için. Sürekli tekrar etti ama ondan cevap alamadı.

"Al hadi." Koray'ın sesiyle öfkesi harlanmaya başladı. Kartal'ı oradan bir an önce çıkartmalıydı.

"Kocan ölecek, benimle evleneceksin! Sipahi'nin miras yedi ceddimize yeter. Hayatımız boyunca rahat yaşayacağız. Belki çoktan ölmüştür bile. Sen gelmeden önce ben biraz ilgilendim onunla. Eğlendik. Ah ama tabii önce o tuttuğum kadınla eğlendi. Güzel ölecek yani."

Bulunduğu ortamı taradı zihni. Bir şeyler olmalıydı. Yerlerde toprak ve çamurdan başka bir şey yoktu. Çoğu yerde ot bitmişti. Boştu. Bomboş bir yerdi ama abisi, babası, Koray ve Âdem'in üzerindeki silahların varlığını hissediyordu.

Koray'a yürüdü. Gülümsedi. Tavrını tıpkı onun o hastalıklı hâline getirdi. "Sen gerçekten de zeki bir adamsın."

Koray sırtıttı. "Ne sanmıştın? Herhâlde öyleyim."

"Aslında seni sevebilirim, biliyor musun?"

Koray'ın yüzünde güller açtı aniden. Gözlerinin içinde şimşekler çaktı. Efruze isterdi de Koray yapmaz mıydı? Küçük bir çocuk gibi eli saçına giderek karıştırdı hafif uzun saçlarını. Utanmış gibi bir ifade vardı yüzünde. Efruz, onun bu ani değişimine şahit olurken gözlerini kocaman açıp ağzını aralamamak için çaba sarf etti. Gerçek bir manyaktı Koray.

Gülümseyen bir suratla başını Efruz'a kaldırdı. "Biliyorum, tabii. Kızım ben seni kaç yıldır bekliyorum. Sen iste, ben dünyayı önüne sereyim." Az önce yumruk atacağı kadına şu an sarf ettiği sözlerle anlıyordu ki Efruz, Koray kesinlikle umutsuz vakaydı. Normal bir insan olarak bile yaşaması imkânsız görünüyordu. Ona ne söylese boştu.

Dişlerini sıkarak midesini şişirecek kuvvette aldığı nefesle Koray'ın gırtlığına yapıştı. Parmakları arasındaki gücü hissettikçe sıkıttı. "Sana, benim ölüm bile yâr olmaz!"

Koray kadından yayılan güce mi yaşırırsa yoksa az daha

nefessiz kalırsa ölecek olmasının derdine mi düşse bilemediği bir yerde Efruz'un ellerine yapıştı pis elleriyle. Elinin üzerinde Koray'ın pis ellerini hissedenden Efruz aynı hızla elini çektiğinde Koray dizleri üzerine çöküp öksürmeye başladı. "Ne yaptın kaltak," diye tısladı dişlerinin arasından zorla çıkan sesiyle.

Âdem, Efruz'a bakıp dudak büküp, gülümsemişti. "Önce şu işi bitirelim, sonra oynasınız." Âdem'in sözleriyle ona hızla döndü Efruz. Adamın eli düğmenin üzerindeydi. Korku ilk kez içine düşmüştü geldiğinden bu yana. Kocasının canı bir düğmenin ucundaydı.

Karşısındaki adamın kara kalbini görüyordu. Tıpkı yüzü gibiydi. Nefreti elle tutulur cinstendi, Efruz bunu hissediyordu. O düğmeye basacak olan eli titremiyordu bile.

Kalbindeki hareketlilikle derin bir nefes aldı Âdem'e bakarken. Kapıların kilitlerini açtı zihniyle. Gerisini halledecek koca yürekli adamlar vardı. Âdem'e baktığında kadının koyu gri olan gözlerinden ürktü adam. Efruz'un yüzü duvar kadar sertti. Kendinden kayan göz kırmızı düğme üzerine kayınca Âdem de ister istemez düğmeye bakmıştı. Birkaç saniye düğmeden ayrılmayan gözlerle ortamda sessizlik hâkim oldu.

Kâmil girdiği şoktan çıkma çabasıındaydı. Belki çok basit bir ayrıntıydı onun için ama nasıl olur da bilinir düşüncesi adamı olduğu ortama getirmiyordu. Tutulmuş gibiydi âdeta. Efruz'dan duyduğu sözleri, ömrü boyunca başka bir canlıdan işitmemişti. Kızına ne nefret ne sevgi beslemeyen kalbi öfkeli bir hâl alıyordu yavaştan.

Silah sesleri duyuldu. Kâmil kendine geldiğinde kocaman gözlerle etrafına bakındı. Koray öksürerek ayağa kalkarken ayağı yanmış gibi sağa sola dönmeye başlamıştı. "Nasıl?" diye bağırdı.

"Buldular bizi!" dedi Kâmil.

Âdem'in çenesi gerildi. Gözleri küçüldü. Bakışları Aydın'a kaydı. "Seni piç kurusu, sen haber verdin!"

"Yapmaz benim oğlum!" diye bağırdı Kâmil. "Saçmalama Âdem!"

"Sen kimsin ki oğlun ne olsun! Bu iş buraya kadar!" diyen adam, Efruz'un gözlerine baktı. Pis gülüşüyle, "Kocana elveda de." dedi.

"Elveda Âdem," dedi Efruz. "Bütün elvedalar bugün senin için."

İki elini de beline atan Aydın iki silah çıkardı. Birini Adem'e çevirdiğinde diğerini kardeşine uzattı. "Tetiğe bassan yeter kardeşim."

Aydın'a dönmeden elini havaya hızla kaldırdı Efruz. Soğuk metal parmaklarına dolanırken onu aslında ilk tutuşuydu fakat bir usta kadar yetenekliydi. Cesaret pek çok şeyi ardında getirmişti Efruz'a. Silahı adama çevirdiğinde Aydın da silahını Koray'ın başına dayamıştı.

"Yapma!" diye bağırın Koray'ın dizlerine tekmeyi basan Aydın adamın yere diz çökmesini sağladı.

Kâmil oğluna ve kızına bakarak sırttı. "Evlatlarım..."

"Senin oğlun yapmazdı Kâmil, yaptığımı göre senin oğlun değilim!" Aydın tüm nefretiyle babasına bağırıyordu. Kâmil'in gülüşü söndü. Yüzü karardı, dizleri boşaldı. "Oğlum!"

Efruz ve Âdem birbirine bakıyordu. Âdem silahını belinden almak için an kolluyordu. Düğmeye basarsa Efruz, kocası için delirecek ve o da o esnada kaçacaktı. Silah sesleri yaklaşıyordu. Her saniye artıyordu. Adamlarını bulunduğu yere sokmadığına pişman olmuştu. Bilememişti. Bu kez şans ondan yana değildi.

"Bas hadi!" Adama bağırdı Efruz. Âdem'in alnından inen terlerin anlamı yakalanma korkusuydu. "Sen istedin!" dedi kadına. Düğmeye bastı. Hareket olmadı. Düğme takılmış gibi iç kısma inmiyordu. Düğmeye bakarken tüm alını boncuk boncuk ter döktü.

Bir daha bastı. Efruz'un, kendine adım adım yaklaştığı-

na göremedi çünkü deli gibi düğmeye basmaya çalışıyordu. Tekrar ve tekrar deniyordu. "Allah'ın belası kadın! Ölmek zorunda Kartal. Ölecek! Abimin caru yanacak. Bitecek nefretim. Babamı aldı o benden. Babamın göz bebeğiydi o. O hep istediği evlattı, sevdiği oğluydu. Babam beni hiç sevmedi onun yüzünden." Düğmeye basıyor, her basışında da ağzına gelen tüm nefret kusmuklarını etrafa saçıyordu.

Başına dayanan silahla durdu elleri ve bedeni. Şoka girmiş adamın beline uzandı Efruz. Silahı çekip aldı. Onu da adamın başına dayadı. "İlk defa silah tutuyorum amca bey. Elim titrer de kurşun olmadık yerlerine girerse, ben karışmam. O yüzden yat yere de beni katil etme. Her ne kadar sizi öldürmek istiyor olsam da benden başka sizi öldürmek için can atan insanlar var. Karar verdim seni, binbaşı Recep'e vereceğim. Kâmil için Kılıç'a sözüm var ama Koray için kimseye söz vermedim. Onun katili olabilirim bak!"

Bıkkınlıkla gözlerini devirdi Efruz. "Silahını bırak Kâmil Duman." Ardındaki adamın kendine çevirdiği silahı âdeta görüyordu. Hissediyordu. Babası olacak adam sonunda kızına silahı da doğrultmuştu. Efruz artık her şeyi bekler, hiçbir şeye de şaşmazdı.

"Kartal ölmüyorsa sen ölürsün," diyen Kâmil tetiğe basmak için hiç tereddüt etmiyordu. "Neden size sahibim ki zaten? Üçünüz de beş para etmez evlatlarsınız."

"Babamız kim?" dedi Aydın. "Kendinden ne bekliyorsun ki bizi beğenmiyorsun?"

Kâmil tetiğe basamayacaktı. O kurşun o silahtan çıkmayacaktı. Kapı tekme darbesinin eşliğinde büyük bir sesle açılmıştı. Kurşun sesleri hâlâ devam ediyordu. Kâmil tetiğe basmayacaktı belki ama bu kimin umurundaydı ki Kılıç'ın kullandığı SIG Sauer SIG516'dan çıkan mermi, silahı tutan elinin canını almıştı.

"Teşekkürler Efruze." Kılıç'ın sesine tebessüm etti Efruz.

Kılıç ve Savaş koşar adım onlara yaklaşırken silah sesleri

de kesilmişti. Âdem olduğu konumda kıpırdamıyorken her şeyin bittiğine ve sona geldiğine inanmakta güçlük çekiyor, bu da düşüncelerini toplamasına engel oluyordu.

Savaş, Aydın'ın başında beklediği Koray'a baktığında gözlerini kıstı. Koray iki eliyle bedenini sarmış, ileri geri sallanıyordu. "Efruze benim! Benim olacak. O benim kadını. Onu benden kimse alamaz ki." Buna benzer onlarca kelimeyi ardı ardına sıralıyordu. Yüzü bir çocuk kadar masumdu ve elinden şekeri alınan küçük bir çocuk gibi ağlıyordu.

Bulundukları yerin etrafını saran polislerle artık hepsi güvendedi. Recep binbaşı, Tamer, Metehan, Harun ve Bulut yanlarına gelmişlerdi ellerindeki ısısı geçmemiş silahlarıyla.

Binbaşı, Efruz'a yürüdü. Kadının elindeki iki silahı da yavaşça aldı elinden. "On üç yıldır bu anı bekliyordum. Ben gelmeden sıkmamışsın, dile benden ne dilersen."

Nefesini salan Efruz tavana baktı. "Kocamı oradan indirmen yeterli. Bir de çabuk ol, lütfen."

Aydın da dâhil tüm başlar oldukça yüksek olan tavana baktığında hepsinin öfkesi ve korkusu birbirine karışmıştı. Gördükleri manzara hayatları boyunca unutulacak gibi değildi.

"Tamer, Savaş, Bulut!" diye bağırdı binbaşı. "Çabuk, çabuk!"

Nasıl indirecekleri hakkında bir an düşünseler de hemen harekete geçmişlerdi ki Aydın, "Direğin ucunda kol var, onu kullanın!" diye bağırdı. Adamlar hiç vakit kaybetmeden kolu bulmak için Adem'in hemen soluna geçti. Binbaşı, Âdem'i yakasından tuttuğu gibi ayağının ucuna yatırıp sırtına bastı.

"Seninle bir yeğeni paylaşmadık Âdem. Ben melek olsun diye uğraşırken sen şeytan olsun diye canını dişine tak-tın ama bak, ben kazandım. Yeğenim için yaptıkların da çok üzdü beni ama en çok ablamın gözlerine yaş, gönlüne keder düşürdün ya... Yemin ettim, bir gün seni bulursam kafana sı-kacağım diye."

Yüzü çamura bulanık adam kaybettiğini kabul etmekte zorlanıyordu. Tüm ömrünü kötülüğe adanmış biri için iyiliğin kazanmış olması dayanılmaz bir duyguydu. "Az veya çok, ben yapacağımı yaptım. Abim şimdi nasıl üzgündür, ablan şimdi nasıl ağlıyordu!"

"O zaman sen de ağla!" Binbaşı adamın iki bacağına birden kurşun sıktı. Gözlerini kapatan Efruz hayatında ilk defa gözleri önünde cereyan eden olayla nefesini saldı. Kartal yavaş yavaş iniyordu. Âdem direğin ucundaki kolu unutmuş olmalıydı. Unutmamış olsa dahi kullanamayacaktı. Her türlü kaybetmişti Âdem.

Âdem'in acı çığlıkları da kimsenin umurunda değildi. Binbaşı bir kurşun baldırına sıktı, bir kurşun diğer baldırına. Bir kurşun beline, bir kurşun sırtına ve son kurşun tam kafatasına denk geldi. "Elveda Âdem," diye mırıldandı Efruz. Zerre acımadan. Zerre merhamet etmeden. Göz ucuyla babasına baktı. Yerde parçalanmış bileğiyle baygın yatıyordu.

Hayatını hiç eden adama acımasızca baktı. Annesinin hayatını çöpe çeviren adama nefretle baktı. Üç çocuğunu kayıp insanlar hâline getiren adama acımadı. İçine bir fahişe bırakan adama umutsuzca baktı. Şu an kimseye merhameti yoktu. Sadece Kartal... Tüm iyi duyguları, tüm endişesi onun içindi.

"Cesedini yolda görürsem üzerine basıp geçeceğim, baba." Ona o gün, kendini evden âdeta attığı zaman bu sözleri söylerken bir gün gerçek olacağını tahmin bile etmemişti. Üzerine basamayacak kadar yorgundu ruhu.

Abisinin başında beklediği Koray'a baktı. Acıyordu ona. O normal biri değildi, hiç de olmamıştı. Tek adımı yanına varıp abisinin elindeki silahı almak istedi. Aydın yapma dercesine bakıyordu.

Onları bir arada tutan şey de buydu. Merhamet... Aydın istemese de verdi silahı. Parmaklarıyla sıkıca kavradı Efruz.

"Bana bak Koray," dedi. Koray ona başını kaldırıp baktığında adamın ıslak gözlerine daha çok acıdı Efruz.

“Benimsin Efruze sen, bırakma beni.”

“Sana bugün merhamet edersem, bir gün yine maraz doğacak Koray. Benim için öl ama benden önce en çok kendin için öl çünkü çok acınasıdır.”

Kendine dönmüş acınası gözlere bakamadı. Silahın ucu adamın kalbine doğrulmuştu. Gözlerini kapatarak tek seferde, hiç acımadan tetiğe bastı. Yüreği hızlı hızlı atarken açmadı gözlerini. Silah elinden düştü. Gözyaşları göz kapaklarını zorlarken o daha sıkı yumdu. Nefesi bir an tutuldu. Arkasını döndü. “Görmek istemiyorum onu,” dedi. Arkasındaki hareketliliği görmezden, duymazdan geldi. Yere inmesine bir metre kalan Kartal’ın bulunduğu cam fanusa ellerini yasladı.

Az önce bir adam öldürmüştü. Koray’ı öldürmüştü. Bunu unutmak, yanlış yaptığını düşünmemek için kocasına odaklandı. Yüzü kan içindeydi. Göğsünde bile kanlar vardı. Cansız yatıyordu. Şimdi tek istediği onun nefes alıyor olmasıydı. Kilitli olan kapağın anahtarı yoktu ve nerede olduğunu kimse bilemezdi. Bunun için yeterli zaman da yoktu. Elinin ayasını kilitli bölgeye kapatıp sola doğru yarım tur çevirdiğinde küçük bir ses duyuldu. Tamer ve Kılıç kapağı kaldırıp içine uzandı. İki metre uzunluğa sahip olan fanus bir metre genişliğindeydi. Tamer kollarının altından tuttu, Kılıç bacaklarından.

Bir süredir tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Onu bu hâle getiren hiç kimse yaşamamalıydı. Kalbine bu hançeri sokan herkesi şimdi tekrar tekrar öldürebilirdi. Yere boylu boyunca yatırdıkları adamın yanına çöküp elini tuttu. Dudaklarına götürüp defalarca öptü. Hıçkırıkları adamların yüreğine bir bir sızıyordu.

“Yaşıyor, değil mi?” dedi zor duyulan kısıp bir sesle. Bu cümleyi kurması hayatı boyunca unutmayacağı bir acıydı. Ellerin arasındaki adamın sıcaklığıyla aldığı enerjiye ağırlarken kahkaha attı. “Allah’ım, yaşıyor!”



Camın önünden izliyordu Kartal'ı. Ağzına takılan oksijen maskesi, göğsünü kaplayan kablolar ve onların bağlı olduğu hep kesik sinyal sesini vermesi gereken makine arasında mekik dokuyordu gözleri. O tiz sinyal sesi şu anda Efruze için hayat demekti.

Bir bacağı ve kolunda kırık, diğerinde çatlak vardı. Yüzündeki kanlar silinmiş, yerini morluklara bırakmaya başlamıştı. O yakışıklı yüzü tanınmayacak hâldeydi. Uzun süre havasız kaldığı için ciğerleri hasar görmüştü ama yaşıyordu ve yaşayacaktı. İyileşme süreci biraz uzun olacaktı belki ama Efruz'un hayatına hiç çıkmayaşya geri dönecekti. Ellerini camdan çekip gülümsedi. O kurtulmuştu, artık üzgün değildi. Bedensel acıları bir süre sonra geçecekti.

Ailesinin doldurduğu bekleme salonuna indi. Hatice annesi hâlâ ağlıyordu. O bir anneydi ve oğlu yoğun bakımda yatarken kendini iyi hissedemiyordu. Gün öğlene kavuşmuş olmasına rağmen kimse bir dirhem uyku uyumamıştı.

Ensar Bey bir köşede sessizce oturuyor, derin derin düşünüyordu. Kardeşinin nefretini kazanacak ne yapmış olduğunu umutsuzca yeniden gözden geçiriyordu. Ömrü boyunca da düşünecekti.

Adamlarına bir şeyler anlatan binbaşını es geçip pencerenin kenarına yaslanmış, dışarıyı izleyen abisinin yanına yürüdü. Konuşma fırsatları olmamıştı daha önce. Karşısına geçip onun gibi pervaza yaslandı.

Aydın, Efruz'a kısa bir an bakıp manzaraya geri döndü. "Benden nefret ediyorsun."

"Nefret ediyor olsaydım şimdi sana sarılmak istemezdim. Çok kızdım sana ama bir süre sonra kırıldığımı anladım. Nefret değildi, sadece kırgınlıktı. Kartal, kardeşini deli

gibi sakınırken senin eksik yönlerini gördüm. Sen, beni hiç korumadın.”

Başı önüne düşen adam aşağı yukarı salladı başını. “Haklısın.”

“Ama bu senin suçun değildi. Kâmil gibi birinin çocukları olmak hiçbirimizin suçu değil. Hepimiz büyük yaralar aldık. Battık. Çıktık. Debelendik ama boğulmadık. Yaşadığımız şeyleri unutmak zor olacak. Affetmek... Hiçbir şey olmamış gibi davranmak imkânsız neredeyse.”

Aydın içinde acı gizlenen göz bebeklerini kardeşine çevirdi. “Hayatımdan çık, git,” diyecekti Efruz. Buna zemin hazırlıyordu.

“Kartal’dan öğrendiğim çok önemli bir şey var. Sevginin aşamayacağı hiçbir şey yokmuş. Sonuç olarak seni çok seviyorum.”

Aydın’ın gülen gözlerine o da gülümsedi. “Zaman alacak... Belki hemen unutmayacağım ama her şeyi tersine çevirmek senin elinde.”

Yaslandığı yerden doğruldu Aydın. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

Başını yana yatıran Efruz’un gülüşü büyüdü. “Yapma ya, neymiş?”

“Gerçekten, hakkıyla sana yakışan bir abi olacağım.”

“Söz mü?”

“Söz!”

“Hemen başla o zaman.” Efruz kollarını iki yana açtığında Aydın, kardeşini kolları arasına alarak saçlarına öpücükler kondurdu. Ruhundan tonlarca yük kalkmıştı Aydın’ın. Onları izleyen pek çok göz de onların mutluluğunu paylaşıyordu ama en çok Şenay Hanım.

“Çok hoş manzara,” dedi Recep binbaşı. Abisinin kollarındayken dayısına döndü Efruz.

“Çok çakal bir binbaşı görüyorum karşımda.”

"Ah, yapma Efruze! Sana tüm operasyonu açıklayamazdım ya."

"Âdem olduğunu biliyordun, değil mi?" diye sordu Efruz.

"Elbette biliyordum."

"Neden gizledin peki? Nasıl haberin oldu bundan?"

"Barut lakabı çözmem de büyük rol oynadı. İzleri takip ettim. Ben bir binbaşyım, giremeyeceğim delik yoktur. Neden gizledim sorusuysa," durup eniştesine baktı binbaşı. "Eniştemi üzmemek istemeyişimdi. Sen hissetmesen o hiçbir zaman bilmeyecekti. Şimdi oturduğu yerde vicdan muhasebesi yapmıyacaktı. Âdem yine sessizce ölecekti. O da kardeşinin oğluna yaptığıyla üzülmeyecekti."

"Bilemezdim," dedi Efruz. "Peki, abimi dâhil etmek nereden geldi aklına?"

"Onu ben değil, Kartal düşündü. Daha doğrusu bana, onun da bir zamanlar kaybolmaya yüz tutan, kendi gibi biri olduğunu ve sahip çıkılması gerektiğini söyledi. Ben de kendi yöntemlerimi kullandım."

Aydın bunu yeni öğreniyordu. O gece alışveriş merkezinde arabasına bindiğinde ona yaşaması için bir amaç vermişti binbaşı. Oysa şimdi o amaca Kartal'ın önyak olduğunu öğreniyorken utancı katlanıyordu.

"Kartal da on üç yıl önce bana böyle utanarak bakmıştı. Aklını kullandı, bugün devasa biri hâline geldi."

Gizli mesajı anlayan Aydın başını sallamakla yetindi.

"Ama görüyorum ki Aydın'da o potansiyel var. Çomak ve ıssız şifreleriyle çözdüm."

Efruz kocaman gülümsedi. "Çomaklı bölgesi ve ıssız yer..." diye mırıldandı. "Çok iyiydi."

"Evet," dedi binbaşı. "Zekiceydi. Bölgeyi uydudan taradık."

"Daha iyisini düşünemedim o an," dedi Aydın. "Telefonlarımız takip/tarama altına alındı. Verilerini kopya ediyordu

manyak. Bunu bile gözlemlerim sayesinde çözdüm. Yanıma adam vermesi de cabası oldu. O zaman emin oldum bana güvenmediğine. Yanlarından bir bahaneyle ayrılmak istedim ama buna zemin bile hazırlayamadım.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi binbaşı ardından Efruz’a döndü. “Sen nasıl anlamadın peki, abinin bizden olduğunu?”

Efruz kibirle gülümsedi. “Kim dedi anlamadığımı? Helikopterden inip karşıma geçtiğinde anlamıştım.”

“Şimdi ben anlamıyorum,” dedi Aydın. “Nasıl anlayacaktır ki gayet iyi oynadım?”

Binbaşı gülümseyerek başını sağa sola salladı. “Efruz anlatır sana, nasıl anlamış.”

“Şimdi değil, sorma.”

“Tamam, madem anladın, neden bana artık düşman bile değiliz dedin?”

“Ne kadar dayanacaksın, onu tarttım. Bence de gayet iyi oynadın.”

Aydın, Efruz’a bakarken gözleri kısıldı. “Düğme neden çalışmadı Efruz? Fanusun kapağı da kendi açıldı. Neler oluyor?”

Geçişirici bir cevap hazırlığı içinde olan Efruz, Savaş’ın, “Asude!” diye bağırmasıyla sona erdirdi çıkarmaya çalıştığı kelimeleri.

Yere yığılan Asude’ye koşan ilk kendisi oldu. Yerde boylu boyunca yatan kızın başına toplandıklarında Savaş onu kaldırmak için elini sırtına bıraktığında elindeki sıcak ve yapışkan sıvıyı hissetti. Elini çekip baktığında kan gördü.

“Asude...” diyerek inledi Savaş.

“Allah’ım,” diye inleyen Ensar Bey yanındaki koltuğa çöktü.

Asude’nin üzerindeki sıyah hırka tüm zaman boyunca kanın görünmesini engellemişti. Savaş elinde sevdiği kadının

lanını görerek kendine geldiğinde, "Doktor!" diye bağırmış ve kızı kollarına alıp fırlamıştı.

Asude'nin sırtında üç santim derinliğinde ceviz büyüklüğünde yara vardı. Doktorlar baktığında bunun nasıl olduğunu merak etmiş ama cevap alamamışlardı.

Tedavisi yapıp odaya alınan Asude'nin yanına girdi Efruz. Yan yatan kızın gözleri yarı aralıktı.

"Ben... Ben mi yaptım bunu?" dedi vicdan yüklü sesiyle.

"İçindeki sürtük yaptı. Senin bir suçun yok Efruz." Asude gülümsedi ama az sonra uykuya dalacaktı. "Bilmiyorum. O an bir şey gelmişti sırtıma. Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum, muhtemelen de hiç bilemeyeceğim. Senin gibi üçüncü gözüm yok. Üzülme, geçecek." Son sözleri ağzı içinde yuvarlandıktan sonra derin bir uykuya dalan kızı şakağından öptü.

"Güzel yürekli adamımın asil yürekli kardeşi..."



12.BÖLÜM

Eladan yeşile çalan ve zekice parlayan gözleriyle odaya girdi Esra. Beyaz önlüğü üzerindeyken gözündeki incecik bir gözlük vardı ve koyu kumral saçlarını açık bırakmıştı. Uzun çenesi, pırıl pırıl buğday teni, dolgun yanakları kocaman bir gülümseme eşliğinde şekil kazandı. "Merhaba ablalarım," dedi genç doktor.

Efruz, Asude, Selin ve Hümeysa genç doktora bakıp kaş çattılar. Tanımıyorlardı ki ama birden ablaları olmuşlardı.

Esra, Asude'ye yaklaştı. "Geçmiş olsun Asude ablacığım."

Gözlerini kırıştıran Asude, kadına gülümsedi. "Teşekkür ederim ama daha önce bir doktor bana abla dememişti. Tanışıyor muyuz?" Yan yatıyordu Asude. Sırtındaki acı dinmişti ama üzerine yatması yasaktı.

"Evet, tanışıyor muyuz?" diye tekrar etti Efruz.

Esra gülümsedi. "Hep istedim sizinle tanışmayı ama bugüne nasipmiş. Eşim Hüseyin, Kartal abi çok sever Hüseyin'i, oğlu gibi de diyebiliriz. Tabii eşim de onu çok seviyor."

"Ah, öyle mi?" dedi Efruz ve yeni öğrendiği bilgiyle önce şaşırdı sonra gülümsedi. Kartal hastaneye getirildiğinde, Hüseyin bir saniye Kartal'ın yanından ayrılmamıştı.

"Pansumanını yapmaya geldim Asude abla," dedi Esra.

Kılıç abi beni getirdi. Yani aslında bu hastanedeyim ama acil-
leydim, bransımı almadım henüz. Dışarıda bir abi var, adı
Savaş'mış. İlle de ben yapacaktım pansumanı. Asude abla
böyle olsun istemiş."

Selin kahkaha atarken Asude gözlerini devirdi. Efruz gü-
lüşünü sakladı ama Hümeysa'nın çenesi açıldı.

"Bu Savaş kendini ne sanıyor Asude? Onun gibi birinin
böyle bir düşünceye sahip olması nasıl bir ironi? Asude böy-
le istemiş de miş miş. Doktorun kadını erkeği mi var Allah
aşkına... Çok kızgınım şu an, dışarı çıkınca ona bir kamyon
dolusu sözlerimle bunu izah edeceğim."

"Ay," diye cırladı Selin. "Sus ne olur Hümoş. Ona sakla
lütfen."

"Kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum," dedi Asude.
"Beni biliyor tabii ama bunu daha önce konuşmamıştık ya,
o yüzden telaş etmiş olmalı. Sorun olmayacak. Konuşuruz."

"E adam da haklı, nereden bilebilir," dedi Efruz. "Elini
bile tutturmuyor ki doktorun erkeği, kadını olmaz akıl etsin,
normal yani."

Savaş'ın elini tuttuğu an aniden zihninde yer bulup kay-
boldu. "Evet Efruz, o da doğru."

Esra, Asude'nin elinden tutarak oturur vaziyete getirdi.
Hastane kıyafetinin arkasındaki cırt cırtlari açtı. Tam iki küre-
ği arasındaki bandajı açmaya girişti.

"Duydum ve çok üzıldüm Efruze abla. Kartal abi bizim
için çok başka, çok kıymetli biri. Onu çok severiz. Hayatımızı
ona borçluyuz."

Dudağını büktü Efruz. "Öyle mi? Nasıl?"

Esra işine odaklıydı fakat bu konuşmasına engel değildi.
Hümeysa geri çekilmişti ama Selin ve Efruz, Asude'nin sır-
tındaki yaralı bölgeyi görüyordu. Dikiş atılmıştı. Etrafı mo-
rarmıştı. Ceviz kadar büyük yara, elma kadar morlukla çev-
relenmişti.

“Kartal abi sayesinde okuduk. Eşim şimdi onun sayesinde kariyer sahibi bir cerrah olma yolunda. Ben de olacağım **elbette**. Kartal abi, kimi kimsesi olmayan veya okumaya gücü **yetmeyen** binlerce kişinin kanatsız meleğidir. Onun okutup meslek **sahibi** yaptıklarını saymıyorum bile. Hâlâ yüzlerce öğrenci **meslek** sahibi olma yolunda ilerliyor. Bizi nasıl buluyor, **bilmiyoruz**. Başımız dara düşünce uçarak geliyor gibiydi. Yurttan ayrılmak zorunda kalmıştım. Ailem bana para gönderemiyordu. **Annem** el işi yapardı. Babam da inşaat ustasıydı ve tek çocukları **ben de** değildim. Sonra birden yurt ücretleri ödenir oldu. **Hesaplarımızın** içi para doldu. O asla övünmez ama her şey de gizli kalmaz. Kulaktan kulağa duyulurdu o olduğu. Eşimle tıp fakültesinin son senesi tanıştık. Hüseyin son senesindeydi daha **doğrusu**, kıdemli asistandı, ben de birinci sınıftaydım. O da Kartal abiden nasibini almıştı tabii. Bir müddet sonra hocam oldu, sonra kocam...” dediğinde kızlar hafifçe kıkırdamıştı.

Esra bandajı kapatıp Asude’nin kıyafetini düzeltilti. “Gece yine gelir, bakarım abla. Hüseyin ile gece nöbetteyiz yani **buralarda** olacağım. Gayet iyi görünüyor ama bu nasıl oldu? Bıçak darbesi gibi. Allah’tan o her neyse iki kaburga kemiğinin arasına denk gelmiş, kemiğe gelse kırabilirmiş ya da kemiğe ciddi zarar verirmiş.”

Ah bir bilselerdi... “Düştüm. Ayağım kayınca arkamda ne olduğunu bile **bilmiyorum**, sonuçta bu oldu.”

“Öyle ise öyledir,” dedi Esra. “Sizi tanımak güzeldi. Yine görüşürüz ama hastane dışında olur inşallah.”

“Seni tanımak da güzeldi Esra. Görüşürüz tabii ki neden olmasın. Bir ara hep beraber yemek yer, kahve içeriz.” Efruz sevgiyle baktı kadına.

Esra, Kartal abisinin kendine benzer bir eşle evlenmiş olduğunu fark edince sevindi ve bu sevinçle kocaman gülümse-di. “Çok mutlu olurum.”

Esra odadan çıkarken Savaş’ın sesi duyuldu kapı eşliğinden. “Gelebilir miyim?”

"Nasıl da kibar, iyi eğitiyorsun bunu Asude," dedi Hü-
reisa.

Asude gülümseyerek sus işareti yaparken örtüyü üzerine
aktı. Efruz'un başına doladığı şalıyla artık hazırды. "Gel Sa-
vaş," dedi Efruz. "Biz de çıkalım. Ben de kanadı kırık kariz-
mama bakayım."

Yan uzanan Asude, Savaş'a bakarken kızlar da odadan çı-
kılıyordu. Kapı kapanınca Savaş, Asude'nin yanı başına geldi.
Hemen yanındaki koltuğa oturdu. "Sen var ya Asude, aklımı
aldın. Kızım madem yaralısın, neden bir şey demiyorsun?"
Savaş ciddi bir tonda çıkışıyordu Asude'ye.

"O karmaşada sırtım ağrıyor diyemezdım ya Savaş. Bu
kadar ciddi olduğunu bile anlamadım zaten."

Kıza bakan Savaş gözlerini hüsrarla kapattı. Elindeki kan
aklına geldikçe deliriyordu. "Elime kanın bulaştı Asude, bir
de üstüne bayıldın. Aklımı kaçıracağım. Bana da acı."

Asude sağ elini başının altına bırakıp gülümsedi. "Kıya-
mam, çok mu korktun sen?" dedi yarı alay dolu sesiyle.

Ters ters baktı Savaş. "Alay mı ediyorsun?"

"Evet," dedi Asude kahkaha atarken. "Abartma Savaş, kü-
çük bir yara. Seni duyan da sırtıma kurşun yedim zanneder.
Gördüğün üzere turp gibiyim."

Savaş, kıza içli içli bakıp eline uzandı. "Bir de bana sor, bak
bakalım nasıl yandı içim." Parmakları Asude'nin parmakları-
na değince, kız sahte bir öfkeyle baktı, ardından adamın eline
vurdu. "Ne oluyoruz Savaş! Ne bu fırsatçılık?"

Adamın gözleri hızla açılıp, kıızı anlamak ister gibi baktı.
"Ama..."

"Ama o zaman öyle gelişti. Bu, her canın isteyince elimi
tutacaksın anlamına gelmiyor." Asude kahkaha atmamak için
direniliyordu. Çocuk gibi mahsundu Savaş.

Adam kızın yüzündeki eğlenen wayı görünce gözlerini
kıstı. "Öyle mi?"

"Öyle canım."

"Ben de babana gidiyorum şimdi. Diyorum ki: Ensar baba kıy nikâhı, bitsin bu çile. Gör bak, yapmıyor muyum." Savaş'ın meydan okuyan bakışlarına kendi şaşkın bakışları eşlik etti.

"Saçmalama Savaş. Daha neler! Şimdi zamanı mı?"

"İşine geldiği gibiyiz Asude Hanım." Savaş gülerek başını iki yana salladı. Asude yorgun gözlerini kapadı. "Çocuktan betersin Savaş. Uykum geliyor yine."

"Uyu bakalım, uyu. Nasıl olsa dönecek bu devran."



Tekrar camın önüne gelen Efruz, Kılıç ile karşılaştı. Elleri cebinde, omuzlarını dik tutmaya çalışan adam kederle can dostunu izliyordu.

"Rahatla artık."

Kılıç, Efruz'a dönüp tekrar Kartal'a baktı. "Onu hiç bu şekilde görmemiştim. Operasyonlarda birkaç yarası olmuştu ama bu çok başka. Bu görüntü bana çok yabancı."

"Sen bir de benim yüreğime sor," dedi Efruz, adama yan gözle baktı. "Ona ne oldu?" diye sordu. Kılıç kimden bahsettiğini biliyordu. Kâmil'i soruyordu.

"Boş ver Efruze. Hiç dünyaya gelmemiş gibi yapalım. Bir daha hiç konuşmayalım." Kâmil'in bedenini kevgire çevirdiğini hiç bilmesindi Efruz.

"Onu sormuyorum Kılıç. Hâlâ nefes almıyordur inşallah."

"Hayır."

Hiçbir duygu hissetmeyen kadın konuyu değiştirdi. "Peki, o zaman diğer mesele ne oldu?"

Kılıç, Efruz'a döndü. "O da tamam. Kun ve Cemile abla benim eve geçtiler. Hai burada zaten. Gitmesi gerektiğinde benim eve geçecek. Eşyaları alındı evden." Kılıç kocaman

sırıttı. "Evin tanınmaz hâlde. Koçan uyanınca ne diyeceksin ona?"

"Dekorunu beğenmemiştim derim belki."

Kılıç kahkaha attı. "Duvardaki izler peki? Alçıların durumu perişan, evde harp çıkmış gibi. Tek bir eşya bile sağlam değil. Çok pahalı kadınsın be Efruze."

Efruz gülümseyerek omuz silkti. "Kocamın canı sağ olsun."

"Olsun ya... Ev sizin olsun, ben zaten Selin'e taşınıyorum. Bana da gün doğdu."

Adama bakan Efruz'un gözleri kısıldı. "Çok çakalsın."

"Eyvallah. Ha bu arada, abin benden ucuz yırttı ama yine de onu bir süre görmesem mutlu olurum. Daha sinirim geçmedi. Binbaşı hepimizi oyuna getirdi."

"Beni getiremedi. Abim yanıma geldiğinde biliyordum ben."

"Ona şüphe etmiyorum bak. Dün gece olanlardan sonra," dedi Kılıç, kadının önünde reverans yaptı. "Büyüksün bacım."

Bir Hafta Sonra...

Saatler önce odaya alınmıştı Kartal. Artık uyanmasında bir sakınca olmadığına karar veren doktorlar ilacı kesmişti. Kolunda ve bacağında alçı vardı. Çatlak kolu bandajlıydı. Yüzündeki yaralar kapanmıştı ve morluklar kendini sarı gölgelere bırakmıştı. Sakalları uzamıştı. Efruz onu ilk defa sakallarıyla görüyordu. Azıcık bile uzatmazdı Kartal. Yeni yılı uykusunda karşılamıştı. Fırtınalı seneyi arkalarında bırakmışlardı. Yepyeni bir yıl onları bekliyordu.

Siyah kotunun üzerine giydiği kırmızı, ince balıkçı yaka kazağıyla özel odanın içindeki koltukta bacak bacak üzerine atmış, elindeki tablete bakıyordu. Kulağındaki kulaklıktan gelen sese de arada cevap veriyordu. Kılıç ile birlikte evin ne

durumda olduğuna bakmak ve Pâyidar'ın yemeğini vermek için uğramıştı Selin.

"Aksesuar bakıyorum şu an ve birkaç tane sipariş ettim."

Selin, Efruz'un evinin içinde sağa sola dönüp duruyordu. Duvarlar tamir ediliyordu, boyaları yeniden yapılmaya başlanmıştı. Evdeki tüm eşyalar boşaltılmıştı. Kartal'ın çalışma odasındaki kitapları hariç. Mobilyalar artık yoktu. Mutfakta zaten sağlam bir cam parçası dahi kalmamıştı. Camlar ışık huzıyla yeniden takılmıştı.

Ev sanki daha önce kimse yaşamamış gibiydi. Şimdi sadece yeni taşınacak insanları bekliyordu, daha pek çok işi var gibi göründü Selin'e.

"Salon için ne seçtin?"

Salon için seçtiği takımı açtı önündeki tableten. "Beyazdan vazgeçemiyorum. Beyaz ve sade koltuklar seçtim. Klasik tercihim değil ama rahatıma düşkünüm. Modern tarzda, fon perdeler gümüş renginde. Gri ve beyaz hâkim olacak. Arka salon için koyu kahve tercih ettim. Halılar da onlara uygun olacak tabii. Ah, antika bir sehpa da aldım, arka salon için. Tablolar için bir şey yapmadım ama ona Kartal'la bakarız."

Efruz'u dinlerken mutfığa giren Selin'in omuzları indi. "Efruz mutfığın bomboş! Dolap kapakların kırık."

Efruz kıkırdadı. "Hepsi sipariş edildi. Birkaç güne gelir büyük ihtimalle. Yemek odası da yakında gelecek, muhtemelen orada olamayacağım. On iki kişilik ve özel tasarım, katlanan açılan ekleri var. Artık kalabalık bir aileyiz. Maaile tarzında. Ahşap görünüme yakın, koyu krem renginde."

Kartal'a göz attı Efruz. Kendine bakan yorgun kara gözlerle yerinden fırladı. Kucağındaki tableti kenara fırlatıp kullaklığı kendinden söküp attı. Ayağa kalkarken çok ama çok aceleliydi.

Damar yolunun takılı olduğu, çatlak olan kolundaki elini sıkıca tuttu Efruz. Gözleri dolu dolu gülümsedi. "Uyandın!"

Adamın elini dudaklarına götürüp öptü. Kartal ona öyle sessizce bakıyordu. En son uyuduğu yerle uyandığı konumun analizi anında ışık hızında geçti aklından. "Efruz..." Zor çıkıyordu sesi. Günlerdir tek kelime etmemiş, kendinden habersizce uyumuştı, boğazı kupkuruydu.

"Sen... iyisin..."

Açık saçlarını geriye iterken Kartal'a doğru eğilip öptü. Minicik bir kıpırtı hissetti Efruz. Geriye hızla çekilip gülümse-di. Elini adamın yanağına bıraktı. "Sen mükemmel bir adam-sın. Ben nasıl iyi olmam ama şimdi yorulma, ben doktoru çağır-maya gidiyorum."

Geri çekildiğinde Kartal elini bırakmadı. Güçsüzce tuttu kadının parmaklarını. Efruz geri dönüp adama baktı.

"Kırmızı..."

Efruz kazağına bakıp gülümseyerek kocasına döndü. "Artık tek başına bir kadın yaşıyor içimde. O her rengi se-viyor ama en çok gözlerindeki karayı seviyor." Kartal anla-madı. Efruz da zorlamadı. Geri dönüp adamın sol gözünün yanına dudaklarını bastırıp çekti. Milimle yakın duran karı koca birbirine bakıyordu. "En çok siyahını sevmişim. En çok siyah..."



Oturduğu yatağından sevdiği insanlara bakıyordu. Ken-dine gelmesi zaman almıştı ama şimdi eskisi kadar olmasa da daha iyi hissediyordu. Kolundaki alçıdan hoşlanmamış ama bacağındakinden nefret etmişti. Annesi hâlâ usul usul ağlı-yordu. Arada gözyaşlarını siliyor, oğluna baktıkça yine ağlı-yordu. Babası daha dik duruyordu ama oğluna ciğeri sızlı-yordu. Anne baba olmanın özelliğini sonuna kadar yaşıyordu Ensar Bey ve Hatice Hanım.

"Dayım nerede?" diye sordu Kartal. Onu görememişti ve başına bir şey gelmiş olma ihtimali korkuttu bir anda.

"Ankara'da," dedi Tamer. "Ankara'dan çağrıldı."

İnanmalı mıydı Kartal? "Neden?" diye sordu yine de.

"Bizim binbaşı, oldu sana yarbay," dedi Kılıç. Genişçe sırttı. "Tüm işleri Efruze halletti ama terfi alan binbaşı oldu."

Yatağın ucunda oturan Efruz'a baktı Kartal. Kaşları çatıldı, anlamadığını ifade eden sessizliği hüküm sürdü odada.

"Biz çıkalım dünürüm," dedi Şenay Hanım. "Oğlumuz iyi bak, gel hava alalım, haydi." Hatice Hanım, dünürünü onaylayıp Ensar Bey ile üçü çıktı odadan. Anlatılacak şeyleri tekrar tekrar yaşamak dokunacaktı onlara.

Onlar çıkınca Kartal'ın yanına oturdu Efruz. Asude'de de abisinin diğer yanına oturdu. Selin, Erva ve Hai de koltuğun sol tarafında oturuyordu.

Tamer omzunu duvara vermişken elleri cebindeydi. Kılıç yatağın ucundaki sete kollarını vermiş, dostuna bakıyordu. Savaş hemen Tamer'in yanında, tıpkı onun gibi ayakta bekliyordu. Metehan, Bulut ve Harun da yoldaydı. Az sonra geleceklerdi ki kapı açıldı ve içeri girdiler.

"Amma uyku çıktı Kartal," diyen Harun'un gözleri yaramazlıktan uzak mutlulukla bakıyordu. "Geçmiş oldu."

"Eyvallah dostum," dedi Kartal.

Metehan cebinden kalem çıkarttı. Kaşları havaya kalkıp kalkıp iniyordu. "İmza atmadan bırakmam, bir daha nasip olmayacak ya. İçimde kalmasın." Adamın şımarık tavrı odadaki herkesi güldürmüştü. Bacağındaki alçıyı hedef alırken Kartal yüzünü buruşturdu. "Kalkınca seninkini de ben kırıp aynen sana böyle yapacağım Metehan."

Metehan dostuna bakıp acı bir gülüş attı. "Senin canın sağ olsun, benim kolum da sana feda..."

Kartal kendini gülümsemekten alamadı. Bulut da bir imza attı ve, "Topal Kartal, bugünü de gördük ya," dedi dostuna

göz kırparak. Kartal ona da gülümsedi. Kılıç'a döndü, ardından koluna dolanmış karısına baktı. "Ne oldu?"

Odadakiler birbirine bakıyordu ama Efruz kocasının kara gözlerine kilitlenmişti. "Hiç ya. Evi biraz dağıttım sadece."

Asude kahkaha attı. "Abi evi başımıza geçirdi."

Kartal, kardeşine döndü. "Ne? O da ne demek?"

"Tüm eğlenceyi kaçırdın be oğlum," dedi Harun. "Efruze eve gelmeyen kocasının hıncını evden çıkarttı."

"Taş üstünde taş bırakmadı," dedi Tamer. "Ya da ev üstünde ev..."

"O camlar nasıl patladı ya? Hâlâ nasıl canlı çıktık o evden, bilemiyorum," dedi Metehan.

"Havuzun suyuna ne demeli?" dedi Bulut. "O su eve nasıl girdi?"

"Eşyaların duvarlara çarpması..." Savaş'ın gözleri Asude'ye kaydı. "Ama en çok yarım çarpması..."

Kartal hızla Asude'ye döndü. Asude hem utandı hem de göz devirdi. "İyiim ben, bir şeyim yok!"

Kılıç sıranın kendine gelmesiyle dostuna baktı. "Efruze o kadar güçlü bir kadın ki kendini seven adama inandı ve kazandı. Seni de bize kazandırdı."

Gözlerinin karası aşkla parlayıp, kurşunileri buldu. "Hiç bir şey anlamadım ama gözlerin bile farklı bakıyor Efruz. Ne oldu sana?"

"Özüne döndü," dedi Erva. Kartal, baldızına çevirdi başını. Karısının kahve gözlü kopyasına. Tekrar Efruz'a döndüğünde gülümsedi. Kartal, karısını alnından öperken gözlerini kapattı Efruz usulca. Asude onlara bakarken iç çekti.

"Gerçek aşk." Başını abisinin omzuna yasladı. Kartal dönüp kardeşini de başından öptükten sonra arkadaşlarına döndü.

"Çok uyumuşum, uykum da yok. Çay istiyorum önce,

sonra bana neler oldu tek tek anlatacaksınız ama anlıyorum ki çok şey kaçırmışım.”

Harun elini havada salladı. “Ne sen sor ne biz anlatalım. Karın tek başına bizim Türk ordusuna bedel.”

“Abartma, daha hiçbir şey de yapmamıştım. Sadece size kapıyı açtım. Bizi bulduysanız abime dua edelim.”

Kılıç yüzünü buruşturdu. “O konuya girmesek...”

“Of,” dedi Kartal. “Baştan başlayın!”



Bir saate yakın bir süre tek tek her biri dâhil olarak tüm yaşananları anlatmışlardı. Efruz için geçen bir hafta kendini iyi hissetmesine yaramıştı. Yüzünde herhangi bir pişmanlık, yaşadığı geçmiş yılların hüznü barınmıyordu. Kartal karısına baktıkça, başka bir kadın görüyordu karşısında. Soğukkanlı, daha sakin, daha canlı ve uyumlu... Gözlerindeki dinginlikse en şaşırtıcı olandı.

Onun kadını hep telaşlı, ürkek ve karışık biriydi. Şimdi bu Efruz başka biri gibiydi.

Minicik karnıyla kapıdan giren Hümeysa ve ardından gelen Erdal, Harun’un uzattığı kalemı alıp alçıya imza attılar.

“Ay bu ilk alçı imzam olacak, çok heyecan yaptım.” Hümeysa kalemı havada salladı. Yüzündeki neşe hiçbir zaman eksik olmuyordu, cıvıl cıvıl sesiyle etrafındaki herkese kendinden bir şeyler veriyordu. Selin bile gülümsemişti.

“Umarım son olur,” dedi Erva.

“Elbette son olacak. Allah korusun hepimizi. En sevdiğim enişteme, en güzel imzamı atacağım. Hak etti. Bizim deli kızı kadın etti. İçinde ne varsa aldı götürdü. Gerçi geriye bir harabe kaldı ama olsun. Kartal Sipahi’ye dokunmaz. Dokunmaz değil mi enişteciğim?” Kartal’a içinde muzır parıltılar olan gözlerle bakıp gözlerini kırptırdı:

Kartal'ın gülüşü büyüdü. "Efruz'dan gelen hiçbir şey dokunmaz eniştene." Yanında oturan kadının saçlarından öptü.

"Kızımın harika bir eniştesi var, teyzesi çok şanslı. Atıyorum o zaman imzayı."

"At artık Allah aşkına Hümeysa," dedi Selin. "Sanki borç senedine imza atıyorsun. Elin bir varmadı, çenen düştü yine diyeceğim de o hep düşük."

Hümeysa, Selin'e omuz silkti. İmzasını da attı.

"Beni enişte yerine koyan yok Selin. Bırak bırak," dedi Kılıç.

Hümeysa, Kılıç'a döndü. "Ay sen alındın mı, iki numaralı vampir enişte?"

Kılıç, genç kadına yalancı bir hüsrarla baktı. Çok konuşmasına bile alışmıştı onun. Konuşurken nefes almamasına ve sürekli uzun cümleler kurmasına.

"Ah sevgilisi enişterim, sizin hakkınızı nasıl öderim ben? Siz ki bu iki saçma kadını tabiri caizse adam ettiniz. Siz olmasanız bunlar ne evlenir ne de düzgün düşünürdü. İkisini birbirine vursak küçük dağ çıkardı bunlardan. Pamuk oldular, pamuk."

Efruz kahkaha attı ama Selin gözlerini devirdi. "Şimdi de enişte köylü olup sattı bizi. Madalya da tak enişterine istersen," dedi Selin.

"Erdal," dedi Hümeysa. Erdal suratındaki eğlenen ifadeyle karısına döndü. "Söyle canım."

"Enişterime birer gümüş madalya yaptıralım."

"Olur karıcığım. Yaptıralım."

"Bir dakika, neden gümüş? Altın olacaktı o," dedi Kılıç.

Hümeysa başını omzu üzerine yatırıp gülümsedi. "O da yze olduğumda artık. Çocuk şart!"

Beyler kahkaha atarken Kılıç da ensesini kaşıyıp Selin'e

tattı bakışlar attı. Kadının kendine gülümsemesine göz kırptı.
"Öyle yani."



Sükûnetin hâkim olduğu odada gecenin "Ben geldim," diyen karanlığına çok şükür kavuşmuşlardı. Işığı kısıp gözleri kapalı olan kocasının yanına yaklaştı. Sağ kolu bilekten dirseğine kadar alçıya alınmıştı. Yine sağ bacağı ayağından diz kapağının üzerine kadar alçı içindeydi. Sol kolu bileğinden dirseğine yakın bölgeye kadar bandajlıydı. Kartal istese yan bile dönemezdi.

Ona baktıkça yaptığı pek çok şeyin az olduğunu düşünüyordu. Tekrar tekrar o güne dönmek, tırnaklarıyla paramparça etmek istiyordu önüne çıkan herkesi. Koray'ın kocasına zerre kadar acımadan bedenine uyguladığı şiddeti aklı almıyordu ama şaşırmıyordu da. Bir anda gelen öfke patlamaları ve kıskançlığıyla o ruh hastasının bunu yapması şaşılacak bir şey değildi.

Kapının tıklanıp açılmasıyla Efruz kapı tarafına döndü. Kartal gözlerini açmıştı. Kısık ışık kimin geldiğini görmele-rine yardımcı oluyordu. Doktor Hüseyin, eşi doktor Esra'yla gülümseyerek odaya sessizce girmişlerdi.

"Rahatsız etmiyoruz ya," dedi Hüseyin.

"Tabii ki hayır Hüseyin," dedi Efruz. Eli ışık düşmesine gitti, az önce kararttığı odayı tekrar aydınlattı.

"Ee şey, biz düşündük ki," dedi Esra.

"Ne?" dedi Efruz. Kartal da genç karı kocaya bakıyordu. Hüseyin, Kartal'ın durumuyla yakinen ilgilenmiş, kimseye bırakmamıştı onu. Esra da hanımlara gelip gidip yanlarında olduklarını anlatmaya, her isteklerini yerine getirmeye canla başla uğraşmıştı.

Esra ve Hüseyin birbirlerine bakıp tekrar kapıya yönel-

diler. Kartal'la, Efruz da birbirine bakıp ne oluyor dercesine dudak bükümüştü. Birkaç saniye sonra kapıdan içeri bir hasta yatağı usul usul girmişti.

Efruz başını sağa sola sallayıp gülümseyerek kocasına döndüğünde aynı gülüş Kartal'dan ona gelmişti.

Kartal'ın hemen soluna yerleştirip bıraktılar yatağı. Üzerinde de ince bir battaniye vardı.

"Ablacığım günlerdir doğru düzgün uyumuyorsun, koltukta yatmana gönlümüz el vermedi. Abimi de bırakıp gitmiyorsun. Hüseyin'le düşündük. Şimdi çok sevdiğin adamın yanında rahat uyu."

Efruz düşünceli karı kocaya bakıp kocaman gülümsedi. Esra'ya iki adım atarak sıkıca sarıldı. "Çok teşekkür ederim ablacığım. Gerçekten de çok ince düşünmüşsün."

Esra hafifçe utanarak geriye çekildi. "Rica ederiz."

"Abimin bizde hakkı çok büyük. Elimizden ne gelirse yaparız. Teşekküre hacet yok Efruze Hanım," dedi Hüseyin.

"Efruze diyebilirsin Hüseyin. İstersen de yenge. Sen bilirsin. Sorma, abinin bende de hakkı çok büyük."

"Abartmalara doyamıyorsunuz." Kartal göz devirdi.

Hüseyin gülümseyerek kolunu Esra'nın omzuna dolayıp kendine çekti. Kocasının kolları altına giren Esra da ona sokuldu. "O kadar abartacağız ki bir gün bir oğlumuz olursa adını Kartal koyacağız."

"Bak o olur, ileride kirvesi de olurum." Gençlere bakıp gülümsedi Kartal.

"Hemen de kibirlendi bakınız. Hayır da demiyor." Efruz, kocasına bakıp sahte bir kibirle konuştu. "Tamamen iyileşmiş doktor bey. Ne zaman eve gidebiliriz?" Henüz gidilecek bir evleri olmadığını Kartal biliyordu ama sadece tahminlerle. Gerçeği de göremeyecekti.

"Birkaç gün daha buradasınız, sonrasına bakacağız," dedi Hüseyin. "Evet, biz gidelim. Acil bir şey olursa butona basın,

yeter, hemen geliriz. Gece gelen olmasın diye uyaracağım. O-
dukça iyi görünüyorsun abi. Hayırlı geceleriniz olsun.”

“İyi geceler.” Esra da son sözünü söyleyince Efruz tekrar
teşekkür etti. Odada artık yapayalnız kalmışlardı.

Işığ ı tekrar kıs ıp elleri belinde kocasına döndü. Birbirileri-
ne gülümseyerek bakıyorlardı.

“Hiç eve gitmedin mi?”

Efruz kendi için getirilen yatağ ın yanına ulaş ıp iterek ko-
casının yatağ ına sabitledi. “Ev yoktu ki.” Küçük bir kahkaha
atmayı da ihmal etmedi. “Olsa da içinde kocam yoktu. Evde
ne iş im vardı?” Ayakkabılarını çıkarıp yatağ a uzandı. Baş ını
Kartal’a çevirdi. Elini baş ının altına bıraktı. Kımıldayamayan
adam ona baş ını çevirdi. Çatlak olan kolunu kaldırıp yerleş -
mesi için kadına alan aç tı. Sessiz çağ rıya uyan Efruz baş ını
Kartal’ın omzuna yasladı. Gözleri huzurla kapandı. Bu histen
mahrum kalacak olma korkusu yine belirdi ama çabuk attı
üzerinden. Yanındaydı. Hep yanında olacaktı. Saçlarına bıra-
kılan eş siz öpücükler, altında bulunduğ u kol ona bir ömür
yeterdi.

“İnanmakta zorluk çekiyorum.”

“Hangisine?” dedi Efruz. “O kadar çok şey oldu ki.”

“Baban ve amcam... Bunlar beni ş aşırtmadı ama sana olan-
lar... Yaptıklar ın... O karmaş anın içinde bana olan güvenin, ki
ben o anı hatırlamıyorum, olmasa bugün yaşamıyor bile ola-
bilirdim.”

Elini Kartal’ın kalbinin üzerinde gezdirdi Efruz. Gözleri
aç ıktı. Karanlıkta boş luğ u izliyordu. “Bana olanlar... Benim
iç in gerçekten acı. Kendime acıyorum ş imdi ama bu acıma
geç en yıllarıma ait. Nasıl bir ç eliş kinin içinde yaşad ığ ımı yeni
fark ediyorum. Bir yanı m ölü denizmiş , diğ er yanı m Karade-
niz gibi hırç ın. Hangisi olduğ umu bilemeden geç en yıllarım...
Evet, güzel yaşad ım, bunu inkâr etmiyorum ama o iç huzu-
rum hiç olmamış tı.”

Tavanı izleyen adam elinin altındaki teni usul usul okşuyordu. Kırmızı kazağının içindeki kadına inanamıyordu. "Katil olmanı, hele ki Koray... Bunu asla istemezdim. Buna nasıl cesaret ettiğini bile düşünemiyorum. İçinden ne çıktı, bilmiyorum ama değişik bir sen bırakmış geriye."

"Gözlerimi bile kırpmadım demek isterdim ama gözlerimi bile açmadan kalbine hedef aldım. Koray hayatta öldürecekim tek insandı belki de."

Demir çubuklarla kendine acımadan vuran Koray'dan hiç bahsetmeyecekti Kartal. Onca şeyin ve en çok Efruz'un elinden alınmasının, onun olmadığı hâlde, acısını çıkarır gibi vurmuştu Koray. O anlarda Kartal'ın tek düşündüğü kendine bir şey olursa Efruz'un, Koray'ın gazabına uğrayacak olmasıydı. Bu, bedenine saplanan her acıdan daha da acıydı o anda. Unutmak ister gibi gözlerini sıkıca yumarak nefesini tazeledi Kartal.

"En kötü yanı ne, biliyor musun Efruz?"

"Ne?"

"Uzun süre bebek yapamayacak olmamız." Kartal'ın sindiremediği gülüşüyle göğsü hareketlendi. Efruz'un kahkahası dünyanın en tatlı melodisi gibi odayı doldurdu ama en çok Kartal'ın kalbini. Bu gülüş her şeye değerdi.

"Bak şimdi bir de kırmızılar giyiyorsun. Aklıma zararsın."

Dirseği üzerinde doğruldu Efruz. Hâlâ gülümsüyordu. "Sen bir de yeni yatak odamızı görsen..."

Karanlıkta birbirine bakan ikiliden kaşlarını çatan Kartal oldu. "Nasıl yani?"

"Her yer kırmızı ve siyah. Sen ve ben gibi..."

Sağlam bacağını hareket ettiren adam yerinden o an kalkmak ister gibiydi. "Desene beşiz garanti," dedi büyükçe bir hainlikle sırıtırıp.

"Beşiz mi? İnsan taşıyacak onu, ne beşizi?"

"Ne zaman bitecekmiş tadilat? Keşke o hâlini görebilseydim. Hep içimde kalacak."

Durgunlaşan kadının gülüşü söndü. "Keşke Koray sana bunları yaparken görebilseydim. Hep içimde kalacak. Ona daha acımasız bir ölümü layık görebilirdim."

Kadının başının arkasına yasladığı eliyle onu kendine yaklaştırıp dudaklarına sokuldu Kartal. Masum dokunuşlar içinde şükür barındırıyordu. Kadının gözleri içine baktı.

"Çok geç kalmışım. Özür dilerim. Keşke seni daha önce tanısaydım Kurşuni belki de artık ebruli..."



"Aç oğlum ağzını."

Elinde kocaman bir kâse olan annesine içli içli bakıyordu Kartal. "Tokum diyorum ya anne," dedi inandırmak istercesine. İçmek istemiyordu çünkü tadını beğenmemişti. Yeterince güçlü bir adamdı. Onu da içmeyiversindi.

Hastaneden çıkalı üç koca saat geçmişken annesi engin bilgisiyle peşinde geziyordu. Oturduğu tekerlekli sandalyeden de kımlıdayamıyordu.

"Tam on iki saat kaynattım ben bunu. Oğlumun kemikleri çabuk iyileşsin diye. İçeceksin Kartal." Hatice Hanım içirmeye ant içmişti. Kartal, kemik suyundan yapılan çorbayı içecekti.

"Yemek yiyorum ya. Onlar işe yaramıyor mu?" Hâlâ kurtulmak için şansını deniyordu. Annesinin yüzü biraz olsun gülüyorken onu üzme istemiyordu. Kadının dünyadaki imtihanı gibi hissediyordu kendini. Nazlanmaktan da geri durmuyordu ama.

"Ver anneciğim," dedi o ses. Elinden zehir olsa içeceği kadının o efsunlu sesi. Yeşil bluzu, açık krem kalem eteğiyle içilesi olan kadını gibi göründü gözüne

"Al kızım." Hatice Hanım kâseyi koltuğuna uzattı. Oğlunun

karşısından kalktığında yerine Efruz oturdu. Kocasına sert bakan kadın tane tane vurgu yaparak konuştu. "Hedefe giden yol kemik suyundan geçiyor Sipahi. Bu çorba içilecek. Hem de iyileşene kadar..."

Kartal'ın kaşları havalandı. "Diyorsun? Ver o zaman."

"Nankör evlat!" dedi Hatice Hanım. Efruz ve Kartal, kadına döndü. Efruz alt dudaklarını ısırp gülüşünü gizledi.

"Gelinime dua et sen. Yoksa tependen içerdin çorbayı, neyse, içir kızım sen. Ben gidiyorum, biraz daha kemik suyu atacağım ocağa."

Gülüşü yüzünde gizliyen tek gözü muzırca kapandı Kartal'ın. "Annemle aramı bozdun, hain gelin."

"Hadi oradan," diyen Efruz ilk kaşığı vermişti adamın ağzına. "Hedefi duyunca gözleri parlayan da bendim." İkinci kaşık da sahibi bulmuştu. Tadı damağına yapışan adam beğenmediği tada yüzünü bile buruşturmadı.

"Anneme naz yapıyorum ama sana neden yapamıyorum?"

"Çünkü ben annen değilim."

"Ama sen bana yapıyorsun."

"Çünkü sen benim kocamsın. Senden başka kime yapacağım? Evlatları anneleri, kadınları da eşleri çeker." Bir kaşık daha verdi adama.

"Çekerim, çekilmeyecek gibi değilsin. Şu renklerinle daha güzel mi oldun ne?"

Efruz gülümsedi. "Değil mi? Ben de yeni tarzıma bayıldım."

"Ben sana hep baygıyım. Ne olacak benim bu hâlim Efruz?"

Bir kaşık daha verdi Efruz. "Ne varmış hâlinde?"

"Viran olmuşum Efruz diye, daha ne olacak."

"Ee... Olacak o kadar kocacığım. Ben de itiraf ediyorum ki kanatlarını pek beğendim. Altında huzurla yaşayabilirim."

Kâseyi masaya bırakıp ayağa kalktı. Tekerlekli sandalyenin arkasına geçip Kartal'ı büyük salona ilerletti. Kendi evleri

bitmediği için Kılıç'ın evinde kalıyorlardı. Kun'un tek başına oturduğu odaya girdiler.

Kun ile tam anlamıyla barış imzaladı Kartal. Onun Türkiye'ye boşa gelmediğini biliyordu ama bu denli bir yardım aklının ucundan dahi geçmemişti. Kartal artık Kun hayranıydı.

Koltuğun kenarına getirip bıraktı Efruz, kocasını. Kendisi de hemen yanına oturdu. "Kun yarın dönüyor Kartal."

"Neden?" dedi Türkçe. Kun'a dönüp İngilizce devam etti. "Neden gidiyorsun, biraz daha kalabilirsin?"

Kun nahifçe gülümsedi. "Görevim tamamlandı, artık gitmeliyim. Bir gün beni ziyarete gelmelisiniz."

"Elbette geliriz ama biraz daha kalmalısın. Türkiye'ye ilk kez geliyorsun, hiçbir yer görmedin."

"Emin ol görmüştür," diye mırıldandı Efruz gülümseyerek. Kartal o an Kun'un normal biri olmadığını hatırladı. "O hâlde yine gelmelisin."

Kun başını eğdi. "Neden olmasın."

"Hai de mi gidiyor?" dedi Efruz'a hitaben.

"Hayır. O işler biraz değişti. Harun'a gönlünü kaptırma yolunda koşuyor."

Kartal'ın kaşları havalandırırken ağzı açılmıştı. "İyi ki yerimizden kalkamıyoruz. Neler olmuş? Ya Harun?"

"Zaten Harun'un işi. Arkadaşımın aklını alıyor. Senin arkadaşlarının benimkilerle derdi ne Kartal?"

"Ayağın uğurlu geldi Efruz."

Kocasına imayla bakıp gülümsedi. "Bekâr kalmasın o zaman." Efruz, Kun'a döndü. "Sen ne düşünüyorsun bu konuda Kun? Hai, Türk gelini olacak gibi."

Kun huzurlu yüz hatlarıyla gülümsedi. Kırık bir aksanla, "Ne diyorlar sizde, her şey nasip," dedi Türkçe. Kartal büyükçe gülümsediğinde Efruz kahkaha attı. "Seni özleyeceğim Kun."

Odaya neşeyle giren Erva'nın şen sesiyle başlar ona döndü. Erva elindeki belgeyi havaya kaldırmış, sallıyordu.

"Merhaba güzel ailem. Bu belge benim ve ablamın artık bir Yalçın olduğumuzun resmî bir kanıtı. Allah'ım, nasıl mutluyum."

Efruz ayağa kalkıp kardeşinin yanına gelip belgeyi elinden alıp göz gezdirdi. "Hayırlı olsun kardeşim." Erva, ablasına sevinçle sarılıp geri çekildi. "Abim de başvuru yaptı. Yakında Dumanlar tarih olacak. Bir aileyi tarihten sildin be enişte. Helal olsun sana. İyi ki amca kuzen falan yok. Sahi neden hiç akrabamız yok bizim? Bunu daha önce hiç sorgulamamıştım. İlginç!" Erva kendi kendine konuşurken Efruz, ona bilmediği gerçeğin gizemiyle baktı. Gözü Kun'a kaydı kısa bir an. Erva, ablasının tutulan hâline bakarak kaşlarını çatı.

"Herkes merhaba," diyen Aydın da odaya girdiğinde Kun, Efruz'a sen bilirsin bakışları atmıştı.

"Hoş geldin abi," diyen Efruz, abisinin kolu altına girdiğinde Kartal onları mutlulukla izliyordu. Aydın kendini kurtaracak bir yol bulmuşken şansını sonuna kadar kullanıyordu.

"Hadi oturalım. Size birkaç şey anlatacağım."

Aydın, Kun'un yanındaki boşluğa ilişti. Erva karşılarında olan büyük koltuğun tam ortasına oturdu. Efruz da Kun'un diğer yanına oturdu. Kocasını hemen yanındaydı. Kardeşleriyle, kocası üzerinde gidip gelen bakışlarıyla derin bir nefes aldı. Abisine güçlerinden bahsetmişti. Aydın inanmakta zorluk çekmişti ama bozuk düğmeyle açılan fanusu göz önünde bulundurmuştu. Yıkıma uğrayan eviyse sonradan görmüştü ve babasına pek çok kez lanet etmişti.

İngilizce konuşmakta fayda gördü. Kun'un onu anlamasını istiyordu. "Bende... Bana ait olan güçler aslında büyük büyükbabamızdan geliyormuş. Büyükbabamız güçlerini kendi çıkarları için kullandığında ölümsüz olduğunu düşünüyordu

sanırım. Durmamış, hep ileri gitmiş. Kötülükte sınır tanımayan birine dönüşmüş ve bir gün ölmüş ki bu ölüm kısım muamma çünkü Kun bu konuda konuşmuyor, ben de zorlamıyorum. Peki, ben bunları nereden biliyorum?” derken Kun’a bakıyordu. “O gece Kun, bana bunları anlattı.”

“Bizler aslında ataları çok kötü olan bir soydan geliyoruz. Ben, büyükbabamızdan sonra güçlerle doğan tek kişiymişim. İki yaşındaki olanlar olmasa bunu çok daha önce fark ederdim büyük ihtimalle.”

“Ne?” dedi Erva. Ablasıyla Kun’a bakarak.

“Ne yani bizim de öyle olma ihtimalimiz mi var?” dedi Aydın.

“Hayır, yok!” dedi Kun.

“Nasıl bir garantisi var bunun? Babamız bile belli. Bir gün biz de yolumuzu şaşırabilir miyiz?” dedi Erva hüznle. Bunun düşüncesi bile genç kadını dağıtmıştı. Erva’nın sorusu aslında Efruz’un da merak ettiği bir konuydu ama konuşma fırsatı bulamamıştı Kun ile.

Kartal yeni öğrendiği bilgilerle kaşları havada dinliyordu. Neden şaşırdığını düşündü kısa bir an. Kâmil basit bir kötü değildi. Acımasız, merhametsiz biriymiş ama karşısında duran üç kardeşin şimdi bahsettikleriye kesinlikle merak konusuydu onun için.

Kun üç kardeş üzerinde gezdirdi gözlerini. “Babanız kötü biriymiş. Büyükbabanız da öyle ama şu var ki sizin büyükanne-neleriniz de kötüydü. Geldiğiniz soy kesinlikle baştan sona kötü. Fakat anneniz... Annenizin merhameti çok geniş. O, kalbinde zerre kadar kötülük barındırmayan biri. Hepinizi çok seviyor, size kendinde olan en önemli geni yani merhameti verdi. Gerçek şu ki gerçekten de çok şanslısınız. Unutmayın ki gen her şey değildir. İyiliği içinizde bulun, arayın. Üzerini kapatmayın. İyi olmak çok zor değil.”

Kartal, Kun’a katıldığını ifade eden baş sallayısıyla başları önlerine düşen üç kardeşe baktı. “Dünyanın en merhametli

kayınvalidesine sahip olmak da benim şansım olsa gerek." Karısının kucagında duran eline uzandı çatlak olan koluyla. Efruz'un kendine çevrilen kurşuni bakışları gülümsüyordu. Elleri birbirine olabildiği sıklıkta kenetledi.

"Ah Tamerçim, sen ne kadar hoşsun. Beni sürekli güldürüyorsun. Kendimi otuz yaş genç hissediyorum."

Annelerinin sesi kendilerine doğru yaklaşırken hepsi sessizdi. Salonun büyük kapısından içeri kol kola giren Tamer ile Şenay Hanım'a döndüler. Erva gözlerini kıstı. Annesiyle Tamer'in bu hâli onlara bir şey anımsattı. Kartal ve Efruz birbirlerine bakarak kahkaha attılar.

"Geldi jigolo," diyen Erva'nın sesini annesi ve Tamer duymamıştı.



13.BÖLÜM

“Nasılsın?” Tamer, Kartal’ın omzuna bıraktığı eliyle adamın omzunu sıktı.

“İyi, sen?” dedi Kartal. Yüzünde o hain gülüşü hâlâ asılıydı.

“Yüzüne renk gelmiş oğlum. Anneciğin sana iyi bakıyor demek,” diyerek kızı Erva’nın yanına oturdu Şenay Hanım.

“Anneciğim yapıyor, kızın yediriyor. Oldukça iyiyim anne.”

Şenay Hanım, damadına alttan baktı. “Kızımı övmesen rahat edemezsin zaten.”

“Acaba biraz sen de bizi mi düşünsen anne?” dedi Erva tüm acımasızlığıyla. Tamer’i, annesine kur yaparken gördükçe adamı parçalama isteğiyle doluyordu. Sebebini bilmiyor, sorgulama zahmetine bile girmiyordu.

Aydın ise bir şey anlamamıştı. Annesinin, oğlu yaşındaki bir adamla olan konuşmasını yadırgamamıştı.

Efruz alt dudağını ısırıp annesiyle kız kardeşine baktı. Arada eğlenen kocasına kayıyordu bakışları.

“O da ne demek Erva?”

Erva önüne döndü. Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Hiç, öyle. Mahkemeden geliyorum, sormuyorsun bile.”

“Aa, sahi. Affet anneciğim. Kapıda Tamer oğlumla karşılaştık. Genç adam beni çok güldürüyor. Aklım uçmuş bir an. Nasıl geçti?”

Tamer karizmatik yüzüne taktığı gülüşüyle Erva’yı izliyordu. Efruz’a benzeyen yüz hatlarında, kesinlikle ablasıyla taban tabana zıt şeyler vardı. Erva sertti. Tamer’e göre Efruz elbette tatlı ve sevimli bir kadındı ama Erva çekici ve gösterişliydi.

“Artık bir Yalçın’ım.”

Tamer’in kaşları havalandı. “Nasıl?” derken buldu kendini. Yalçın’ım dediği anda kendine katılmış bir hisle boğuştu düşünceleri.

Erva, adama yan yan baktı. “Yalçın’ım dedim, annemin soyadını aldım, ne var bunda?”

“Hiç. Şaşırdım bir an, bilmiyordum. Benim de soyadım Yalçın.”

Bu sefer Erva’nın kaşları hayretle havalandı. O da bunu beklemiyordu. “Olabilir. Bence pek çok Yalçın vardır bu ülkede.”

“Elbette.”

Kartal ve Efruz birbirine bakıp gülümsedi. “Ben de Yalçın’ım,” dedi Efruz. “Yani bekâr soyadımda artık Yalçın var.” Konuyu kendine çekmek istedi. Kardeşinin dili uzadıkça Tamer’e batmaya hazırlanıyordu.

“Ben de yakında olacağıma göre evet, çok Yalçın olacak,” dedi Aydın.

“Beni unutmayın,” dedi Şenay Hanım. “Ana Yalçın benim.”

Tamer gülümsedi. “Bu evin içinde bile beş tane olduğuna göre haklısın Erva.”

“Sağ ol.” Adama ters ters bakıp sert bir sesle söylemişti Erva. Tamer’in gözleri kısıldı. Bu kız ondan ne istiyordu? Bir

kez bile kendine doğru düzgün bakarken görmemişti kızı. Derdi neydi? "Ne demek!" dedi sert bir sesle.

Aydın ikili arasındaki gerilime kaç çattı. Bir ona bir diğere bakıyordu. Efruz ise kendini tutuyordu. Erva'nın zihnine girmek istemiyordu. Annesini mi Tamer'den kıskanıyordu yoksa Tamer'i mi annesinden, deli gibi öğrenmek istiyordu. Çince bir cümle duyduğunda yüzünü buruşturdu.

"Bunu sana yakıştırmadım Efruze."

Kartal ne konuştuklarını anlayamadı ama en kısa zamanda Çince öğrenmeye yemin etti. Efruz'un çocuksu masum yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu.

"Sana yakışıyor ama Kun..." diye geveledi Efruz. "Benim aklımda ne işin var?"

"Efruze..."

"Peki," dedi çaresizce ve ailesine döndü. "Akşama az kaldı, yarbay mı desem dayımı mı desem, bilemedim ama o gelince yemeğe geçeriz. Zaten şu an kimse yok ancak birikiriz."

"Asude nerede?"

Kartal'ın sorusuna Efruz etrafına bakınarak geçiştirici bir cevap verdi. "Hayallerdedir belki."

"Savaş!"



"Nereye gittin lan kardeşimle?"

"Ne oluyoruz Kartal Bey? Hatırlatırım, Asude benimle birkaç hafta yaşadı. O zaman 'Al, sakla,' diyordun. Tabii, tehlikeye geçti, değil mi?" Savaş, gözlerini çıkara çıkara Kartal'a söylüyordu salonun bir köşesinde. Kalabalıktan seslerini bir tek kendileri duyuyordu. Kadınlar masa hazırlama telaşındaydı. Beyler de aralarında muhabbet ediyordu.

Sağlam ayağıyla Savaş'ın dizine tekme attı Kartal. "Abisi

var karşında, düzgün konuş. O zaman öyle gerekiyordu ama sen burnumun dibinden kız kaçırıyorsun şimdi."

Savaş göz devirip dizini ovuşturdu. "Ne yapalım biliyor musun Kartiş? Siz en iyisi bizi evlendirin artık. Ben çok sıkıldım bu işten. Elini bile tutamadığım bir kadın var lan hayatımda. Sen kalkmış, bana nereye götürdün diyorsun. Terbiyesizsin oğlum sen. Rezil abi. Kardeşini benden iyi tanıyor olmalıydın."

"Tabii senden iyi tanıyorum ama seni de tanıyorum. Demek elini bile tutturmuyor, acıdım şimdi sana. Yok evlilik falan, sürün sen biraz."

Gözleri kocaman açılan Savaş adama eğildi. "Yemin ederim kaçırmam. Basarım nikâhı, kalırsın öyle."

"Lan! Asude de öyle derdi zaten. Bir bok yapamazsın. Paşa paşa bekleyeceksin."

"Dinime küfreden Müslüman olsa... Sen üç günde ailesinden gizli nikâhı kıyarken iyiydi. Efruze'nin ailesi yoktu zaten, ağaç kavuğunda büyümüştü. Ne oldu, bu devran döner Kartal Bey."

Kartal, adama kısık gözlerle bakıyordu. "Efruz benimle evlenmeyi kendi özgür iradesiyle kabul etti. Asude seni kabul edecek mi?" Adama sırtıttı. "Etmeyecek."

Savaş doğruldu. Omuzlarını dikleştirip arkadaşına havadan baktı. Kartal oldukça eğleniyor gibiydi. "Demek yokuşa süreceksin."

"Tabii ki bir tane kardeşim var! Aranızdakileri kabul ediyorum ama âdettendir, biraz sürün yine de."

"Ensar baba," diyen Savaş'ın sesi odada çınladı. Kartal'ın gözleri dehşetle açıldı. Babası duyarsa hayatta uzatmalarına izin vermezdi. Savaş'a edeceği işkenceleri de yerine getiremezdi.

"Sus lan!" dedi dişleri arasından. Savaş'ın tek kaşı sen görürsün dercesine havalandı.

Ensar Bey kendine seslenen adama döndü. “Efendim?”

Savaş kıpırdamadan bir Kartal’a bir Ensar Bey’e bakıyordu. Kapıdan elinde meze tabağıyla giren Asude masaya yaklaştı. Elindeki tabağı tam bırakmak üzereydi.

“Hayırlı bir iş için annem ve babamla geleceğiz. Müsaade var mı?”

Bandajlı eliyle yüzünü kapattı Kartal. Kendi kazdığı kuyuya düşmek böyle bir şeydi demek. Savaş’ın ne denli man-yak olduğunu düşünmediğini o an anladı.

Asude masaya bırakacağı tabağın elinden kaymasıyla mezenin bir kısmını dökmüştü. Masanın başında düzenle ilgilenen kadınların tıkırtısı kesildi. Odayı saran sessizlikle Efruz, Selin ve Erva birbirlerine göz büyüterek bakıyordu. Ensar Bey’in nasıl bir aile yapısı olduğunu hepsi biliyordu. Kadınların gözleri Asude’yi bulduğunda, Asude kocaman açılmış gözleriyle Savaş’a kilitlenmişti. Kızın yüzü al al olmuştu. Babası tarafına bakmaya utanıyorken annesi Allah’tan odada değildi. Kaçsa kaçamıyor, kalsa ecel terleri döküyordu.

Efruz başını çevirip babasına baktığında adamın da şaşkın olan hâliyle dudaklarını birbirine bastırdı. Savaş yine yapacağını yapmış, bombayı dan diye ortaya bırakmıştı.

Kartal elini indirmiş Savaş’a buruşuk bir suratla bakıyordu. Savaş ise ona tam tersi meydan okuyordu.

“Gelene gelme denir mi? Buyurun gelin.” Ensar Bey girdiği şoktan çıktığında diyecek başka bir söz bulamamış ve en doğru sözün bu olduğuna karar vermişti. Kimseye gelme denemezdi. Verir miydi? Allah bilirdi...

Savaş gizlediği gülüşüyle başını eğerek, “Sağ olasın baba,” dedi.

“O benim babam, çakal! Ne o öyle baba falan.?” Dişleri arasından tısladı Kartal.

“Sen sus! Kızı bir alayım, yüzünü göstermeyeceğim sana. Abiymiş... Pabucumun abisi!”

“Lan!” diye çıkıştı Kartal. “Doğru konuşsana. Ne bu öz
rüven böyle?”

Savaş adama eğilip fısıldarken, kara gözleri çakmak çak-
maktı. “Kardeşin beni seviyor Kartiş.”

Masaya dökülen mezeye bakıp, “Ben bez getireyim,” di-
yen Asude odayı ışık hızında terk etti. Savaş’a bildiği tüm
argo sözleri içinden yuvarlıyordu. Küfretmeyi bilseydi keşke.

Efruz birbirini parçalayacak gibi görünen Kartal ile Sa-
vaş’ın yanına yürüdü. “Kesin şunu!” dedi fısıltılı sesiyle. İki
adam da ona dönmüştü. “Çocuk gibisiniz.”

“Baksana şuna Efruz, ben vermeyince babama yürüdü.”

“Sen neden vermiyorsun Kartal?”

“Hah, doğru soru bu Efruze! Hay ağzına sağlık, ver şimdi
cevabını. Beni mi beğenmiyorsun?”

“Ne alakası var? Abiyim ben, abi!”

Efruz göz devirip kocasının sandalyesinin önüne geçti.
“Sevgili kocam, Alanya’ya gönderirken iyiydi de kızı isteyin-
ce mi abilik taslıyorsun?”

“Benden yana olur musun Efruz!” Kartal başını çevirip
Efruz’a baktı. Kadının kurşuni bakışları içindeki aşka karşılık
sevgiyle bakıyordu. Bir de üzerine o tatlı gülüşünü yüzüne
asan Efruz’dan kurtuluşu olmayacağını anladı Kartal. “Bak-
ma şöyle.”

“Neden?” Efruz sevimlice gözlerini kırpıştırdı. “Etkim al-
tına giriyorsun, değil mi? Ensar babama da aynı tekniği uygu-
layacağım isteme gecesi. Verecek kızını.”

“Sen... Harika bir yengesin Efruze.” Savaş’ın büyüyen gü-
lüşü, keyfine diyecek yokmuş gibi bir hava veriyordu.

“Sen de babama iyi bir damat olacaksın Savaş. Aksi müm-
kün olursa...” adama göz kırptı. “Beni biliyorsun ya.”

Kartal kahkaha atarken Savaş omuz silkti. “Sizden mi kor-
kacağım be! Asude gibi birini bulmuşum, onu üzmemden önce
Allah’tan korkarım.”

Kartal ikna olmuştu ama ters ters baktı adama. Savaşta olan güveni tamdı. Sadece eğleniyordu. Kardeşini veriyordu: sonuçta, biraz gıcıklık yapabiliirdi.

"Haydi yemeğe!" Efruz, kocasını masaya yöneltti.

Efruz'un üzerine yeni giyindiği kişilik en çok kocasını gözüne takılıyordu. Gülüşü bile ahenk kazanmıştı kadının. O dingin sakinlik gözlerine kadar çıkmıştı. Hâl ve hareketleri göze batacak kadar değişik geliyordu Kartal'a. Hangi Efruz'u daha çok seveceğini bilemiyordu. Eski Efruz'a "Her şeyin yolunda olacağını, sabır göstermesini," aylarca anlatmaya çalışmıştı. Bir şekilde her ikisi de o yorgun günlerin sonuna gelmiş gibiydi. Kartal artık huzurlu, Efruz artık daha mutluydu. Kartal ona "Her şey," ile başlayan cümleler kurmıyordu artık.

Efruz'un aşkını sessiz bir çağlayan misali yaşıyordu artık. Sanki... Sanki artık Efruz, onu taşıyor gibiydi. Sırtını verdiği güçlü bir kadını vardı ve bu yüzden rahatça nazlanabiliyordu. En azından denerdi. Etrafındakilere bakıp aklındakilerle gülümsedi. "Ya Efruz benden bıcarsa?" bakışları yanında oturan kadına kayınca Efruz da başını çevirip baktı. "Ne?" dercesine bakan kadının kısık gözlerine kendi aklındakilerin saçma sapanıyla gülümsedi. "Yiyemiyorum," dedi.

"Sağ kolun iyi durumda Kartal. Yiyebilirsin bence."

Kartal içli içli baktı kadına. "Kaşığı tutunca sızlıyor ama..."

Efruz etrafına bakındı. "Baban var masada Kartal. Sana ellerimle yediremem. Ayıp!" diye fısıldadı. Kartal'ın da umurundaydı. "Hastayım ben, ayıp olmaz."

Adamın yapmaya çalıştığı şeyi fark edince gülümseyerek göz devirdi. "Hatice anne, yer değiştirelim mi? Kartal sevin elinden yemek yemek istiyormuş."

Karşısındaki kadın neşeyle kalktı yerinden. "Olur kızım."

Kartal, Efruz'a bakıp gülümseyip başını sağa sola salladı. "Gel anne, gel yoksa aç kalacağım."

Gelin - kayınvalide yer değişimi yaptı. Efruz karşıdan kocasına göz kırptı. "Afiyet olsun Kartal."

"Sana da Efruz."

Harun, karşısında oturan Çinli güzele bakıp bakıp iç çekiyordu. Kar beyaz ten, kömür karası saçlar ve o kara boncuk misali ışıl ışıl gözlerle baktıkça en derinlerde vurgunlar yiyordu. Bir kadın nasıl bu kadar güzel görünebilirdi? Gözlerini ondan alamıyordu. Arkadaşı Kartal, Kılıç ile Savaş'ın yediği aşk tokadından o da ha yedi ha yiyecek kıvamda, erimiş tereyağı gibi dolanıyordu.

Asude masanın bir ucuna tünemiş, babası tarafına bakmıyor ama Savaş'ı gözleriyle yiyordu. Çaprazında oturan adamsa dünya yansa umursamayacak tavıryla kızı daha çok sinirlendiriyordu.

Yarbay Recep masada bulunan tüm askerlerine göz gezdirdi. Çok yakında hepsini sahadan azat edecekti ama henüz beylerin haberi yoktu ve haberleri olmayan bir gerçek de şu an belki de gerçekteşiyor olduğuydu. Girdiği bunalımdan çıkamayan Latif Sencer kendini ranzasına asarak intihar ediyordu. Oğlunun kaybı onu bunalıma sokmuştu belki de. Bu düşüncelerini kenara alıp adamlarına baktı.

Yeni, genç ve yardıma ihtiyacı olan askerler yetiştirecekti. Bu yedi adamla çok görev yapmış, devletine pek çok katkıda bulunmuşlardı. Görüyordu ki artık pek çoğu evlilik yolunda ilerliyordu. Bulundukları yerden devletlerine hizmet etmeye devam edecek ama bir daha göreve çıkarmayacaktı onları. *Özleyecekti...*

"Enişte," dedi Erva. Kartal, baldızına döndü.

"Baldız?"

"Bugün avukat bana söylemeyi unuttu sanırım. Ben de mutluluktan sormayı unuttum. Pasaportum ne zaman hal-
lölür?"

"Yemekten sonra ararım. Acelen ne hem? Okul bitti diye biliyorum."

“Bitti çok şükür de diplomamı alıp evimi kapatmaya gideceğim. Bir an önce bitirsem de işe başlasam diyorum.” Masanın bir ucundan konuşuyordu Erva, karşısında da jigolosu oturuyordu ve arada bir onu kesiyordu. Kabul ediyordu ki adam çok havalıydı. Tam istediği gibiydi Tamer. Cıvık biri değildi. Beyefendi tavrı artı bir puandı. Zekice konuşuyor, çoğu zaman da dinliyordu ama annesine olan tavrını beğenmiyordu. Sanki bir jigolo havası oluşuyordu zihninde. Bu da artıları yok ediyordu. Yine de adamın dışı yakıyordu; zeki, karizmatik, güçlü bir fizik ve yakışıklıydı. İşte bunlar ona sinir olması için yeterliydi. Kucağına atlamayacak kadar gururla donanmıştı.

“Nerede başlıyorsun ki?” dedi Kartal. “Ben, benimle çalışırsın diye düşünmüştüm.”

“Kendi şirketimizde. Sayende hâlâ bir şirketimiz var. Adını değiştireceğiz. Abimle ikimiz hakkından geliriz diye düşünüyoruz.”

Aydın boğazını temizledi. Evet, konuşmuşlardı Erva ile ama bir saat kadar önce yarbay ile yaptıkları konuşma her şeyi tepetaklak etmişti.

Erva, abisine baktı. “Ne? Yapamaz mıyız?”

Aydın önce yarbaya baktı. “Sen yaparsın, eminim ama ben bir süre burada olmayacağım.”

“Nereye anneciğim?” dedi Şenay Hanım, endişe içinde. “Tatile mi?”

Aydın ne demesi gerektiğine karar veremeyince yarbay Recep sözü devraldı. “Aydın benimle gelecek. Bir yıl boyunca da dönmeyecek.”

Masadaki pek çok insanı şaşkına çeviren sözler en çok Şenay Hanım’ın içine oturmuştu. “Hayırdır Recep Bey?”

“Hayır Şenay Hanım. Oğlunuz tıpkı bu masada oturan yedi adam gibi eğitilmiş devlet görevlisi olacak. Askerî eğitimden geçecek. Bir yıl sonra da normal yaşantısına geri dönecek.”

“Ah, öyle mi?” Şenay Hanım, oğluna içi giderek baktı. Bir yıl görmeyecek miydi oğlunu?

Kılıç hâlâ alışamadığı Aydın’a ters ters baktı. “Aramıza katılacak yani?”

Yarbay Recep derin bir nefes aldı. “Bu konuyu daha sonra konuşalım. Şimdi Erva’ya dönelim. Genç ve güzel bir kadın olarak bir şirketi tek başına yönetecek. Siz de ona yardımcı olun bir süre. Belki Efruze de kendi şirketinde çalışmak ister, abla kardeş başarabilirsiniz.”

Daha abisinin gidişini sindiremeyen Erva duyduğu sözlerle gülümsedi. “Yapabilirim sanırım. Yardım isterim, en azından bir süre.”

“Ben kendi şirketimi kuracağım kardeşim. Üzgünüm,” dedi Efruz. “Ama Tamer ve Savaş sana yardım edebilir. İşletme onlardan sorulur. Hem Kartal’ın bir ekibi var bildiğim kadarıyla orada.” Tamer’i özellikle söylemişti Efruz. Erva’nın tepkisini her an ölçmeye devam edecekti. Masada Kun olmasa daha neler yapacaktı da adamın ona dönen gözleri ayıpları gibiydi. Bir masaya iki psikik insan fazlaydı. Efruz, Kun’a masum masum bakıyordu.

“Elbette, elimizden ne gelirse,” dedi Tamer. “Öğretiriz!” Erva’nın kahve gözlerine dikti kendi koyu kahvelerini ve anında kadının kısılan gözleri, kenetlenen dişlerini gördü. Öfke bu kadına çok yakışıyordu.

“Gerekirse öğretirsin ama senden yardım alacağımı sanmıyorum. Yeterince zekiyim.”

“Ondan hiç kuşkum yok.”

“Fark etmen çok hoş.”

“Başka şeyler de fark ediyorum.”

“Öyle mi? Ne gibi?” Erva dirseklerini masaya dayayıp ellerini çenesi altında birleştirdi.

Aydın başta olmak üzere masada herkes âşık atışmasına dönen tartışmayı izliyordu.

“Benden hiç hoşlanmıyorsun ve bunun bir sebebi olmalı.”

Erva tek kaşını kaldırıp sırtıttı. “Kesinlikle sen de çok zeki bir adamsın.”

“Teveccühünüz Erva Hanım.”

“Anneciğim!” Kendine seslenen annesine döndü Erva. “Efendim anne?”

Şenay Hanım sözsüz geçen diyalogla kızına yapmamasını izah etti. Erva da gözleriyle kabul edip uydu.

Hümeysa’nın şen sesi masayı hükmü altına aldığı anda konu kapanmıştı ama Tamer ve Erva birbirilerine attıkları ters bakışlarla son vermişti yemeğe.

Yemekten sonra kolundan tuttuğu kardeşini kuytu bir köşeye getirdi Efruz. Üst kata çıkan merdivenlerin yanında ilerlemiş, odalara açılan geniş koridorda yalnız kalmışlardı.

“Ne oldu?”

“Ben sana soracağım onu. Ne oluyor? Tamer’e neden dış biliyorsun sen?”

Erva sıkın bir nefes verip gözlerini koridorda gezdirdi. “Hiç, sadece sinir oluyorum ona. Pis jigolo.”

“Erva! Ben senin beynine girmeden önce hemen ötmeye başlıyorsun. Bak hazır şurada Kun da yok. Bir saniyede çökerim aklına.”

“Ne varmış aklımda da çöküyorsun? Anneme davranışlarını görmüyor musun?”

“Anneme kibar davranması onu jigolo yapmıyor. Zaten adamı arkadaşlarının diline düşürdün. Hayır, her gördüğümde kötü oluyorum. Çok ayıp Erva!”

Erva kollarını göğsünde bağlayıp omuz silkti.

“Demek çok çekici...”

Erva gözlerini açarak ablasına döndü. “Abla!”

“Karizmatik de buluyorsun”

Kollarını çözen kızın sesi kesildi. Efruz'a bakarken ne yapacağını şaşırdı. "Kes şunu!"

Efruz haince sırıttı. "Cool duruşu aklını çeliyor. Ben bilmiyorum sanki senin derdini. Sen oldum olası böyle adamlardan hoşlandın. Gururundan yapıyorsun, değil mi? Göz süzmek kim, sen kim? Hoş Tamer de kalkıp Kartal'ın baldızını ayaküstü götürecek adam değil ki ben Tamer'in seçici bir adam olduğunu düşünüyorum. Bence o da senden etkileniyor."

Yakalanmış olmanın verdiği yorgunlukla omuzları düştü Erva'nın. "Adam coolluktan yıkılıyor."

Efruz başını seni seni dercesine salladı. "Sen de gururdan..."

"Abartma. O sadece bir erkek ben de bir kadını. Normal değil mi bunlar?"

"Normal elbette ama bu şekilde devam edersen havanı alacaksın kardeşim. Belki o da senin için deliriyordur. Belki seni öpmek istiyordur."

Erva'nın ağzı aralandı. "Sen... Onun aklına mı girdin?"

"Yok daha neler! Kadınsı hisler bunlar. Ne işim var Tamer'in aklında?" Yalan söylerken bile dikti. Bilen olsa pes derdi. Bu kadar da doğru yalan konuşulmazdı ki.

"Of, kapat konuyu! Arada bir göreceğim bir adam, o kadar. Her güzele gönlümü verecek olsaydım işim vardı."

"Haklısın. Peki, kapatıyorum. Sen içeri dön, ben Kartal'a hırka alacağım."

"Tamam."

Erva arkasını dönüp giderken Efruz da kendi odalarına girip kapıyı aralık bırakıp boşluktan izlemeye başladı. Tamer, onlar oraya gelmeden hemen önce Kılıç'ın çalışma odasına telefon görüşmesi yapmak için girmişti. Konuşmanın başından beri de kendilerini duyduğunu biliyordu Efruz. Kapı açıldı,

Tamer çıktı. Çıktığında başını sen görürsün diye sallıyordu. Efruz elini ağzına kapatarak gülüşünü bastırdı.

“Demek jigolo ha?” dedi Tamer. Burnundan sesli çektiği havayla adamın kabaran öfkesini görebiliyordu Efruz. Yine aynı şekilde sesli vermişti nefesini. “Ulan size de sormaz mıyım bunun hesabını?”

Beylerin ama en başta da kardeşinin başını ciddi derde sokmuştu. Kocasını savunurdu. Gerisi kendi düşünsündü. Erva da genç bir adamı beğendi, bunu gösteremedi diye peşin hükümlü olup, bilip bilmeden konuşmamalıydı. Beylere zaten maskara olacak biri lazımdı, Tamer’i iyi kullanmışlardı.

“Yürü be Tamer!” dedi olduğu yerden. “Arkandayım cool enişte.” Tamer uzaklaşırken dolaptan kapıldığı ilk hırkayla odayı terk etti. “Ben sevdim bu güçleri ya. Daha neler çıkar benden neler...”



Az sonra Kun kendi ülkesine dönmek için bineceği uçağa girecekti. Efruz, Hai, Harun ve Kılıç’la onu yolcu etmeye gelmişlerdi. Hai, amcasına sarıldı. “Beni merak etme. Annem ve babama iyi olduğumu söyle. Döner miyim, bilmiyorum.” Çince konuşan Hai göz ucuyla Harun’a baktı. Genç adamın kendine bakan gözlerindeki ateş ona bir daha dönmeyeceğini işaret ediyordu. Kun da Hai gibi Harun’a döndü.

“Dönmeyeceksin Hai ama ziyarete geleceksin. Hep mutlu ol çocuğum. Annen ve baban, sen mutluyusan mutlular, bunu biliyorsun.”

Amcasına döndü Hai. “Sen öyle düşünüyorsan ben ne diyebilirim? Mutlu olmak... Deneyeceğim ama sen eminsin. Seni seviyorum amca.” Hai amcasına tekrar sarıldı. Kun onu şefkatle kucakladı.

"Onu merak etme Kun." Efruz ikisini ayırıp ortalarına girdi. Kun'a sıkıca sarıldı. "O artık bizim kızımız."

Kun tebessüm etti. "Siz Türkler... Sizin sevgi anlayışınız farklı."

"Milletçe biraz değişmişiz, bu doğru. Bizim adamlar," derken elini havaya kaldırıp deli işareti yaptı. "Biraz manyak seviyor," dedi gülerek. Kun'u da gülümsetti.

"Sana çok şey borçluyum. Bunu hayatım boyunca asla unutmayacağım. Sen... Sen bana neler yaptığını biliyorsun. Ben de seni seviyorum Kun."

"Sen eşsiz bir kadınsın Efruze. Her zaman senin ardında olacağız. Güçlerini nasıl yöneteceğini artık biliyorsun."

Efruz başını salladı. "Evet. Son bir şey soracağım, benim gibi olan başka insanlar var mı?"

"Eskiden vardı. Artık bir tek sen varsın. Senin içinde bulunduğun durumu hepsi senin gibi karşılayamadı. Dünyayı kötülük yönetemez çocuğum. Her kötünün bir gün acı bir sonu vardır. Sen acı sonu görmeyeceksin. Kalbinde taşıdığın aşk ve merhamet senden devam edecek, bir gün senden olanlar da belki senin ırkını büyütecek."

"Çocuklarım mı?" diye soran Efruz'un kaşları havalandı.

"Belki... Kız kardeşin de olabilir bu, erkek kardeşinden de. Bunu bilemeyiz. Tanrı ne verirse ona tabiyiz."

Anladığını ifade eden baş sallamanın ardından gülümse-di. "Allah doğruyu bilir, diyelim."

"Hiç kuşku yok ki Tanrı doğrudan yana çocuğum."

"Bu doğru."

Uçağa bindirdikleri adamın ardından kalkan uçağa hü-zünle bakıyordu Hai. Efruz omzuna kolunu attı kadının. "Sen üzülmezdin Hai. Kızım seninle dünyayı dolaştık biz. Ne bu surat?"

"Ah, Efruz! Bilmiyorum. Dönmeyeceğimi söylediydin, sanırım bu korkuttu."

“Ne var kızım korkacak? Harun sana unutturacak ne varsa.” Çince konuşuyorlardı ama Harun adını duyunca dönüp baktı.

“Türkçe lütfen.”

“Dedikodu yapıyoruz Harun.”

Harun iki kadının karşısında durdu. Hai’ye gülümseyerek bakıp elini uzattı. Gözleri konuşuyordu. Gülümsemesi bir ömrü sunuyordu. Hai herhangi bir söze ihtiyaç duymadan tuttu adamın elini. Harun sıkıca kavrayıp parmakları arasına hapsetti kadının elini. “Biz gidiyoruz, siz dönersiniz.”

Hai, Efruz’a el sallarken adım adım uzaklaşıyorlardı. “Hey! O benim kızım. İstemeye geleceksiniz daha, yok öyle alıp gitmeler. Düğüne kadar ayağını denk al Harun. Akşam sekizde evdesiniz, ona göre.”

Harun dönmeden elini havaya kaldırdı. “Peki, sevgili kayınvalideciğim.”

Efruz ile Kılıç kahkaha attı. Yavaş adımlarla giden çiftin ardından yürüdüler. Onlar gözden kaybolana kadar ikiliyi izlediler sessizce.

“Sen hayatımıza ışık getirdin Efruze. Hepimiz nasıl da farklı adamlara dönüştük.”

Efruz, abi gibi gördüğü adama dönüp gülümsedi. “Sizin benim hayatımdan aldığınız karanlığa diyet diyelim.”

“Bizim ne gibi bir yardımımız oldu ki sana? Sen ve Kartal... İkiniz yaptınız.”

“Sen kumarhane sahibi olmasan, abim senin mekânında kumar oynamasa belki de ben şimdi çok farklı bir yerde hatta hayatta bile olmayabilirdim. Yaşadığımız sürece etrafımızdaki insanların hep bir görevi var, olacak. Kimse kimsenin hayatına yok yere girmiyor. Kötüler canımızı yakıp gidiyor, iyiler kalarak dostluğunu veriyor. Gidenler çok şey öğretiyor kalanlara belki. Kader o kadar ince örülmüş ki insan düşününce kaderi yazana tefekkür etmese ayıp.”

"Bir kötü bin iyiden hayırlı diyorsun."

"O hesaba gelir, değil mi?"

"Düşününce o çıkıyor içinden. Bin kişinin iyi olduğunu bilmek için bir kötü gerekli. Bin iyinin anlatamadığını bir kötü anlatır insana."

Efruz başını aşağı yukarı salladı. "İmtihansız tek bir yaşam olduğunu dahi sanmıyorum. Sebepsiz tek bir şey yaratılmamış."

Kılıç gülümseyerek başını sağa sola salladı. "Esas şimdi tasavvufçu gibi konuştun."

Efruz da gülümsedi. "Her neyse... Dügün ne zaman?"

"Ah..." Kılıç derin nefeslenip etraftan gelip geçen insanlara bakındı. Selin deyince damarlarındaki kan yön değiştiriyordu. "Baharda. Nikâh düşünüyoruz. Küçük, sevimli, sade ve sadece bizi seven insanların olduğu."

"Güzel fikir, beğendim."



Turkuvaz rengi dar kesim, bedenine tam oturan ve dizlerinde biten elbisesiyle işini bitirip odasından çıkmış, Kartal'ı evde annesine emanet edip kara kızına binmişti. Etrafında koruma ordusu olmadan çıkacağı kısa yolculuk ruhunu arındırıyor gibiydi. Özellikle de Latif'in artık hayatta olmadığını öğrendiğinden bu yana çok daha rahattı.

Evden ayrılırken Kartal'ın ona içli içli bakıp, "Git tabii. Bir zamanlar ben gidiyordum, evde sen kalıyordun. İlahi adaleti yaşa Efruz," demesi aklına dolunca kahkaha attı. Sandalyeye mahkûm bir Kartal... Tam bir çocuktu! Suratı yerle yeksan olan adamın tavırları yanaklarını sıkılmalıktı.

Gaza bastıkça kendini iyi hissediyordu. Özlediği anların mutluluğu içindeydi. Etrafında kötülük adına kimse kalmamıştı. Hayatı yeni baştan, sil baştan yaşıyordu. Araba kullanışı bile değişmişti. Sakindi. Parmakları radyodan gelen

şarkıya, direksiyona vurarak eşlik ediyordu. Arada kendisini de söylerken buluyordu.

"Baharda kuşlar gibi geldin kondun dalıma, susamıştım sevgiye, çiçekler sundum sana." ¹

Kendini hiç sebep yokken gülerken yakalamak bile eşsizdi onun için. Aracını park ederek kafeye doğru yürüdü. Belgin ve Gülnur Hanım, onu bekliyordu. O garip günden sonra bir daha konuşma fırsatı bulamamışlardı. Kocaman bir gülümseme eşliğinde iki kadını da samimi bir şekilde öperek yerine, ikisinin tam ortasına oturdu.

"Allah'ım! Nasıl farklı görünüyorsun Efruze," dedi Belgin.

"Öyleyim çünkü." İki kadına da bakıp gülümsedi. "İkini de de çok ama çok teşekkür ederim. Benim için neler yaptınız. Size borçluyum."

"Bizim için zevkti Efruze," dedi Gülnur Hanım. "Fakat söylemek istiyorum ki Asude orada olmasa benim sonuca ulaşmam imkansızdı."

"Asude..." diye mırıldandı Efruz. "O eşsiz bir kadın. İlimle bilimi birbiriyle buluşturdu. Herkesin bir görevi vardı üzerimde. Hepinize çok şey borçluyum."

"Madem borçlusun Efruze, bana birkaç şey açıklarsın artık," dedi Gülnur Hanım.

Efruz, kadına bakarken zihninden geçenleri bir bir okuyordu. Kadın, onun ne olduğunu merak ediyordu.

"Metafizik meraklısı biri olmak benim suçum. İçimdeki kadınla bunu biraz başarabildim ama siz o kadını çıkarttığınızda ben alanımda daha da büyüdüm. Oldukça garip geliyor size, biliyorum. Buna ben bile açıklık getiremiyorum. Doğüstü şeyler olarak nitelendirebiliriz. Ben... Benim sorunum güvenmekti. Güvenmiyordum kimseye ama aslında güvenmek istiyordum. Arada sıkışmıştım. Yeteneğin önüne geçilemez. Herkesin başarabileceği bir şey de değil, isterse yapamaz. 1.Zara - Baharda Kuşlar Gibi.

yacağı da bir şey değil. Ben çok istemiştim. Çok çalışmışım. Hüslerim her zaman kuvvetliydi. Geldiğimiz nokta da burası. O gece siz olmasaydınız kocam hayatta olmayacaktı.”

Olabildiğince en üzeri kapalı şekilde anlatmaya çalıştı. Biraz vicdan azabı duydu ama mecburdu. İki kadının da ne kadarına inandığını biliyordu. Aslında hiçbirine inanmamışlardı. Fakat üstelemek istemiyorlardı. Onlara güçlerinden bahsetmek istemiyordu. Kimseye bahsetmek istemiyordu. Aslında o güçlerini unutmak, hiç olmamış saymak istiyordu. İnsanların zihnini okumak istemiyordu. Bir bardak suyu kendi alabilirdi. Tencerenin kapağını yine kendi kapatabilirdi ve şu an karşısındaki kadının bu gece yarbay Recep ile yemek yiyecek olmasını aslında onlardan duymak isterdi.

“*Vay çakallar...*” diye içinden geçirmeyi de ihmal edemedi. Zamanla güçlerini ötelemeyi başaracağını düşünüyordu. Bunu zamanla görecekti.

“Evim şu anda tadilatla kısa birkaç işi kaldı. Hâliyle siz de gördünüz evi o gece.” Gülümsedi, kendine bilmiş bilmiş baş sallayan kadınlara bakıp devam etti. “Evimde bir kutlama yapacağız. Sizleri de bekliyor olacağım. Dönmüyorsunuz ya Gülnur hocam?”

Yüzünde güller açan kadın yerinde doğruldu. “Ah hayır! Londra’da daha ne yapacağım ki? Sen birkaç yıllık çalışmaya bedel oldun bana. Hipnoterapist olarak alanımda oldukça ilerlemiştim. Şimdi metafiziksel olaylara eğileceğim sanırım.”

“Harika!” Efruz gülümseyerek ellerini birleştirdi. “Buna sevindim. Yardıma ihtiyaç duyarsanız ben buradayım ama gizli kalmak şartıyla. Yaşananlar ben ve ailem için çok önemli. Bunu anlıyorsunuz ya?”

“Elbette,” dedi Belgin. “Hiç merak etme o konuyu.”

“Sen gerçekten de geleceği parlak bir psikologsun Belgin. Herkesten önce sana minnettarım. Sen ve senin zekice çıkışın olmasaydı Gülnur hocam burada olmayacaktı ve o gece bana yardım edemeyecekti. Sızı bana Allah gönderdi.”

İlk defa kadının utandığına şahit oldu Efruz. Küt saçını kulağının arkasına tikiştiren Belgin gözlerini kaçırmıştı. "Abartma Efruze."

"Abime mi shiplesem? Nasıl da gönülçelen bir güzel... Dupduru ve gönülçelen... İyice mahallenin bekâr kalmasın diye herkese aday bulan teyzelerine döndün Efruz." İç sesi onu güldürdü. "Mutlaka bekliyorum partiye. Abim yakında bir yılığına buradan ayrılacak. Aslında onun ve huzura erişimizin şerefine bu kutlama. Artık gerçek bir ailem var hem de çok geniş ve XXL olma yolunda ilerliyor ve ben çok mutluyum. Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum..."



Aklına geldikçe kendini gülümsemekten alamayan Efruz, Kartal'ı sandalyesinde kucağında dizüstü bilgisayarıyla bütünlemiş buldu. Sargılı koluyla ağır ağır hareket ediyordu Kartal.

Koşar adım yanına gelip kocasına hızlı bir öpücük bıraktı. Karşılık alamadan geri çekilip karşısına oturdu. Kartal'ın gülen yüzü onda daha fazla gülme isteğı uyandırdı. Adama bakıp kahkaha attı.

"Ne oluyor?"

"Ah kara süvarim, neler olmuyormuş ki..." derken başını bilmiş bilmiş salladı. "Dayım ve Gülnur Hanım..." İki işaret parmağını birbirine sürten Efruz'a kocaman gözlerle bakan Kartal'ın ağzı aralandı. "Nasıl?"

"O kadarını okumak istemedim ya..."

"Efruz! Kadının zihnine mi girdin?"

"Herkes de aynı tepkiyi veriyor." Efruz göz devirdi. "Ucundan baktım diyelim."

"Neyse... Ee?" Kartal'ın merakı katlanıyordu. Demek dayısı ha? Annesi ne çok uğraşmıştı evlenmesi, çocuk sahibi olması için de yarbay Recep umursamamıştı hiç. Hayatında bir

kadın olduğunu dahi görmüşlüğü yoktu Kartal'ın. İşiyile evli, işine âşık bir asker olmuştu dayısı her zaman.

"Sadece bu akşam yemeğe çıkacaklarını öğrendim. Sonrasını bilmiyorum. Ne ara kaynaştı bu ikisi, onu çözemedim ben. Hangi ara?"

Kartal'ın kara gözlerinde hain ışıltılar yanıp söndü. Kucağında duran dizüstü bilgisayarı kapatıp Efruz'a uzattı. Efruz alıp arkasına bıraktı. Kartal kucakğında durmakta olan cep telefonunu eline aldı. "Biraz işgüzarlıktan kimse ölmez."

Efruz, kocasının aklından geçenleri salise bir vakitte çözüp kahkaha attı. "Az değilsin. Ara hadi." Kartal, dayısının numarasına basıp telefonun sesini diyafona verdi. Efruz da hemen karşısında meraklı gözlerle onları dinlemeye koyuldu.

"Yarbayım?"

"Kartal'ım." Yarbay Recep üzerinde olan neşeyle açmıştı telefonunu.

"Nasılsın dayı?" Kartal alt dudağını ısırmış, Efruz'a bakmıştı.

"İyiym yegen, hayırdır?"

"Akşam beni görmeye gelsen diyorum? Buradasın ama yanıma uğradığın yok. Sahi sen neden Antalya'dasın dayı? Yeni görev yerin burası mı? Hiç konuşamadık."

"Sana ne Kartal! Hayır, görev yerim burası değil. Tatil yapamaz mıyım?" Adamın hafif sert çıkan sesiyle Kartal devam etti.

"Yaparsın elbette. Beni görmeye gelecek misin?"

"Gelmeyeceğim. İşim var, yarın uğrarım."

"Tatildesin ama ne işin olabilir ki? Gel sen bence, sıkılıyorum evde." Kartal aklına gelen tüm bahaneleri bir bir sıralıyordu. Hattın diğer ucundaki adam öfkeyle tısladı.

"İşim var dedim ya Kartal! Tatilimi senin suratına bakarak mı geçireceğim?"

“Kimin suratına bakacaksın dayı?”

“Ebene.”

“Yoksa randevun mu var? Demek yeğenini onun için ekiyorsun.”

“Yeğenimi bir ekeceğim şimdi, tepesinden kurşun çıkacak. Sana ne lan!” diye bağırdı yarbay Recep.

“Efruz, dayımın randevusu varmış. Yarın gelecekmış bize.” Sözde karısına konuşuyordu ama Efruz kahkaha atmak için elini ağzına kapatmıştı.

“Ben öyle mi dedim Kartal? Neden Efruz’a öyle diyorsun?” Kükreyen yarbay Recep’in sesiyle Kartal telefona bakıp yüzünü buruşturdu. Bastırdığı gülüşü ona büyük keyif veriyordu.

“Tamam, kızma yarbayım. Randevun varsa vardır. Yengem güzel mi?”

Birkaç saniye sesi kesilen yarbay Recep, ardından konuyu çözmüştü. “Efruze...”

Efruz’un kahkahası telefondan dayısına kadar ulaşınca Kartal da kendini serbest bıraktı. Kahkaha atan karı koca telefonun diğer ucundaki adamı unutmuştu. Boğazını temizleyen Kartal telefona tekrar döndü. “Anneme diyeyim mi seni?”

“De tabii. Ben de gelip sağlam yerlerini kırayım. Kapat lan telefonu!” Recep yarbayın bağırان sesiyle Kartal alt dudakını üst dişiyle kısıtırıp huzla kapattı telefonu.

“Çok kızdı.” Efruz hâlâ gülümsüyordu.

“Çok eğlendim Efruz.” Kartal telefonu kucağına bıraktı. Efruz da yere, adamın önünde diz çöktü. Kadının iki eli Kartal’ın sağlam tek eli ile kenetlendi. Gözleri birbirlerine dokundu. İkisnin de içlerinde büyük neşe kıvılcımları kendine yer edinmişti.

“Beni de okuyabiliyor musun?”

“Gerek görmüyorum. Senden alacağım sözlerin kotası doldu. Ben artık seni her zerrenle hissediyorum. Konuşmak...

Evet çok önemli ama sözlerin ardındaki sessizlik var ya, sen sessizliğin çılgılığı gibisin. Hep beni, daima beni telaffuz ediyorsun.”

Kartal’ın gülümsemesi hiç bu kadar anlamlı olmuş muydu? Efruz bilemedi ama bir gülümseme ile bile onu çözebiliyordu. “Sana, bir gün bana gerçekten güvenmeyi öğreteceğime yemin etmiştim.”

“Başardın. Seni seviyorum kara prens. Karanlığın içinden gelen ışık... Ruhumun diğer yarısı... Sen olmasan Efruz olmazdı. Tek bir isteğim var. Birlikte yaşayıp birlikte ölelim. Allah beni sensizlikle sınamasın.”

Kucağında yatan kadının saçlarını okşadı. En çok sevdiği şeydi o kömür karası saçlara dokunmak. Burukça gülümsedi.

“Ah benim güzel kadını... Ölümsüzlüğü tattık biz, ölüm bize neylesin...”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikita>





14.BÖLÜM

Elindeki biletlere bakıp sırttı. Hemen ceketinin iç cebine tıkip villaya baktı. Gözlerinde hain ısıltılar kol geziyordu. Birkaç gündür ona küs olan sevdiceğinin gönlünü bir türlü alamıyordu. Asude Nuh diyor, Peygamber demiyordu.

Pat diye ortaya konuşmasına deli gibi öfkelenen Asude, Savaş'a sonraki birkaç günü zindan etmişti ama Savaş'tı karşındaki. Savaşmadan bırakır mıydı?

Telefonlarını açmayan kadına öfkelenmek yerine kahkaha atıyordu. Küs bir Asude'yi zorla yola getirmek haz vermişti Savaş'a. Kızı düşündükçe kabaran aşkına annesi bile şaşkındı. Oğluna bakıp bakıp kahkaha atıyorlardı.

"Çok şükür biri seni yola sokmuş Savaşçıgım," demişti annesi Menekşe Hanım. Babası oğluna baktıkça kıs kıs gülüyordu. Onun oğlu evlilik dendiği zaman kaçacak delik arayan bir adamdı. Umut Bey, oğlunun geldiği noktaya hem şaşkın hem de mutluydu. Zira oğlu Mecnun gibi dolanıyor, meczup gibi bakıyordu.

Lina, abisine hayret etmiş, inanmamış hatta şaka yapıyor olduğuna bir süre kendini inandırmıştı. "Seni kim alsın be," diye de bir süre çıkmıştı.

Dün gece Ankara'dan, Alanya'ya gelen ailesi eğer Asude ikna olursa, ki olacaktı, kız isteme merasimine gidecekti.

Menekşe Hanım, müstakbel gelini bir süre dinlemişti Savaş'tan. Umut Bey ve Lina da ciddi bir ifadeyle Savaş'ın sözünü kesmeden ne demişse dinlemişlerdi.

"Tesettürlü. Saçları kapalı, bedeni kapalı. Bana elini bile tutturmadı."

Odada bulunan ailesinin kaşları havalanmış, ilk an anlam verememişlerdi. Oğullarını bilen, tanıyan ailenin şaşkınlığı normaldi. Öylesi bir kadının oğullarıyla nasıl bir işi olduğunu birkaç saniye üçü de düşünmüştü.

"Psikolog ve Kartal Sipahi'nin kız kardeşi."

Kartal'ı az çok tanıyan Menekşe Hanım ve Umut Bey kısa bir süre birbirlerine bakmış, ardından oğullarına geri dönmüşlerdi.

"O kız da seni alacak?" Lina kahkaha attığında Savaş, ona ölmüş gibi bakınca Lina susmuştu. Abisi gibi birini ne yapacaktı o kız? Abisini tepeden aşağı süzüp yüzünü buruşturmuştu.

"Ve seviyorum! Başka bilmeniz gereken bir şey yok." Savaş oldukça kısa olan açıklamanın üzerini de kapatmıştı. "Asude sizin onu kabul etmeyeceğinizden korkuyor ve biz bunun sürekli olarak tartışmasını yapıyoruz. Kendince haklı yönleri yok değil. Sizi tanımıyor. Ona bunun ben ve ailem için sorun olmadığını anlatmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Aklında hep bir 'ama' var. Bunu biz aşamıyoruz. Siz yardımcı olacaksınız."

Menekşe Hanım elini çenesine vermiş, uzun uzun düşünmüştü. Düşünürken de oğluna bakmayı ihmal etmiyordu. Arada da kocasıyla göz göze geliyordu. Savaş, annesinin düşüncelerinden korkmaya başlamıştı. Kadının iki dudağı arasında çıkacak sözler hepsini bir yol ayrımına götürecekti belki de. Savaş, Asude olmadan yapamazdı artık. Annesi ve babasını seviyordu ama hayatını onlarla geçirmiyordu. Gelecekteki hayatında Asude olacaktı ve bu netti!

"Sen mutlu olacağına inanıyorsan annen olarak ben, seni destekliyorum. Asude'yi tanımıyorum elbette ama tanırız. Belki birbirimizi severiz de belli mi olur? Sen kendi hayatını bizden taşıyalı çok oldu oğlum. Her zaman sana saygı duyduk. Her kararında arkanda olduk, olacağız da. Seni doğurmuş olmam senin hayatına karışacağımı

anlamına gelmiyor. Tek istediğim çocuklarımı istedikleri şekilde mutlu görmek. Senin için sorun yoksa biz her türlü arkadayız."

Derin bir nefes verip huzurla gülümsemişti Savaş. "Benim için tek sorun Asude'nin hayatımda olmayacak olması."

"Ailesi bizi kabul edecek mi peki?" demişti Umut Bey. "İki aile olarak farklıyız. Biz ettik hadi, ya babası, abisi, annesi?"

"O da sizin işiniz. Kabul ettirin kendinizi. Babasına kızının kötü bir aileye gelin gitmeyeceğini gösterin. Abisi sorun değil. O bizi kabul edeli çok oldu. Annesi için de aynı şey geçerli, siz halledeceksiniz. Ben bir yere kadar kendimi belli edebilirim ama benim de ailem sizsiniz. Kız-babası olsam ben de bir aileye bakarım ki kız babası olan da sensin, baba."

Umut Bey gözlerini Lina'ya çevirdi. Lina, babasına havadan öpücük attı. Savaş haklıydı. Yaşam tarzı pek bir şeyi kapatmıyordu ya da değiştirmiyordu. Kızını vereceği aile elbette önemliydi. Oğluna geri döndü adam.

"Elimizden gelenin-en iyisini yapacağız. Çocuklarımız her şeyimiz..."

Asude'nin açmaya hazırlandığı klinikten içeri girdi. Temizlik şirketinden gelen çalışanlar işlerinin başındaydı. Ortalarda görünmeyen Asude'nin nerede olduğunu sormak için orta yaşlı bir kadını hedef aldı. Kadın, ona Asude'nin ofis olarak kullanacağı odayı tarif ettiğinde elleri cebinde üst kata çıktı. Dudakları arasında keyifli bir ıslık vardı. Kapısı açık olan odanın önüne geldiğinde Asude'yi bilgisayarının başında gördü.

Parmağını büküp kapıya vurdu. Asude başını çevirdiğinde beklemediği ama aslında beklediği adamı görmenin gizli sevincini yaşadı ama bunu ona belli edecek miydi? Tabii ki hayır! Gözlerini ondan alıp ilan vermek için giriştiği işe geri döndü.

"Neden geldin?"

"Hâlâ suratımız beş karış." Yavaş adımlarla gelip kızın

nasasının karşısında durdu. Gözleri bilgisayarda olan Asude ekrandakilerden çoktan kopmuştu. Usulca kaldırdığı gözleri, arzıendam eden adamın bedeninden ilerleyip gözlerine tırmandı. "Bir de sormaz mı?" Özlemişti. Bakışlarını çekmedi. Çekemedi. Kaderinde yaramaz bir adam varmış ve Asude onu çok sevecekmiş.

"Annem, babam ve kız kardeşim geldi Asude. Şu konuyu halledip isteme merasimine mi geçsek, ha güzelim?"

"Nasıl? Neredeler?" Oturduğu yerde heyecanlanan bunu da beden diline yansıtan Asude'ye bakıp gülümsedi Savaş. "Alanya'da, dün gece geldiler."

Tekrar sakinliğine dönen Asude arkasına yaslandı. "Babama rezil ettin beni Savaş. Adam tüm zaman boyunca arkasından iş çevirdiğimi gözlerime bakar bakmaz anladı. Çok utandım. Örf âdetlere uyan bir aileyiz biz. Bunu hâlâ çözemedin sen."

"Her şekilde anlayacaktı Asude ve sen kendini boşuna yoruyorsun. Ayrıca beni abin gaza getirdi. Hiç öyle bir niyetim yoktu o gece."

"Sen de gaza geldin. Abim ile Efruz bebek yapsa gaza geleceksin. Abimin kızı olsa oğlum olur diye gaza geleceksin. Abim seni her seferinde gaza getirecek, sen de geleceksin."

Savaş gözlerini odanın tavanında tam tur gezdirdikten sonra Asude'ye baktı. "Benim kızım olsun. Niye onun oluyor ki?" Asude'nin düşen omuzlarına bakıp masaya eğildi. İki elini de masaya verip kızı doğru eğildi. "Annesi gibi güzel bir kızım olsa daha ne isterim şu hayattan?"

"Ben sana ne diyeyim Savaş?"

"Evet de!"

"Neye evet?"

"Evlenmeye tabii ki, neye olacak? Yoksa vallahi güme gideceksin, teklifsiz alacağım seni. Sonra sen önümüzdeki sek-sen sene başımın etini yiyeceksin. Ha güzelim, hadi be."

Asude umursamaz bir havayla bilgisayarına geri döndü. "Ben ortada teklif falan göremiyorum. Ayrıca önümüzdeki seksen sene başına kakacağım başka şeyler de yaptın."

Ellerini masadan alan Savaş ceketinin iç cebindeki uçak biletlerini çıkardı. Asude göz ucuyla adama bakıyordu. Elinde tuttuğu biletlere bakıp kaşlarını çatı. "Onlar ne için?"

"Balayı biletlerimiz."

"Eylendik de balayına da çıktık. Çocuk da yaparız, az kaldı. Ne kadar pişkinsin sen? Ben ne diyorum, sen ne diyorsun, Savaş sana inanamıyorum!"

Masanın etrafını dolanıp kızın yanında durdu ama Asude ona bakmıyordu. Genç kız, adamın emrivakilerinden iyice sıkılmıştı. Adama âşıkta evet ama gıcıkta. Savaş ise kendine bakmayan kızın arkasından sırtıyordu.

Döner koltuğu kendine çevirdi. Asude sıkıntılı bir nefes verip, adama usanmış bir şekilde bakmıştı.

"Nereye diye sormayacak mısın?" Savaş, kızın önünde eğildi. Yüzünde o gülüşü, Asude'nin hayran olduğu, âşık olduğu gülüşü vardı. Genç kız sırf laf olsun, "Nereye?" diye sormaktan kendini alamadı. Aslında deli gibi merak ediyordu ama o trip atılacaktı.

"Düşlerinin ülkesine."

Gözleri kocaman açıldı. Adamın elindeki biletlere içli içli baktı. Savaş'a düşlerini anlatırken aklı neredeydi? Adam, onu düşünden vurmuştu. Vurması bir şey değildi belki ama sağlam bir hayalden kanına giriyordu şimdi. Savaş'ın, ona uzattığı biletleri ağır çekimde aldı. Gülüşü büyüdü. Gözleri doldu. Düşlerinde görmüştü, öyle değil mi? "Mescid-i Aksa..." diye mırıldandı.

"Ve Kubbetü's Sahra."

Dolan gözleriyle ufacık bir gülüş fırladı dudaklarından. "Filiştin..."

"En çok gitmek istediğin yer. Belki hayallerinde bir Savaş

nu gütmek isterken ama benimle evlenip beni de yanında
 r r m s n?"

G l    büyürken başını a a ı yukarı salladı. "Olur." Na-
lı hareket ettiğini bilemeden hiç hissetmedi i bir dürtüyle
ollarını Savaş'ın boynuna doladı. Hiç ama hiç beklemediği
 r şeyin, aralarında oldukça özel olan bir şeyin gerçekleşme-
iyle Savaş hem  a kın hem de ölesiye mutluydu. Kendine  a-
nlan kadının bedeninde hissettiği varlığındaki huzur ve a kla
  zlerini yumdu.

Aynı hızla geri çekildi Asude. Dolan gözlerinden inen bir
damlayı sildi. "Ne zaman evleniyoruz?"

Kollarından uçan kızın ho nutsuzlu unu çabuk attı  ze-
rinden. "Ne zaman istersen."

"Bunu ailecek konuşalım o zaman?"

Savaş emeline ulaşmanın verdiği sevinçle sırttı. "Konu a-
lım. Yarın ak am uygundur belki."

"Abim ve Efruz'la konu malıyım. Kendi başıma babama
tek söz edemem."

"Biliyorum." Savaş'ın gözleri kızın ince ve beyaz ellerine
kaydı. Uzanıp tuttu sıkıca. Asude engel olmadı. Olamadı. Ya-
sak bir meyve kadar tatlıydı Savaş.

"Seni hiçbir zaman tam anlamıyla   zemeyece im," dedi
Asude.

Savaş elleri arasındaki eli daha kuvvetli sıktı. "Neden?"

"Farklısın. Kim balayına sırf evlendiği kadın istiyor diye
Filistin'e gider ki? Balayı dendiğinde akla cazip gelen pek çok
fikir var." Asude  zeri kapalı anlatıyordu belki ama Savaş
onu gayet net anlıyordu.

"Ben! Ben bir kadını sevmenin en güzel yerindeyim Asude.
Ben seni sevmenin tatiline  ıktım. Bir daha geri d nmeyece im.
Seninle ya ayaca ım her şey ve her an bana oldukça cazip."

Gözleri tekrar bulutlanan Asude, adamın ellerine sıkıca
asıldı. "Sen kaderimin en güzel noktasısın Savaş."

"O şeref bana ait güzelim." Kızın ellerini bırakıp tekrar cebine uzandı. Siyah kutuyu çıkarıp açtı. Sulu gözleriyle gülümse-di Asude. Savaş'ın kutudan çıkarttığı elmaslarla çevrili büyük tektası parmağına takışını izledi. "Karşıma çıktığın, yüzüme faça attığın ve başıma silah dayadığın için teşekkür ederim."

Asude'nin kahkahasıyla daha çok gülümsedi. "Ne demek sevgilim. Sen iste, arada atarım ben sana faça."

"Attığın yerden öpeceksen sorun yok sevgilim."

Gülüştünü yüreğine hapsedti Asude. Yüzü merhameti kuşandı. "Öperim çünkü seni çok seviyorum... Hayatımın ilk ve son aşkı, adamı, her şeyi sensin."

Kızın ellerini dudaklarına götürüp öptü. Gözlerinin içine baktı. "Yanımda ol, çocuklarımın annesi, evimin tek hâkimi, hayatımın anlamı, yaşamak için nedenim ol, başka bir şey istemiyorum."

"Ben istiyorum başka bir şey."

"Söyle! Benim için emirdir."

"Sen hiç değişme, hep böyle kal."

Savaş kahkaha attı. "Bunu demeyecektin. İlk çocuğumuz da babana koşup, 'Ben baba oluyorum,' dersem hiç şaşırma."

Asude, adamın sağ ve sol yanağına dikkatle bakındı.

"Ne?" dedi Savaş.

"Hangi yanağın uygun ona bakıyorum. Eğer öyle bir şey yaparsan faça atacağım da."

İkisi de birbirine bakıp gülümsedi.

"Sonra öp ama acır."

"Öpersem geçer mi?"

"Bence geçer."

"Anlaştık."



Evine misafir gibi gelen Kılıç etrafına topladığı adamlara abarta abarta Savaş'ın başına gelecekleri anlatıp kahkaha atıyor, etrafındakilerde ona uyuyordu.

"Tuzlu kahve demek..." dedi Tamer çenesini sıvazlayıp. "Bu kadar çok gülmese mi?"

Bulut omuz silkti. "Vallahi onlar düşünsün Tamer. Sen, ben ve Mete 'bu sene de bekâr gezelim'e bağladık nasılsa. Harun'u, Hai'ye kaptırdık gerçi ama Allah'tan kız Çinli. Tuzlu kahve bilmez."

"O bilmez ama yancıları var," dedi Kılıç. "Duymadın mı Efruze'yi sen? Daha istemeye geleceksin dedi."

Harun, Haili hayallere daldı. "Hai benim olsun, Tuz Gölü'ne düşeyim, ne olacak ki?"

Tamer, Kılıç'a döndü. "Sen de gül böyle zaten. Selin var daha sırada."

Kılıç bir aile kuracaktı. Yolu da tuzlu kahveden geçecekti ve Kılıç da onu umursayacaktı. "Siz de bana gülersiniz oğlum, ne yapayım, evlenmeyecek miyim siz güleceksiniz diye?"

"Evlen be!" dedi Bulut. "Bir kahve dediğin ne ki? Bir kez içersin, bir ömür mutlu olursun. Ah ah, biz kaldık böyle!" Dertli dertli omzunu ağaca vermiş, gökyüzünü seyre daldı Bulut. "İnsan özeniyormuş lan."

"Çiçek çikolata bize nasip olmayacak mı şimdi?" dedi Metehan. "Nereden bulacağız şimdi biz yüreğimize yakışanı?" dedi ve o da ağacın gövdesine yaslandı.

"Kıyamam size..." Tamer yüzünü buruşturmuş, arkadaşlarının acınası hâllerine bakıyordu.

"Sana da ben kıyamam Tamer," dedi Bulut. "Sen de bizdensin."

Tamer tek kaşını kaldırmış, adamlara bakıyordu. Dört adam da Tamer'in yüzünden okunanlarla ağızlarını açtı.

"Lan!" dedi Harun. "Bulmuş bul!"

"Ağlayacağım galiba," dedi Bulut.

"Nereye dikmişler de bitmiş bu kızlar? Nasıl bulunuyor lan?!" dedi Metehan.

"Yalan!" dedi Kılıç. Tamer ona döndü. "Ne o, beğenmedin mi?"

"Kim?" dedi hayretle Harun.

"Geçen de bir filme gittim. Hani siz önermiştiniz."

Harun kaşlarını birleştirdi. "Hangi film? Ne alaka film? Sinema salonunda mı rastladın?"

Kılıç yerinde doğrulup boğazını temizledi. "Ha o film mi?"

Tamer gözleri kısık adama baktı. "O film ya. Konusu jigo-lo olan hani. Genç, dinç ve dinamik adamla genç bir kızın onu yanlış anlamasını konu alan film."

Beyler bir bir yaslandıkları yerden doğrulup öksürmeye başladı. Tamer hepsine diş bilemişçesine bakıyordu. "Şeref-sizler! Utanmadınız değil mi beni alaya alırken?"

"Şey..." dedi Harun. "Kartal anlatınca şey olduk biz... Şey olduk. Ne olduk Mete?"

Mete'ye geçen topla adam ensesini kaşdı. "Ne olduk, ne olduk? Hah, eğlendirik olduk."

"Öyle mi?" dedi Tamer. "Eğlendirik oldunuz demek. Çok güldünüz mü bari?"

Bulut kahkaha attı. "Sen ne diyorsun ya, bir hafta güldüm ben."

"Ulan mal!" diye kükredi Kılıç. Bulut aniden durup öksürdü. "Hay Allah, gıcık tuttu!"

"Dur sırtına vurayım Bulutçuğum." Tamer yanındaki adamın sırtına var gücüyle bir tane indirdi. Bulut acıyla bağırınca Tamer, "Ah geçmemiş, dur bir tane daha vurayım." Bir yumruk daha en sağlamından yiyen Bulut şok olmuş gözleriyle doğrulup Tamer'e döndü. "Ciğerim düştü lan!"

"Burnun hâlâ yerinde Bulut, ona şükret," dedi Tamer. Kı-

„ Mete ve Harun’a döndü. “Elime düşerseniz vay hâlinize. Amer bunu unutmayacak beyler.”

“Ya, biz... dostum bizi Kartal gaza getirdi. O öyle şey edince, şey oldu işte.” Metehan da paçayı kurtarma çabasıındaydı.

“Naber beyler?” Arkasını dönen beyler, filmin kadın kahramanını karşılarında gördü. Kılıç, Mete ve Bulut sessizce yerlerinde sallandılar. “İyidir,” dedi Kılıç.

“İyi,” dedi Metehan.

“Kötünün iyisi,” dedi Bulut.

“Güzelim...” Tamer, Erva’ya göz kırparak elini uzattı. Kendine uzatılan eli anında kavradı Erva. “Seni arıyordum Tamer.”

Tamer, Erva’yı kolunun altına aldığıında Erva adamın göğsüne sokulup elini Tamer’in sırtına bıraktı.

Dört adamın da gözleri far görmüş tavşan misali açılırken dilleri lâl olmuştu. Basbayağı iki sevgili duruyordu karşılarında. Birbirlerine göz ucuyla bakmış ama tek laf çıkmamıştı ağızlarından. Dudakları dahi birleşmemişti şaşkınlıktan.

Tamer’in yüzündeki gülümsemenin aynısını daha önce gören olmamıştı. Erva’nın saçlarından öpen romantik prens modundaki Tamer’in keyfi yerindeydi.

“Havaalanına gidecektik, değil mi?” dedi Erva’ya.

“Evet. Ablam işten başını kaşıyamıyor. Sanki kızı kendi verecek. Delirmiş gibi etrafta dönüyor. Arabasını verdi, düşün artık,” diyen Erva kahkaha attı. Tamer, kadının hareket eden ve gülümseyen dudaklarına bakıp gözlerini kıstı. Ne tatlı bir kadını vardı öyle... Delirmesi işten bile değildi. Hayatına ne güzel girmişti Erva. Hiç çıkmayacaktı, o kesindi.

“Beklemesin misafirimiz. Gidelim hadi.”

“Görüşürüz beyler,” dedi Erva. Tamer kendinden ayırmadı kızı. “Görüşürüz.” Dört adamın da gözlerinin içine baka baka Erva kollarındayken uzaklaşmaya başladı Tamer. Arından ağızları beş karış açık bakan adamlara kahkaha atmak istedi ama yapmadı.

“Ne olmuş ki bunlara?” dedi Kılıç.

“Ne olmuşsa olmuş, almış kızı kanatları altına,” dedi Harun.

“Sessiz atın çiftesi pek olurmuş,” dedi Metehan. “Kartal’a bacanak oldu lan.”

“Vallahi sen ve ben hariç hepsi Kartal’a bacanak oldu Mete,” dedi Bulut.

“Koş oğlum,” dedi Metehan, Bulut’a.

“Nereye be?”

“Efruze’ye. Keramet onda. Bize bir okuyup üflesin.”

“Hakikaten. Yürü yürü!” Mete ve Bulut’un ardından bakan Harun ile Kılıç’ın ağzı hâlâ açıktı.

“Bir bok anladıysam ne olayım,” dedi Kılıç. Araca binmeye girişen Tamer’e göz attı. Adamın kendine kırdığı gözle kaşları havalandı.

“Efruze!” diyerek eve dalan iki adama bakan ev halkı deli görmüş gibiydi. Yoluna çıkan Selin’e, “Efruze nerede?” diye sordu Bulut.

“Salonda, Kartal’a bakıyordu. Ne oldu?”

“Hiç,” dedi Metehan. Ardından ikisi de salona koşturdu. İçeriye can havliyle giren iki adama baktı Kartal ve Efruz.

“Ne?” dedi Kartal şaşkın bir yüzle. Adamların yüzünü gören ciddi bir sorun olduğunu düşünebilirdi. Efruz da kaşları çatık bakıyordu. Bulut, Efruz’a yaklaştı. “Bize bir okusana Efruze.”

“Pardon?” dedi Efruz kaşları en derinden çatılırken.

“Oku işte, oku,” dedi Metehan. “Sen geldiğinden bu yana bir bekâr ikimiz kaldık. Kim varsa ya evleniyor ya da sevgili buluyor. Keramet sende yenge,” diyerek dizleri üzerine çöktü Metehan.

“Şerefsizler!” diye kükredi Kartal. “Üfürükçü mü Efruz?”

“Sen sus Kartal, seninle başladı her şey. Senden sonra bu-

n bulana. Efruze'de bir şey var, kime yaklaşırsa hayatı değişiyor." Efruz'a döndü Bulut. "Hadi be yengelerin bir tanesi." İnatlı tatlı bakan ve medet uman adamlara bakıp düşündü Efruz. Dudakları sağa sola kıvrıldı. Gülmek istiyordu ama adamlar ciddi ciddi beklenti içindeydi.

"Madem öyle düşünüyorsunuz, tamam."

"Uyma şunlara Efruz!" Kartal, adamlara bakıp diş sıktı. "Ulan bir kalkayım ben buradan, hepinizi geberteceğim."

"Dokunma Kartal, haklılar." Efruz sakın bir tonda adama bakıp ona yavru köpek bakışları atan Bulut ve Mete'ye döndü. Her ikisinin de gözlerine bakarak dudakları kımıl kımıl okumaya başladı. Bir üfürükçü edasıyla iki adama da okuduğunu üfledi.

"Tamamdır."

"Eh yakındır o zaman," dedi Bulut gerilerek.

"Şükür Ya Rabb'im," dedi Metehan.

"Rastgele," dedi Efruz ama kahkaha atma isteği gitgide artıyordu.

"Siktirin gidin lan!" diye bağırdı Kartal.

"Duamızı aldık. Kal desen kim kalır zaten? Yürü gidelim Bulut," dedi Metehan.

İki adam da yüzlerinde tatmin edici gülüşleriyle salonu terk edince Efruz kahkahasını serbest bıraktı. Kocasını sinir küpüne girip çıkmış gibiydi. "Ne okudun sen bunlara?"

"Üç Kul hü bir Elham."

Efruz'a sinir harbiyle bakan Kartal aniden kahkaha attı. "Allah kabul etsin."



15. BÖLÜM

Efruz'un kara kızını villanın bahçesinden çıkaran Tamer yanındaki kadını mı seyse yoksa altındaki makine dehasını mı? Sorusunun karmaşasının içinde kararını verdi. Yanındaki kadın ateşten bir parça misali onu yakıyordu. Kara kız da neydi ki?

"Çok fena dumur oldular ama çok tatlıydılar," dedi Erva.

Tamer kendine özgü bir edayla kadına döndü. Suratında şahane bir gülüş vardı. Erva baktıkça adama düşmek istiyordu. Düşmek ve hiç çıkmamak.

"Bence sen daha tatlıydın."

Birbirlerine bakıp göz kırptılar ve o geceye geri döndüler.

Pasaport işlemleri eniştesi tarafından akılalmaz bir hızla gerçekleşince soluğu İsviçre'de almıştı Erva. Diplomasını almış, evini toplama işine can havliyle girişmişti. Bir an önce evini kapatıp Türkiye'ye dönerek şirketin başına geçmek için büyük bir heyecan hissediyordu. Salona ve yatak odasına açtığı dört dev valizi doldurmaya çalışıyordu. Tüm özel eşyalarını tek tek diziyordu valizlere.

Giymekten bıkmadığı kıyafetlerini itinayla katlıyordu. Uğruna servet harcadığı o eşsiz ayakkabı ve çanta koleksiyonunu asla bırakmazdı. Özensiz bir kıyafeti şık gösterecek en nadide parçalarıydı

klabı ve çantaları. Ucuz bir pantolon giyer ama asla ucuz bir aklabı giymez, çantayı da koluna takmazdı.

"Aşkларım..." diyerek seviyordu eline aldığı ayakkabılarını. Sahtan başlamış ve akşamı bulmuştu lakin hâlâ toplanacak onlarca süs vardı. Daha kozmetik ürünlerine geçmemişti bile. Gözlerinin önünde eşyalar uçuyordu. Ne tarafa dönse başının dönüyor olduğunu hissetmişti ki aç olduğu aklına geldi.

Eli karnına gittiğinde siyah incecik taytın kapattığı karnını ovaıadı. Saçları tepeden alelade bir topuz hâlindeydi fakat uzun süre önce saçları dağılmış, topuzdan firar edenleri umursamadan işine devam etmişti. Beyaz büstiyerin üzerinden elini boğazına çıkarttı. "Açım, boğazım bile kurumuş." Yutkundu ve eşyaların üzerinden atlayıp salona yürüdü. Kapattığı iki valiz ortada duruyordu. İçinde kitapları, dosyaları ve fotoğraf çerçeveleri vardı; bir de birkaç hatırası olan küçük süs eşyaları. Bu gece toplanma işi bitecekti.

Çalışma masası üzerindeki telefonuna uzandı. Yemek siparişi verip yatak odasına geri döndü. Götürmeyeceği kıyafetleri katlayıp dolapta bırakmaya karar verdi. Nasılsa kendi eviydi. Tatil için veya özlerse arada çıkıp evine gelebilirdi ama uzun süre gelmeyeceğini de iyi biliyordu. Çanta ve ayakkabıları bitince valizi kapatıp derin bir nefes bıraktı. Kozmetik ürünlerini, banyosundan kucağına toplayıp yatağın üzerine bıraktı. Dolaptan üst üste dizili çarşafı kucaklayıp salona götürdü. Eşyaların üzerini kapatmak için kullanacaktı onları.

Koltuğun üzerine bıraktığı çarşaflardan birini eline aldığıında kapı çalındı. Aç midesi isyan ediyordu. Doyacak midenin hazzıyla kapıya koştu. Kapıyı açıp, "Bir saniye," dedi, pizzayı getirene dahi bakmadan. Çantasından kaptığı cüzdanını eline alıp parayı çıkarma işine girişmişti. Tek bir dolar tanesi çekip almıştı cüzdandan. Adama uzattığı parayla pizzanın kollarına gelmesi gerekiyordu.

Ne para alınıyor ne de pizza ona doğru geliyordu. Şapkanın öne uzanmış tarafından adamın yüzünü görememişti. Ufak bir kaş çatma yaşadığı anda başı kalkan adamla göz göze geldiğinde, kocaman olmuş gözlerle baktı adama.

"Sen..."

Tamer çapkın gülüşüyle göz kırptı Erva'ya. Dudağının ucu hafif bir kavisle kalkmış, kızın aklını çeliyordu. "Yemek söylemişsin, ben de buradan geçiyordum, uğrayayım, sana eşlik edeyim dedim."

"Nasıl?" diyen Erva'nın şaşkınlığı geçecek gibi görünmüyordu. "Yolun Zürih'ten mi geçiyordu?" Para hâlâ elinde ve havada bekliyordu. Tamer de kımıldamadan kıza bakıyordu.

"Yolumun üzerinde sen vardın, baktım her yol senden geçiyor, gelmeseim olmazdı."

Adama birkaç saniye bakıp gözlerini kırptırdı. Akıl fonksiyonları yerlerine oturmaya başladığında havadaki parayı indirdi yavaşça. Hâlâ oldukça şaşkındı. "Ne işin var burada?"

"Beni içeri almayacak mısın? Uzun yoldan geldim." İkna edici sesi ve bakışlarıyla kıızı etkisi altına alıyordu. Pek çok kadın ona hayır diyebilirdi ama kendinden etkilenen bu kadının ona hayır demeyeceğini biliyordu. Egosuz biriydi Tamer. Kendisi Erva'ya alev alev koşarken hayır demesine asla izin vermezdi.

Kapının önünden çekilip eliyle salonu işaret etti Erva. "Neden geldin anlamadım ama..."

Tamer içeri girip etrafa göz gezdirdi. Masanın üzerine pizzayı bırakıp başındaki şapkayı çıkardı. Pizzacı çocuğa iki yüz dolar vererek aldığı şapkaya artık ihtiyacı yoktu. Karşısında kollarını göğsünde bağlamış, kadının bakışları sorgulayıcıydı. Merak içinde kıvranan kadını izledi bir süre.

"Ah! Sevinmedin mi, jigolon sana geldi?"

Kolları ağır aksak çözülen kadının ağzı açılırken gözleri de gitgide büyüyordu. Ne demişti? Jigolo mu? Yaktın beni enişte! Alacağın olsun abla!

"Cık cık cık..." dedi Tamer. Başını yana yatırmış, sevimli sevimli sırtıyordu. "Sana hiç yakıştıramadım. Benim gibi bir adama nasıl yakıştırdın o sıfatı?"

Nutku tutulan Erva'nın ağzından tek söz çıkamazken gözlerini kaçırmıştı. Tamer, kıza bir adım atarak hemen yanında durdu.

kıza yandan bakıyordu. Cadı gibi bir şeyken birden süt dökmüş kedi gibi olan Erva'ya kıyacaktı. Parmağının ucuyla topuzdan fırlamış tutama dokunurken parmak ucu kadının yanağına değdiğinde, Erva gözlerini yumdu. Bedeninde oluşan kıvılcımı tanımıyordu. Yanağından başlayan yangın yüzüne ve oradan tüm hücrelerine yayılmaya başladı.

"Ben Tamer Yalçın! Daha önce otuz yaşında bir kadınla çıkmadım bile. Annen, sevgilim değil, annem olabilir ancak." Erva'nın kulağına âdeta fısıldamıştı. Erva nefesini tutmuş, düşünmeye çalışıyordu fakat tüm tüyleri havaya kalkmıştı adamın sıcak nefesiyle. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama düşünemiyordu. Tamer'in sıcaklığı mı yoksa öfkesi mi yakıyordu, onu bilemedi. Yerinden kıpırdayıp adama dönmek istedi ve yaptı. Başını kaldırıp Tamer'in hâlâ eğlenen ifadesine baktı.

"O an... o an öyle düşündüm sadece. Bu seni öyle biri yapmadı, öyle değil mi? Buraya bana haddi mi bildirmeye mi geldin? Eğer öyle bir niyetin varsa avucunu yalarsın."

Kadının sözlerini dinleyip dudağının ucuyla gülümsedi. "O da ne demek Erva?"

Erva, adamın kadife sesiyle kendinden geçiyordu. Zor topladığı sözlerin nereye gideceğini asla bilmiyordu. Tamer, kızın eline uzandı. Erva elini çekti ama başarılı olamadı. Adam kadının elini sıkıca kavrayıp, kahve gözlerine baka baka dudaklarına götürdü. Sıkıdığı parmakları buzun kaynar suyla buluşması misali çözüldü. Avucunu öpen adamla gözlerini bir kez daha sıkıca yumdu. Ateş şimdi avucunda yanıyordu. "Yapma!" dedi sert bir fısıltı eşliğinde elini çekti ama alamadı.

"Ne yapmamı tercih edersin güzel kadın? Benden etkilendiğini bana daha iyi bir yöntemle açıklasaydın keşke."

Bir yakalanış daha yaşayan Erva şaşkınlıktan çıkamıyordu ki cadılık edebilsindi. "Tamer."

Adını kadının sesinden duyan adamın içi kaynamaya başladı. "Tamer'in güzeli... Sen ateşten bir parçasın, bunu bilmiyorsun." Elinin içindeki eli parmağını arasında çevirip kenetledi. Erva hareket

etmiyordu ama yaşadığı anın özelliği ve yakıcı duyguları arasında kavruluyordu. Elinin içinde karıncalar geziyordu âdeta. Uyuşmuş gibiydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seni baştan çıkarıyorum," dedi adam dudaklarında asılı olan ufacık gülüşüyle. "Sadece sen misin etkilenen? Ben de senden hoşlanmış olamaz mıyım?"

Doğru duymuş olmalıydı ki sözleri bedeninde ayaklanma başlatmışçasına kanını hızlandırdı. Gözleri kapanırken anlayamadığı gülüşü yüzüne dağıldı. Gülüşünden öpen adamla geriye sendeledi. Tamer kendinden bir şeyler yüklüyordu kadına. Beline ve sırtına yerleşen ellerin ve dolandığı kolların gücüne tutundu.

"Demek jigolo?"

"Evet," dedi bir solukla Erva ama gülüşünü gizleyemedi.

"Sen, beni annenden kıskanmış olamazsın, öyle değil mi?"

Adamı, annesinden kıskanmamıştı. Hasta ruhlu bir kadın değildi Erva ama onu beğenmiş olmasına karşın Tamer'in ona herhangi bir yaklaşımı olmadığı için öfkeden ağzından öylesine çıkarmıştı o sözleri. "Ben varken anneme iltifat etmen de güzeldi tabii ama sen, seni sokmam gereken bir kalıp sundun bana. Ben de gayet iyi kullandım. Buna kıskâncılık demeyelim."

"Kibir diyelim biz ona."

"Kibirli olan sensin, ben değilim!"

"Burnun düşse almayacaksın ve kibirli olan benim, öyle mi? Sen gurur ve kibirden ölebilirsin."

"Hiç de bile... Farkında mısın?" dedi Erva.

Tamer'in tutkulu sesinden dökülen cümle ile yerinde kıpırdandı. "Pek çok şeyin ama sen hangisini sordun?"

"Otuz yaşında bir kadınla çıkmadın bile ve belki şu anla sınırlı kalmayacak. Ben de bir gün otuz yaşında olacağım ama sen hep bu adam olacaksın. Sonrası beni üzebilir."

Bir kısmı doğruydu. Erva da bir gün o yaşa gelecekti ama Tamer ne bu şekilde mi düşünecek ya da hissedecekti? Tamer'in düzenli bir hayatı olmayacak mıydı? Bir ailesi, çocukları... Kaç yaşına kadar mesela? Kaç kadın daha tanıyacak ve onlarla sadece eğlenecekti? Tamer gerçekten de böyle biri mi olacaktı? Yıllar geçecek ve gençlik son bulacak ama parasıyla genç kadınların sahibi mi olacaktı? Bunu bugüne kadar hiç düşünmemişti. Aklının ucuna dahi getirmemişti. Erva sarf ettiği birkaç cümleyle bir gerçeği suratına çarpmıştı. Ona bunları söyleyen bir kadın daha önce olmamıştı.

Bir yerden başlamalıydı belki de...

Adamın durup düşünen hâlini izlerken huzursuz oldu Erva. Yanlış bir şey söylediğini düşünmüyordu ama Tamer'in hoşuna gitmediğini de görebiliyordu. Kahve gözleri adamın karmaşık bakışlarıyla buluştu. Cevap almak için soruyu sormalıydı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Sanırım en doğru olanı söyledin ve bu dokundu."

Genç kadın, adama kaşları havada şaşkınlıkla baktı. "Dokunan neydi?" dedi yine de.

"Çok gençsin!"

Erva saçma bir gülüş attı. "Eee, yani? Sen demedin mi genç kadınları seviyorum diye?"

"Dedim. Ama ben... ben senden daha ileriki bir yaştayım."

Adamın yaşını bilmediğini fark etti o an. Tahlil edercesine bakındı. Ne kadar ileri olabilirdi ki? En fazla yirmi yedi... "Kaç?"

"Otuz iki."

"Şaka!" derken gözleri açılmış, adamın üzerinde geziniyordu. Otuz iki büyükçe bir yaş değildi ama aralarında on yaş vardı.

"Hayır, gerçek. Bu durumda bana jigolo demen saçma olacak." Gülümsediğinde kısılan gözlerinde oyalandı Erva. "Saçmalıyorsun. Suçlu ben miyim şimdi?"

"Ortada bir suç yok. Vahim bir durum var."

"Bilmece gibi konuşuyorsun, seni anlamakta zorlanıyorum. Vahim olan ne?"

"Ben yaşılanıyorum ama sen hep genç kalacaksın."

Kendine hâkim olamayıp elini ağzına kapatırken kahkaha attı Erva. "Zoruna mı gitti?"

"Hayır. Hoşuma gitti ve bir şey daha fark ettim ki hayatımda tek bir kadına ve bir düzene ihtiyacım var. Sonsuza kadar bu şekilde olamayacağımı az önce anlattın."

Etrafına bakıp umursamaz bir tavırla omuz silkti. Kartal'ın neden bir ay kadar kısa bir zamanda evlendiğini anladı.

Şenay Hanım'ın kızları efsunluydu; karşısına çıkanı büyülüyor, içine alıyor, vazgeçilemez kılıyordu kendini.

Burun deliklerinde hoş, ince bir sızı ciğerlerini talan ederken gözlerini kapattı. Yüreğinde amansız bir heyecan peyda olurken, kendi itiraflarını mırıldandı.

"Tamer seni çok sevecek..."



16.BÖLÜM

Kara kızın arka koltuğunda oturan Dilay, özlediği şehri izliyordu küçük pencereden. Yıllar olmuştu Antalya'ya gelmeyeli. "Ne çok özlemişim..."

Erva arkasına dönerek gülümsedi. "Biz de seni özledik Dilay. Ne kadar değişmişsin. Güzelliğine güzellik gelmiş."

"Aynı Dilay'ım. Görüşmediğimizden yabancı geliyoruz şu an. Ya sen? Kadın olmuşsun. Küçük kız çocuğu olarak bırakmıştım seni oysa."

"Ne kadın ama..." Tamer ağzı içinde kimsenin duyamayaacağı biçimde mırıldanarak Erva'ya kısa bir bakış atıp sırtarak yola döndü. Hiçbir öpücük yetmiyordu ona.

"Küçüğüm daha. Çok küçük. Evin küçüğü benim ya, annem büyümediğimi söylüyor bazen. Evet haklısın, uzun zamandır görüşmüyor olmamızın yabancılığı var şu an sanırım."

Bahçeye girip arabayı durdurdu Tamer. Efruz evin kapısından koşar adım yaklaşıyordu. Dilay da birkaç adım attığında kolları birbirine dolandı iki arkadaşın. Efruz sıkıca sarılıp geriye çekildi. O kadar mutluydu ki gözlerinden akıyordu âdeta mutluluk.

"Hoş geldin."

Dilay da en az Efruz kadar mutluydu. "Hoş buldum."

"Dilay!" Hümeysa ve Selin'in aynı anda çıkan çığlıkları iki arkadaşı ayırdı. Haberleri olmayan kızlar eski ve sıkı dostunu görünce delirmiş gibi bağırmışlardı.

Dilay da ufak bir çığlık atıp kollarını kocaman açtı. "Sürpriz!"

Bahçeyi dolduran kahkahalar Tamer'in ilgi odağı olmuştu o an. Selin ve Hümeysa kendilerini Dilay'ın kollarına bıraktıklarında Dilay ikisini de sıkıca sarmıştı.

"İnanamıyorum," dedi Hümeysa ve ağlıyordu. "Sen buradasın."

"Ya çok hainsiniz. Alacağınız olsun." Selin sitem ederek arkadaşına bir daha sarıldı. "Nasıl da özlemişim."

"Ya ben?" dedi Dilay. "Nasıl mutlu oldum sizi görünce. Artık buradayım hatta yeniden burayım."

Hümeysa hıçkırdı. Gözleri dolmuş ve taşmıştı. "Çok duygulandık kızım ve ben."

Dilay, Hümeysa'nın minicik karnına elini koyup inanılmaz görüntüye gözlerinden ve yüzünden gülücükler saçarak baktı. "Hümeysa, benim güzel arkadaşım; teyzesi çok sevecek kızını. Büyüdüğünde öğretmeni ben olacağım. Seni böyle gördüm ya. Daha ne isterim?"

"Daha neler göreceksin Dilay. Acele karar verme. Bugün kız isteme merasimi var."

Bilmediği için kaşlarını çatı Dilay. "Kim?" dedi Selin'e bakarak. "Sen mi?"

"Hayır," dedi Selin gülümseyerek. "Bana daha sıra gelmedi."

"Görümce mi görünmez dağların ardına vereceğim." Efruz kahkaha attı.

Kolları göğsünde olan Tamer araca yaslanmış, başından beri onları izliyordu. Bu kadar adamın neden bu kadınları seçtiğini düşündü o an ve buldu. Karşısındaki kadınlar da

arklık yoktu. İhtiras yoktu. Kötü alışkanlıklar yoktu. Her
şey için değil, bir erkek için var olan kadınlardı. Bu kadınlar
seviyordu. Öylesine gelişigüzel seviyordu. Dudakları
ve dercesine büktü.

"Bize ne zaman sıra gelecek canım?"

Ablası ve arkadaşlarına gülümseyerek bakan Erva, adama
gülüş ile döndü. "Ne sırası?"

"Kız isteme sırası."

"İlk otuz sene bunu düşüneneğim. Sonraki otuz yıl için de
bekan..." Tek kaşı havada gülümser bir tonda konuştu Erva.
Tamer doğrulup ellerini cebine attı. Suratına o mükemmel gül-
üşü takındı. Erva'ya doğru eğildi.

"Diyorsun?" dedi, kadına oldukça yakındı. Erva o gülüşe
takılı kalmış, onu izliyordu. "Dedim bile."

"Peki." Tamer'in gülüşü büyürken uzanıp yanağına bir
öpücük kondurdu.

"Öhö öhö!" diyen Efruz'un sesiyle ona döndüler ve dört
kadının merceğinde olduklarını o an fark ettiler.

"Ne?" dedi Tamer.

"Hiç, biz yokmuşuz gibi takılın." Efruz, eniştesine göz kır-
parak gülümsedi. Tamer kolunu Erva'nın omzuna atıp kadın-
lara döndü. "Öyle yapıyorduk, böldün."

"Özür dilerim sevgili eniştem."

"Bir şey değil cadı baldızım, sevgili baldızım. Baldan
tatlı baldızım demeyeceğim çünkü kardeşin tüm tatlılığı ku-
şanmış."

"Uu..." dedi Selin. "Grubun en açık sözlü adamı sen miy-
din Tamer?"

Hâlinden taviz vermeyen Tamer başını eğip Erva'ya baktı.
Kadının gülen gözleri çok şey anlatıyordu. Erva olduğu yer-
den memnun ve mutluydu. "Olabilir, Grubunuzun en tatlısı-
nı ben aldım."

“Aldım derken?”

Erva'nın gözleri büyürken arkasından gelen sese dönemedi ama Tamer döndü. “Tamer!” diyebildi ağzı içinde ufacık bir sesle Erva.

Aydın yaklaşıp ikisini ayırdı. Gözleri ikisi üzerinde mekik dokumaya başladı. Tamer gülüşüne son verip ciddi bir ifadeye büründü. Abi, abiydi.

“Ne olmuş burada?” Aydın sert bir sesle soru sorarken Efruz zevkten dörtköşe onları izliyordu. Abileri abilik yapma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

“Hiç, kardeşine ne zaman istemeye gelelim diye sordum, o da bana bir otuz sene bekle dedi. Onu konuşuyorduk.”

Gözlerini kaçırmak yetmemişti, başını yana çevirdi Erva. Abisinden korkmuyordu ama saygı diye de bir şey vardı kanında. Kardeşine bakan Aydın, Tamer'e döndü. “Kabul etti mi?”

“Henüz etmedi,” dedi Tamer.

“Demek ki seni yeterli bulmuyor yoksa ederdi.” Kolunu Erva'nın omzuna dolayan Aydın, Tamer'e aldırmadan kızı göğsüne çekerek adım adım kalabalığı yarıp geçecekti ki Dilay'ı gördü. “Dilay?”

“Evet.” Dilay gülümseyerek Aydın'a elini uzattı. “Nasılsın?”

“Çok iyi. Hoş geldin. Şaşırdım.”

“Sürpriz yaptım.”

“Çok iyi ettin.”

“Ayaküstü kaldık, nasıl da belli Türk olduğumuz. Hadi içeri.” Efruz, kızlarla abisini eve yönlendirirken Tamer'e baktı yan gözle.

Tamer gözlerini kısmış, Aydın'a öfkeyle bakıyordu. Resmen dumura uğramıştı. Başını aşağı yukarı salladı. “Yeterli bulmamış.” Homurdanarak kendine Tamer'e döndü. “Döverim ben bunu.”

‘Saçmalama Tamer. Hem o seni seviyor.’

‘Belli.’

‘Gerçekten seviyor, duydum onu. Aldım derseni, lafını da alırsın enişteciğim. O da bir abi sonuçta. Hoş yeni öğreniyor ama iyi, iyi.’

‘Kardeşin evlenmek istemiyor Efruze.’

‘Ne yapabilirim Tamer? Ben de istemiyordum ama bak, aylar oldu evleneli. Kartal’a danış bunu. Hem sen ne ara evlilik düşünüyor oldun?’

Tamer ensesini kaşıdı gülümseyerek. ‘Hayatımın sonuna kadar bekâr kalamam ya?’

‘Yalancı!’ Efruz gözlerini kısmış, Tamer’e bakıyordu.

Aklından geçenleri okuyan kadına yalan söylemenin ne âlemi vardı ki? Gözlerini devirdi. ‘O farklı. Özel. Kör değilim ben. Kartal’ın sende gördüklerini, ben de onda görüyorum. Yoksa Kartal ve ben asla evlilik adamı olamazdık. Yedi kişilik grupta kadınlardan, aileden ve pek çok şeyden bahsetmeyen hatta sözünü bile etmeyen bir ikimiz vardık. Diğerleri de söz etmezdi ama vardı bir beklentileri. Anlaşılıyordu. Aile kavramı bir çağdan sonra her erkek için aranan bir durummuş belli ki. Siz iki kız kardeş,’ dedi gülümseyerek başını sağa sola salladı. ‘Kartal ve ben çok şanslıyız.’

‘Güzel... O zaman sana bol şans çünkü ihtiyacın olacak. Erva çok inatçı, bunu görmüş olmalısın.’

‘Olsun. Ben de inatçıyım. Dişe diş, göze göz.’

‘Bunu sevdim. Hadi eve, bir saate gelir damat bey.’

‘Yerinde duramıyordur şimdi.’

Konuşarak eve girdiler. Dilay’ı direkt salonda buldu. Dilay ve Kartal ile sohbet ediyordu. Tanışmayı kaçırmıştı ama olsun. Eniştesiyle azıcık sohbet etmişti. Kocasının arkasına geçerek omuzlarına ellerini bıraktı. ‘Meşhur Dilay ile de tanıştık, neredeydin?’

‘Tamer ile hasbihâl ediyorduk. Abim fena benzetti de.’

“Yapma!” Kartal gülümseyerek yanındaki kadınlara göz gezdirdi. “Tamer’den şanslıyım desenize. Sessizce aldım kızı.”

“Efruz!”

Asude’nin derinden gelen sesine çevirdiler başlarını. “Ay, ben Asude’yi unuttum! Hadi hepimiz giyinmeye. Mutfak işi tamamdır, biz hazırlanana kadar gelmiş olurlar.”



Saçlarını kısa kestirmiş, kendine yakışan bir tarzda taratmış, âdeta damat-tıraşı olmuştu. Siyah takımın içine giymiş olduğu beyaz gömlek ve gri yelekle Savaş, Asude’nin onu hiç görmediği kadar yakışıklı olmuştu.

Asude’yi kapıda gördü. Bir içim su ne demek anlamıştı. Bir içim su Asude idi. Sütlü-kahve tonunda beline oturan, bol etekleri yere kadar uzanan tüllerle kaplı elbise içinde tekrar ve tekrar âşık olunası güzelliğiyle yüreğine bir faça daha attı Asude. Aynı renk şalının çevrelediği beyaz parlak yüzüne baktıkça iç çekmek istedi Savaş. Çiçeği Asude’ye uzatırken nutku tutulmuştu. “Peri kızı sen misin?”

“Benim. Sen de düşler prensi misin?”

Genç kızın yüzünü gülümseyerek izledi. Kahve gözlerine baktıkça boğuluyordu. Nefesi daralıyor gibiydi sanki. “Benim. Peri kızı, benim prensesim olur musun?”

Çiçekleri koklayan Asude başını yana yatırdı. Pek çok göz onları izliyordu sessizce. Asla bölünecek bir sahne değildi ve bunu hepsi de idrak ediyordu.

“Sevgili prensim, methinizi çok uzaklardan işittim. Düşler prensi beni nasıl bulacak ki dedim, iki ayrı dünyanın peri kızı ve prensiyiz. Peri kızı nasıl prenses olur ki dedim ama prensim... Yedi cihan aşıp gelmişsiniz. Dağları ardınızda bırakmışsınız. Aşkınızı bana hediye etmişsiniz. Sarayınıza prenses etmek istersiniz. Sizi nasıl reddederim? Elbette olurum.”

Savaş başını onları izleyenlere çevirdi. Yüzündeki gülümsemenin tarifini o an kimse veremezdi. Adamın gözlerinin içindeki sıcaklık ve aşk birbirine girmiş gibiydi. Selin, Kılıç, Tamer ve Erva onları izliyordu, hepsi de aşktan nasipleniyor gibiydi.

Savaş, Asude'ye döndü. Kızın, ona bakışlarına canını bile verirdi. Savaş o gözlere ölürdü. O tatlı gülüşe sarılırdı elinde olsa. Asude'yi daha nasıl sevecekti? Ne kadar daha çok sevecekti?

"Peri kızı, seni daha nasıl sevebilirim?"

"Düşler prensim, olduğu kâfi, fazlasında gönlüm yok. İçeri buyurunuz."

"Kalbine buyursam?"

"Burada misafirsin, kalbimde ev sahibi. Teklife ne hacet?"

Sessiz gülüşüne ufacık bir kâhkâha karıştı Savaş'ın. Salondan gelen sesler onların sesini bastırıyordu. Asude de gülümsedi.

"Asude?"

"Savaş?" dedi genç kız, soru sorar gibi adını sayıklayan adama.

"Ben evimi çok seviyorum."

Yanakları al al olan kız etrafını umursamamaya çalıştı ve başardı. "Bilmukabele."

Savaş son bir bakış atarak salonun kapısından içeri girdi, Asude de onu takip etti.

"Eridim," dedi Erva. "Ben romantik biri değilim ama kalbim çarpıyor."

"İkisinin aşkı etrafa saçılmış gibi," dedi Selin. "Bize bu laştı."

"Hey gidi Savaş." Adamın ardından bakan Tamer'in yüzündeki gülümsemenin nedeni arkadaşını mutlu görmekten idi. "Adam aşta Nirvana'da "

“Sende baldız yok mu Kartış?’ diyen adama bakınız. Kartal’ın kız kardeşine körkütük âşık,” dedi Kılıç. “Savaş’a aşk çok yakıştı.”

“Abartma!” dedi Selin. Kartal’a bakan gözleri aşkla parladı. “Sana daha çok yakıştı.”

“Sen öyle düşünüyorsan, o da benim şansım ama bana en çok sen yakıştın.”

Selin ve Kılıç sessizce birbirlerine bakarken gözlerinin içinden okunanları bir tek kendileri biliyordu. Aralarında geçen sözsüz konuşma her ikisinin de yüzlerindeki gülümseye anlam yüklüyordu ve yine ikisi anlıyordu birbirilerini.

Erva ve Tamer yanlarından yine sessizce ayrılıp salona giren çiftin ardından sırtarak baktı. “Özendiriyorlar.”

“Ne gerek var özenmeye, beni beğenmiyor musun?” Kaşları çatık adamı ilk defa bu denli ciddi görüyordu Erva. “Seni beğendiğim için sevgilimsin. Çatma kaşlarını hemen. Bu insanlar âşık Tamer. Körkütük âşık!” Yüzünde gülümseme, gözlerinde ışıltılar dolanıyordu kadının. Tamer onun kahve gözlerindeki ışıltıları bir bir seçiyordu. Işıl ışıl bir yüz, kahve gözler, ince narin bedeni ve üzerindeki beyaz dar kesim elbiseyle kadın âşık olup hayatına dahil olacak kadar özeldi. Masum bir gülüş belirdi yakışıklı suratında.

“Aramızda aşk yok diyorsun.”

“Var mı?”

“Bunu şimdi bilemeyiz, bu insanların hepsi sen ve ben gibidiler. Yaşayıp görelim mi?”

“Denemeye değer.”

“Aşkı bulursak evleniriz ama şimdiden söylüyorum, sonra henüz erken demeyeceksin.”

“Taktın evliliğe. Ben daha yirmi iki yaşındayım ve evlilik fikri çok uzak geliyor. Bence sen de arkadaşlarına özeniyorsun. Ne gerek var, anlamadım ki?”

“Olabilir. Belki ben de dünya evine girmek istiyorum, elin-

kan tuzlu kahve içmek istiyorum. Benim için böyle bir gece olsun istiyorum. Kapıda seni göreyim, mest olayım, beyaz bir gelinlik içinde göreyim seni mesela... Birlikte bir evimiz olsun, her gece yan yana uykuya dalalım, her güne birbirimizi görerek günaydın diyelim istiyorum. Arada kavga edersiniz, haksız olan gönül alır, haklı olan uzatmaz. Mesela... Bir vazunun yeri için sizinle muhalif olurduk ya da yatağın sağ tarafı veya sol tarafı için. Pazar günleri dostlarımızla buluşur, bir şeyler yapardık, hiç olmadı evimizde sakin bir kahvaltı... belki tüm gün evden çıkmazdık. Film izlerdik mesela... İkimiz için bir dünya oluşturur, kendimiz çevirirdik o dünyayı, sonra da zamanı durdurup severdik birbirimizi."

Erva'nın bakışları gitgide merhametle dolarken adama nasıl da tatlı baktığından habersizdi. Ne kadar güzel anlatıyordu. "Devam et."

Tamer'in eksik olmayan gülüşü samimiyet kazandı. Artık o da Erva'yı soktuğu merhametin içindeydi. "Daha ne anlatabilirim, bilmiyorum ki? Öğrenmem gerekiyor ama şunu iyi biliyorum; yolumuz aşktan geçiyor, hiçbir şey kötü olmayacak. Şekildekilerde görüldüğü gibi." Tamer gülümseyerek eğilmiş, kızın burnuna minicik bir öpücük bırakıp geri çekilmişti.

Erva'nın gülen gözleri gelecekte pek çok şeye işaretli. Bunu Erva da biliyordu Tamer de. Bunu birbirlerinin gözlerindeki ışıktan anlayabiliyordu her ikisi de. "İçeri girelim mi artık?"

"Evet, kahve faslını kaçıramam."

Erva yüzünü buruşturdu. "Çok acıyorum size bu kahve konusunda," derken salonun kapısına yaklaştı. Tamer'i ardında bırakmıştı.

"O kahve, uğruna içilecek kadınların varlığını temsil ediyor küçük hanım."

"Aman, bir şey demedim, tuzunuz bol olsun."

"Aklıma gelmişken," dedi Tamer. Erva durup başını adama çevirdi. "Ne?"

Tamer saçlarını karıştırırken gülümsedi. "Ben de şey demiştim. İşte Kartal'ın evlendiğini duyduk, aramızda konuşuyorduk beylerle, hatta Savaş kaç tane baldız olduğunu sayıyordu." O gün dediği sözler aklına doluşunca gülümsedi ve kadını da gülümsetti. "Acaba-ne dedin?"

"Ne boşboğaz adamlarsınız ya! Kartal'la bacanak mı olacaksınız, demiş olabilirim."

Gülümserken kaşları havalandı kadının. "Oldun mu sen?"

"Cuk diye oldum ben. Nereden bilirdim baldızı bu kadar tatlı."



Ayakları kendi dahi fark etmediği biçimde ritmik hareketlerle yere vuruyordu. Gözleri odayı turluyor, olmuyor tekrar Kartal ve Efruz'a dönüyordu. Heyecandan yerinde duramıyordu. Babası Umut Bey, Ensar Bey'in çaprazında oturuyordu. Annesi, babasının yanında, kendisi de annesinin hemen yanındaydı. Kız kardeşi, kendine köşede bir koltuk bulup tünemişti.

Gözleri açılıyor, kısılıyor, Asude'yi merceğinden çıkartmıyordu Lina. Arada tek kaşı kalkıyor, dudakları bükülüyordu. Efruze kayınvalidesini bir yanına, annesini de diğer yanına almıştı. Kartal tekerlekli koltuğunda babasının hemen yanındaydı. Savaş'a bakarak sırtıyordu. Yarbay Recep, ablasının hemen yanına oturmuştu. Savaş'ın babasını en çok o tarırdı. Gerekliği yerde sohbete katılacaktı.

Uzun yemek masası etrafındaki adamlardan çit çıkmıyordu. Hepsı pürdikkat Savaş'ı izliyordu. Biri hariç ve biri daha hariç. Metehan'ın gözleri Dilay'ı kuşatırken, Bulut gözlerini Lina'dan alamıyordu.

Elini yüzüne veren Bulut, Lina'ya içli içli bakıyordu ki Kılıç dirneğiyle adamın kolunu itekleyince Bulut sessizliği

saran, "Has..." sözüyle tüm başların ona dönmesine neden oldu. "Yiyeceksin lan kızı," diye fısıldadı Kılıç.

Kartal'ın, "Öh öh!" diyerek öksürmesine adamlar gülmek için boğazlarını temizler gibi ses çıkarttılar. Kendini tutamayan Lina'nın kıkırtısı duyuldu bu sefer. Bir süredir kendisini gözetleyen adamı fark etmemesi körlük olurdu. Lina da annesinden aldığı sessiz "sus" işaretliyle kendini topladı. Abisine bakmıyordu bile.

Lina'nın gülüşüne tutulan Bulut gülümseyerek kıza bakıp göz kırptı. Lina tüm vahşiliğiyle aynı şekilde adama ılık yakacaktı ki nerede olduğunu hatırladı. Bakışları tekrar Asude'ye ve etrafını saran kadın ordusuna çevrildi.

Menekşe Hanım ise gözlerini Asude'den almak istiyordu. Öylesi güzel bir kızın oğlu için eş olacak olması anne olarak gurur vericiydi. Asude her şeyiyle bu gece muhteşemdi.

"Geçmiş olsun Kartal," dedi Umut Bey. "Savaş biraz bahsetti."

"Teşekkür ederim Umut Bey. Oldu bir şeyler. Şimdi iyiyim."

Efruz'un gözleri insanlar üzerinde gezerken kendini onları okumaktan alamıyordu. Menekşe Hanım'ın, Asude'yi beğenmiş olmasına mutlu olmuş, aşırı sevinmişti. Asude'nin umduğu gibi olmayacaktı anlaşılan. Umut Bey, Asude'ye dikkatle bakmamış ama beğenisini de kendi içinden iade etmişti. Pek tabii bunu sadece Efruz biliyordu. Savaş ise ecel terleri döküyor gibiydi. Kızı almadan, yüzükleri takmadan da huzura erecek gibi değildi.

"Savaş, bize annenin bu kadar genç ve güzel olduğundan bahsetmemiştin." Efruz konuşmayı renklendirip doğal hâle getirmek için kolları sıvamıştı.

"Teşekkür ederim Efruze," diyen Menekşe Hanım samimiyetle gülümsedi.

"Rica ederim, gerçekler. Ama Lina'dan biraz bahsetmişti

bize de eksik anlatmışsın Savaş. Kardeşin çok... Bizlik." Efruz, genç kızın aklındaki hünzır söylemleri okuyor ve kahkaha atmak istiyordu.

"Sizlik?" dedi Lina. Savaş, kardeşine kısa bir bakış atıp Efruz'a döndü. "Sizi suya götürüp susuz getirir. Bir daha oku."

Efruz gözlerini anlık bir ifadeyle büyütüp küçülttü ve Lina'ya gülümseyerek döndü. "Uçuk kaçık demek istedim. Hareketli biri gibisin Lina. Gözlerin çok güzel."

"Ya değil mi Efruze?" dedi Bulut.

Kılıç, Bulut'un ayağına sertçe bastığında adamın yüzü acıyla gerildi. Lina dudaklarını birbirine bastırıp, eliyle yüzünü kapattı. Duymamış gibi yapmayı seçti ama Savaş'ın gözleri Bulut'a yağmur yüklemesi yapmaya hazırlanıyor gibiydi. Ağlatana kadar dövebilirdi arkadaşını. Yarbay Recep, Bulut'a "kes lan sesini" der gibi bakışlar atıyordu. Bulut umursuyor muydu? Hayır!

Tamer en eğlenen taraftı. Burun kemeri sıkamak pek çok şeyi saklamaya kâfiydi ama inip kalkan omuzlar... Kartal eline düşecek bir Savaş gördü ufukta. Bulut'u evlat edinecek gibi görünüyordu. Gülümsemekle yetindi.

"Kahveleri hazırlamaya başlayın," diyen Hatice Hanım'ın isteğiyle Efruz iki annesinin de ortasından kalktığında Asude de ayaklandı. Efruz, kızlara baş işareti verdiğinde tüm kadınlar peşi sıra odadan çıkmaya başladı.

Arzıendam eden Lina ayağa kalktı. İnce bedeni ve uzun boyuyla küllü kumral saçlarını hafifçe geriye itti. Odanın kapisına doğru yürüdüğünde Bulut'a sevimli bir gülüş fırlattı. Bulut'un gözleri parladı.

Topuklu ayakkabısıyla parke zemini döve döve odadan çıktı Lina. Yaramaz kişiliğini abisinden almışsa suç Lina'nın olamazdı ya? Savaş'ın dişi versiyonu olan genç kadın hayatını elinde tutan iplere sıkı sıkı tutunmuş, kimseyi de taktığı falan yoktu.

Kızları takip ederek mutfağı buldu. Her biri bir yöne dâ-
nılan kadınlara baktı gülümseyerek. "Selam hanımlar, çıtır
görümce sever misiniz?"

Erva kahkaha attı. "Severiz herhâlde."

"Severiz canım. Benim görümcem de çıtır," dedi Efruz.

Asude, Lina'ya bakıp gülümsedi. "Yemin ederim abisi,
vallahı abisi, billahi abisi!"

Lina elini havada salladı. "Boş ver abimi, onunla hiç anla-
şamıyoruz. Bana sürekli ne yapmam gerektiğini söyleyip du-
ruyor. Evlenince benden uzak tutar mısın Asude?"

Gözlerini kırıştıtarak baktı Lina. Yüzünde sevimli bir
hâl, dudakları lütfen dercesine bükülmüştü.

"Aa şey, kahve! Hah kahve yapacaktım ben."

"Ama ilk günden sattın beni Asude."

Asude gülümsedi. "Abi kardeş arasına girmem doğru
olmaz."

"Arada ben yurt dışına kaçarsam sen sakinleştirirsin ama
değil mi? Kaç kez yakamdan tutup getirdi beni. Alt tarafı ar-
kadaşlarla mafyacılık oynamaya gitmişim hâlbuki."

"Pardon?" dedi Hümeysa. "Neycilik?"

"Mafya. Jamaika'ya gitmişim ve biraz eğlenecektik. Bu-
lup getirdi beni."

"Acilen evlenmen gerekiyor Lina." Efruz, kıza ciddi bir
ifadeyle bakıyordu ve sözlerinden emindi. "Görümcem dul
kalamaz."

Lina kahkaha atarak tezgâha yaklaştı. "Benim gibi deliyle
kim evlenir?"

"Sen hiç merak etme canım. Ben sana Bulut, ay bulurum,"
dedi Efruz ve Erva kahkaha attı tekrar.

"Abla seni bir Erosiye olarak görüyorum son zamanlarda.
Sırtında okun var da biz mi görmüyoruz?"

"Eros'un oku kendine hayı etmemiş ama Erosiye olmayı

kabul edebilirim. Türk tarihinde mitolojik biri olabilirim, ~~ne-~~den olmasın."

Cemile makinelere kahveleri bırakırken genç kadınların tatlı sohbetlerini dinleyip gençleştiğini hissederek gülümsemişti.

"Hadi, fincanlar nerede?" Asude heyecanla yerinde tam tur döndü. "Heyecan bastı Efruz, bana bir okusana." Elini yelpaze yapıp kendine temiz hava vermeye çalıştı Asude ama her yanını sıcak basıyor gibiydi.

"Gel sen, gel," diyen Selin, Asude'yi çekip sandalyeye oturttu. Omuzlarına masaj yaparak kızı rahatlatmaya çalıştı. "Sen de bana yaparsın Asude zamanı gelince. Kahveler pişiyor, Cemile abla sağ olsun. Fincanlar da hazır. Sakin ol, anın tadını çıkart."

Elini kalbinin üzerine bırakan Asude derin nefesler aldı. "Okuyunca heyecan mı geçer? Nasıl saçmaladım az önce."

"Normal bunlar," dedi Hümeysa. "Ben de böyle olmuştum. Hatırladınız mı kızlar?"

"O günü nasıl unutabiliriz Hümoş? Hayatında hiç susma rekorumu kırmıştın ve bizi kendinden üç gün uzaklaştırmıştın. Seni görmek istememiştik," dedi Selin.

"Çünkü sesi üç koca gün kulaklarımızdan gitmemişti." Efruz kahkaha atınca Selin de ona katıldı.

Hümeysa umursamazca omuz silkti. "Çok heyecan yapmıştım, ne yapayım?"

"Ben seni anlıyorum Hümoş, sıkma canını." Asude, kıza bakıp havadan öpücük attı. "Tepsiyi tutarken ellerim titremez, değil mi?"

"Elini bilmem ama kalbin titreyecek," diye yanıt verdi Hümeysa. "O anı iyi hisset, ömrün boyunca anımsarsın."

Erva kapıda Tamer'i görünce gülümsedi ama hemen önündeki adamı, Tamer'den sonra fark etti. Bulut.

"Tamer," dedi Erva.

Tamer, kadına göz kırptı. Önündeki Bulut'u zapt etmek için ardından çıkmıştı. "Tüm pis işler bana kalıyor sevgilim. Sızım düğünümüzde bu adamların hepsi sağdıç olacak."

Erva göz devirdi. Hiç vazgeçmiyordu ve geçecek gibi de durmuyordu.

Bulut avına kilitlenmiş aslan gibi Lina'ya yaklaşıyordu. "Tam tanışamadık. Ben Bulut." Lina'ya elini uzattı mükemmel gülüşüyle.

Lina kocaman gülümsedi. "Lina. Memnun oldum, Bulut."

Lina'nın elini tutarak dudaklarına götürdü Bulut. Nazik bir şekilde dudaklarına dokundurdu. Lina gülümsüyor ve adamın ona uyguladığı yaklaşımın ayrısını Bulut'a yöneltiyordu.

Mutfaktakiler gözlerini açmış, nefesleri kaçmış gibi dimdik durmuş, onları izliyordu. "Bu ne hız?" dedi Hümeysa.

"Asıl ben memnun oldum Lina."

"Görebiliyorum."

Bulut gülümserken Lina ona göz kırptı. Ele avuca sığmaz kadının da Bulut'un yakışıklı suratından etkilendiği ortadaydı. Her gördüğüne mavi boncuk dağıtmazdı ama Bulut her an gördüğü birine de benzemiyordu. Açık ve net olan kızın hâli adama ilerisi için ışık yakıyordu. Küçük sesli gülüş fırladı dudaklarından Bulut'un.

"Ulan it!"

"Savaş!" diyerek ayağa fırlayan Asude kapının önünden iki adımdan fazla ilerleyemeyen adamın önüne geçti.

Bulut ona aldırmadan çenesi dik bir vaziyette yana kaydı. Yüzünde küstahça bir tavır vardı. Savaş kimdi ki?

Lina gülmemek için direnen yüz ifadesini saçlarıyla gizlemeyi tercih etti. Abisi hep fazla korumacı ve kıskanç bir adam olmuştu.

"Yok artık." Tamer ellerini havaya açarak sertçe indirdi. "Senin ne işin var lan burada?"

"Bak sen de, bak!" dedi Savaş, Tamer'e. "Senin de bacın lan!"

Tamer göz devirdi. "Biri hariç hepsi bacım, ne yapayım? Gözlerime bant mı çekeyim?"

"Savaş içeri dön! Sen nasıl... Ne dedin de çıktın içeriden?"

"Elimi yıkamak için ayrıldım." Asude'ye bakarken sesi yumuşayan adam Bulut'a döndüğünde ateş saçtı. "Geç lan içeri! Şu geceyi bir atlatayım, soracağım ben size!"

"Hadi." Asude adamı iterek mutfaktan çıkarttı.

"Bulut, yiyecek oğlum seni." Tamer cık cık eden bakışlarıyla adama yaklaşıp sırtından itekledi. "Yürü, olay çıkarma."

Kahveleri tepsilere dizgen Cemile, "Hadi alın götürün," dediğinde hepsi hareketlendi.

İsteme tamamlanmış, yüzükler takılmıştı. Üzerlerine çöken gevşeme, rahatlamayla yemek odasında masanın etrafını doldurdular. Hazırlanan ikramlıkların tadına bakarak sohbetin dibine inerek geceyi taçlandırıyorlardı. Büyükleri oldukları odada kendi sohbetlerine emanet eden gençler, kendi hallerindeydiler. Kartal'ın yürüyemiyor oluşu geceye evde devam edilmesini zorunlu kılmıştı. Kartal'ın yanına oturan Efruz'un eli kocasının kırık elinin alçından nasibini almamış parmakları üzerindeydi.

"Hangi okul?" Kartal, Dilay'a sormuştu.

"Merkez İlkokulu, buralardayım yani. Uzun zamandır doğuda olduğum için atanmam kolay oldu, tabii puanımın hakkını da yemeyelim."

"Ya nasıl mutluyum! Eski günlerdeki gibi olacağız, hep bir arada ve keyifle. Evden çıkamazsam bana gelirsiniz, değil mi? Bir bebekle yaşamamın ne olduğunu henüz bilmiyorum."

"Kimse gelmezse ben gelirim Hümeysa," dedi Lina. "Bebekleri çok seviyorum."

"Ya?" dedi Bulut, derin derin bakıyordu kıza. "Ne kadar güzel."

Savaş göz devirdi. Önündeki çerez tabağından aldığı fındığı Bulut'a fırlattı. "Kime diyorum lan ben?!"

Bulut fındığı havada yakalayıp ağzına attı. "Kime diyorum ve ne diyorsun kardeşim? Ne dedim ki ben?"

"Bulaşma Savaş, ezilen sen olursun." Kartal'ın sözlerine dönerken gözleri kısılmıştı Savaş'ın. Asude usanmış gibi nefes bıraktı.

"Ne demek o?"

"Bulut'u evlat ediniyorum. Bakarsın ya işte..." Tek kaşını kaldıran Kartal'ın gözlerinde yüklü imayı hepsi okuyordu. Lina bile.

Metehan'ın ara ara baktığı Dilay'da idi aklı. Pek kimseyi duyduğu gördüğü yoktu. Hayalën duyuyor gibiydi, yine de kadına baka baka sarf etti sözlerini. "Savaş, kes sesini, otur abiciğim kısır bir döngü içindeyiz. Sen gittin bir kapı çaldın, biri de gelir senin kapını çalar. Hâlâ çözemedin. Ne olacağımızı kim biliyor?"

"Ben!" Efruz elini havaya kaldırdı, buna kimse şaşırmadı. Kılıç kahkaha attı. "Ondan şüphe etmemiştik Efruze."

Lina aldırmadı Efruz'un sözüne, basit bir sözdü onun için. "Diyeceğim diyeceğim, araya söz giriyor Efruze," dedi Lina.

"Söyle canım."

"Ne kadar değişik gözlerin var, ilk defa bu kadar gri göz görüyorum. Annenizin de gözleri aynı renk. Bu kadar benzeyen anne kızlar da hiç görmemiştım," dedi, Erva'ya da kısa bir an bakmıştı.

Kartal, Efruz'a döndü. Kara gözleri ıslı ıslı parlayarak baktı karısına. "Ben de ilk gördüğümde böyle demişim."

"Değişik," dedi Kılıç. "Aynen böyle demiştin."

Efruz'un gülüşü büyüdü. Başını kocasının alçılı omzuna yasladı. "Bense seni her erkek kadar çekici bulmuştım. Üzgünüm."

"Sonuca bakıyoru

tabii," dedi Kartal. Aklına bir

anda gelen konuşmayı anımsadı. "Selin, Tufan seni hâlâ takip ediyor mu sosyal medyada?"

Selin kaşlarını aniden çatarak, "Tufan?" dedi. Tufan kimdi?

"Tufan kim?" dedi Kılıç. Selin'e ve Kartal'a bakıyordu.

Efruz başını kaldırdı Kartal'ın omzundan, kocasına çevirdi başını.

"Tufan işte. Hani şu doğru adamı bulamazsan son çare olarak kenarda tuttuğun adam?"

"Selin!" dedi Kılıç. Selin kilitlenmiş gibi Kartal'a bakıyordu.

"İnanmıyorum sana." Efruz'un sitemli sesini işitince kadına döndü Kartal.

"Neden?"

"Sen... Bizi nasıl duydun?"

"Ben neyi kaçırıyorum?" dedi Selin.

"Ben hatırladım Tufan'ı. Lisede peşindeydi Selin, yanık yanık geziyordu sana," dedi Hümeysa.

"Ah ha! Ben bile hatırladım," dedi Dilay.

"Evet, ben de pek tabii hatırlıyorum Tufan'ı." Selin kendine garip bakan Kılıç'a döndü. "Sevgilim bile değildi, konu başka Kılıç."

"Arabama bilerek çarptın."

"Evet," dedi karısına gülümseyerek bakıyordu.

"Bizi mi dinledin?"

"Tam arkandaydım ve her bir kelimesini dinledim. Çok yakışıklı bir vampir..."

Hümeysa kahkaha attı. "Vallahi dinlemiş."

Kocasına kilitlenen Efruz'un bakışları yumuşadı, ne diyeceğini bilemedi. Kartal, ona pençesini gerçek anlamda takmıştı.

"O gece seni gördüm ve bir masalın kahramanları olacağı-
nı hissettim. İnanmadığım tek şey gözlerinin gerçek oldu-
ğuydu. Daha önce böylesi gözler görmemiştim."

"Pençemi takayım dedin." Efruz gülümsedi. "Olan kara
kızıma oldu desene."

"Feda olsun."

"Buna inanmalı mıyız?" dedi Tamer cevabı bile bile. "Sen
o araba için canını bile verirdin. Parçalayacak olduğunu bil-
sen yine de yapar mıydın?"

Kartal'ın bakışları Efruz'u esir almıştı. "Gözümü bile kırp-
mazdım."

Masada onların aşkıyla aşklanan, Efruz'un getirdiği gü-
zelliklerin varlığını yanlarında hisseden insanların kalpleri
de en az onlar kadar aşkla çarpıyordu.

Odanın kapısına, Asude'yi ve Savaş'ı çağırmaya gelen yar-
bay Recep konuşmayı bölmek yerine sessizce dinlemeyi ter-
cih etmişti. Biraz geri çekilip, yüzünde tebessümle dinlemeye
başladı. Efruz'un onu hissedeceğini hep unutuyordu. Hep de
unutacak gibiydi.

Tek bir söz daha etmeden başını adamın omzuna geri bı-
raktı Efruz. Kartal, kadının saçlarından aldığı öpücükle arka-
daşlarına döndü. Hepsi hayran hayran onları izliyordu.

"Aslına bakarsak Efruze sadece senin hayatına girmedii.
Hepimizin hayatına bir şeyler bıraktı," dedi Savaş. "Efruze
olmasa ben Asude'yi belki de hiç tanımayacaktım."

"Ben de Selin'i."

"Ben de Erva'yı."

"Ben de Hai'yi."

"Ben de Dilay'ı." İçinden konuşan Metchan genç kadına
bakmıştı.

"Ben de Lina'yı." Bulut da tıpkı Mete gibi içinden sessizce
konuşmuştu.

"Ben de Gülnur'u." Dudakları arasında sessizce mırılda-narak odaya girdi yarbay Recep. "Ben de emek verdiğim ev-latlarımı böyle mutlu göremeyecektim. İyi ki geldin Efruze."

"Teşekkür ederim dayıcığım. Size de iyi geldim demek. Buna daha çok sevindim."

Yarbay Recep başını sağa sola salladı gülümseyerek. "Ah sen... Senden asla bir şey kaçmaz. Neyse... Asude ve Savaş, eniştem sizi bekliyor."

"Ne için?"

"Evet, ne için?" dedi Asude.

"Ben şey demiştim babama," dedi Efruz, kocasına yan yan bakarak.

"Efruz!" dedi Kartal.

"Sorun olmaz Kartal."

"Ne oluyor?" dedi Savaş. Asude de merak içindeydi.

"Babama sizin nikâhınızın kıyılmasının doğru bir hareket olacağını anlattım. O da beni haklı buldu. İstemiyorsan."

"Ne alaka?" diyen Savaş ayağa fırladı. "Hadi kalk Asude!"

"Savaş!" dedi inlercesine Asude.

"Emir büyük yerden, babamı kırmak olmaz. O uygun görmüş, ayıp!"

"Çakal!" diye gürlledi Kartal. "Ah Efruz, ah!"

"Ne? Ne var canım. Hadi gidin siz, biz de geliyoruz."

"Şahidin olayım Savaş." Harun'a baktı Savaş. "Ol kardeşim. Şahit ol, Asude'yle nikâhım kıyılacak."

"Serseri!" Kartal yüzünü buruşturdu. "Defol git karşımdan. Hayır, bekleyin, ben babamla konuşacağım," diyen Kartal, sandalyesinin otomatik kolunu hareket ettirmeye yeltendi ama küçük mekanik araç bozulmuş gibiydi. Kolu ileri geri hareket ettiriyordu ama kimildayamıyordu.

"Hay Allah, bozuldu mu?" dedi Efruz.

Kartal gözlerini kısarak baktı kadına. "Sen!"

"Ben ne yaptım şimdi Kartal? Aşk olsun ama... Dur, ben götüreyim seni." Ayağa kalkan Efruz, adamın ardına geçip tekerlekli sandalyeyi hareket ettirmek istedi ama kıınıldamadı. "Vallahi bozulmuş hayatım."

Savaş'a göz kırpıp gülümsedi Efruz. Kaşıyla toz olun der gibi bakıp de başını salladı.

Savaş kahkahasını zorla bastırdı.

"Ben de Asude'nin şahidi olayım," dedi Tamer. "Bir baka-
yım değil mi, ne nasıl oluyor. Sıra bize de gelecek sonuçta."

"Ah!" diye inledi Erva. "Taktı."

"Nikâh?" dedi Hai. Kocaman sorularla bakıyordu.

Hai'nin Katolik mezhebine mensup olduğunu bilen Harun kadına gülümsedi. "Sizde kilisede evlilik, bizde imam nikâhı."

"Ah, tamam, Efruz bahsetmişti ama şimdi mi?"

"Kız Çinli lan! Bak ne diyor? Şimdi mi diyor!"

Kartal'ı umırsamadı Savaş. Onu daha kim tutabilirdi ki? Hiç kimse! "Efruze?"

"Efendim Savaş?"

"İyi ki varsın."

"Hadi gidin." Efruz gülüşüyle onları ödüllendirdi. Savaş ve Asude odadan ayrılırken Kılıç, Selin'e döndü. "Telefonunu versene."

"Neden?"

"Tufan'a engel atacağım."

Selin elini ağzına kapatarak kahkaha attı. "Hiç şansım kal-
madı Kılıç, geçen ay nişanlandı. Tufan'ı da kaybettim. Sana iyi sahip çıkmam gerekiyor."

"Ha öyle mi?" dedi Kılıç arkasına rahatça yaslandı. "Allah tamamına erdirdsin."



Nikâhları kıyıldıktan sonra Asude ortadan kaybolmuştu. Savaş bir süredir onu arıyordu. En sonunda kızların yanında mutfakta bulmuştu.

"Bahçede bekliyorum," dedi Savaş.

Asude'ye göz kırparak etkili bir gülüşle ayrıldı mutfak girişinden.

Asude kocaman gözlerle ardından bakıyordu. Ne bahçe-si? Nerede bahçe? Ne olacak bahçede? İç dünyası karışan kız nefes almayı akıl etti. "Ne dedi?"

"Bahçe dedi." Selin burnunu kıvırdı. "Öpecek!"

"Ham yapacak." Efruz da elini havaya salladı. "Çok bile bekledi."

Asude inanamaz bakışlar atarken Erva dâhil oldu. "Ucuza gittim. Adam aylardır bekliyor, Tamer'i düşününce Savaş... Yangın çıkmaz inşallah bahçede."

"Nasıl ya? Öpmedi mi?" Lina şaşkınlığını gizleyemedi ve anında aklına geldi abisinin sözleri: "*Bana elini bile tutturmu-yor.*" "Abime bak be."

"Gitmeyeceğim ben bahçeye." Hemen ilerisindeki sandal-yeye oturmaya ramak kala kızların yüksek sesli sitemleriyle donup kaldı.

"Ne demek gitmeyeceğim? Kalk çabuk," dedi Efruz. "A, deli mi ne? Başıma kalacak, kocan öpmeyecek de ben mi öpe-ceğim?"

"Öpme falan demesenize," dedi Dilay. "Kızı ürkütüyor-sunuz."

"Ne var ürkecek? Sevdiği adam o, nişanlısı üstelik. Ev-lenecek," dedi Selin. Asude'nin kolunu tutup kapıya çevirdi kızını. "Yürü hadi, bekletme adamı."

"Dua et, abin yerinden kalkamıyor yoksa tüm gece peşin-den koşacaktım," dedi Efruz ve der demez Asude'yi sırtından iteklemeye başladı. Diğer kızlar da ona katıldı. Asude çırpın-mayı bırakıp durup kızlara döndü. "Tamam." Sakince bir

nefes alıp verdi. Gözleri merakla parlayan kadınlar üzerinde gezindi. "Gidiyorum, peşimden gelmeyin."

"Meraklı değiliz," dedi Selin. Kızlardan destek alamayınca hepsine tek tek baktı. "Meraklı mıyız?"

Efruz omzundaki tozu silkeleyip sessizliği tercih etti. Hümeysa karnını sıvazlayıp iç geçirdi. Dilay çekimserdi, yerinde kıpırdandı. Erva tavandaki bir noktaya odaklandı. Hai de kızlara şaşkın bakışlarını yolladı. Lina kahkaha attı. "Ben de geleyim mi Asude? Küçük kardeşim ya, aranızda dururum."

"Hayır!" diye gözlerini belerten Asude, kızlara parmağını salladı. "Mahvederim sizi, bekleyin burada."

"Peki," dedi Efruz imayla.

"Naklen yayın yapma Efruz. Yedi gözünü birden oyarım."

"Aa, tamam dedim, Asude hadi git, adam ağaç oldu."

Ona inanmayan gözlerini devirip eteğini topladı ve arkasını dönerek evin çıkış kapısına yürüdü. Bahçeye çıktığında soğuk havayı içine çekerek rahatladı. Arkasına bakma gereği bile duymadı. Sağına soluna bakındı ama koca bahçenin neresindeydi Savaş? Önüne uzun bir süre bakındı. Işıklı bahçede kimse görünmüyordu. Sola dönüp yürümeye başladı.

Evin bir yanını aştı ama adamı bulamadı. Arka bahçeye geldiğinde yine bakındı ama yoktu. Hafifçe bağırdı. "Savaş!"

"Sesime gel," diyen adamın sesiyle kocaman gülümsedi. Ses, evin sağ tarafından geliyordu. Eteklerini iyice kaldırıp topuklu ayakkabıları çimlere bata çıka ilerledi. "Hadi!" diyen adamın sesi hiç duymadığı kadar canlı ve aşk dolu çıkıyordu. Savaş ile her an başka bir pencereye açılıyordu dünya.

"Geliyorum," dediği anda evin köşesini döndü. Savaş tek omzunu duvara yaslamış, bir ayağı diğerinin üzerinde çapraz, kolları göğsünde bağlıydı. Asude eteklerini bırakıp kendine beş metre uzaktaki adama baktı. Gülüşü anbean büyüdü. Işıkların aydınlattığı kadarıyla görüyordu adamı.

Savaş kollarını çözerek sol elini havaya kaldırıp kızı parmağıyla 'gel' dercesine ileri geri oynattı. Sözü de sarf etti. "Gel."

Heyecanı toz bulutu gibi dağılıp cesarete gelen Asude eteklerini topladı. Adımları hız kazanırken Savaş iki kolunu da açmıştı hızla gelen kadının kendine sarılması için. Dünya tatları arasında şimdi hissettiği eşsiz bir duyguydu. Daha pek çok eşsiz duyguya Asude ile erişecek olacağını düşündükçe aklını kaçıracak mutluluğa eriyordu.

Boynuna dolanan kollarla Asude'yi kendi bedenine sımsıkı bastırıp ellerini kızın sırtına ve beline yerleştirdi. Kollarında tuttuğu kadın onundu. Sonsuza kadar onundu. Sevddiği tek kadındı, seveceği tek kadın.

"Savaş, kalbim duracak sandım içeride." Bağlandığı hızla ayrıldı Asude. Adama en güzel gülüşlerini sundu. Savaş kızın yüzünü elleri arasına alarak içli bir bakışla Asude'nin yanağına kondurduğu öpücükle ilk hırsızlığını gerçekleştirdi. Asude ellerini adamın bileklerine yerleştirdi. Daha ilk gördüğünde tırnaklarını taktığı yanağına dudaklarını bastırdı.

Savaş ölecekti.

Aşktan sessizce can verecekti.

"Kalbimden oluk oluk Asude akıyor. Ne olacak benim hâlim?"

Asude küçük bir kahkaha attı. "Kahven nasıldı?"

"Senin kadar tatlıydı. Tuzsuz ve Asudeli..."

Ellerini kızın yüzünden indiren Savaş bu sefer iki elini birden sıkıca kavrayıp sıktı. Onundu bu eller artık. Asude taşıyor olabilirdi ama onundu. Asude onundu, hiç olmadığı kadar onun. "Sen ne güzel çıktın karşıma öyle."

"Sen ne güzel sevdin beni be Savaş. Ömrümce seni beklemek ne kadar da güzelmış, bu eşsiz benim için."

Kadının iki elini de dudaklarına götüren Savaş öperek indirip Asude'nin gözlerine baktı. "Bu dünyada eşsiz olan tek

şey sensin. Kaderimin en keskin çıkmazısın. Sen kıyamete kadar seveceğim tek kadınsın."

Gülümseyen Asude derince bir duyguyla kendini Savaş'ın göğsüne yasladı.

Merak kötü bir şey miydi? Neyi merak ettiğine göre değişebilirdi. Efruz güçlerini çok seviyordu. Bedenini görünmez yapıp sırtını duvara veren ve içli bir aşkla ısılt ısılt gri gözlerle onları izliyor, hiç de utanmıyordu. Dudaklarını büküp, doğruldu yaslandığı yerden. İç çekerek arkasını döndü.

Görünmez bedenini, duvardan eve giren silüetini göremediler ama sesini duydular çünkü Efruz bilerek sesini onlara duyurmuştu.

"Öpmedi ya la!"

Sesle birbirlerinden ayrılan çift etraflarına bakındı ama kimseyi göremeyince gerçeği orada kavradı. Birbirlerine bakarak kahkaha atıp sıkıca sarıldılar.

"Efruz..."

"Efruz..."



17.BÖLÜM

Hüseyin branşı olmamasına rağmen doktor arkadaşıyla röntgen sonuçlarını inceliyordu. Konuştukları gibi nedensiz bulmuştu doktorlar röntgen çekilmesini ama Efruz, Hüseyin'i bir şekilde kandırmayı başarmıştı. Güçlerini kullanmamış, kimsenin zihnine de girmemişti. Yeni fark ettiği ikna kabiliyeti buna yetmiş ve artmıştı.

"İnanılmaz!" dedi diğer doktor, Sedat Bey. "Çok erken kaynamış kemikler."

"Aynı fikirdeyim Sedat," diyen Hüseyin de en az meslektaş kadar şaşkındı. "Gerçi on gün kalmış, çok da düşünmemek gerek üzerine."

"Size iyi bakmışlar Kartal Bey," dedi doktor Sedat.

Karısına baktıktan hemen sonra doktora döndü Kartal. "Annem sağ olsun, kemik suyu içirdi yirmi beş gündür. On iki saat kaynamış olmasını atlamayacağım. İçim dışım kemik suyu."

Annesinin kemik sulu çorbalarını yabana atamazlardı ama Efruz'un yetenekli ve sihirli parmakları da biraz yardım etmiş olabilirdi. Kocasına göz kırptığı anda gülüşü yüzünü kapladı.

"Belli oluyor, kemikleriniz eskisi gibi yerinde ve sağlam görünüyor."

"Ya!" Efruz hissettiği gerçek bir neşeyle grilerini kısıtı. "Nasıl sevindim."

"Çatlak kolunuz bile iyi." Doktor Sedat, yaşadığı şoktan anlamıyordu. Kırıkları fazla derindendi oysa. Bir hafta bilinçsizce uyumuş, sonrasında yine bir haftaya yakın bir zaman hastanede kalmışlardı ama o kemiklerin eski hâlini alması oldukça uzun bir süre alacaktı. Alçılar açılrsa bile yürürken bir süre zorlanacak, ağrı kesicilerle geçiştirecekti.

"Kemik suyuyla olacak iş değil bu. Anneniz özel bir ilaç mı kullandı?"

Kartal'a merakla bakıyordu. "Evet," dedi Kartal, Efruz'a göz kırpıp.

"Öyle mi? Ne peki?"

"Anne duası en büyük ilaçtır. Yatıp kalkıp dua ediyor."

Doktor Sedat beklediği cevabı alamadı ama ayılmış gibi gülümsedi. "Ondan kuşkumuz yok elbette. Sizin için yapacağım son şey alçılardan kurtarmak olacak."



Çıkan alçılardan arınan Kartal, Efruz'un büyük bir çantaya koyduğu, siyah kot pantolon, siyah bir tişört, uygun gri bir ceket ve siyah spor ayakkabıları giymesi için kocasına yardım etti. Doktorlara çaktırmamak adına valizi arabada bırakmıştı. Yavuz'dan ister istemez eline ulaşmıştı.

Son derece yakışıklı ve karizmatik duran adama baktı. "Hazır mıyız?"

"Sayende..."

"Ah, ben ne yaptım ki? Annen sana kemik suyu içirdi." Elini havada salladı gülerek.

Kartal kahkaha attı. "Annemi mi kıskandın sen?"

"Ne münasebet Kartal Bey. Kendinize geliniz. Anneniz

bu dünyada kayınvalide olacak en nadide kadın. Onu kıskanmak değil, örnek almak niyetindeyim.”

Yatakta oturan adamın ayakları yere basıyordu. Kollarını göğsünde bağlamıştı. “Efruze Hanım, annem sizin gibi bir gelini yedi cihanda arasa bulamazdı. Ne hoş ettiniz de gelini oldunuz. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Efruz, kocasına yaklaşp yakalarına uzandı. Tozu silkeler gibi birkaç hareket yaptı. “Annenizle bir sorunum yok Kartal Bey. Teşekkür etmek isterseniz babanız babam olsun. Babadan nasipsizim, babanızı kıskanıyorum. Babanız beni de sever mi?”

Kartal’ın gözleri hüznle kapanıp açıldı. Umursamıyor gibiydi. Hatırlamak istemiyor gibiydi. Konuşmuyor, fikir beyan etmiyordu. Açıktı ki çok uzun zaman unutamayacaktı olanları.

“Söz. Sen kıskanma diye ben daha az severim babamı.”

Kocasına bakan gözlerini sisler kapladı. Ardında bir yağmur saklı gibiydi. Mezarını bile merak etmediği bir babası vardı. Nasıl öldüğünü bilmediği, kimin öldürdüğünü tahmin ettiği... Yirmi beş koca yılını zindana çeviren bir adamın kızı olduğunu unutamıyordu. Utanıyordu. Canı yanıyordu ama canının acısı babasına değil, kendine yaşattıklarındandı. *Ve sevgisiz geçen uzun yılları...*

Dolu gözlerle gülümsedi. Kollarını kocasının boynuna doladı. Kartal’ın kollarına sokuldu.

“Kabul ediyorum.”



Kara kızı özlediği demir kapının açılmasıyla bahçeye, Kartal’ın arabasının hemen yanına park etti. “Geldik.”

Başını kaldırıp eve baktı Kartal. “Pek bir şey değişmiş gibi değil.”

"Dış cepheyi parçalayamadım sevgilim. O olduğu gibi duruyor." Kahkaha aracın içini doldururken Kartal da ona bakıp sırtıttı. "Demek dış cephe masrafı çıkmadı."

Alınmış gibi baktı Efruz, kocasına. "Aşk olsun hayatım. Beş milyon Türk lirası harcadım. Gözüne mi battı?" Tatlı tatlı kirpiklerini kırıştıran karısına bakıp tek kaşını kaldırdı. "Yedi milyon olacaktı o. Sürekli bankalardan telefon aldığımı unuttun sanırım."

Efruz omuz silkti gülerek. "Aradaki iki milyon için sana küçük küçük kartallar doğururum, hesap kapanır. Kabul mü?"

"Ov," diyen adamın gülüşü kocaman olmuş, ardından kahkaha atmıştı. "Can evimden vurdun beni. Küçük küçük kumrular da olursa kapanır hesap."

Efruz, kocasına dönerek elini uzattı. "Anlaştık. Ver elini."

Kartal, Efruz'un elini tutup sıkı ve aşağı yukarı alışveriş bitiminde anlaşılan iki insanın görselini sergiledi. "Benim için hayatımın en kârlı anlaşması oldu."

İnip kapı önüne kadar geldiklerinde Kartal eliyle reverans yaptı. "Hanımlar önden."

"Çok centilmensiniz Kartal Bey ama ben birlikte girmeyi tercih ederim." Kocasının koluna girerek yönlerini eve çevirdiler. "Evimizi çok seviyorum ama fark ettim ki biraz küçük ve تنها bir alanda. Bizim için sorun yok ama çocuklarımız olduğunda bize yetecek gibi görünmüyor ve bir şey daha fark ettim, çocuklar için uygun değil. Asansör var. Çocuklar meraklı yaratıklar. Sonra yatak odamız çok yüksekte. Onları aşağı indirip çıkarmak, sahip olmak zor görünüyor."

Kartal evin kapısına bir adım kala durup Efruz'a döndü. Efruz, ona bakıyordu. Kartal aklına hiç gelmemiş konuların derinliğini Efruz'dan dinliyordu.

"Ne?"

“Sen... Sen harika bir anne olacaksın. Ben bunların birini bile akıl etmedim.”

“Çocuk sahibi olmak ne kadar basit Kartal. İstersin, olacaksa olur. Anne baba olmak öyle değil, sen de biliyorsun.”

“Sanırım, kalan ömrümü sana ‘Haklısın karıcığım,’ diyerek geçireceğim.” Gülümseyerek Efruz’un alnına dudaklarını bastırdı.

“Hiç şikâyet etmeyeceğim, söz veriyorum.”

“Ben de hiç bıkmayacağım, söz veriyorum ve çocuklarımız büyüyene kadar sana daha büyük, istediğin gibi bir ev alacağım ama sonra yine bu evimize döneriz.”

“Kabul edildi.”

Cebinden anahtarı çıkarıp kocasına uzattı. “Aç hadi.”

“Ya Bismillah,” diyerek anahtarı alıp kilide geçirdi Kartal. Beyaz kapıyı ittiğinde gözü ilk yerlere takıldı. Işıltılı, beyaz üç boyutlu taş zemin, üzerine basılmaya kıyılmayacak kadar güzeldi. Dudakları arasında bir ıslık çıkardı Kartal. “Uçarak mı geçsem?”

“O benim işim ama sen bas.” Efruz, onu ardında bırakıp zemine topuklarını bastırdı. Çıkan tık sesiyle mest oldu. “Bu sesi sevmeyen bir kadın var mı acaba?”

“Efruz’un geliş sesleri olacak bana desene.”

Evin, iç rengindeki beyazı yenilemişti Efruz. Duvarlar, kapılar, yerler göz alıcı derecede beyazdı. Ferahlık olduğu gibiydi. Değişen eşyaların renkleri eve ahenk katmıştı.

Gümüş rengi fon perdelerle uyum sağlayan geometrik desenli modern beyaz halı ve aksesuarlar odayı bambaşka bir görüntüye kavuşturmuştu. Evin mutfak ve geçiş bölümleri, beyaz üç boyutlu sade taşlarla döşenmişti. Sadece taş zemin bile evi göz kamaştırıcı hâle getirmişti.

Parmak izi bırakmayan cam, beyaz mutfak dolaplarıyla evin en ışıltılı konumunun mutfak olduğuna karar verdi Kartal. Büyük mutfağın L tipi tezgâhı koyu griydi. Ortaya yer-

leştirilen gri adayla bir bütün hâlindeydi. Yerler ışılı beyaz taşlarla kaplanmıştı. Pencere çerçevelerinin bile değişmiş olduğu gözünden kaçmadı.

"Muhteşem!" dedi etrafı tarayan hayran bakışlarıyla. "Mesleğini âdeta konuşturmuşsun."

"Kocam sağ olsun, benim için kazanıyor." Kocasına göz kırptı gülümseyerek.

"Kocan sana hayran kalmaktan başka bir şey yapamıyor Efruz." Kadının yanına gelerek omzuna kolunu dolayıp kendine yaklaştırdı. "st katları görmek için deliriyorum."

"Telefonum çalacak hayatım, sen ikinci katı teftiş et, ben sana yetişirim. çnc kata bensiz çıkma lütfen."

Kartal gözlerini devirdi. "Keşke önce çalsaydı telefonun."

Efruz kakhaha attı. "Ne yapabilirim, duyularım açık."

Kadını bırakıp mutfak kapısına ilerledi Kartal. "Çok şükür, bin şükür karıcığım."

"Aynen kocacığım." Tam çalacakken telefonu çıkarıp baktı. Asude ismi ekranda belirmişti bile. Hemen açarak kulağına yerleştirip sessizce konuşmaya başladı. "Ben onu oyalarken siz szln içeri."

"Peki, kraliçem."

Kakhaha attı tekrardan. "O ne be manyak?"

"Sarayınıza teşrif edeceğiz ya, ondan dedim. Ev evlikten çıkalı saraycık olmuş da."

"Kapat! Dişi Pençe ne olacak."

"Kapatıyorum kraliçem." Asude'nin kakhahası gülümsemesine neden olurken başını sağa sola sallayıp telefonu trençkotunun cebine tıktı. "Ne tatlı bir görümce... Gerçi abisi de fena değil. Ne diyorum ben? Taş gibi abisi var. Benim taşım." Adımlarını mutfak kapısına çevirdi.

"Geliyorum kanatlı taşım. Neredesin?"



Bir kısmı ön kapıyı hedef alırken, bir kısmı aceleden **mutfağın** sürgülü kapısına hücum etti. Hepsinin ellerinde **paketer** vardı.

Cemile mutfağa bakıp bakıp iç çekti. “Ya Rabb’im insanın çalışma azmini bile arttırır bu mutfak.”

“Cemile abla sonra aşk yaşarsın, hadi çabuk!” dedi Asude.

“Tamam.” Cemile ok gibi fırladı yerinden.

Hepsi mutfağa girip kapıyı kapattı. Birbirlerine fısıltılı sesleriyle komut veriyorlardı. Kartal’ın ya da Efruz’un onları duyması neredeyse imkansızdı ama belli de olmazdı.

Kocaman pasta kutusuna uzandı Erva. Üstündeki çıkıntıyı açacağı anda elinin üzerinde Tamer’in elini hissedip başını adama kaldırdı. Kıvılcımlar saçan adamın kara kahve gözlerine gülümsedi.

“Sen zahmet etme, ben açarım.” Kadına göz kırparak itinayla paketi açtı. Cemile’nin hazır ettiği geniş, gümüş ve süslü servis tepsisine yerleştirdiler. “Çok da becerikli,” dedi Erva. Etrafına şöylesi bir dönerek gülümsedi. “Ne diyorsunuz kızlar, alsam mı ben bu adamı?”

“İyice gözden geçir. Becerikliyse bir düşün, becerikli adam her kula nasip olmaz gerçi.”

“E, Hümeysa Hanım,” dedi kocası Erdal. “Size de olmadı galiba. Siteminiz başımı yardı da.”

Hümeysa dudaklarını büküp kocasına havadan öpücük attı. “Ne münasebet kocacığım. Yatağa gelen kahvaltılar nasıl unuturum? Birlikte yemek yapıyoruz ayrıca. Masayı biz topluyoruz ve gece sütümü de sen hazırlıyorsun. Kimse bir Erdal olamaz! Benim kocam dünyada tek, tek!”

“Harbi mi?” diye sordu Kılıç.

“Harbi tabii. Beğenmedik mi?” dedi Erdal. “O benim kanım. Evimin her şeyi. Az bile.”

Kılıç dudaklarını vay be dercesine kıvırdı.

Hümeysa, Kılıç’a bakıp cık cık etti. “Selin kızım sen yaş tahtaya bastın sanırım. Bu ağır abi çıktı.”

Kurabiyeleri sunum tabağına dizgen Selin umursamazca omuz silkti. “Herkes yatağı kahvaltı getirecek değil Hümoş. Sütümü kendim de alabilirim. Başımı yaslayacak güvenli bir omuz yeterli. Her insanın evlilikten beklentisi farklı göründüğü üzere.”

Kılıç keyifle gülümsedi. “Doğru kadını bulduğuma hiç şüphem olmamıştı.”

Diğer yanda Tamer hâlâ Erva’nın sorusu üzerinde dönen sohbetin ne zaman tekrar kendine döneceğini bekliyordu ve hiç sabırlı değildi.

Yavaş ve sessiz sedasız bardakları dolaptan indiren Asude, Savaş’a veriyordu. Savaş da yine aynı sessizlikte gümüş tepsiye diziyordu. “Doğru kadınlar...” diye fısıldadı Asude’nin kulağına. Asude gülümsedi ve eğilip fısıldadı. “Güzel adamlar...”

“Senin ne gibi beklentilerin var Hai?” diye sordu Harun.

Çatal bıçakları alıp tepsiye dizgen Hai tüm güzelliğıyle Harun’a döndü. Yüzünde muhteşem bir gülüşün ışıkları yanıp söndü. Kırık Türkçesiyle dudaklarını büktükten, bir süre düşündükten sonra, “Hiç düşünmedim. Bugüne kadar düşündüğüm bile söylenemez. Mutlu olmak için ne gerekiyorsa ondan istiyorum,” dedi.

“Onda ne var canım,” dedi Dilay, kanepeleri tek tek dizenken. “Sevgi, saygı, anlayış ve sadakat yeterli. Gerçi bu saydıklarımı bir arada toplayacak bir sizleri görüyorum. Daha önce annemle babamda gördüm. Başka örneğim yok.”

“Demek bizi öyle görüyorsun,” dedi Metehan, Cemile’ye

yardım ediyordu. Üst dolaptan servis tabaklarını bir bir indiriyordu, Cemile de sessizce üst üste diziyordu.

Dilay adamın sesiyle ufak bir kalp çarpıntısı yaşadı ama işine verdiği özenle etrafına çaktırmamayı başardı. Lakin kısa bir an Metehan ile göz göze gelmişti.

“Görünen köy,” dedi küçük bir gülümseme eşliğinde.

“Ya sen Lina?” dedi Bulut.

Diğer paketlerden çıkan küçük kekleri çok katlı tabağa diziyordu Lina. Ona çevrilen soruyla bir an elinde kekle Bulut’a baktı. “Ya ben?”

“Senin beklentin nedir evlilikten?” diyerek sorusunu yineledi Bulut.

Savaş, az sonra savaş çıkaracak olan bakışlarını Bulut’a çevirdiğinde bir adım atacaktı ki Asude, sevgili nişanlısının kolundan tutup kendine çevirdiğinde gözleriyle ona sessiz olmasını, sorunu çıkartmamasını izah etti. Savaş başını aşağı yukarı salladı ama Bulut ondan sağlam bir yumruk yiyecekti bu gidişle.

“Evlilik hiç düşünmedim ama düşünecek olursam, Dilay ile aynı fikirdeyim. Bir kadın böylesi saçma zamanda başka ne ister ki? Tabii ki sonsuz güven veren bir erkek.”

Tamer sabrının sonuna geldi ve katı sesle, “Of!” dedi hep si durup ona döndü.

“Ne oldu?” dedi Savaş.

“Ne olacak, evlenelim diye günlerdir dil döküyorum, tam ikna olacak, çok ciltli ansiklopedi yazdınız burada. Erva size bir soru sordu, değil mi?”

Erva elini ağzına kapatıp kıkırdadı. Sesinin duyulmayacağını bilse kahkaha atacaktı. “Tamer!” dedi elini indirip.

Cemile gençleri dinliyor, dinledikçe gençleşiyordu. Tamer’in haklı isyanına gülümsedi. Hiçbiri de fark etmiyordu ki yanlarında yirmi yıllık mutlu bir evliliğe sahip olmuş bir kadın vardı. Rahmetli eşini anımsayınca dertli bir iç çekti.

“Öyle Ali istemekle olmaz, bu işin güzelliği kızlar. Siz bir Fatıma olacak mısınız, önce onu söyleyin bakalım.”

Kızlar birbirlerine göz ucuyla baktı. Sessiz bir düşünce nrtınası hepsinin gözlerinden esip geçti. Tamer tek kaşını karizmatik bir edayla kaldırmış, dudak bükmişti Cemile’ye. Adamların bakışları Cemile’den sevdikleri kadınlara doğru kaymıştı.

Gençlerden ses çıkmayınca devam etti Cemile. “Biz rahmetli eşimle yirmi seneyi devirdik ve orada kaldı zaman. Çok çalıştı, çok yoruldu. Sırf bana güzel bir ev almak için çırpındı durdu. Aslında ben hiç ev istememiştım. Olduğumuz bana yetiyor da artıyordu. Gönül gözüm tıka basa doluydu. Öylesi güzel bir adamdı ki onu anlatmam bile uzun yıllarımı alır. Eve hiç suratı asık gelmezdi. Kapıdan gülerək geçerdı. Ben o gülüyor diye mutlu olurđum; o, ben ona gülümsüyorum diye. Belki uzun yirmi yılı paylaştık ama aslında bir gülümsemeyle ömür tükettik ve hiç çocuğumuz olmadı. Dilay kızımın söylediğı gibi sevdik, saydık, anladık, güvendik birbirimize. Kapımızı kapattığımızda dışarıdaki dünyayı umursamadık.”

Ona içli içli bakan insanlara bakıp burukça gülümsedi Cemile. “Hepinize söylüyorum; sevecek, sayacaksınız bir yuva kurun. Kırıp dökmek için de sevip saymak için de aynı zamana sahipsiniz. Nasıl kullanacağınız size kalmış.”

Gençleri kendileriyle iç hesaplarına bırakan Cemile tabakları kucakladı. “Mete oğlum, aç sen kapıyı, ben sessizce yemek odasına gidip geleyim.”

Metehan başını sallayarak kapıyı usulca açtı. Cemile çinkınca da tekrar kapattı.

“Ayar verdi bize,” dedi Kılıç.

“Hepimize,” diye yineledi Selin.

“Duyduk mu zilin sesini Tamer?” dedi Erva.

“Çan sesiydi o Erva. Beynimde hâlâ titreşimleri var.”

“Ne demek istediğini hepimiz anladık mı?” dedi Asude.

"İstemekle olmuyormuş, o kısmını net anladım ben. Kendinden de vereceksin," dedi Dilay.

"Yine güme gittim ben," dedi Tamer.

"Kusura bakma sevgilim ama az önce duydun sen de. Evlenelim demekle olmuyormuş. Sen beni, ben seni taşıyabilecek miyiz? Ablamla eniştem neler yaşadı, gördük hepimiz. Evliliğin kerameti de bir yere kadar."

Gözlerini devirdi Tamer. "Ne demek şimdi bu? Önümüzdeki otuz artı otuz sene bekar mı gezeceğiz?"

Pasta tepsini işaret etti Erva. "Ben bir bakayım canım sana şöyle etraflıca, alıcı gözüyle. Senden nasıl ev babası olur, bir tartayım. Kucakla şimdi şu pastayı, başlangıç olsun." Nahif bir gülüşle adama göz kırptı Erva.

Başını sağa sola sallayıp gülümsedi Tamer. "Senden çekeğim var." Pasta tepsini kavrayıp kaldırdı. "Ama..." dedi. "Benim ne kadar inat biri olduğumu bilmiyorsun, öğreneceksin." Arkasını döndü. "Kapı, Metehan."

Metehan kapıyı açıp çıkmasını bekledi ve kapattı. "Manyak inattır Erva, yandın," dedi Metehan gözlerini belirtip.

Kaşlarını çattı Erva. "Nasıl yani?"

"Şu an sahibi olduğumuz tatil köyünü ilk ben alacaktım," dedi Savaş.

Erva ona döndü. "Ee..."

"Gel ortak olalım dedi, git işine dedim. Çok sevmiş, çok beğenmiş, onun olmazsa nefes alamazmış, babasının yanında çok daralıyormuş. Bende de gıcıklık, olmaz dedim. Çok ısrar etti, inadına olmaz dedim."

Erva konunun nereye bağlanacağını bilememenin merakıyla bedeniyle döndü Savaş'a. "Ne oldu peki?" dedi Asude. Savaş, Asude'ye dönüp gülümsedi. "İki katı para verip benden önce satın aldı. Beni de kendine ortak yaptı. Pis pis de sırtı karşımda."

Erva tükenmişçesine omuzlarını indirdi. "Yapma ya..."

"Sert kayaya tosladın," dedi Selin.

Cemile'nin ve Tamer'in mutfak kapısından içeri girmesiyle konu kapandı ama Erva anladı ki onu zor bir süreç bekliyordu.



İçinde bulunduğu odaya son iki dakikadır soluğunu tutmuş hâlde bakıyordu. Eskisi beyaza tamamen hâkimdi ve standart bir dizayna sahipti, konforluydu ama gördüğü yeni oda başka bir diyardan kopmuş gibiydi.

"Şoktan çıksan mı artık?"

"Çıkamıyorum."

"Abartma be adam, kırmızı siyah, biraz da beyaz yatak odası işte." Efruz yaslandığı beyaz makyaj masasından koptu. Beyaz parkelerin üzerinde süzülüp koçasının koluna girdi. Başını şaşkın adamın omzuna yasladı. Önündeki siyah cam duvara, ona yaşlı yatak başına, baktı. "Beğendin mi?"

"Beğenmek basit kalacak ama beğendim. Sen gerçek bir yeteneksin. Burası bambaşka bir yer hâline gelmiş."

Üst katı tamamen gezdikten sonra Kartal'ın koluna girerek yemek salonuna doğru ilerliyorlardı. "Nereye?"

"Yemek odasına. Acıktık, değil mi?"

"Öyle mi olduk?"

"Olduk olduk."

Yemek odasının kapısına geldiklerinde içeriye girmeden önce donatılmış masa gözüne çarptı Kartal'ın. Dudaklarını gülümseyerek büktü. "Evde senden başka periler de var sanırım."

Efruz elinden tutup adamı içeri, masanın başına getirdi. Ortada duran pastaya baktı Kartal.

“İYİ Kİ DOĞDUN KURŞUN GÖZLÜ KADINIM!”

Efruz da pastaya şöyle bir göz ucuyla bakıp Kartal’a geri dönecekti ki orada, pastanın üzerinde olması gereken yazının yerine bambaşka bir şey yazdığını fark etti.

“Ama...” dedi hayretle açılan gözleriyle kocasına döndü. “Bu benim sürprizimdi.”

“Ama ben Kartal Sipahi, hayatımdaki en özel ve güzel kadının doğum gününü asla unutmam!”

Akıl okumayı bıraktığına bir kez daha şükretti Efruz. Eğer devam etseydi o anki mutluluğu asla yaşayamayacaktı. Gözleri mutlulukla doldu taşı. Damlaları silerken kahkaha attı. “Sen harika bir detaysın Kartal Sipahi. Seni çok ama çok seviyorum. O kadar seviyorum ki kimse seni benim gibi sevmemez.”

Olabildiği hızla kendini adamın kollarına girdi. Ayakları yerden kesildiğinde odaya giren en özel ve en çok sevdikleri ışıklar, alkışlarla etraflarını sardı. Kocasından ayrılıp sözde plan yaptığı ekibine gülümsedi. “Aklınızı okumayı bıraktım diye bana tuzak kurdunuz.”

Asude’nin omzuna kolunu dolayan Savaş sırtıttı. “Aslında son anda oldu bu değişiklik.”

“Evet,” dedi Asude. “Abim belki bir daha doğum günü kutlamak istemezsin diye sesini çıkarmamış ama senin için hediye almasını istediği Kılıç dökülmüş. Yani seni o sattı,” dedi Asude, Selin’in arkasına saklanmaya çalışan Kılıç’a bakıp.

Efruz, Kılıç’a bakarak gülümsedi. “Bana ihanet ha! Acısını almaz mıyım? Sen de arkadaşım olacaksın. Sizi satıcılar. Selin senden bir şey saklıyor Kılıç.”

Kartal kahkaha attı ama Selin’in gözleri büsbütün açıldı. “Efruz!”

“Ne saklıyormuş?”

“Hiçbir şey,” dedi Selin.

“Efruze yanılmaz. Dökül Selin.”

“Ben de merak ettim şimdi,” dedi Tamer. “Efruz böyle açık ettiğine göre kötü bir şey değil.” Erva, Tamer’in karnuna dirseğini geçirdiğinde adam elini karnuna götürürken yüzünü buruşturdu. “Aman bize ne ya!” diye mırıldandı Tamer.

Selin kimseye aldırmadı. Konuşmadı da. Efruz’a sarıldı. “İyi ki doğdun tatlı cadım.” Kulağına ise, “Seni teyzelikten menediyorum Efruz,” diye fısıldadı. Efruz kahkaha attı.

“Aman Allah’ım, ben teyze oluyorum. Hem de ikinci kez,” diye bağırdı.

Kartal bir kahkaha daha attı. Ondan başka gülen adam yoktu içlerinde. Hepsi tıkanmış gibi Efruz’a bakıyordu. Elini yüzüne kapatan Selin bir daha arkadaşından bir şey saklamaması gerektiğini net bir dille öğrenmişti. “Allah seni bildiği gibi yapsın,” derken fısıldıyordu.

Kılıç, Tamer’e döndü. “Erva hamile mi?”

Tamer bir Kılıç’a bir de Erva’ya baktı. Erva başını sağa sola salladı. Tamer, Kılıç’a döndü tekrar. “Değilmiş.”

Kartal bir kahkaha daha attı ama bu seferki diyaframını bile zorlamıştı. “Baba oluyorsun Kılıç.”

Kal gelen adam arkadaşlarına bakıyordu. Hepsinin yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. “Bana mı diyor?”

“Evet,” dedi Efruz. “Uyan artık, öğlen oldu. Sizin düğünü erkene alıyoruz.”

“Rezil ettin beni Efruz, bu kadar adamın içinde!” Yüzü pespembe olan Selin, Efruz’a döndü. “Alacağın olsun.”

Efruz aldırmadı. Omuz silkti. “Uyandır şunu. Adama kal geldi. Beklemiyordu garip tabii.”

Başını iki yana salladı Selin. Hak etmiş miydi? Oldukça fazlasıyla etmişti. Derin nefes alıp gülümsedi. “Kılıç,” dedi başını kaldırıp. Kendinde olan gözler hâlâ ayılmamış gibiydi. “Baba olacaksın.”

Usul usul açılan gözler kocaman olduğunda yürekleri

ağza getiren adamın sesi odanın içindeki tüm kulaklara hiç unutulmayacak güçte bir anı bırakmıştı. "Allah!" diye bağırarak adam az daha Selin'i düşürecek hızla kadının yüzünü elleri arasına alıp dudaklarına saniye dahi sürmeyen öpücükten sonra bıraktı. Bağıra çağıra odadan fırladı. "Baba oluyorum!"

Elleri havada adamın ardından bir karış açık ağızla baka kaldı Selin. "Ay delirdi. Nereye gidiyor, tutun biriniz."

"Bırak bırak, bahçeyi turlar gelir," dedi Kartal. "Tebrik ederim."

Utancı geçen Selin gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Tebrik ederim Selin," dedi Tamer, Erva'ya bakarak. "Darısı biz evde kalmışların başına."

Kartal da dâhil adamların hepsi yürekten, "Âmin," dedi.

"Günün anlam ve önemini değiştirdiniz. İyi ki doğdun be-beğim," diyerek Efruz'a sarıldı Hümeysa. Dilay sıkıca sarıldı can dostuna. "Şenay teyzeme teşekkür etmeliyiz. İyi ki doğdun güzel arkadaşım."

"Edersin. Akşama gelecekler."

Kardeşine, Lina'ya, Hai'ye sarıldı ve tebriklerini alan Efruz, Selin'e döndü. "Bir daha benden bir şey gizleyecek misin hanım?"

Ellerini havaya kaldırıp pes etti Selin. "Asla."

Gülüşüyle omuzları hareket eden Selin, Efruz'a sıkıca sarılıp geri çekildi. "İyi oldu aslında ya. Nasıl söyleyeceğimin bin kez provasını yapmıştım. Benim dairemde söyleseydim balkondan atlamaya kalkabilirdi. Şimdi evin kaç metrekare alana sahip olduğunu ölçüyor."

Efruz kahkaha attığında Kılıç'ın sesi yakınlardan duyulmuştu. "Geliyor seninki."

Aydın ve Belgin'i odanın kapısında gördüklerinde onlara döndüler. "Geç mi kaldım?" dedi Belgin. Her zamanki güzelliği ve göz alıcılığı üzerinden âdeta akıyordu kadının.

“Hayır canım, gel lütfen,” dedi Efruz. Belgin’e doğru yürüdü. Aydın başını kapının dışına uzatmış, sesin yaklaşan sahibini merak ediyordu. “Ne oluyor?”

“Baba oluyor,” dedi Kartal.

Aydın duydu Kartal’ı duymasına ama yaklaşan adamla hızla içeri girip Efruz ve Belgin’i kenara çekerken Kılıç’ın gelişinden korkmuş gibiydi. “Meteor şeklinde geliyor. Yol açın.”

Otuz beş yaşında, ailesinden tek bir üyeye bile sahip olmayan Kılıç, kendi canından ve karından ve pek tabii çok şükür sevdiği kadından bir evlat sahibi olacak olması gerçeğiyle kendini tamamen kaybetmişti. İçindeki aile özlemini bastıran can dostu olsa da Selin hayattaki her şeyiydi. Babasından “babalık” namına hiçbir şey görmeyen, mazlum annesini daha çocuk yaşta kaybeden birinden farklı bir sevinç beklenemezdi. Kendini kaybetmişti. Mutluluğun içinde kendini kaybetmişti. Otuz beş yıllık ömründe ilk defa çocuklar gibi koşup zıplamak geliyordu içinden. “Selin!” dedi ye can havliyle girdi odaya. Nefes nefese kalmıştı.

“Ne yaptın kendine?” Selin nefesini zor alan adama şaşkınlık içinde bakıyordu. “Dünyadaki ilk baba sen değilsin Kılıç, az biraz sakın.”

“Dünyada ilk kez baba oluyor Selin,” dedi Asude. “Hala oluyorum ben ya,” diyerek kahkaha attı.

“Teyze oluyorum.” Hümeysa gözlerinin altını parmak uçlarıyla kuruladı.

Kılıç onları ne görüyor ne de duyuyordu. Ne diyeceğini ilk defa bilmiyor, bulamıyor gibiydi.

“Al götür, biraz sakinleşsin,” dedi Efruz.

Selin göz devirip kendine karmakarışık bakan adamın koluna girdi. “Adam şoka girdi. Yaptığına bak Efruz. Alıştırma alıştırma söyledim, küt diye attın ortaya.”

“Hı hı. Biraz öyle oldu.” Efruz çarpık bir gülüşle Kılıç’ı odadan çıkaran Selin’e bakıyordu. Başka şaşkınlıklara sürük-

lenen Belgin ve abisine döndü. "Hoş geldin Belgin. Kusura bakma, karışık bir ana denk geldin."

"Sizin normal bir anınıza denk gelirim, söz, o gün normal bir duruş sergileyeceğim," dedi Belgin.

Lina kıkırdadı. "Azıcık kaçıklar, değil mi? Ben de fark ettim."

Dilay da elini ağzına kapatıp gülüşünü bastırmak istedi. "Etkisiz elemanım."

"Bir de bana sor," diyen Metehan iç çekip Dilay'a baktı.

Ve Belgin bunu asla kaçırmadı. Efruz'a döndü. "Efruz'u ve çevresini tamamlayacak en iyi söz," dedi Belgin. İşaret parmağını ve başparmağını birleştirip havaya bir çizgi attı. "Fantastik."

Kahkaha atan Efruz, abisinin kolunun altına girdi. "Sevdim bunu. Siz birlikte mi geldiniz?" Abisiyle, Belgin arasında mekik dokudu gözleri. Birbirlerine kaçamak bakışlar atıp Efruz'a döndüler.

"Kapıda karşılaştık," dedi Aydın.

"Evet, öyle oldu."

"Gülnur Hanım akşam geliyor, öyle değil mi?"

Belgin gülümseyerek başını sallayıp, "Gelecek," dedi.

"Çok güzel, hadi pastayı keselim artık."



Akşam olmuş, hava kararmış ve bahçede mangal ateşinin başında, ağzı sulana sulana etleri pişiren Tamer arada başını kaldırıp kalabalığa göz atıyor, kalabalık ve mutlu insanlara bakıp gülümsüyordu. Etleri pişirme görevini seve seve üstlenen Tamer'in yanında elbette gözlerini alamadığı kadın vardı. "Etleri de yakma," dedi Erva, adamın elindeki maşayı alıp cızırdayan eti ters yüz etti.

Tamer, Erva'nun elindeki maşayı yavaşça geri alıp diğer etleri çevirmeye başladı. "Etleri de derken Tamer'in güzeli, başka ne yaktım?"

"Beni!"

Mangalın başında söylenecek başka sözler de olabilirdi ama Erva adamın etleri yakmasını ciddi ciddi ister gibi dondurmıştu Tamer'i. Gülümseyen kadına gözleri kısık baktığında aklından geçenleri Erva'nun tahmin etmesi hiç zor değildi.

"Öyle bakmaya devam edersen, etler gerçekten yanacak Tamer."

"Suçlusu da sen olacaksın ama beceriksiz ben olacağım." Aceleyle çevirmediği etleri altüst etti. "Burada söylenir mi bu?" dedi başını iki yana sallayarak.

"Neden? Buranın nesi var? Başbaşıyız."

"Değiliz güzelim. Kötü olan da bu zaten. Mangal bitene kadar bana öyle güzel bakmasan olmaz mı? Yoksa çok ciddi madara olacağım ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum."

Erva kahkaha atarken Tamer'in açtığı kolun altına girdi. "Haklısın, Erva'nun ateşi."

Tamer gülümseyerek siyah saçlara dudaklarını bastırdı.

Oturdukları yerden onları izleyen Kartal ve Efruz birbirlerine sokulmuşâdeta dedikodu yapıyorlardı. "İnanılmaz..." dedi Kartal. "Tamer'i böyle göreceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi. Adamın klası falan kalmadı."

"Niye ya? Nesi var klasının Kartal, abartıyorsun. Alt tarafı mangal yapıyor. Sen de yapmıştın." Etrafına bakınıp devam etti Efruz. "Annene bakar mısın? Gözü Gülnur Hanım'ın üzerinden ayrılmıyor."

Kahkahasını gizledi Kartal. "Gelin bakıyor, kolay mı? An-neme anlatmış dayım."

"Sence evlenirler mi?" dedi Efruz.

"Bunu kim bilebilir ki?"

Kocasına sokulup kulağına fısıldadı. "Gireyim mi akıllarına?"

Kartal yerinde kıpırdandı. "Merak etmiyorum desem yalan olur şimdi ama geleceği nasıl görebilirsin ki?"

"Geleceği rüyalarımda görüyorum az çok. Ufak tefek şeyler. Göremem elbette ama birkaç fikir alırım. Daha çok yeniler ve belki de evlenmek istemiyorlardır ama evlenseler keşke. Gülnur Hanım hâlâ genç bir anne olacak görüntüde. Belki kuzenin bile olur."

"Olabilir, neden olmasın?"

"Okuyorum." Hasır oturma grubunda Hatice Hanım, Ensar Bey, yarbay Recep ve Gülnur Hanım karşılıklı oturuyordu. Gözlerini kadının üzerine sabitleyip birkaç saniye bekledi. Gelip geçen hisleri anlık yakaladı. Dayısı üzerine döndü Efruz. Okumaya gerek bile yoktu aslında. Yarbay Recep ayaküstü yanıyor gibi bakıyordu kadına. Dudaklarından kaçan gülüşle kocasına sokuldu. "Dayın bitmiş, Gülnur Hanım uçuşa geçmiş. Bu işi nikâh masası toplar. İnsanlar âşık, âşık."

"Bak sen..." Kartal, Efruz'un burnunu iki parmağı arasına sıkıştırıp kahkaha attı. "Abinle Belgin'e de bak bari, yaptın bir iyilik, tam olsun."

Kaşınan burnunu sağa sola kıvıran Efruz, kocasına manidar baktı. "Ne meraklı çıktın ama sen."

"Karım bir cadı, güçleriyle beni baştan çıkarıyor."

"Bakmama gerek yok. Baksan sen de görürsün. Abim nasıl güzel bakıyor Belgin'e. Belgin çok başka bir kadın, mükemmel bir kadın. Abime çok iyi geleceğine eminim ben."

"Peki, Belgin bu konuda ne düşünüyor? Bilmiyorsun ki."

Büyük masanın ucunda oturan Belgin ile Aydın'a baktı Efruz. "Belgin gönüllü abime kapılmaya. Abimi kendine çekiyor, bilerek yaptığına eminim, bunu her bakışında görebilirsin."

"Hım, buna inanabilirim. Tıpkı senin aylar önce bana yaptığın gibi."

Efruz kocaman gülümsedi. Tepesinde biten Dilay elindeki tabağı Efruz'un önüne bıraktı. "Sucuk."

Kaşları çatılan adam sucuğa bakıp Dilay'a döndü. "Sucuk?"

"Ben istedim. Teşekkür ederim aşkım. Gel, otur."

Dilay, Efruz'un yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Ne yapacaksın sucuğu?"

"Bekle ve gör."

"Ben de anlamadım. Canın sucuk mu çekti?" dedi Kartal.

"Hayır." Gözlerini iki saniye kapatıp ardından açtı. "Yazık, oğlumuz aç. Hiç düşünmüyorsun Kartal."

"Ne oğlu?" dedi Dilay, şaşkınlıkla.

Kartal gülümseyerek başını yana yatırdı. "Ah sen..."

Havada kanat sesleri duyulduğunda herkes başını kaldırıp baktı. Bilmeyenler yerinde kıpırdanırken, bilenler gülümsedi. Havada daire çizen Payidar en son karar verip alçalmaya başladı.

"Gel oğlum," dedi Efruz. Kartal'ın kaşları havalanırken, Dilay hızla kalktı Efruz'un yanından. "Allah'ım!" diye inledi genç kadın.

"Korkma!" dedi Efruz.

Masanın üzerindeki es geçen Payidar adım adım Efruz'a yaklaşıp kadının uzattığı elden koluna tırmandı. Kartal şok olmuş vaziyette karısına ve kartalına bakıyordu.

"Payidar," dedi kuşa. Payidar, Kartal'ı umursamayıp Efruz'un omzunda yerini aldı.

"Biraz ağırsın sanki Payidar. Rejime ne dersin?" dedi Efruz, masadan aldığı sucuktan bir tane uzattı Payidar'a.

"Tartışma yok, küçük bey."

"Efruz!" dedi Dilay. "Anlıyorsun."

“Evet,” dedi Efruz, Dilay’a bakıp gülümsedi. “O da beni anlıyor.”

“Beni de anlıyordu, bu bir meziyet değil.” Kartal âdeta Payidar’ı kıskanıyordu. Efruz ona dönerek tek kaşını kaldırdı. “Denemek ister misin?”

Kaybedeceğini anlayan Kartal vazgeçmedi. “Payidar bana gel oğlum.”

Payidar, Efruz’un omzunda birkaç kez sağa sola kıpırdadı ama Kartal’a gitmedi.

“Bundan sonra senin devrin bitti Sipahi. Sen de dâhil, neyin varsa benim emrimde. Buna Payidar da dâhil.” Tek kaşı havada, dudağının kenarı kalkmış, çarpık ama kararlı bir gülüş sundu kocasına.

Kartal gözlerini kapatıp, arkasına yaslandı. Eliyle alnını ovalayıp kadına döndü. “Şikâyet etmeyeceğime söz verdim. Söyle de bazen de bana gelsin.”

Geceyi delen kocaman bir kahkaha attı Efruz. Kartal gülüşte kaldı. İnsanlar Efruz’un sesine dönüp gülümsedi. Bir ay kadar önce bu bahçede ölümle yaşam, doğruyla yanlış arasında gözyaşı yerine gözlerinden kan döken kadının kahkahası na hepsi en yürekten gülümsedi.

“Efruze’nin gücü adına!” diye bağırdı Savaş.

Efruz ve Kartal, Savaş’a döndü.

“Büyüksün yenge,” diye bağırdı Harun.

“Sen ne dersen o yenge,” dedi Metehan.

“Parti kur oy verelim Efruze,” dedi Kılıç.

“Yengelerin en güçlüsü sensin Efruze,” dedi Bulut.

Tamer, Erva’ya bakıp elindeki maşayı havaya kaldırdı.

“İyi ki hayatımıza girdin Efruze. Adın gibi ışık getirdin. Aşk getirdin. Bu adamlar sana çok şey borçlu. Dünyanın en mükemmel yengesi ve en güzel baldızı sensin.”

Efruz’un dolan gözleri kocasına döndüğünde elinin üze-

rindeki el kavradı parmaklarını. Kartal diğer elindeki, tıpkı Efruz'un gri gözleri gibi gecenin karasına inat parlayan göz şeklini andıran taşlı yüzük parmağına dolandı. Birkaç damla mutluluk incileri aşağı inerken kocasına döndü koyu griler.

Mutlu bir gülümseme sundu Kartal. "Beni seçtiğin için teşekkür ederim."



18.BÖLÜM

Son valizi de bagaja yerleştirip bagaj kapısını kapattı Kartal. Savaş'a dönerek telkinde bulundu. "Yavaş sür, canlarımı taşıyacaksın."

Savaş göz devirip arkadaşına bıkkın bir ifadeyle baktı. "Ehliyetimi yeni almadım Kartal. Taşıyacağım da sadece senin canın değil, benim de canım. Aylar önce 'Gel kardeşimi Antalya'ya götür,' diyen adam nerede? 'Senden başka kime güveneceğim,' diyen kimdi? Sen, beni ne zaman kabulleneceksin?"

Bir elini arabaya yaslayan Kartal çarpık gülüşüyle baktı. "Bayağı uzun süreceksin gibi Savaş. Babamın gözüne girmek için yaptığın uslu evlat, iyi damat pozlarını da görmedim sanma. Babamda gözün var, değil mi?"

Savaş'ın dudak ucu havalandı. "Ne sandın? Asude'nin babası benim de babam olduğuna göre ve adamın tek kızını alacağıma göre çok iyi bir damat olmak zorundayım. Beni sevecekler, öyle böyle değil hem de. Bir de bakmışsın, baban senden çok bana ilgi gösterir olmuş."

Kartal da sırtıttı. "Avucunu yalarsın. Benim de Efruze gibi bir karım var. Babamla aramın düzelmesini en çok ona borçluyum. O benim yerime tüm sevgiyi veriyor. Ee, hâliyle de böyle bir geline sahip oldukları için beni seviyorlar."

Savaş kahkaha attı. “Lan manyak, gözden düşmüşsün haberin yok ama hiç merak etme, senin yerini zevkle dolduracağım.”

Bozulan Kartal elini yumruk yaparak Savaş’a kaldırdı. Savaş iki elini açıp gülümseyerek geriye çekildi. “Tamam, sakin. Şaka.”

“Şakanı si...”

“Abi!”

Asude’nin sesiyle ters ters Savaş’a bakıp elini indirdi. “Efendim abim?”

Asude bir abisine bir de Savaş’a bakıp yüzünü buruşturdu. “Ne oluyor?”

“Seni paylaşamıyorlar görümce, ne olacak başka.” Efruz da Asude’nin ardından yaklaşmış durdu.

“Hiç alakası yok,” dedi Savaş. “Babamızı paylaşamıyoruz.”

“Baba mı?” dedi Efruz. “Babam ne alaka?”

“Gel karıcığım, sen izah et. Savaş Bey, babamın gözdesi olacaktı. Kızını alıyormuş da en çok onu sevmesi gerekiyormuş.”

“Yok canım,” dedi Efruz. Asude büyüyen gözlerle Efruz’a dönüp baktığında kaç tane delinin içinde olduğunu sayıyordu.

Efruz yaklaşarak kocasının yanında, Savaş’ın karşısında durdu. “Senin aklını alırım Savaş. Efendi efendi klasik bir damat ol.” Saçını elinin tersiyle geriye attı. “Sipahi olarak kalacak olan benim. Bu aileyi ileriye taşıyacak da benim. Babama göz koyarsan, gözlerini oyarım senin.” Son sözleri gri gözlerini büyüterek sarf etmişti.

Savaş her zamanki aldırılmaz tavrıyla sırtıttı. “Sana serbest. Seninle aramızda kırışırız.” Kadına göz kırptı. “Anlaştık mı?”

Yüzünde gülücükler açan Efruz başını salladı. “Anlaştık.”

“Bunlar normal değil abi.”

“Görüyorum kardeşim. Zannedersin biz üveyiz.”

Efruz, kocasına döndü. “Nankörler sizi. Siz artık elsiniz onlara ve biz sizi ailede tutmaya çalışıyoruz.”

“Ama o benim annem ve babam, nasıl el oluyoruz?” dedi Kartal.

“Çok basit,” dedi Asude. “Evlilikte aileyi birbirine bağlayan hep el dediğiniz taraftır.”

Kartal kısa bir an düşündü. Savaş’ın bile akli karışmıştı. İki adam da birbirine bakıp dudak büktü. Ensar Bey ve Hatice Hanım’ın evden çıkışıyla konu kapandı. Cemile de elinde bir sürahi suyla yanlarına gelmişti.

Birkaç günlüğüne anne ve babasının yanında kalacak olan Asude, kısa süre sonra geri dönecekti. Arka koltuğa geçerek yerini aldı. Arabayı Savaş kullanacaktı. Babası varken onun yanına oturmazdı. Savaş da kendi yerini alıp aynadan Asude’ye göz kırptı. Gülümseyen gözleri sessiz aşk senfonisinin her bir notasını kızın gönlüne duyuruyordu. Asude sevdiği adama bakıp gülümsemekle yetindi. Kapıyı kapatmadan abisiyle yengesine döndü. “Beni özleyin, birkaç gün sonra döneceğim.”

“Sen özlenmeyecek görümcü misin? Tabii ki özleyeceğim.”

Asude havadan bir öpücük yolladı Efruz’a. Kartal, babasına bakıp kalmıştı. “Yine geleceksin, değil mi?” dedi, çocuk kadar masum ve yalvaran ses tonuyla. On iki senedir evine ilk kez acı bir şekilde gelmişti babası ama gelmişti, Kartal bunun devamını istiyordu. Efruz gözlerini bile kırpmadan baba oğlu izliyordu. Aslında hepsi izliyordu.

Ensar Bey gülümsedi. “Her zaman geleceğim. Gelmediğim zamanlara inat, hep geleceğim.”

Kartal’ın gülüşü şimdi mutlu bir çocuk gibiydi. Eşsiz ve huzurlu...

Geline baktı göz ucuyla Ensar Bey. “Kızımı yalnız bırakmam. Arada gelip yoklayacağım.”

Gerçek bir babanın iki dudağından dökülen sözler Efruz'un gözlerinin bulutlanmasına neden olurken, Kartal gülümsedi. Efruz'un kalbinde hep bir eksiklik kalacaktı babasından yana belki. Belki baba sevgisini kaç yaşına gelirse alsın arayacaktı. Belki Ensar Bey gibi biriyle karşılaşmamış olsa umurunda olmayacaktı ama karşısında eşsiz bir baba vardı. Oğlu ve kızı için yaşayan bir adam... Bu, Efruz için bir arayış gibiydi. Babanın ne olduğunu Ensar Bey'de görüyordu.

Kayınpederine minnetle sarıldı. "Hep gel baba," dedi, boğum boğum sesiyle. "Beni yalnız bırakma."

"Hiç bırakır mıyım kızım?" Ensar Bey geriye çekilip ellerini Efruz'un iki omzuna yerleştirdi. "Bu sırık seni üzerse bana bir telefon aç, anında gelir, haddini bildiririm."

"Yine güme gittik, iyi mi?" Kartal ortamın rengini her zaman ustaca değiştirdiği gibi yine yapmıştı. Savaş'ın kahkahasını duyunca adama burun kıvırdı.

"Merak etme babacığım. O beni üzerse ben onu havada iki tur takla attırır, hesabını alırım."

Kartal alt dudağını üst dişleri arasına alarak yandık dercesine başını salladı. Ensar Bey, Savaş, Asude hatta Hatice Hanım bile kahkaha atmıştı. Cemile de dudaklarını birbirine bastırmış, gülüşünü gizlemeye çalışıyordu.

"Hak ederse affetme!" dedi Ensar Bey.

Kolunu karısının omzuna doladı, giden aracın ardından baktılar bir süre. Cemile suyu döküp eve doğru giden patika yolu aşıyordu. "Kaldık mı baş başa?" dedi Kartal. Efruz önce Cemile'ye döndü. "Abla, çantamla üzerimi getirir misin?" dedi. Cemile, "Hemen," diyerek yoluna devam ettiğinde o da kocasına döndü.

"Sorma. İyi alışmıştım hani. Hai de kendi için tuttuğu dairede. Ne dediysem bizimle oturmasına ikna edemedim. Kesin Harun balta vurdu bu işe. Baş başa olacaklar sonuçta, beni ne yapsın Hai? Asude de gitti. Selin yuvasını kurmakla meşgul.

Hümeysa bir hafta evden çıkmayacakmış, çok yorulmuş. Dilay da kendi evinde. Ne güzel maaile yaşıyorduk.”

“Yine gelirler, üzülmey. Her zaman bizimle olamazlar, herkesin kendine ait bir hayatı var, tıpkı bizim gibi. Hem biz daha yeni evliyiz.”

Efruz başını kocasına çevirdi. “Aylar oldu, nesi yeni?”

“O geçen ayların hangisinde rahat yüzü gördük Efruz? Tatile çıkmaya ne dersin?”

“Çıkacağız zaten.”

Kartal dudağını büktü. “Öyle mi? Nereye?”

Efruz uzanarak kocasına bir buse kondurup geriye çekildi. “Avusturya.”

“Neden Avusturya?”

“Seninle çok eğleneceğiz orada.”

Gözleri Efruz’un üzerinde ürkekçe gezindi adamın. “Senin dilinin altında ne var? Sende başka bir şey var.”

Cemile yanlarında, elinde çanta ve Efruz’un ince montuyla belirdi. Efruz çantasını ve montunu alınca teşekkür ederek kadının gitmesini bekledi. Kocasının hâlâ onu izliyordu.

“Sen şimdi holdinge git. Ben de doktora gidiyorum.”

“Ne doktoru?” Kartal’ın kaşları çatılmıştı. “Neyin var?”

“Bir şeyim yok Kartal, jinekoloğa gideceğim. En son geçen yaz gittim. Anne baba olmak istemiyor muyuz?”

“İstiyoruz.” Kartal anladığını ifade eden baş sallamasıyla aracına bakıp hâlâ cevaplanmamış soruları bir an yine düşündü.

“Ne güzel işte. Gidip muayene olacağım. Hazır mıyım, değil miyim?”

“Tamam. Beni de haberdar edersin ama sen bir şey diyecektin. Ne yapacağız Avusturya’da?”

"Ha, o mu? Sen şartlara uyacaksın, ben de sana mini mini kartallar doğuracağım." Efruz haince gülümsedi.

"Uymazsam?"

"O zaman benim keyfimi bekleyeceksin."

"Ne karıştırıyorsun sen?"

"Hiçbir şey."

"Çıkar baklayı hadi."

"Peki," dedi Efruz. "Avrupa Köprüsü (Europabrücke) ora-da seninle bir şey yapacağız."

"Ne?" dedi adam merakı gitgide katlanıyordu.

Efruz uzanarak adamın kulağına fısıldayıp geri çekildi, Kartal'ın kalkan kaşlarını keyifle izledi. Değişen yüz ifadesiyle kahkaha atmasına sebep oldu.

"Olmaz!"

"Olur. Bu, benim anne olmadan önce, tek ve çılgınlıkta son isteğim. Yapacaksın Kartal Sipahi."

"Hayır!"

"Ah, tabii ki evet."

Bir Hafta Sonra...

Avusturya...

"Ör şunu!" Elindeki minik lastik tokayı kocasına uzattı. Kartal ona bakarken az sonra yapacaklarından vazgeçmesini umar gibiydi. "Kalsın böyle."

"Derli toplu dursun. Tepemde bir ormanla uçamam. Hadi." Tokayı bir kez daha adama uzattı, Kartal nefes bırakıp tokayı aldı ve karısının arkasına geçti. "Örmeyi biliyorsun, değil mi?" diye sordu Efruz.

"Biliyorum."

"Ne güzel. Hadi başla." Efruz hâinden memnun keyiflice

gölümsüyordu ama Kartal için aynı şeyler asla söz konusu değildi. Göğsünü şişirip boşalttı. Göz ucuyla aşağıya bakı gözlerini yumdu ve bir ayak mesafesi yana kaydı.

"Efruz."

"Efendim."

"Gel vazgeçelim kadını, ben buradan uçamam."

Göz devirip adama döndü Efruz. "Yaparsın sen. Ben seninle uçmak istiyorum yoksa tek başıma da atlarım aşağıya. Bunu seninle yaşamak istiyorum."

Kartal'ın dudağı kavışken kalkarken suratındaki gülüşün anlamını biliyordu Efruz. "Aklından geçenleri kendine sakla." İşaret parmağını havaya kaldırıp adama salladı.

Kartal'ın yüzü buruştu. "Bu uçuş hiç eğlenceli değil ama."

Efruz ellerini beline bırakıp gülümsedi. "Bir kez denersen bir daha isteyeceksin ve o zaman da ben sana izin vermeyeceğim."

"Diyorsun?"

"Diyorum. Bu benim bilmem kaçınıcı atlayışım. Saymadım. Son olacak olması üzücü mü, bilmiyorum. Bunu tekrar yukarı çıktığımızda düşüneceğim."

Kartal tekrar eğilip aşağıya baktı. "Kaç metre demiştin?"

"Yüz doksan hayatım, deve de kulak sayılır."

"Neden bungee jumping? Neden rafting ya da ralli değil? Ayağımız yere bassa olmuyor mu?"

Efruz yüzünü buruşturup arkasını döndü. "Ör artık. Sıra bize gelecek şimdi."

Çaresizce elindeki tokaya bakıp Efruz'un saçlarına parmaklarını geçirip örmeye başladı. "Yere çakılmayız, değil mi?"

Yere çakılan insanlar olduğunu söylerse Kartal'ı asla ikna edemeyeceğini bildiği için, "Hayır, bağlı olacağız, neden çakılalım?" dedi.

Örme işini bitiren Kartal tokayı takıp kadının karşısına

geçti. "İnsan şuradan atlarsa bir düşünür, yere çakılır mıyım diye."

Efruz iki elini adamın yüzüne yerleştirip dudaklara küçük bir öpücük kondurdu. "Seninle önce yaşamak istiyorum, seni doyasıya yaşamak... Birlikte öleceksek bile umarım uzun yıllar sonra olur."

"Umarımlara kaldık."

Bedenlerine takılan kemerlere göz attılar. İkisinin ayağına aynı halat takılmıştı, Kartal için en dehşeti buydu. Onları hazırlayan adam ne yapmaları gerektiğine dair son sözlerini sarf ediyordu.

"Birbirinize sarılın," dedi adam.

Adama bakan Efruz gözlerini kocasına çevirdi: "Sarıl."

"Tabii ki sarılacağım. Bu manyak ölüm oyununda bile sensiz oynamam." Kollarını iki yana açan adama kahkaha atarak sarıldı. Korkunun Efruz'a bir fayda etmeyeceğine kanaat eden Kartal da artık yaşayacağı heyecana verdi kendini. Efruz'un kahkahasına kendininkini karıştırdı.

Görevli adam Efruz'un başını Kartal'ın omzuna sabitledi. "Başlarınız bu şekilde kalsın."

"Tamam," dedi Kartal, Almanca.

Adam geriye çekildi. "Hazır olduğunuzda atlayabilirsiniz."

Kadını kollarında sıkıca tutan Kartal gülerek başını Efruz'un boyun çukuruna iyice soktu. "Hazır olunca atlayın diyor."

"Almancam var kocacığım."

"Biliyorum kurşun gözlü kadınım. Hazır olacak mıyız, onu soruyorum."

Efruz başını gömdüğü yerden kaldırıp adamın kara gözlerine baktı. "Hazırız. Her şeye..." gülümseyerek kollarını adamın boynuna doladı. "Kendini bana bırak. Gözlerin açık olsun. Asla korkma! Hiçbir şey olmayacak "

Kartal başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve derin nefes aldı. Tekrar başını Efruz'a sokuşturdu. "Seni çok seviyorum, gri gözlü dilberim. Seninle her şeye varım. Ucunda ölüm olsa bile." Kadını sıkıca kavrayıp kendini Efruz'la birlikte köprüden aşağı bıraktı.

İlk an kapalı olan gözleri, boşluğu kavrayan bedenlerle ürkererek açıldı. Bir elini Efruz'un başına vermiş, sıkıca kendine bastırmıştı. Diğer eli kadının sırtında, içine sokarcasına kendine bastırıyordu. Kartal için hayat Efruz'u korumaktan geçiyordu. Ucunda ölüm olsa bile...

Yere çok yakın bir mesafe kaldığında esnek halat onları tekrar yukarı çekip aşağı saldıığında hız azalmıştı. Efruz yıllar sonra yaşadığı heyecanla kahkaha atarak başını kaldırdı. İp onları hızla döndürüyordu. Alaşağı olan bedenleriyle birbirlerine tersten bakıyorlardı.

"Allah'ım!" dedi Efruz. "Hiç böylesini yaşamamıştım."

Korkusu geçen Kartal da kocaman gülümsedi. "Sen bir de bana sor. Ben hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Baş aşağı hâllerine bakındı Efruz. "Kartal, hâlimize bak."

"Bakamıyorum Efruz, yukarısı çok yüksek. Sana baksam? Seni hiç tepe aşağı öpmüş müydüm?"

"Hayır." Efruz'un yüzünde genişleyen gülümseme, adamın onu öpmesine neden değildi. Kartal için o her zaman sevmeye lâyık bir kadındı.

"Kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Yaptığım hiçbir delilik böylesi güzel ve zevkli olmamıştı. Öleceğim korkusunu hissettim ilk defa. Ben bunu daha önce hiç hissetmedim."

"Güzel olan bu mu?" dedi Kartal.

Kocasına sarılıp, kollarını iyice sıkıştırdı. "Güzel olan, öleceksem bile yanımda senin olman." Gökyüzü tersine dönerken Efruz kocasını kendine bir kez daha âşık etmeyi başarmıştı.

Ayağı köprüye basan Kartal, adamın kemerlerini çözmesini izledi. Efruz kendi kemerlerini çözmeye başlamıştı. Saçlarından çıkan tutamları eliyle geriye itip derin soluklandı. Köprüden aşağıya baktığında kocası da yanında durdu.

"Manyak mısın sen ya! Buradan atlanır mı? Bir daha böyle şeyler yapma Kartal!"

Kartal gözlerini kırpıştırıp ağzı açık Efruz'a baktı. "Anladım. Beri Türkiye'den Avusturya'ya bunu söylemek için mi getirdin? Yüz doksan metreyi manyak olmak için mi atladım ben?"

Efruz kahkaha attığında Kartal homurdanıyordu. "Şaka yapıyorum."

Bedenini karısına çevirdi. Gri gözlerin içine bakıp Efruz'a doğru eğildi. "Var mısın bir daha?"

Efruz'un gülüşü döndü. "Şaka yapıyorsun."

"Oldukça ciddiylim."

"Hayır, bir daha atlamayacağım."

"Neden?"

Efruz omuz silkti. "Gerek yok. Yaşamak istedim ve yaşadım." Gülümseyerek adamın koluna girdi. "Acıktım ben, yemeğe gidelim. Sonra seninle sabaha kadar gezelim. Yürüyelim, koşalım. Tebeşir bulursak seksek çizeriz. Tebeşiri nereden bulacağız ki? Kırmızı rujumu feda edebilirim. Kocam çok zengin, bana yenisini alabilir."

Uzun uzun sözleri dikkatle dinleyip gülümseyerek uzandı, Efruz'un bağlı olan saçın ucundaki tokayı indirip örgüleri serbest bıraktı. "Alırım. Hangi renk istiyorsan, alırım. Seksekte beni geçersin ama beştaşa mümkün değil. Hiç oynadın mı?"

"Hayır, oynamadım. Ben seksek de bilmem ayrıca ama kolay bir şey, uzman olmak gerekmez. Öylesine söyledim. Beştaşın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ama hiç oynamadım."

"Ah siz zengin çocukları... Üzülüyorum sizin için. Küçükken ne yaptırıyorlar size?"

Efruz dudaklarını büzüştürüp düşündü. "Bale. Pişano. Yüzme. Dil kursları. Doğum günü partileri. Spor aktiviteleri, yeteneklerimize göre bunun gibi şeyler."

"Tabii bunları yapınca sokak jargonuna fırsat kalmıyordu. Çamurla da oynamamışsındır sen şimdi?"

Kaşlarını havaya kaldıran Efruz başını iki yana salladı. "Bahçemizde kum havuzu vardı. O sayılmaz mı?"

"Sayılmaz. Mahalle ortamında, samimi komşuluklarla büyüdüm ben. Buralara gelmiş olmam kesinlikle kaderin bir oyunu. Benim babam bir imam. İmam maaşıyla büyütti bizi. Annem bir zamanlar peynir yapıp satardı. O da bir katkı getirirdi evimize. Ben sokakta büyüdüm. Gönlümce çocukluk yaşadım. Çamurla da oynadım, ağaca da tırmandım hatta çok kez düştüm." Çocukluğunu hatırlayınca özlem dolu bir gülüş belirdi adamın yüzünde. Efruz'u da kendi gibi gülümsetti.

"Çamurdan ev, araba yapardık arkadaşlarımla. Nerede boş bir arazi bulsak top oynardık, bulamazsak sokak aralarında oynardık. Asude çoğu zaman peşime takılırdı. Eve git derdim 'Abi ben de geleceğim, bana ne,' derdi. Anneme gönderme derdim, annem ise 'Az işim var oğlum, bakıver,' derdi. Mecbur yanımda götürür, bir köşeye oturturdum. Üstümüz başımız kir pas içinde kalırdı. Akşam olduğunda 'Hadi odanıza,' diye bir söz hiç duymazdık çünkü yorgunluktan olduğumuz yerde uykuya daldardık hatta ben lise çağlarıma kadar salonda uykuya dalmışımdır. Artık babamın beni yatağıma taşıyamayacağı kiloya ulaşınca mecburen yatağımda uykuya dalmaya başladım." Kartal eskiyi özlemle anarken gökyüzüne bakarak içli, derin bir soluk aldı. "Çok güzeldi Efruz. Muhteşem bir çocukluk yaşadım."

Efruz, onun mutluluğuyla mutlu olmanın tadını alırken göğsüne sokuldu. "Çocuklarımızı nasıl yetiştireceğimizi çözdük. Şimdi geriye kaldı sadece çocuk."

Kahkaha atarak kollarını sıkıştıran Kartal, Efruz'un kömür karası saçlarına dudaklarını bastırdı. "Acı etmeyelim."

Ne güzel geziyoruz, bir sene daha bekleyebiliriz. Biz daha yeni evliyiz."

İnanmalı mıydı? Efruz açılan gri gözleriyle başını kaldırıp baktı. "Bunu sen mi söylüyorsun?" Kadının burnunun ucuna dudaklarını bastıran adam, uçuşan saçları iki eliyle topladı. Kurşun rengi gözlere derin derin baktı. "Hepsi sen yanımda kal diye söylenmiş sözlerdi. Elimden uçup gidecekmişsin gibiydin."

Geçmiş zihninden ışık hızıyla gelip geçerken başını sallayarak çıktığı sineye geri çekildi. "Beni tutan sendin. Sen olmasan ben giderdim."

Göğsündeki başı kendine bastırıp derin nefes aldı Kartal. "O yüzden, kimse seni benim gibi sevemez!"



FİNAL

Dört Ay Sonrası...

Yaz güneşinin “yarın tekrar görüşürüz” der gibi duran o kıvılcık rengi ufuktan üzerlerine vuruyordu. Mor elbisesi içinde etrafına bakınıyordu Efruz. Aylardan hazırandı. Bir akşamüzeri evlerinin hemen yanındaki sahildeydi. Herkes bir koşuşturmaya içinde sağa sola dönüp duruyordu. Gelin ve damat için hazırlanmış, çiçeklerle kaplanmış platformun üzerindeydi. Tepesindeki kubbenin her yeri çiçeklerle kaplanmıştı.

Az sonra Asude ile Savaş da gelecek, artık düğün başlayacaktı. Hafif klasik bir müzik sahili olduğundan daha hoş yapabiliyordu. Tüm masalar çiçeklerle bezenmişti. Beyaz ve mor çiçeklerin hâkim olduğu görüntüye kocaman gülümsedi. Hayatında çok özel bir yere oturan Asude’ye elinden geldiğinin çok daha fazlasını yaparak, babasını ele almıştı. Adamın hiç tarzı olmayan ama Asude’nin deli gibi istediği düğünü ona sunabilmişti. Ensar Bey için bunlar her ne kadar farklı olsa da kızlarını kıramıyor oluşundan nefes vererek “Tamam,” demişti. Arkasını dönüp giderken de “Nikâh neyinize yetmiyor,” diye de söylenmeyi ihmal etmemişti.

Selin ve Hümeysa’ya bakındı olduğu yerden. İki kadın her

zaman olduğu gibi bir şeyleri hararetili hararetili tartışıyorlardı. Hümeysa'nın ha doğurdu ha doğuracak hâliyle hâlâ cirit atar gibi dolaşmasına kızdığına emindi Selin'in. Tamı tamına beş aylık karnına baktı Selin'in. Bir kızı olacaktı ve hatırı sayılır kilo alımına başlamıştı. Kahve tonlarındaki geniş uçuş uçuş elbisesiyle olduğundan daha da güzel görünüyordu arkadaşları. Evlilik en çok Selin'e yakışmıştı. Hem güzel bir anne adayı hem de şahane bir eş olmuştu.

Kılıç, hayatında ilk defa saf mutluluğu yaşıyordu. Selin ona sahip olduğuy için her gün şükrediyordu. İkisi birbirini tamamlayan yapboz parçası gibiydiler. İç çekerek elini kendi karnı üzerine yerleştirdi. İki aylık hamile olan Efruz'un karnı Selin'i sollayacaktı.

Avusturya'dan döndüklerinde acı gerçekleri duymanın verdiği hüznü üzerlerinden çabuk atmışlardı Kartal ile Efruz. Efruz doğal yollardan anne olamıyordu. Tüplerinin tıkalı olduğunu duyduğunda aslında hiç üzülmemişti. O anne olacağına emindi. Vakit kaybetmeden tüm tahliller ve testlerden sonra tüp bebek tedavisine başlamış, ilk denemede de Efruz hamile kalmıştı.

Karnının üzerindeki elin üzeri kocasının sıcak temasıyla titredi. Aşk, onları kuşatan çelik bir zırh gibiydi ve her bir dokunuş aşklarına kat kat fazlasını yüklüyordu.

"Hani, nerede kaldılar?"

Kartal, karısının bu ebruli hâline bakmaya doyamıyordu. Ayrıca son zamanlarda daha da güzelleşmişti. O güzel çehreye baka baka konuştu. "Birazdan gelirler."

"Tamam, sen nasıl oldun?"

Kartal bir saat önce yaşanan kurdele merasiminde duygu seline girip çıkmıştı. Kendini toplayan adam, babasının ve annesinin hâlini görmek dahi istememişti. "İyiyim. Güzel şeyler bunlar. Alışacağız."

"Tabii ki alışacağız. Alışmanın yerini normal karşılamalar alacak ve eminim Asude çok ama çok mutlu olacak. Bunu

düşün, hüznünlü mutluluğun tadını çıkar. Bunları görünce iyi ki iki şahitle evlenmişim diyorum.”

“Haklısın ana kartalıcem. İyi ki...” Kartal gülümseyerek kadının karnında olan elini hareket ettirdi. “Söyledin mi kızlara?”

Hamile olduğunu iki hafta önce duyurmuştu Efruz ama dün gittikleri rutin kontrollerde çok başka bir gerçekle karşı karşıya kalmışlardı. İnanmakta zorlanan Kartal’a bakıp kahkaha atmıştı Efruz. Kendi biliyordu, hissediyordu ama bunu kocasına asla söylememişti. Kartal’ın o anki hâlini görmek her şeye değerdi. Kartal beş dakika boyunca konuşamamış, kimseye tepki vermemişti. Ayıldığında kocaman gülümsemiş, elleri saçına giderek kafası karışık kahkaha atmıştı.

“Hayır, şimdi zamanı değil, Asude’nin günü bugün. Onun mutluluğunu sonuna kadar herkes yaşasın. Odak noktası olmak istemiyorum. Geçenin sonunda belki.”

Pırl pırl kara taneler akşamın kızıl güneşiyle buluşup kor alevleri kuşandı. Kartal karısını sinesine sararken dudaklarını kadının şakağına bastırdı. Osmanlı sultanlarını andıran saç modeli o kadar yakışmıştı ki kadına sitem etmek istemedi. Aralara döşenmiş beyaz mor çiçeklerle Efruz peri kızı kadar güzeldi ve o bir Peri idi. Bunu düşününce gülümsedi. “Peri kızı gibi olduğun gerçeğini ne yapacağız Ebruli?”

Efruz kahkaha attı adamdan ayrılarak. “Ben bir periyim zaten. Annemin peri olmaması bunu değiştirmez.”

“Asla değiştirmez.” Kartal iki elini havaya kaldırmış, el ayalarını Efruz’a çevirmişti. “Benim karım bir peri, kraliçe. Kartalîçe. O her şey...”

İki elini adamın yüzüne yerleştirip koskocaman bir gülüşle baktı. “Kocam bir Don Juan. Ben ona her şey olurum.” Elleri yakalayıp dudaklarına götürüp öptü adam. Gözleri kısık, nefesi tutukluydu. “Sen sevginin nefes alan hâlisin Efruz. Benim Efruzem.” Sessiz bir diyalog bakışlardan kalbe inerken etraflarındaki hareketlikle çıktılar içine girdikleri dünyadan.

Nikâhı kıyacak kadın memur onların olduğu yöne doğru yaklaşıyordu.

Savaş'ın şahitleri hemen yanında sıralanmıştı. Ekip arkadaşlarının tamamı şahitlik edecek "Evet," diyecek ama deftere Tamer imza atacaktı.

Heyecandan kıpır kıpır olan Savaş, yanında oldukça sakin görünen güzeline döndü. Beyazlar içinde içilesi cennet şarabı gibi duruyordu.

Günahsız ve lezzetli...

Tüllerin kapattığı o eşsiz kadına bakmaya doyamıyordu. Nur yüzünde açan gülüşler Savaş'ın sonu olacaktı bir gün. Asude'yi sevmenin bir ritmi vardı. Her an *tak* diyen bir kalp sektesine uğramak. Adamın yüreği bakmaya ne doyuyor ne kaniyordu.

Omzundan inen tül pelerinin altındaki dar gelinlikten ışıltılı taşlar aşağı bir şelale gibi inerek kadının gelin oluşunu herkese daha bir gösteriyordu. Beyaz tüllerle kaplanmış başının üzerinde mor çiçekli incecik bir taç vardı.

"Sakin Savaş, sakın," dedi Asude gülümseyerek. "Az rahat dur. Kıpır kıpırsın."

Savaş başını, kurtulamadığı heyecanla sağa sola salladı. "Kendini benim yerimden görebilseydin keşke. Ölecek gibiyim. Son istediğim sensin."

Adamın elini tutmak için beyaz ve mor karışımı çiçek buketini bir eline verdi. Savaş'ın elini tutarak sıktı. "Benim de. Sen şimdi rahatla yoksa dul kalacağım. Kalpten gideceksin, Allah korusun."

"Ne!?" dedi adam hışımla. Yerinde doğrulup, etrafına baktı. "Seni dul bırakır mıyım? İyiyim ben, çok iyiyim."

Asude kahkahasını bastırdı. "Tamam. Görüyorum."

Nikâh memuru hemen sol taraflarında yerini almıştı. Uzun siyah saçları, esmer teniyle kadın çok genç ve güzel görünüyordu. Asude'nin ardında da kadınlar yerini aldı. Savaş'ın altı

şahidi olurdu da Asude'nin olmaz mıydı? Hikmet teğmen bile gelmiş, şahit olarak yerini almıştı.

Efruz tek imza atacak şahit olarak yerine geçti. Kızlar hemen arkasında duruyordu. Muhtemelen nikâh memuru daha önce böyle şahitlik görmemiş ve belki göremeyecekti.

Konukların sesleri kesilmişti. Herkes nikâhın kıyılma anına mutlulukla tebessüm ederek onlar da kendi şahitliklerini ediyordu.

Denizin tuzlu esintisi ferahlık verirken nikâh memuru tane tane konuşmaya başladı. Savaş nefesini tutarak kadını dinlerken, Asude oldukça rahattı. Ayaklarının yere basmıyor oluşuyla bile rahat ve huzurlu bir duruş sergiliyordu. Sevdiği adamla upuzun bir yola baş koyuyordu ve bugün ondan daha mutlusu olamazdı. Hayallerinde bile canlandırmadığı bir günü yaşıyordu.

Savaş için de aynı duygular geçerliydi. Fakat Savaş duygularını en uçlarda olduğu gibi yaşamayı her zaman sevmişti.

"Sayın Asude Sipahi, Savaş Keskiner'i eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Avuçlarındaki çiçeği sıkı genç kadın. Gülüşüyle birlikte, "Evet!" dediğinde Savaş'ın ona bakan gözlerinden ısıltılar gelip geçti. Gözlerinde tüm samanyolunu görmüştü Asude bir an için.

"Sayın Savaş Keskiner, Asude Sipahi'yi eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Savaş gözlerini Asude'ye kilitledi. Asude'nin kara kahveleri adama güzel yaşamak adına vaatler sunuyordu.

"Ben onu başıma taç olarak kabul ediyorum. Kesinlikle evet!" dedi. Asude'nin gözleri bulutlanıp gülümsedi. Eğer aşta huzur varsa o kesinlikle Savaş'tı kadın için.

Savaş kadına, nikâh memuruna döndü. Mikrofona eğildi ve bir kez daha, "Evet!" diye bağırdığında arkadaşlarının al-

kışları ve ıslık sesleriyle derin bir nefes bıraktı. Az kalmıştı sona. Çok az.

Kadın, Tamer'e döndü. "Sayın Tamer Yalçın, şahitlik ediyor musunuz?"

Tamer kocaman bir sırtıma eşliğinde arkasını döndü. Simsiyah takım elbisesi içinde oldukça karizmatik duran adamın zaten kendine has gülüşü arkadaşlarına da bulaştı. "Ne diyorsunuz beyler, şahit misiniz?"

Bulut, "Ettik tabii ki," dedi.

Metehan, "Nasıl etmeyiz," dedi.

Harun, "Tabii ki ediyoruz," dedi.

Kılıç, "Etmesem ayıp olur," dediğinde Kartal, "Olmaz ayıp falan, etme, boş ver," dedi.

"Ne?" dedi Savaş.

"Ne, ne? Demek ki şüphelerimiz var. Etmiyoruz!" dedi Kartal.

Savaş kravatını hafifçe gevşetti. Hava birden çekilmiş miydi üzerinden? Asude'ye kaydı bakışları. Kadın, ona bakacağı yerde tepesi üzerinde duran çiçekli kubbenin düzenine bakıyordu. Kadınların bastırıldığı gülüşlere göz devirdi Savaş. Arkadaşlarına döndü.

"Kartalcığım, oluyor mu böyle?" dedi nikâh memuruna gülümsedi konuşurken. Dişlerinin gıcirtısı dışarıdan duyuluyordu.

"Kartal," dedi Efruz. Ayıplarcasına bakıp gözlerini kocasına dikmişti. "Memur hanım da gerçek sanacak kocacığım."

Kartal karısına sevecenlikle sırıtıp, Savaş'a kısa bir an baktı. "Ediyoruz mecburen."

Tamer eğlenen taraf olarak kahkaha attı. Önüne döndü. "Ediyorum, ediyoruz."

Kadın başını sağa sola salladı, göz devirip gülümsedi. *ona benzer* şeyleri ilk görüşü değildi. Efruz'a dönen kadın

sorusunu ona da yönelttiğinde Efruz gülümseyerek arkasındaki kadınlara döndü. "Ne diyorsunuz hanımlar?"

"Savaş'a bir soralım, kızımıza iyi bakacak mı?" dedi Selin.

Asude küçük bir gülüşle yanındaki adama döndü ama az daha devam ederlerse Savaş kalpten gidecek, tüm devreleri kıvılcım çıkaracak gibi görünüyordu. Gözlerini fal taşı gibi açmış, Selin'e bakan adam bu olanların şaka olduğunu kavramakta zorluk çekiyor, imzalar bir an önce atılsın diye can veriyordu.

"Bunu burada mı soruyorsun Selin?" dedi zavallı damat.

Selin aldırmadı ve sözü Hikmet devir aldı. "Savaş'tan iyisini mi bulacak Asude? Ben şahidim."

"Hay yaşa!" dedi Savaş, rahat bir nefesle.

"Ben de ediyorum," dedi Erva.

"Ben etmezsem hatırım kalır," dedi Hümeysa. "Enişteleirim candır. Savaş kızımıza çok iyi bakacak."

"Ben de ediyorum," dedi Dilay.

"Ben de!" dedi Hai.

Takım tamamlanınca Efruz kadına döndü. Gri gözleri gülümserken kısıldı. "Ediyorum, ediyoruz."

"Çok şükür," dedi kadın gülümseyerek. Elinin altındaki defteri önce Asude'ye uzattı. Asude imzalayarak kalemi Savaş'a verirken göz göze geldiler. İkisi için de hayat yeni başlıyordu. Savaş, Savaş olalı böylesi güzel bir imza atmamıştı. Yüzündeki gülüş, yüreğindeki kıpırtı ölene kadar ona yeterdi.

Tamer'in ardından büyük defter Efruz'un elinin altına geldiğinde kalemi sıkıca kavradı. Önce görümcesinin gülen yüzüne ardından da kocasına baktı. "Hayatımda attığım en güzel ikinci imza. Her nasılsa ikisi de Sipahilere nasip oldu. Sipahiler... Sizi çok seviyorum."

Kartal minnetle gülümseyip gözlerini kapatıp açtı. Aşk, üç harfin yan yana gelişi değil, Efruz'un gülen gözlerinde saklıydı.

Asude'nin elini kendi eli üzerinde hissettiğinde ona döndü Efruz.

"Sipahiler de seni seviyor, hep sevecek."

Efruz gülümseyerek deftere indirdi başını. İmzasını ölüm-süzleştirirken konuşmasına devam etti. "Umarım. Aksi takdirde duvardan geçer, zihinlerinizde yol alır, uykularınıza misafir olur, evde tek bir tabak çanak bırakmam ve Asude, Savaş'ın ayağına basmayı unuttun." İmzasını atıp kalem ve defteri nikâh memuruna uzattı.

Savaş'ın minicik iniltisi duyuldu o anda. Dudakları öne uzayan adamın yüzü kısacık bir an acıyla kasıldı. "Hatırlatmasan olmaz mıydı?"

Efruz çarpıkça gülümsedi. "Asla olmazdı."

Asude zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Geç olsun güç olmasın."

"Yasaların bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum. Hayırlı olsun. Al bakalım gelin hanım." Evlendirme memuru evlilik cüzdanını Asude'ye uzattığında kocaman bir gülüşle havaya kaldırıp arkadaşlarına döndü Asude. Kendi soyadını da alacak olan kadın gururla kuşanmıştı.

"Asude Sipahi Keskiner."



Düğün bitiminde ailesiyle vedalaşan Asude, tüm yakın dostlarıyla Tamer'in organize ettiği restoranda toplanmışlardı. Sahil kenarında olan restoranı kapatmıştı Tamer. Belki hepsi dosttu, hepsi birbiri için can verirdi ama içlerinde hepsinin birbiri için özel oldukları insanlar vardı. Kılıç, Kartal'ı ailesi bilmişti evet ama Tamer için de Savaş kardeşten öteydi.

Akıl oynatan sessizlikle tüm günün yorgunluğunu sahile kurulan geniş masada yemeklerini yiyerek atıyorlardı. Savaş

ceketini çıkarmış, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Kravatının nerede olduğunu dahi bilmiyordu. Yaşadığı mutluluğun, ayaklarının yerden kesilmiş olduğunu düşünüyordu.

"Bu gece doğurmadığıma göre artık her gün hazırım. Ayaklarım fena şişti ama çok mutluyum," dedi Hümeysa kocasının omzuna başını yaslayıp. Tepesine konulan öpücükle mayıştı genç anne adayı. "Hümeysa, iki gün var daha, bunları düşünme şimdi," dedi Erdal.

"O da güzel. Bizim daha tam dört ayımız var," dedi Kılıç. "Say say bitmiyor." Heyecanla beklenen kızı için gün sayıyordu.

Kartal'ın gözleri karısını buldu. Efruz kaşlarını havaya kaldırdı ve Kılıç'a döndü. "Dert ettiğin şeye bak Kılıç, bizim yedi ayımız var. Adını ne koyacaksınız? Düşündünüz mü?"

Kılıç, Selin'e döndü. Onun söylemesini bekledi. Nitekim Selin işareti almış gibi arkadaşına döndü. "Yeni isimler ilgimizi çekmiyor. O yüzden Elif koyacağız."

"Güzel isim," dedi Asude. Tazecik karısına katıldı Savaş. "Elif Kayacı..." dedi Kılıç'ın soyadıyla bir bütün söyledi. "Ben de beğendim. Güzel seçim."

Efruz arkasına yaslandı. Sessiz ve suskun kardeşinin üzerinde göz gezdirdi. Abisi de hemen iki sandalye aralıkla yanında Belgin ile yemeğe katılmıştı. İki aydır birlikte olan Belgin ve Aydın kısa süre sonra ayrı düşeceklerdi. Belgin beklemeyi benimsemişti, aralarında hiçbir sorun yoktu. Genç kadın, abisine ilaç gibi gelmişti. Aydın daha çok gülüyor, daha mutlu hatta hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu.

Tamer aylardır uğraşmasına rağmen Erva'yı evliliğe ikna edememiş, Las Vegas'a gezmeye gidiyoruz diyerek orada iki ara bir derede nikâhı basmıştı. Kızlarının değişik evliliklerine akıl erdiremeyen Şenay Hanım tüm düğün fantezilerini oğlu üzerinde kurmaya başlamıştı. Yine de düğün yerine geçen çok güzel bir eğlence tertip etmişlerdi. Gelinlik giymiş,

gönlünce eğlenmişti Erva. Şu anki sorunları çocuktu. İşte Erva buna asla yanaşmıyordu.

Şirketin başına geçen Erva'nın son düşüncesi çocuk sahibi olmaktı ama Tamer için olay çok farklıydı. Baba olmak için günleri sayıyordu. "Bugün de geçti Erva," diyordu.

Dilay ve Metehan yakında evleniyordu. Hai ve Harun acele etmiyordu belki ama ufukta onlar için de bir gün olacaktı.

Bulut... Bulut, Lina'yı zapt etmek için canını dişine takmıştı. Abisi kadar çılgın olan kadın, ona dünyayı dar ediyordu. Girdiği dar dünyadan ise Lina zevkle çıkartıyordu onu. Zor olsa da Savaş aralarındaki ilişkiyi Asude'nin üstün çabaları sonucunda kabullenmişti. Hatta Bulut'u, Lina'nın çılgın isteklerinden yorulmuş gördüğünde adama bakıp, "İki deli bir araya gelmemeliydi," diyerek alaya bile almıştı. "Oh be! Ben çok uğraştım. Al evlen, senin olsun. Ben çok çektim, biraz da sen çek," diyerek artık ilgilenmediğini açıkça belli etmişti.

Bulut, Lina ile mutluydu. Kendinden daha çılgın bir kadınla hayat çok daha güzeldi. Lina'nın bir bakışına tav olurken aklında ne varsa unutuyordu. Kadın onu bir kez öpse dünyaya yeniden gelmiş hissine kapılıyordu.

Aynı şeyler Lina için de geçerliydi. Gez dünyayı, gör Bulut'u. Kendi düşünüp kendine gülüyordu. Adam onun kalbine zarardı. Bir gün âşık olacağını hiç ama hiç düşünmemişti. Gel gör ki Bulut, görmüş olduğu tüm erkeklere taş çıkartmıştı. En önemlisi, Bulut onun diğer yarısı gibiydi.

"Benim kızım da olacak, ben adını Firuze koyacağım," dedi Efruz. "Hissediyorum."

"Hissediyorsan muhakkak doğrudur," dedi Tamer. "Firuze... Efruze'nin kızı Firuze... Bunu da beğendim."

"Kızım da olacak derken?" dedi Selin. "Şimdiki erkek mi yani?" Şüpheli bakışları arkadaşı üzerinde temkinle gezindi.

Lina'ya da açıkladıkları Efruz'un gerçekleriyle Lina da artık bir Efruz hayranıydı. Konuyu yadırgamıyordu.

Kartal yanındaki kadının itinayla lafı evirip çevirmesine gülmek için boğazını temizledi. Bu hareketi de arkadaşlarının gözünden kaçmamıştı elbette.

“Oğullarıma da isim buldum. Birine Dağhan, diğerine Rohan adını babasıyla uygun gördük.”

Tüm başlar sabit bir şekilde Efruz’a dönmüştü. Birkaç saniyeye sığan sessizliği Asude bozdu. “Allah canımı almasın ki üçüz!” dedi gözlerini aç aça.

“Gerçekten mi?” diye soran Selin’e gülümsedi Efruz. “Valahi yalan! Ben öyle bir şey mi dedim? Ha kızlarıma da isim buldum, yani hepsine.” Elini kaldırıp açtı ve diğer eliyle saymaya başladı Efruz. Odağı parmaklarıydı.

“Firuze, Ahu ve Kumru. Oğullarımı zaten saydım.”

Hümeysa’nın bir karış açık ağzı da gözleri de ömrü hayatında duymadığı şeylerle açıldı. “Beş tane!”

“Nasıl beş tane?” dedi Erva. “Geleceği mi gördün? İleriki bir zamanda mı beş tane?”

“Hayır, kardeşim.”

“Abla!” dedi genç kadın, başını yana yatırıp sabrı tükenmiş gibi.

“Of Efruz,” dedi Kartal. Efruz kahkaha atarken masada oturanlar şaşkındı.

“Beşiz bekliyoruz, oldu mu? Ne dolandırdın lafı Efruz. Akıllarına getirmekte zorlanıyorlar, doğana kadar ancak ikna olurlar.”

“Allah Allah ya! Türkiye’de doğacak olan yedinci beşizleri ben doğuracağım Kartal. Bu haber öyle çat diye verilir mi?”

“İnşallah karıcığım da insanları ne hâle soktun, bir bak istersen.”

Adama bakan gri gözlerini çevreleyen siyah, uzun kirpikler birkaç kez kırpıldı. Hakikaten de ses gelmiyordu kimseden. Hızla başını dostlarına çevirdi Efruz. Hepsisi donmuş gibiydi.

“E ne oldu.

“Beşiz dedi Erdal,” diye mırıldandı Hümeysa. “Beş çocuk nasıl taşınır Erdal?” Erdal girdiği şoktan çıkabilirse karısına cevap verecekti ama çıkamıyordu. Birden Efruz’a fena acıdı. Bir bebek bekleyen karısının hâlini düşününce beş bebek! Düşünemedi.

“Beş!” diye öne eğildi Erva. “Aman Allah’ım!” Ablasına bakan gözlerinden şaşkınlıklar oluk oluk akarken yutkundu. “Beş kere teyze mi olacağım?”

“Beş kere hala kaç eder Savaş?” Asude gözlerini kırptırarak şaşkınlığını gizleyemeden kocasına yönelttiği soruyla Savaş, ona döndü. “Ya beş kere enişte kaç eder Asude?”

“Beş! Beş!” Dilay ayağa fırladı, kahkaha atıyordu. Efruz’a giden kısacık yolda, “Allah’ım nasıl sevindim,” diyerek kocaman gülümsedi.

Arkadaşına kocaman sarıldı Dilay. “Tebrik ederim Efruz. İnanamıyorum ama gerçek.”

Arkadaşlarının kutlamalarını alan Kartal ve Efruz tekrar yerlerine oturduklarında Hümeysa ağlamaya başladı. İçli içli hıçkırıyordu.

“Ne oldu şimdi?” dedi Erdal. “Neden ağlıyorsun?”

“Evet Hümoş, neden ağlıyorsun?” diye soran Efruz’a bakıp daha şiddetli ağlamaya başladı kadın.

“Sen delirdin mi Efruz? Ben bir taneyi zor taşıyorum arkadaşım, sen beş taneyi nasıl taşıyacaksın? Ona ağlıyorum. Kıyamadım sana.” Bir kez daha hıçkırırken kocası tarafından sarmalandı ve tepesine bir öpücük aldı genç kadın.

Efruz, arkadaşına bakarak minnetle gülümsedi. “Sandığından daha güçlüyüm, bunu biliyorsun. Normal bir beden değil benimki ve beşiz taşıyacak ilk kadın da değilim. Taşıyamayacağın yükü vermez Yaradan.” Şaşkınlıkları azıcık dağılmış olsa da hepsinin yüzü inanılmaz gibi gördükleri olayın şokundan pek de çıkmış sayılmazlardı.

"Demek üç kız iki erkek?" dedi Asude. "Halasının birer tanesi olacaklar ama."

"Ve dayısının..." dedi Aydın.

"Ve teyzesinin..." dedi Erva.

"Biz de amca olmuyor muyuz şimdi?" dedi Harun.

Kılıç göğsünü kabarttı. "Sen enişte oluyorsun, burada tek amca benim."

"Allah Allah, o neden?" dedi Metehan, Dilay'a döndü. "Dilay sen de Efruz'un kız kardeşi konumundasın, Selin de. Neden biz enişte oluyoruz da Kılçık neden amca oluyor?" Dilay sevgili nişanlısına bir şeyler söylemek için ağzını açıyordu ki Kılıç ondan önce davrandı.

"Sensin Kılçık," dedi Kılıç.

"Kılçıklık etme o zaman," dedi Bulut. "Hepimiz amcayız, hanımlar da teyze. Nereden geliyor bu öz güven?"

Kartal ve Efruz, adamların ciddi ciddi amca ve enişte tartışmasına gülümsüyordu.

"Vallahi ben dayıyım," dedi Aydın. "Ne hâliniz varsa görün."

"Ben de yenge oluyorum, tartışmazsınız," dedi Belgin, Aydın elini tuttu kadının. "Tek yengeleri," diye ekledi.

Savaş başını kaşıyarak Asude'ye döndü. Kadının parlak gözlerine bakıp arkadaşlarına tekrar döndü. "İmzalı hâlde enişteleri olduğuma göre, çekiliyorum."

Konuşmayan tek kişi Tamer'di. "Benim de imzam var, çekiliyorum. Eklemek isterim," derken Asude ile Erva'yı işaret etti. "Kan bağı gen bağı, kıdemliyiz biz."

Erva başını eğerek kıkırdadı. Elini yüzüne kapatıp, başını iki yana salladı ve beyninde bir ses işitti. "Söyle ona!" Yerinde çivi gibi dikleşirken onun hâli kimsenin ve özellikle Tamer'in gözünden kaçmamıştı. "Neyin var?" diyen adama bakmadan ablasıyla göz göze geldi.

"Ah, iyiyim. Ürperdim birden." Erva, Tamer'e gülümseyerek bakmıştı.

"Üşüyor musun, ceketimi vereyim?" Kendisine prenses gibi davranan adamı daha nasıl sevebilir, nereye kadar oyala-yabilirdi, bilmiyordu ama vicdan yapmaya çoktan başlamıştı genç kadın. "Geçti. Üşürsem alırım."

"Tamam."

Ablası konuşmadı, kadının zihnine tekrar girdiğinde bu sefer kardeşinin iç sesini de işitti. "Abla kes şunu!" Bakışları ablasında, etrafında dönen konuşmalardan kopmuştu.

"Aldırmayı düşündün Erva. Sana inanamıyorum!"

"Öylesine bir düşünceydi. Öğrendim ve korktum tamam mı? Yapacağımdan değildi ayrıca. Abla!"

"Ablana gelmek varken, sevdiğin adama gitmek varken sen korktun, öyle mi? Adamı niye oyalıyorsun peki?"

"Oyalamıyorum. Seviyorum ben onu, baba olmasını da istiyorum. Unuttum. Kutuya baktığımda tarihlere göre fazla hap vardı. Ne zaman içmediğimi bile bilmiyorum."

"E güzel olmuş."

Gözlerini kapatıp açtı ve onayladı ablasını. "Abla ben seninle nasıl konuşabiliyorum?"

Efruz dudaklarını bükerek gülümsedi. "Bebekten olabilir mi? Teyzesine mi benzeyecek yoksa?"

"Rabb'im sana geliyorum!" Yüzünü kapattı Erva iki eliyle. Tamer bir şeyleri seziyordu ama ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. Bakışları baldızına döndüğünde Efruz'un sırttan suratına şahit olduğunda iyice emin oldu, vardı bir şey.

"Ne?" dedi hem Erva'ya hem de Efruz'a.

"Yok bir şey enişte. Sen en son ne demiştin? Hah amca mı enişte mi? Bence sen enişte olacaksın. Amcalık vasfı sana zor," dedi Efruz.

Tamer gülümsedi. "Bence de."

“O hâlde, altı teyze, bir yenge, bir hala, üç enişte, bir dayı ve dört amca olarak tüm bahisler kapandı.”



Arkasını döndü Asude. Birkaç metre ötesine bakmak için omzundan geriye döndü. Lina, Hai ve Belgin heyecanla ona bakıyordu.

Savaş göz devirdi. Bitmek bilmeyen ritüellerin gelmişine geçmişine başlayacaktı, az kalmıştı.

“Hazır mısınız?” diye bağırdı Asude.

“Yuvarla gelsin,” dedi Lina.

“Tamam.” Asude tekrar döndü ve çiçeğini aşağı eğip olabildiği kadar havalandırdı. Arkasında kopan çığlıklara döndü birkaç saniye sonra.

“Allah be!” Bulut havalara zıplarken harımlarla beyler ona gülmeye başladı. Elindeki çiçeğe hiç ihtiyacı da yoktu aslında ama elinde kalmıştı Lina’nın. Tazeliğini hâlâ koruyan çiçekleri kokladı. Gözleri Bulut’u buldu, adamın gülen gözlerine bakıp gülümsedi.

Savaş, dostlarına baktı içi gidercesine. Bugün onun hayatının en mutlu günlerinden bir tanesiydi. Hiç şüphesiz bundan sonra mutlu günü çok olacaktı. Asude ile bir ömür çok mutlu geçecekti. Elini uzattı karısına. Avuçlarına dolan incecik parmakları sıkıca tuttu. Artık gitme vaktiydi. Sabaha çok az zaman kalmıştı. Koca bir günü doyasıya mutlu yaşamışlardı.

Kartal, Asude’nin karşısına geçtiğinde kocasının elini bırakıp abisine sarıldı genç kadın. “Hayattaki en iyi abi, benim abim. Çok seviyorum seni, öyle böyle değil.”

Kolları sıklaştıran adam, kardeşini göğsüne sıkıca sarmıştı. Bırakmak istemese de kardeşi mutluluğa doğru kanat açmış, gerçekten de gidiyordu. Nefesini salıp kardeşini kendinden ayırdı. Ellerini kadının yüzüne yerleştirdi.

"Dünyanın en güzel kız kardeşi benimki. Çok seviyorum seni, öyle böyle değil. Hep mutlu ol!" Gözleri dolan kardeşinin hüznünlü bakışlarında oynayan mutlu ifadeleri gördü. Alnuna dudaklarını bastırdı Kartal. Kızı azat ederek arkasını döndü. "Hadi gidin. İyi tatiller size."

Efruz, kocasına yaklaşp elini uzattığında Kartal hemen kavradı. Sessizce restoranın çıkışına doğru yürüdüler. Efruz'un elini bırakıp omzunu kavradı.

"Çok mutlu olacak," dedi Efruz.

"Biliyorum. Hiç şüphem olmadı ki."

"Sen de mutlusun şimdi. Sadece normal bir hüznünlü sendeki."

"O mutlu oldukça unuturum. Demıştim, güzel şeyler bunlar."

Kocasının sinesine sokuldu Efruz. "Seni seviyorum."

Efsunlu sözler adamın yüzünde güller açtırdı. Kadının alın kenarına öpücük bıraktı. "Seni daha nasıl seveceğimi bilmiyorum."

"Olanı yeter, çok şey etme Kartal'ım Sipahi'm."

Kartal kahkaha attığında arkasında bıraktıklarının merceğinden çoktan çıkmışlardı.

Arkadaşlarıyla vedalaşan çift, el ele çıkışa doğru yürüdü. Savaş, kadının omzuna doladı kollarını. "Bitti mi Asude?"

"Çok şükür."

"İyi misin peki?" Ona yandan baktı. Az önce abisinin ardında bıraktığı kadının gözlerinin içinde hüznünlü taneleri geziyordu, Savaş bunu görecek kadar tanıyordu sevdiği kadını.

"Biraz buruk ama sen varsın. Artık hayatımda en çok sen varsın."

"Hım," dedi Savaş, çarpık bir gülüşle. Asude ona yandan baktı o an. O gülüşü gördü.

"Kalbinden öperim seni, geçer mi?"

Yüzündeki gülüşle tek kaşını kaldırdı Asude. Durdu ve adama baktı. Savaş da durmuş, ona bakıyordu. İkisinin de yüzünde eşsiz bir gülümseme vardı. "Öpemez miyim?"

"Ben öpemezsin mi dedim?"

"Ne bu bakış peki?"

Asude kahkaha attı. Geceye karışan, hüznüleri dağıtan. Arkadaşlarının ilgisini çekmiş olacak ki onlara bakıyorlardı.

Asude elini kendi kalbinin üzerine bıraktı. "Savaş Bey, gerçekten kalbimle ilgileniyor musunuz bu gece yoksa kalbimin üzerindekiyle mi?"

Dudakları öne uzayan adamın gözleri geceyi taradı ve Asude'nin kara kahvelerinde durdu. "Adın Asude mi?"

"Evet. Asude Sipahi Keskiner'im ben."

"Adın Asude Sipahi Keskiner ve ben senin her zerrenle ve en çok ruhunla ilgileniyorum. Çünkü sadece Asude delisiyim. Ayrıca onları henüz görmedim bile."

Elini ağzına kapattı Asude, kahkahasını bastırdı. Boğazını temizleyip adama manidar baktı. Savaş karısını tekrar kendine çekip yola devam etti. "Ya en güzel tarafı ne, biliyor musun?"

"Ne?"

"Tüm tenini her zaman bir tek benim göreceğim olmam. Fazla mı bencilim ne? Ah ah, sen hangi duaya karşılıksın Asude? Benim gibi adama. Ben nasıl bir sevap işledim?"

"Beni severek büyük bir sevap işledin. Yoksa evde kalacaktım." Asude'nin gülerek sarf ettiği sözlerle Savaş kahkaha attı.

"Seni verene kurban olayım."



“Evet...” dedi Kılıç. “Evli evine, biz de gidelim. İki tane hamile kadın var burada. Çok bile dayandınız.”

“Değil mi vampir enişte? Bir ara uyudum ben sanki, içim geçmişti ya ama çok güzel bir geceydi. Aynısını Dilay’da tekrar ediyoruz. O zaman kızım da bizimle olacak ama ben onu anneme bırakırım gece gece ne işi var bebeğin dışarıda. Değil mi Erdal? Bırakırız, değil mi?”

“Bırakırız sultanım. Sen nasıl istiyorsan öyle yaparız.”

Hümeysa ellerini havaya açtı. “Allah’ım bana ne güzel koca vermişsin, çok şükür sana.”

Selin gülümsedi. “Çenen düştü yine Hümoş. Hadi hadi.”

Herkes bir bir dağılırken Erva, Tamer’e sokuldu. “Herkes gitsin, biz kalalım.”

Tamer, kadına bakıp kaş çattı ama ardından gülümsedi. “Olur, kalalım.”

Boylu boyunca kumlarım üzerine uzanan adamın göğsüne başını bıraktı Erva. Bacaklarını kumsala uzattığında yorgun olduğunu hissetti. İki elini de başının altına koyan adam gecenin karanlığını, denizin nahif dalga seslerini, sevdiği kadının kadife sesinin süslediğini düşündü. “Bu bir işaret diyeceğim yine başlama diye sitem edeceksin.”

Gözlerini yumdu genç kadın. “Yok yok etmem. Başla sen.”

“Yorgun olduğun nasıl da belli.”

“Bacaklarım sızlıyor, sanırım bir süre topuklu ayakkabı giyemeyeceğim.”

“Sen! Sen ve topuksuz ayakkabı? İkiniz bir bütünsünüz. Yarına bir şeyin kalmaz yine giyersin.”

“Belki de...” Söze nereden başlasa bilemiyordu. Böylesi bir konunun nasıl söylendiğini bile bilmiyordu Erva. Bildiği bir şey varsa o da Tamer’in baba olmak için can attığıydı.

“Çok güzel bir gündü. Savaş’ı hiç böyle mutlu görmemiştim. Ben, bir gün gelecekte Savaş’ın evlenmek için can atacağına asla inanmazdım.”

“Ya kendin?”

Tamer’in bakışları kendine dönen kadına indi. Hafifçe gülümsedi. “Sen ikna olana kadar ben yaşlı bir adam olacaktım. Bizimki temiz oldu.”

Erva doğrularak elini kuma verip bir omzu üzerine verdi ağırlığını. Yerde, elleri başının altındaki adama üstten bakıyordu. Sessizdi ve bu sessizlik adamı korkutuyordu. “Bir şey var sende?” dedi en nihayetinde.

“Var.”

Tek ve keskin kelime Tamer’i olduğundan daha fazla ürküttü. Ellerini başının altından alıp doğruldu. Çapraz biçimde birbirlerine bakıyorlardı şimdi. “Anlat!” Tek kelime eden adamın sesi tedirgindi.

Sağa baktı olmadı, sola baktı, yine olmadı. Tamer onu izliyor, bu sıkkın yüzün altından ne çıkacağını merak ediyordu. “Erva!”

“Hı?” dedi dönerken.

“Sen benden bir şey gizliyorsun, masada ablanla ne bakışıp duruyordunuz?”

“Ablamla zihinden konuşuyorduk.”

Tamer’in gözleri hızla kocaman oldu. “Erva sen de mi?”

“Yok, sanmıyorum ama bir cadı taşıdığımı düşünüyor ablam.”

Kaşları birleştirdi Tamer’in. “Nasıl, anlamadım?”

“Cadının erkek olanına ne diyorlardı Tamer?” derken gökyüzüne bakıyordu, ciddi ciddi bunu düşünüyordu şimdi.

Tamer de onun baktığı yöne, gökyüzüne baktı çünkü orada Erva’nın ne aradığını merak ediyordu. “Kâhin falandır belki.”

Gökyüzüne bakan adamı görmek için başını biraz indirdiğinde yorgun Tamer’in afallamış hâline gülümsedi. “Hami-leyim.”

Şoka giren Tamer'in şaşkın bakışları karısına dönerken büyülmüştü. "Nesin?"

"Muhtemelen ablam gibi olacak, bu biraz üzmedi değil."

"Sen şimdi?" derken işaret parmağını kadının karnına dikmişti.

"Peri desek daha mı güzel olur? Cadı, kâhin ne şimdi? Kulağa çok çirkin geliyor Tamer."

Kadını susturup öptü, hızla ayağa kalkıp dakikalar önce yanlarından ayrılan arkadaşlarının gittiği yöne koştu. "Durun lan gitmeyin! Baba oluyorum, baba!" Tamer koşup bağırırken yerinden gülererek kalktı Erva. "Gel buraya serseri!"

Tamer onu duymuyor, sahilde bir o yana bir bu yana koşup "Baba oluyorum," diyordu. En son yorulup dizlerini kuma verdiğinde ellerini açıp teşekkür ettikten sonra, "Seni seviyorum Erva, seni manyak gibi seviyorum kızım!" demişti. Erva olduğu yerden, "Ben de serseri, ben de," dedi.



Altı Buçuk Ay Sonra...

Göz kapakları açılmak için delice bir güç sarf ederken, ruhu tam tersine zorluyordu onu. Artık uyanması gerekiyordu ama Efruz ruhunun uykuya dalmadan önceki hâlindeydi. Dışardan herhangi bir sesi zihni kabul etmiyordu. O, uyurken bile uykuya dalmadan önce aklında olan tek kişiyi anıyordu. Kurumuş dudaklarından sadece, "Kartal..." dö-küldü.

Ellerinin arasındaki eli hissetmiyordu ama adam adını derin uykuda bile anan kadının elini sımsıkı tutmuştu.

Ameliyata girmeden önce gördüğü adamın çıktığından beri yanı başında olduğunu ancak ruhu hissediyordu.

Gergin yüz hatlarıyla tek kelime etmeden ve odaya hiç kimseyi sokmadan tek başına karısının gözlerini açmasını bekliyordu. Gri gözleri gördüğünde, Efruz ona bir kez gülümsediğinde dünyaya gelen beş çocuğuyla eskisi gibi mutlu bir adam olacaktı ama şimdi tek istediği kadının ona gri gözlerini göstermesiydi.

Efruz gelişiyse bir mucize getirmişti hayatına. Varlığıyla onun için boş olan dünyayı tıka basa doldurmuştu. Kartal mutluluğun ötesinde bir hayat yaşıyordu artık. Efruz kendiyse birlikte pek çok güzelliğe de getirmişti hem kendine hem tüm sevdiklerine. Fakat bugünkü mucize bambaşkaydı. Sekiz buçuk ay boyunca içinde beş tane canlıyı taşımış ve hayal bile edilmeyecek kadar büyük, olağanüstü mucizelerini hayatta tutmuştu. Taşırken zorlandığı ama bir kez bile şikâyet etmediği beş güzel bebek.

Üç kız, iki erkek.

Efruz'la ona gelen her şey bir mucizeden ibaretti. Efruz başlı başına mucizeydi. Her şeyiyle...

Elleri arasındaki eli öperken gözlerini sıkıca yumdu. Burundan girip çıkan sıkıntılı nefesler ona acı veriyordu. Uyanıldığında pek çok acısı olacak kadının ağrılarını bedeninde hissediyordu sanki.

"Aç gözlerini Efruz!"

Açmadı Efruz. Kartal sabırla bekledi. Elini hiç bırakmadan öylece kadının kapalı gözlerine odaklandı. Dakikalar birbirini kovaladı. Kartal her geçen saniye daha çok gerildi. Uyuyan güzeline bakarken, aklı hep onu ilk gördüğü ana kayıyordu. Mavi elbise içinde, upuzun kömür karası saçların dansı ve o isli bakışlar. Arabasını parçalandığında yüzünde o anki hain gülüşler.

Kumsalda ona sarılıp, "Kalubeladan beri tanıyor gibiyim seni," diyerek öpücükler vermesini.

İsviçre'de evlenmeye karar vermeleri, her bir anı ve her bir dokunuşu aklına bir bir kazıyan adam ona baktıkça daha pek

çok anıları aklından geçirip gülümsedi. Solgun yüzün güzelliğini izledi. Hayatına Efruz girmemiş olsa hep yarım bir adam olarak yaşayacağına emindi. O tam bir kadındı ve adamına deli gibi de âşıktı.

Elleri arasındaki beyaz ve narin ele dikti gözlerini. Kadının parmaklarını kendi parmaklarıyla okşuyor, aklına gelen anılarla gülümsüyordu.

Tiz ve cansız sesi işitti. "Anlat, ben de güleyim."

Adamın gözleri hızla kadının bulduğunda olduğu yerde doğruldu. Avuçlarındaki eli tekrar sıkı. Gri gözler çok yorgun bakıyordu. Bitik ve hâlsiz. Gececekti, Efruz her zamanki hâline geri dönecekti, evlerinin her bir köşesinden sesini sevdiği adama duyuracaktı.

"Seni, sana nasıl anlatabilirim?" Ayağa kalkıp kadının altına dudaklarını bastırdı ama hemen çekmedi. Nefesini orada aldı ve verdi. Yeterli gelmiyordu ama ayrıldı. "Nasılsın?"

Bedeninde hissettiği sancuları gizleyemezdi ki zaten yüzünden okunuyordu. "Daha iyi olacağım nasılsa." Damar yolunun açılıp, serumun takılı olduğu elini kaldırıp karnına bıraktı. Usul usul gezdirdi elini. Karnı hâlâ bir bebek varmışçasına büyüktü ama artık boştu. "Eksik hissediyorum. Bebeklerim?"

"Asıl şimdi tamamlandık, beş tane çocuğumuz oldu ve hepsi iyi durumda. Biraz küçükler ama büyüyecekler elbette."

Adama bakan grilerde mutluluk yaşları birikti. "Gördün mü onları?"

"Hayır. Doktor kontrolünden geçiyorlar, birlikte göreceğiz. Daha bir saat önce doğdular. Onlar iyi olsun, nasılsa bir ömür bizimle olacaklar."

Karnındaki dikişlerden bedenine yayılan acıyı azaltmak istercesine elini karnında gezdirirken yüzü de acısını belli ediyordu ama zorla olsa da gülümsedi. Kocasına ona doğruları söylüyordu. Bebeklerinin hepsi iyiydi.

“Rahatla biraz, ben iyiyim. Tek sorun bu göbeğim eski hâline nasıl gelecek şimdi.”

Kartal küçük bir kahkaha ile doldurdu odayı. “Bir saat önce doğum yaptın Efruz. Düşündüğün şeye bak.”

“Doğurdum ve hepsi iyi, başka ne düşüneceğim? Neyse artık zamanla. Ne zaman göreceğiz peki? Deli gibi merak ediyorum.”

“Beşi de kuvözde. Seni içeri alacaklar. Doktor bir süre burada kalacağımızı söyledi.”

“Şimdiden evimi özledim.” Dudak büken kadın buna da neyse çekerek kendini pırıl pırıl kara gözleriyle izleyen adama döndü. “Kapıda can çekişen ailemizi içeri al artık.”

Başını sağa sola sallayan adam gülümsedi. “Senden ne kaçır ki?”

Gülmek isteyen kadının acıları buna engel oldu. “Gülemiyorum bile. Yorma beni.”

Eğilip alından öpen adam kadınına merhametle bakındı. “Sonra bol bol güleceğiz.”

Tebessüm etti kocasına. “Şüphem yok.”

Kapıyı açarak ailesini içeri davet etti Kartal. Şenay Hanım en önden girerek merak ve mutlulukla kaynaşan gri gözleriyle baktı kızına. “Anneciğim, çok geçmiş olsun.”

“Teşekkür ederim annem.”

Hatice Hanım da gelip gelinin elini tuttu. “Geçmiş olsun kızım. İyi misin?”

“İyiyim anneciğim, daha iyi olacağım.” Etrafına bakındı Efruz. “Babam yok mu?”

“Babam bahçeye çıktı,” dedi Asude. “Nasılsın güzel anne?” Savaş ve Asude bir süre bebek sahibi olmama kararı almışlardı. Savaş, sevdiği kadına dünyayı karış karış gezdirdiyordu.

“Çocuklarımı görünce daha iyi olacağım. Çok merak ediyorum onları.”

“Haklı bir merak anneciğim, biraz sabır. Ah, anneanne oldum, ben!” Kadının gözlerinden kalpler çıkıyordu âdeta. “Nasıl mutluyum. Hem de beş tane. Gelecek olanla bir yılda altı kez anneanne olmak. Nasıl bir sevap işledim?”

Kartal gülümsedi, kolunu kayınvalidesinin omzuna sardı. “Kızlarını dünyaya getirdin anneciğim. Daha nasıl bir sevap işleyeceksin?”

“Çok haklısın oğlum. Büyük bir sevap işlemişim, Allah bana sizi de oğul diye gönderdi. Evlatlarım...” diyerek kızının elini sıkıca kavradı.

Odaya âdeta dalan Tamer’in gözleri kocaman açılmıştı.

“Kapıyı çalsaydın!” diyerek çıkıştı arkadaşına Kartal.

Tamer, Kartal’a ve Efruz’a baktı. Aklı karışık gibi görünüyordu. Yüzünün rengi de atmıştı adamın.

“Erva!” dedi Efruz.

“Sancılandı birden. Biz kafeteryadaydık, ne oldu anladım. Muayene oluyor şimdi.”

“Ne diyorsun evladım sen?” diyen Şenay Hanım hızla hareket ederek kapıya ilerledi. “Ah, altısı da bugünü mü buldu? Daha iki haftası yok muydu? Korktu tabii, telaş yaptı. Ah çocuğum!” Telaşlı konuşmaları arasında odadan çıkarak gözden kayboldu. Tamer de annesini telaşla takip etti.

Asude’nin kaşları havalandı. “Efruz?”

Annesinin ardından bakan kadın Asude’ye döndü.

“Altısı da bugün doğuyor. Sen beşiz zaten, ayrı bir mucize, şimdi Erva? Bunlar hakkında bir kehanetin var mı?”

Gözlerini kırıştıtırıp Asude’ye bir süre baktı. “Bilmiyorum.”

“Sen bilmiyorsan kime soracağız?”

“Kun!” dedi Efruz.



Tekerlekli sandalyeye zorla oturdu. Yürümekte zorluk çekiyordu. Kısa iki yürüyüş yapmış olması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Gün kendini geceye bırakmakta acele etmemişti. Efruz kardeşini görememişti. Daha çocuklarını dahi görmemişti. Kartal'a uyguladığı, iyileşmesi için sarf ettiği güçler kendisine fayda etmiyordu. Denemişti Efruz.

"Hadi beni kardeşime götür?" dedi bir nefeste.

"Emrin olur kartalıçem." Kartal, kadını odadan çıkartıp hemen iki kapı öteye sürdü sandalyeyi. Kapıyı bir kez tıklayıp açtı. Başını uzatarak içeri baktığında Tamer ve Erva'yı el ele bulunca gülümsedi. "Misafir kabul ediyor musunuz?"

"Seve seve kanatlı karizma eniştem," dedi Erva. Ablasından çok daha iyi durumdaydı. Sezaryen doğumdan kaçamamıştı ama bir taneyle beş tane arasında oldukça fazla fark vardı.

Tamer ayağa kalktı gülümseyerek. "Her zaman."

Kartal, karısını odaya soktuğunda iki kardeş de birbirine dolu gözlerle baktı. Dudaklarını büzdü Efruz. "Neden benden rol çaldın sen? Bugünün galibi ben olmalıydım?"

Yüzünde kocaman gülümseme olan Erva hüznü mutlulukla baktı ablasına. "Ben de bir anlasam, benim daha iki haftam vardı."

Sandalye Erva'nın yanı başına çekildiğinde kız kardeşlerin elleri birleşti. Kartal ve Tamer de yatağın başucuna geçip dirseklerini dayadılar. Sevdikleri kadınları izlemek çok keyifliydi.

"Nasılsın?" dedi Erva. "Ben gelecektim, sen erken davran-dın. Doktoru bekliyordum."

"Önemli değil, komşuyuz şunun şurasında. Sabah uyan-dığımdan daha iyiyim. Sen?"

“Eminim geçecek, ben de daha iyi olacağım.”

Kartal yanındaki adamı omuzuyla dürttü. “Baba mı oldun şimdi sen?”

Tamer karizmatik gülüşüyle karısına baktı. “Hem de kız babası. Bana diyene bak,” diyerek arkadaşına döndü. “Beş kere baba olan adam!”

Erva ve Efruz, adamlarına bakarak gülümsediler. Efruz, kardeşine döndü. “Bebek iyi mi?”

“Doktor iyi olduğunu söyledi.”

“Gördün mü?”

“Evet. Çok küçük abla, hiçbir şeye benzemiyor.”

“Ben daha göremedim. Kuvözdeler. Yarın yanlarına alacaklar beni.”

“İsim?” dedi Kartal, her zaman olduğu gibi karısının odağını ustalıklıca değiştirdi.

“Evet. İsim ne olacak? Daha bulamamıştınız,” dedi Efruz.

Erva, ablasının ellerini sıktı. “Senin adınla benim adıma çok yakın bir isim, daha doğar doğmaz birden aklıma geldi. Bana fısıldanan bir ses gibiydi. Kızımıza Efra adını vereceğiz.”

“Hoş ve güzel,” dedi Kartal.

“Ben de çok beğendim Erva söyleyince,” dedi Tamer.

Sekiz ay boyunca ablası kadar olmasa da güçlerden nasibini alan Erva’nın tüm gücü elinden alınmıştı. Bir bardağı almak istediğinde emeline ulaşamamıştı. “Abla, güçlerim beni terk etti. Gitti. İnanılmaz alışmışım. Üzülmedim dersem yalan olacak.”

“Bunun olacağını tahmin ediyorduk,” dedi Efruz. “Efra’da kalmışsa hiç şaşırmayacağız.”

“Ya senin çocukların?” dedi Tamer. “Bu kadar çok çocuğun ve bizim kızımız da dâhil, bir anlamı olmalı mı?”

“İnan, bilmiyorum Tamer. Kun’a bundan bahsettim ama

bana tek söz etmedi. Tekrar soracağım." Erva'ya döndü tekrar. "Kendim de işe yaramıyor ama sende şansımızı bir deneyelim."

"Neyi?" dedi Erva.

"Göstereceğim."

Tamer ve Kartal dikkatle bakarken Tamer ne yapacağını anlamayan taraftı.

"Tamamen iyi edemem, dikkat çekeriz. Bir gecede kapanan dikişler başımıza iş açabilir. Sadece ağrılarını alacağım."

Erva, ablasına şaşkınlıkla bakarken Tamer kaşlarını çatı.

"Sessiz olun," dedi Efruz. Hiçbirinden ses çıkmayınca iki elini birleştirip gözlerini kısa bir an kapattı. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı. Ellerini birbirine sürterek açtı. Erva'nın kar- nında usulca ileri geri hareketler yaptı.

İki elini bir dakika kadar kardeşinin üzerinde gezdirdi. Erva acılarının dinmesiyle yatağında gevşeyerek sakinleşti. Acıları geçmişti.

Kardeşinin hâline bakıp hafifçe gülümsedi Efruz. Ellerini çekti. "Şimdi nasılsın?"

Derin nefes alan Erva huzurla gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni hem de çok."



Dört Yıl Sonra...

Üç buçuk yıl önce, Kartal'ın inşaatını yeni tamamladığı çok ama çok geniş olan evin iç dizaynını Efruz tek başına yapmıştı. İki katlı olan evde asansör yoktu. Üst kattan aşağı inen yüksek merdiven de yoktu ve şehir merkezinde beş dakika mesafedeydi. Tabii bu şehrin göbeğinde olduğu anlamına da

gelmiyordu. Tüm beyler toplanarak kocaman bir arazi almış, herkes evini aynı yere inşa etmişti. Evler arasındaki mesafe bir araç geçecek kadardı. Yedi evi çevreleyen yüksek duvarları koruyan birden fazla koruma ve güvenlik mevcuttu. Küçük bir siteyi andıran yapıların içinde çok mutlu yedi aile yaşıyordu. Tamer ve Savaş Alanya'daki tatil köyünün başına bir müdür atayıp Antalya sınırlarında yeni bir tatil köyü satın almıştı.

Kadınlar... Kadınları Antalya'dan bir adım uzağa gitmek istemeyince buna mecbur kalmışlardı. Hâllerinden şikayetçi değillerdi. Kadınları, onları dünyanın en mutlu erkeği hâline getirirken, onlar bundan asla şikâyet edemezdi.

Evin büyük havuzunun etrafı cam korumalıklarla çevrenmişti, çocuklar emeklemeye başladıklarında. Zaten eski evlerinden taşınmaları tam olarak beşizlerin altı aylık oluşuna denk gelmişti. Efruz evini çok ama çok seviyordu. Taşınırken çok üzülmüştü ama çocukları için bunun en iyisi olacağına inanıyordu.

Evin bahçesine kurulmuş pek çok oyun alanı vardı ve pek tabii yedi evin tam ortasına kurulmuş küçük bir de çocuk parkı. Küçük parka yaptırdığı çamur havuzunda o da çocuklarıyla ve yeğenleriyle birlikte oynamıştı. Kartal'ın da dediği gibi çok ama çok eğleniyordu çamurla oynarken.

Savaş ve Asude'nin iki yaşında Efnan adlı bir oğulları olmuştu ve Asude şu an kızına hamileydi. Savaş, Asude'yi tanıdığından bugüne bulutların üzerinden inemiyordu.

Dört yaşlarına basan beşizlerin kimi bahçenin ortasında kimi bir köşe de kimiyse ortalıkta dahi görünmüyordu. Neyse ki Efruz evi tasarlarken onlar için zararlı olacak her şeyi düşünmüştü.

Tek düşünmediği oğullarının bu denli yaramaz olacağıydı. Bazen Efruz'u tam manasıyla çileden çıkarıyorlardı. Oyuncakları üst üste dizerek yüksek olan ağaca tırmanmaları... Çamur havuzunda kız kardeşi Kumru'yu baştan aşağı

çamura sokmaları ve Kumru'nun yüksek sesli feryatları. Kapısı açık olan arabaya girip anahtarın araca yakın olmasıyla motoru çalıştırmaları. Bu Efruz için tam anlamıyla kalp krizi-ne denk bir korkuydu.

Ve bunların pek çoğu Efruz evde yokken olabiliyordu.

Efruz evdeyken ne Rohan ne de Dağhan parmaklarının ucuyla bile yaramazlık yapamıyordu. Çocuklar hâlâ annelerinin yapacakları şeylerden nasıl haberdar olduğunu çözmuş değildi.

Ervan'ın kızı Efra ile kendi kızı Firuze, Efruz'un sahip olduğu güçlerle doğmuştu. Efruz, kızı Firuze ve yeğeni Efran'ın güçlerini elinde tutuyordu. Henüz ikisi de sahip olduğu güçlerin farkında değildi ve Efruz biliyordu ki onları en çok yetiştirme çağına kadar zapt edebilecekti. O güne çok zaman olduğunu düşünerek kendini dizginliyordu.

Ona en çok benzeyen kızı Firuze idi. Bire bir annesinin kopyasıydı Firuze ve bire bir kopyası daha olan Efra idi. Erva ve Efruz birbirine ne kadar çok benziyorsa, Efra da annesi ve teyzesinin soyundan geldiğini ortaya sermişti. Ervan'ın ve Tamer'in gözleri kahverengiydi ama Efra anneannesi Şenay Hanım ve teyzesi Efruz gibi gri gözlü doğmuştu. Bu da Efra ve Firuze'yi ikiz gibi gösteriyordu.

Kumru, halası Asude'nin küçük bir minyatürü, Ahunaz ise babası ve annesinin karışımı, siyah kıvr kıvr saçları, beyaz teni ve kara gözleriyle anne ile babasının ortak yapımı olduğu açıkça ortaydı.

Dağhan evin en haşarı olanıydı ama Rohan da Dağhan da tüm özelliklerini dedeleri Ensar Bey, doğal olarak da babaları Kartal'dan almıştı. İki erkek çocuğundan, Dağhan'ın gözleri babası Kartal'ınki gibi kara, Rohan'ın ki ise griydi.

Esmer tenlerine, siyah saçlarına, gri ve kara gözlerine her baktığında Kartal onlar için canını verebileceğini hissediyor, bir zamanlar babasının kendisi için ne kadar çok uğraş verdiğini, ne çetin yollar aştığını fark ettikçe Efruz'a her an

daha fazla minnet duyuyordu. Baba olduğunda, kucağına çocuklarını her alışında babasına ettiği zulmü bir gün kendi çocuklarından görmemek için deli gibi durmadan dualar ediyordu.

Abisi Aydın iki yıl önce Belgin ile evlenmiş, bir kızları olmuştu ama onun kızında herhangi bir güç oluşmamıştı. Annesine benzeyen minicik, bir yaşındaki Neslihan, halalarının göz bebeğiydi. Çocuklarının mutluluğuyla ayakları yere basmıyordu Şenay Hanım'ın. Her gününü bir evladında geçiriyordu. Çoğunlukla da Neslihan'a bakıyordu sevgili babaannesi.

Oğlu ve gelini çalışırken toruna bakan büyükanne modunu da çok ama çok sevmişti. Erva ve Efruz'un çocukları Neslihan'a göre büyümüşü artık. Şenay Hanım ömrünün en bereketli zamanlarını yaşıyordu. Hayatını çocuklarına ve torunlarına adamıştı. Yaşını göstermeyen güzelliği, merhameti ve sevgisi çocuklarına ve torunlarına mirastı.

İç çektiğinde okuduğu cümlelerin vermiş olduğu romantizm dalgası aniden dağıldı. Hamakta uzanmış, günün yorgunluğunu atmaya çalışırken kitap okumak şahane bir fikirdi ama gelin görün ki evde beş tane çocuk vardı.

"Dağhan! Hemen oradan inmeni istiyorum."

Dağhan dolgun dudaklarını sarkıttı. Annesini çok uzağında olmasına rağmen onu nasıl görebiliyordu ki üstelik annesi hamakta ters yöne bakıp onu göremiyorken. Oysa Dağhan'ın tek istediği küçük plastik merdivenle ağaca çıkmaktı. Ne vardı bunda?

"Peki, anneciğim." Çocuk gerisin geri iki basamağı inerek annesinin yanına yürüdü. Kitabı kapatan Efruz yattığı yerden kımıldamadı. "Ne işin var oğlum orada? Sen neden hep ağaç tepelerine çıkmak istiyorsun?"

Küçük çocuk omuz silkti. "Seviyorum. Yukarıdan daha güzel görünüyor aşağısı."

Efruz göz devirirken Rohan diğer yanında belirdi. "Anne-lerin ballısı." Efruz kitabı yüzüne kapatıp kıkırdadı. Kartal'ın ona seslenme biçimi çocuklara da geçmişti sonunda. Kitabı indirip Rohan'a döndü.

"Söyle evlatların beşinden bir ballısı, bir şey mi istiyorsun?"

Rohan gri gözlerini kırıştırdı. "Beştaş oynayalım mı? Sıkıldım ben."

Kitaba içli içli baktı Efruz. Oysa tam da ilanıaşk ediyordu genç adam sevdiği kadına, yarıda kalmıştı. İki yanında birden onu izleyen oğulları vardı. Asıl aşkın onlar olduğuna karar veren Efruz hamaktan doğruldu.

"Seni yenersem ağlamak yok, Rohan."

"Ellerim küçük, ondan yeniyorsun beni. Ben bir büyüye-yim, hep yeneceğim seni."

Gri gözleri çipil çipil eden oğluna bakıp kakhaha attı. "Aşk olsun Rohan, anne yenilir mi?"

Rohan, annesine bakarken gözlerini birkaç kez kırptı. "Yenilmez mi?"

Merhametle dolup taşan yüreği oğluna sevecenlikle baktı. Rohan'ın babasını andıran siyah saçlarını okşadı. "Belki bir gün yenersin. Babandan ders almalısın, ben ondan öğrendim ama şimdi onu yeniyorum."

Rohan çenesini havaya dikti. İşaret parmağını da kaldırdı. "Bu konuyu babamla ciddi ciddi konuşacağım."

Efruz yüksek sesli bir kakhaha daha yaydı bahçeye. "Çok ciddi bir oğlum var. Ne yapacağım ben sizinle?"

"İki oğlun var anne!" Dağhan'ın tek kaşı havada hâline baktığında Kartal'ı görüyordu Efruz. Kocasının, Hatice annesi ve Ensar babasının anlattığına göre Dağhan babasının huyu suyu bir kopyasıydı.

Ayağa kalkan Efruz, Dağhan'ın tombul yanağına dudaklarını bastırıp sesli bir öpücük çaldı. "Allah'ım, ne kadar şans-

lıyım, iki tane çok ama çok yakışıklı oğlum var. İkisi de çok ciddi üstelik. Babanıza mı çektiniz siz hainler? Ben taşıdım sizi sekiz buçuk ay. Ben doğurdum sizi.”

İki çift göz ona şaşkın şaşkın bakarken kahkaha attı. Dizlerini yere bastırıp oğullarını kendine çekip göğsüne bastırdı. Küçük kollar annelerinin boynuna dolandı.

“Anneyi gıdıklama!” diye bağırdı Dağhan.

“Hadi!” diye bağırdı Rohan.

Oğullarının onu iteklemesiyle ardına devrilen Efruz’un kahkahaları gıdıklanmasından değildi. Çocukların neşesi ona yaşam enerjisi veriyordu ve keyiften, sadece mutluluktan kahkaha atıyordu.

Evin kapısından birbirlerini itekleyerek çıkan Ahu, Kumru ve Firuze’nin ise dertleri bambaşkaydı. Aynısından üç tane bulunan fakat tek farkı rengi olan tişörtü bir türlü paylaşamıyor oluşlarındandı.

Ahu bir yandan çekiyordu. “O benim!”

Kumru halasından aldığı koyu kahve gözlerini büyüttü. “Benim, o benim!” derken de hâlâ çekiyordu tişörtü.

Gri gözleri kısılan Firuze avazı çıktığı kadar bağırdı. İçlerinde en tehlikeli olandı Firuze. İnatçı, dikbaşlı, tuttuğunu koparan ve asla ikna olmaz yapısıyla tek sevilmeyen özelliği fazla kibirli duruşuydu. “Anne!”

Ahu’nun gözleri bahçenin kenarında oynayan annesi ve kardeşlerini gördüğünde tişörtü bıraktı. “Annemizi almışlar.”

Kumru da kardeşinin baktığı yöne dönerken dikkati dağılmış, elindeki tişörtü Firuze’ye kaptırmıştı. “Hem de bizsiz.”

Ahu ve Kumru paylaşamadıkları tişörtten vazgeçip annelerine doğru koştu. Firuze elinde tişörtle giden kardeşlerine baktı. Ne yardım ne serden hesabıyla tişörtü koynuna soktu. “Benim, o benim.” Söylendikten sonra koşarak dört kardeşinin yerde gıdıkladığı annelerinin üzerine zıpladı. “Benim annem o bir kere.”

Kahkahaları arasında çocuklarına laf yetiştiriyordu Efruz. "Hepinizin anası benim çocuklarım, tamam artık durun!"

"En çok benim," dedi Rohan.

"Hayır, benim," dedi Dağhan.

"Yalnızca benim," dedi Kumru.

"Benim işte benim," dedi Firuze.

"Anne benim," dedi Ahu.

"Karımı rahat bırakın küçük Sipahiler!"

Babalarının gür ve kalın sesini işiten çocuklar durdu, beşi birden başını kaldırıp adama baktı. Kartal kollarını açtı çocuklarına.

"Baba kimin?"

Çocukların hepsi teker teker üzerinden hızla kalkıp babalarına doğru koşunca Efruz derin nefes alarak doğruldu. Dağılan, karmakarışık olan saçlarını eliyle topladı. Aynı sonuç Kartal'ın da başına gelirken onları içinden hiç çıkmak istemediği mutlulukla izledi. Birkaç saniye sonra yalandan yüzünü buruşturdu.

"Nankörler. Hemen satıldım. Bir kere o adam benim."

Efruz'un sözleri aşkını pekiştirirken gün içinde yaşadığı tüm iş stresini o saniye üzerinden atan Kartal kahkaha attı. "Anneniz doğru söylüyor çocuklar. Siz yokken o vardı."

Babalarına öpücükler bırakan küçük çocuklar da yorgun düşünce hepsi birlikte çimenlere uzandı. Kartal başını kaldırdığı yerden Efruz'a baktı. Kendilerini gülümseyerek izleyen kadına göz kırptı. Eliyle kalbine vurdu.

"Oradan bakma sevdiğim, sol yanımda hep senin. Gel."

Gülümseyen gri gözleri kısıldı. Yerinden kalkıp iki adımda kocasının yanına ulaştı. "Çok cömertsiniz Kartal Bey. Teşekkür ederim." Başını Kartal'ın kalbi üzerine bıraktığında saçları adamın göğsüne serilmişti. Kartal yerde kıpır kıpır eden çocuklarına baktı. Birbirlerini inatla dürten beş tane küçük canavar.

“Dedenizle babaanneniz geldi.”

Beş kafada aynı anda durup ona döndü. Birbirlerini rahatsız etmekten vazgeçip etraflarına döndüler ama ortada kimse görünmüyordu.

“Nerede?” dedi Rohan.

“Halanız kaptı sizden önce, koşun halaya.”

Efruz yattığı yerden kakhaha atarken başını çevirip koşan çocukları izledi.

“Dedey.”

“Babaanne.”

Evin küçük demir kapısını açarak gözden kaybolan çocuklarla derin bir nefes bıraktı karı koca. “Her geçen gün daha hareketli oluyorlar,” dedi Efruz.

Kartal göğsüne serilen kömür karası kıvrır kıvrır saçlara elini daldırdı. Avuçları arasındaki bukleler hâlâ ilk günkü hazzı veriyordu ona. “Çocuklar yorulmak bilmez.”

“Maalesef...” diyerek gülümserken bedeni hareket ediyordu Efruz’un. Dönerek kollarını kocasının göğsüne bastırıp adamın karizmatik yüzünü izledi. İçi ilk günden bile coşkulu bir aşkla kaynıyordu. Eğilip sevdiği dudaklara dokundu. Tek bir dokunuşun üzerinde etkisi hiç eksilmeyen Kartal elini Efruz’un saçlarına dolayıp kendine daha yakın mesafede durdurdu. “Anneler buradayken kaçsak mı Efruz?”

“Olur. Nereye?” Efruz’un gözleri ıslıl ıslıl parladı aniden. “Çok uzak olmasın, özlerim. Kısa yol mesafesinde bir yere gidelim.”

“Gidelim. Baş başa... Dağ evine, mangal yaparım sana.”

Efruz’un gülüşü hanince şekil aldı. Gözleri derin hislerle kapanıp açılan adamın nefesi bile istekle çıkıyordu dudaklarından. Kara gözleri bakmaktan bıkmayacağı grileri içmek ister gibiydi.

Küçük gülüşüyle geriye çekildi Efruz. Bir eli adamın

siyah saçlarına uzandı. Şakaklarına bir bir inen aklar dokundu. Yıllar Efruz'dan bir şey alamıyordu ama Kartal'dan alırken adamın çekiciliğine ihtişam katıyordu. Efruz bunu deliler gibi kıskanıyordu.

Bakışları gökyüzüne dönen Kartal derin ve huzurlu soluğunu saldı. Saçlarının arasında gezinen elin bile apayrı bir huzuru vardı gönlünde. Efruz her şeyiyle hayatına sıfatsız mutluluklar inşa etmişti. Hissettiği hiçbir şeye bir ad takamıyordu. Ona göre tüm kelimeler kifayetsizdi.

"Ne düşünüyorsun?"

Gökyüzünden aldığı kara gözleriyle Efruz'a döndü. "Her zaman seni."

"Yanındayım ama."

Bir nefesle göğsünü şişirip boşalttı Kartal. Parmakları kadının saçlarını okşuyor, gözleri grilere hiç bitmeyecek aşkıyla bakıyordu. Bedenini kaldırıp yan döndüğünde Efruz, kocasının bedeni altına hapsolmuştu. Elleri de boş durmayıp usul usul kocasının saçlarında ve yüzünde dolaşıyordu.

"Nerede olursan ol, hep seni düşünüyorum. Hayatıma kattıklarını, katacaklarını, aşkını, eşsiz güvenini. Merhamet dolu kalbini, içinde sen ve çocuklarımız olan dünyayı."

"Ah..." dedi Efruz, gülümseyerek. "Ben hiç konuşmıyorum o hâlde. Sen kendinden bihabersin."

"O kurşun gözlerin gönül evimi vurduğundan beri ben, benden bihaberim." Kadına sertçe sokulduğunda Efruz kalbinin Kartal'ın göğsünde attığına yemin edebilirdi. Patlama noktasına gelen kalbi adamda can bulur gibiydi.

"Dünyanın tüm yazarları, şairleri bir araya gelse sana olan sevgimi anlatamaz. O kurşun gözlerin ..." dedi karısının güzel yüzüne bakıp ciğerlerine Efruz doldurdu. "Nar-ı aşk. Bu oyunu sen başlattın! Aşkla geçecek bir ömürde kalbimin tek mahkumusun!"

Gri gözleri sevgiyle aralandı Efruz'un. İki elini birden

adamın yüzüne yerleştirdi. "Gözlerinin karası kadar zifirî mi zindan?"

Tam dünyadan soyutlanıyorlardı ki...

"Anne!" diyen beş tane sesi işittikleri anda Kartal gülümseyerek alnını Efruz'un alnına yasladı. Bozulup dağılan havayla Efruz küçük bir kahkaha attı.

"Hadi yap şunu," dedi Kartal.

"Çok pis alıştın ama sen."

"Alıştıran sensin. Hadi Efruz, hadi."

Nefes alan Efruz, çocukların yaklaşan sesleriyle, "Meteorlar geliyor," derken kocasını ve kendini görünmez yaparak kaldıkları yerden devam ettiler. Etrafta deli gibi koşturan çocukları, Efruz gibi güçlere sahip özel bir anne, ona deli gibi âşık bir babanın çocukları oldukları için çok şanslı olduklarını bir gün daha iyi kavrayacaklardı.

"Ah, benim güzel kadını. Hiç sönmeyecek ateşin, tek alevisin! Ve ben o alevde seve seve yanıyorum, ölene kadar da yanmaya gönüllüyüm."

SON

TEŞEKKÜR NOTU

Yazmaya sevdalı biri olarak bir de böyle yazayım diyerek çıktığım Kartal Pençesi yolculuğumda binlerce okura, milyon okunmalara ulaştım. Bu uzun ama güzel bir süreçti, kimi zaman sevdik kimi zaman kızdık. Sonucunda elinizdeki kitap ortaya çıktı. Benim için eşsiz bir deneyimdi Kartal Pençesi. Bir daha böyle bir kurgu yazar mıyım, emin değilim. Zaman ne gösterir, bilemeyiz...

Hangi kitabım basılsa diye düşünürken ve hatta başka bir kitap sıraya almışken, "Hayır, Kartal'ın bekleyeni çok, onu basmalıyız," diyen canım dostum ÖZNUR İLTER'e sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Sen olmasan bu seri basılmayacaktı, edisyon aşamasını tek başına sırtlanıp bana yol gösterdin. Hep hayatımda olmanı diliyorum. Seni seviyorum. İyi ki varsın!

Her zaman her koşulda manevi desteğini benden esirgemeyen, tıkanınca çenemin düştüğü ve asla bıkmadan beni dinleyip yol gösteren dostlarım, ahretliğim Nur Bozca, Emine Gündoğan'a, Feyza Fazlıoğlu Satekin'e ve Öznur'uma sonsuz teşekkür ederim. Başınızı şişirmeye devam edeceğim, benden kurtulamazsınız.

Canım bebeğim, kendimi gerçek ablası olarak gördüğüm, yolumuzun iyi ki kesiştiği, annem diye sevdiğim Sena Kırbıyık'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. İyi ki geldin! Hiç gitme!

Her işimi benden önce düşünen, "Cano," diye cümleye başlayan, desteğini asla esirgemeyen, aramızda mesafeler olsa da bir telefon uzağında olan Gamze Yılmaz'a teşekkürlerimi sunuyorum. Canım Kürdom. Ez ji te hezdıkım.

Canım dostlarım Seda Atılan ile Yeliz Babur'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Sizinle sohbet başka hanımlar.

Canım yol arkadaşlarım Meryem Soylu ile Rabia Gümüş'e sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Yolumuz uzun, yapacak çok iş var.

Kitapta Hümeysa karakterine hayat veren Hümeysa Yıldırım'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Sen hep konuş, ben dinlerim Hümeysa.

Yıllardır istisnasız her yazdığım her çıkarttığım kitaplarıma özen gösterip okuyan İLKAY ÇAĞLIYAN'a, Kitapsevdam Sümeyye'ye, kitaphissi Sena'ya, ışılinkitaplığı Işıl Uçar'a, berrincedays Berrin Öztürk'e, melteminkitapları Meltem'e, canım edanınıyorumları Eda'ya, pelincekitapkahve aşkım Pelin'e, canım saltokur Selda'ya, geceye1kitap Muazzez'e, sibelinkitapları Sibel'e, canım bebeğim satırlararası Tuğçe'ye, ayseseverr Ayşe'ye, çiğdeminkitapları canım Çiğdem Turanlı ve Çiçek Kızlar ekibine sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. İyi ki varsınız kızlar...

Daima yanımda olan, beni her kitabımda hiç yorulmadan destekleyen can okurlarım Esra Peker, Filiz Kıyak, Ezgi Kor, Fatma Üstün, Arzu Keser, Melike Direktör, Zeynep Karabacak, Suzan Yorulmaz, Ayşe Uğuz, Reyhan Küçükali, Sema, Ayşe Kovan, canım Nazife, Elif Yalçın, Meral Erben, canım hemşehrim Nazlı Ulu, Sibel Albayrak, Şeyda Türkmen, aleg-ra37deniz, Rabia Karaer, Tuğba Memba, Ebrar Akyıldız, Seçil Yiğit, Rabia Erkan, Tuba Cindioğlu, Büşra Hakyemez, Esra

Çep, Tuba Çelik Baydili, Sevgi Yıldız, Neslihan Kurt, Hayrunnisa Çavuş, Nurcan, Zeynep Şimşek, Elif Yalçın, Arzu Keser, Saynur Yusuf (efekt düdüklü), Çiğdem Bolat, Nur Patya, Şenay Çiçek ve Nur Ceylan'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu yolda yanımda olan tüm okurlarım, hepinizi seviyorum, yürekten. Daha çok kitaplarda buluşmak ve hiç ayrılmamak dileğiyle sonsuz teşekkürler.

MOR SALKIMLI SOKAK

Lahanaları kucağına doldurup doğruldu, kapıya dönünce bir çift yeşil gözün ona kaşları çatık hâlde baktığını gördüğünde hazırdaki öfkesi harlandı. Yerden çantasını alıp tek söz etmeden yanından geçecekti ki Poyraz önüne geçti. Kapıyı açık görünce yaklaşmış, Ahu'nun sesiyle kızı izlemeye başlamıştı.

"Ne oluyor?" Poyraz'ın yüzüne bakıp neden önüne geçtiğini soruyordu.

"Bilmem, ne oluyor?"

"Sana ne! Sen git, annenin sana baktığı kızların hesabını sor. Kimsin ki bana hesap soruyorsun?"

Kucağında lahana demetiyle duran kıza bakarken gözleri kocaman açıldı. Yeşil hareleri olan ela gözlerden ateş çıkıyordu. Henüz olmuş iki hafta -elbette o kimdi ki- ama sözler içine hiç de öyle boş oturmamıştı. Boş değildi ki Poyraz, yat Ahu, kalk Ahu olmuştu. Ona o kadar yakın olduğu hâlde ulaşamıyordu, bu daha acıydı ama sözler kadar değildi. Kızın neden söz ettiğini bilmiyordu ama öğrenirdi. Yana kayıp yolu açtı.

"Yavaş!" dedi gözleri kısılırken. "İnsani bir şey sordum."

"Sensin yavaş! Hava karardı bak, hadi gidin, can yakın." Yanından geçip giderken, "İnsani soru sormuş..." diye söyleniyordu.

Arkasından bakan Poyraz sakallarını kaşırken düşünüyordu. Annesi neredeydi? Kime gitmişti? Annesi ona kız mı bakmıştı? Ve bunu duyan Ahu... Sırıtırken dudakları sımsıkı kapalıydı. "Demek ben kimim... Kimmişim acaba?" Eve girip annesini aradı ama bulamadı. Öğrendiğine göre Naciye Hanım'la dışarı çıkmıştı. Tamam, annesine kızmayacaktı. Yatağına uzanırken hâlâ sırtıyordu.

Eve dönen annesine bir bakmış, ses etmeyen kadına bir şey sormamıştı. Sonuçta kız bakmaya da gitmişse, annesi nasıl birini istediğini biliyor, eğer öyle biri değilse hiç konuşmuyordu. Soluklanan annesinin yanına Meltem'i göndermiş, işin aslını bir güzel öğrenmişti.

"Evet abi, kız senin kriterlere uygun değilmiş. Fazla masumca, ağzı yok, hatta dili bile yokmuş. Yaşı da yirmiymiş. 'Allah sahibine bağışlasın,' dedi annem."

"Âmin," dedi Poyraz. Meltem odasından çıkarken o da bahçeye çıktı. Bilgisayarını ve not defterini de yanına aldı. Odasına dönüp topladığı birkaç taşı masaya bıraktı. Sakinleşen güzelin sesi gelmiyordu. Odanın perdelerinden loş bir ışık yayılıyordu. Önündeki günün bilançolarından not defterine döndü. Notunu yazıp etrafı kolaçan ederek açık camdan içeri fırlattı.

Elleri başının altında tavanı izleyen Ahu, yere düşen taş sesiyle gözlerini yumdu. Daha yeni sakinleşmişti, annesi eve dönünce tek söz etmemiş, o da ağzını aramamıştı. Olaya içinden geldiği gibi tepki göstermişti ama Poyraz'a fazla çıkıştığını düşündükçe yanakları ısınıyordu. Kendini ele vermiş olması bir yana, ciddi ciddi kıskançlık krizine girmişti. İki kat utançla dolmuştu ve şimdi o notta ne yazdığını merak ediyordu. Kalkıp yere oturdu. Uzanıp taşı aldı, kâğıdı açıp okumaya başladı.

"Haberim yoktu, olsa izin vermezdim"

Ağlamak istercesine yüzü buruştu. "Allah cezanı verdi Ahu," diye mırıldandı. "Neler yaptın aptal Ahu. Sen kimsin ki ne ya. Ben olsam bu taşı kafama atardım."

İkinci bir taş kafasına isabet edince hafif bir acıyla inledi. İyice omuzları düştü. "Kurban olduğum Allah'ım, bu nasıl adalet." Yere seken taşı uzanıp aldı.

"Sen beni kıskandın mı?"

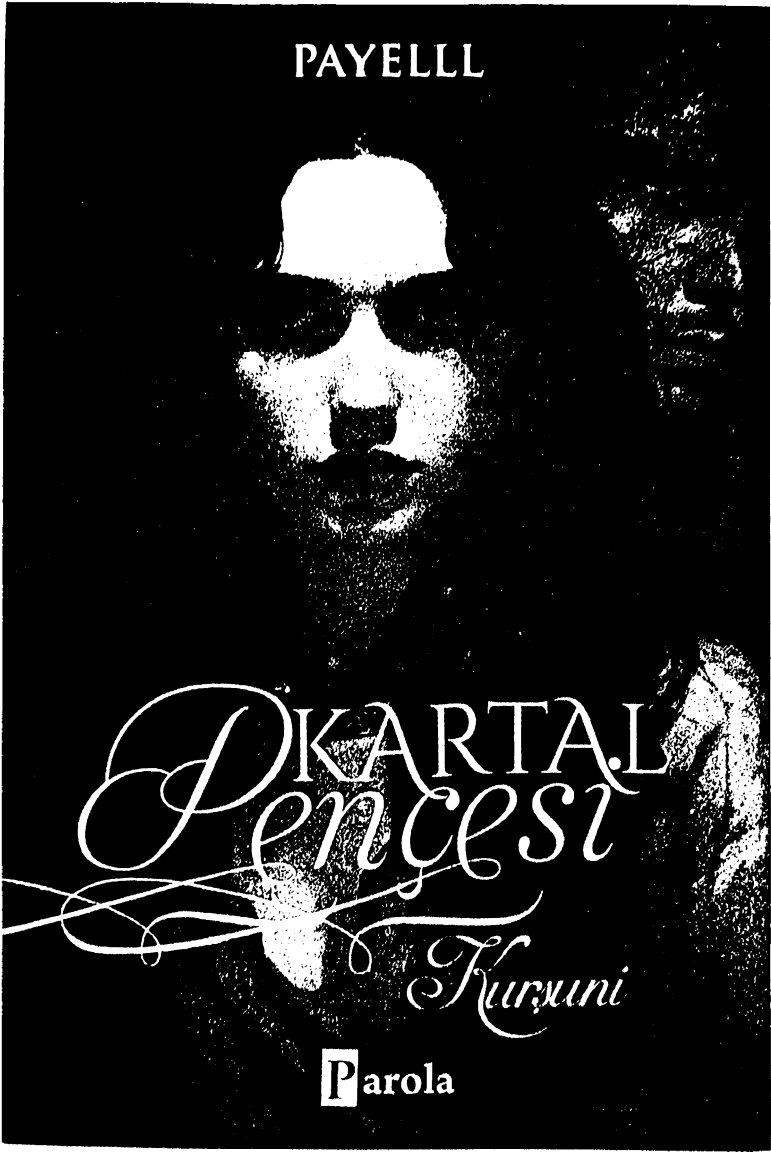
"Yok, deve!" diye bağırdığında aşağından gülüş sesini işitti. Dudaklarını ısırıp sustu ama sindiremedi. "Başka işim yoktu zaten. Kendini beğenmiş." İkinci gülüş sesine hırsla ayağa kalktı. Saçları omuzlarından dökülüp sırtına ulaştı. Üçüncü taş düştü ki tam da pencereyi kapatmak üzereydi. Ayaklarının dibine düşen taşı alıp açtı.

"Can yakmaya gitmedik, sahilde çay içtik. Bana öyle ters bakma ahu gözlü güzel kadın."

Eridi, bitti, Ahu artık yaşamıyor. Ahu göçtü, aşkı diyar ellerine. Kalbinden bir tuğla daha düşüp toz hâlini aldı. Yatağına oturdu, kâğıda bakıp gülümsüyordu. Önce küçük, sonra kocaman bir gülüş hem kalbine hem de yüzüne yerleşti. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu, bir şeyler demeli miydi?

"Zalim," diye mırıldandı yatağına otururken. "Kalbim," diyerek elini kalbinin üzerine bıraktı. Hiçbir harekette bulunmadan yatağına uzandı. Son notu okuyor ve gülümsüyordu. Başka taş gelmedi, zaman aktı ve notu telefon kılıfına saklayıp uykuya daldı.





PAYELL

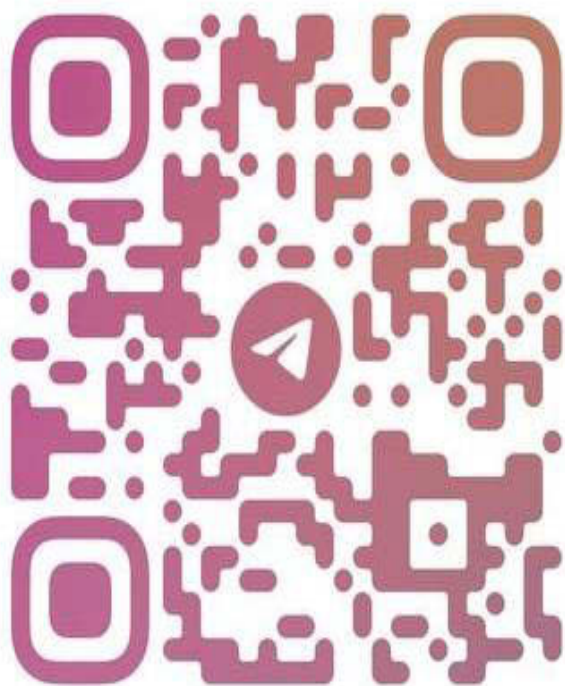
DIKARTAL
Penceşi

Kurxuni

Parola



Ayısıgı Kitaplığı



@AYISIGIKITAP